BESTSELLER

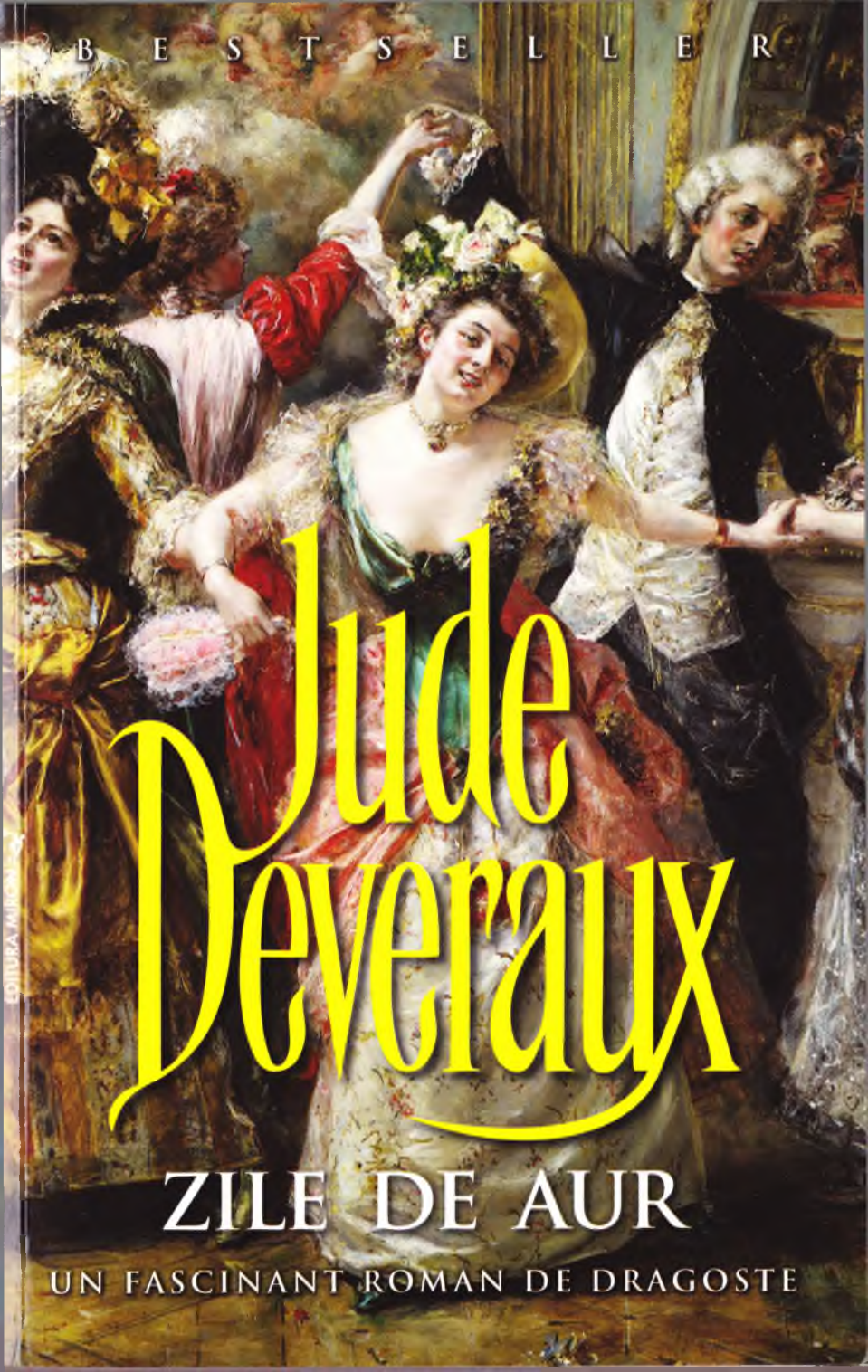

Jude Deveraux

ZILE DE AUR

UN FASCINANT ROMAN DE DRAGOSTE

În Scoția anului 1766, șeful clanului, Angus McTern, are tot ce și-a dorit de la viață. Deși bunicul lui a pierdut la cărți pământurile și conacul familiei, el și-a asumat cu seriozitate toate responsabilitățile și este respectat de toți bărbații și adorat de femei. Totul pînă la apariția lui Edilean Talbot.

Extraordinar de frumoasă și de familie bună, aceasta este terorizată de unchiul ei, care vrea să o mărite cu forța și să-i ia banii. Cel care o ajută să recupereze aurul și să scape este Angus. Sînt nevoiți să fugă în America. În pofida tuturor încercărilor și a celor care se opun relației lor, Edilean și Angus descoperă o dragoste la fel de sălbatică și de neîngrădită ca și noua lor țară.

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL
LEI: 24,00

JUDE DEVERAUX

ZILE DE AUR

DAYS OF GOLD
by Jude Deveraux

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

JUDE DEVERAUX

ZILE DE AUR

Editura MIRON

Traducerea:
Oana Negureanu

PARTEA I

SCOȚIA 1766

CAPITOLUL 1

– Ai reușit s-o vezi?

– Nu, n-am văzut-o, răspunse Angus McTern poate pentru a suta oară. Tocmai ce ajunsese în fine acasă de pe dealuri și era ud, obosit, flămînd și înfrigurat, iar toți ceilalți din jur nu discutau despre nimic altceva decît despre nepoata englezoaică a lui Neville Lawler, venită în vizită la vechiul conac, ca să se uite de sus la bieții scoțieni.

– Ar trebui s-o vezi, îi zise iar tînărul Tam, în timp ce se străduia din răsputeri să țină pasul cu vărul său. Angus de regulă era foarte încîntat să-și vadă verișorul, dar nu și dacă avea de gînd să discute numai despre nepoata lui Lawler. Are părul ca de aur, continuă băiatul cu glas răguşit. Mai avea doar un pas și devenea bărbat și era foarte interesat de tot ce spuneau, faceau sau purtau tinerele fete. Are ochii la fel de albaștri precum apele unui lac, iar hainele ei... Niciodată n-am mai văzut asemenea veșminte. Parcă sînt croite de îngeri și cusute de albine fermecate. Iar...

– Iar tu n-ai mai fost pe nicăieri altundeva să mai vezi și altceva ca să ai cu ce să compari, am dreptate sau nu, măi flăcău? i-o trînti Angus, în timp ce toți cei din jur se întoarseră să-l privească uluiți.

Toată lumea era adunată în curtea mare de piatră care cîndva aparținuse familiei McTern. Bunicul lui Angus și-al lui Tam fusese stăpînul conacului, însă leneș și nesocotit, pierduse totul la cărți în favoarea unui tînăr englez, Neville Lawler. Angus avusese pe vremea aceea doar nouă ani și locuia cu mama sa văduvă, iar acum pentru orice problemă, oamenii din clan veneau la el. În cei șaisprezece ani care se scurseseră de atunci, făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru cei cîțiva rămași din clanul McTern.

Însă uneori, așa cum se întîmpla chiar în acel moment, i se părea o bătălie gata pierdută ca să-i mai facă pe cei din jur să-și amintească din ce clan măreț făceau parte. De cîteva săptămîni, subiectul lor preferat de discuție era domnișoara englezoaică. Nu vorbeau decît despre părul ei, despre ce anume spusese și cum anume o spusese.

– Ce-i, băiete, ți-e teamă că n-o să te placă? îl întrebă bătrînul Duncan, ridicînd într-o doară privirile de la coasa pe care o ascuțea. Ți-e frică să n-o sperii de tot cu barba aia încîlcită?

Tensiunea care se adunase din momentul în care se burzuluise la mai tînărul său văr se evaporă în acel moment, iar Angus îl pocni pe Tam peste umăr în chip de scuză. Nu era vina băiatului ca nu fusese nicăieri și nu făcuse încă nimic. Bietul de el nu cunoștea decît dealurile Scoției, oile și vitele, plus bătăliile cu hoții de vite, în care era oricînd gata să-și piardă viața.

– O domnișoară așa de fițoasă ca ea ar fi speriată de moarte de un scoțian adevărat, răspunse Angus, strîmbîndu-se la tînărul său văr.

Toți cei adunați acolo se relaxară vizibil si se întoarseră la treburile pe care le făceau înainte să se fi întrerupt. Pentru ei era foarte important ce părere avea Angus despre orice subiect.

Angus trecu pe lîngă vechea casă a vechilului care pe vremuri fusese căminul său și o porni cu pași mari spre grajduri. Cum Neville

Lawler ținea mai mult la cai decît la oameni, în grajd era curat și cald, mult mai cald decît în casele multora.

Fără să mai întrebe, unchiul lui Angus, Malcolm McTern, îi aduse acestuia o felie groasă de pîine uscată si o cană cu bere.

– Am pierdut multe animale, băiete? întrebă el, apucîndu-se să țesale unul dintre caii de vînătoare.

– Trei, oftă Angus, așezîndu-se pe un taburet de lîngă perete. I-am urmărit cît am putut, dar n-am reușit să-i prind. Angus petrecea mult timp încercînd să salveze vitele și oile de hoții care făceau incursiuni din ce în ce mai dese. Mușcă din pîine și se sprijini de perete, după care închise ochii pentru o clipă. Nu mai dormise de două zile și-și dorea nespus să se poată înfășura bine în tartanul care purta culorile clanului ca apoi să uite de toate pînă la răsăritul soarelui.

Cînd unul din cai lovi cu copita în perete, Angus scoase instantaneu cuțitul de la brîu, înainte chiar să deschidă ochii.

Malcolm izbucni in rîs.

– Tu nu te simți niciodată în siguranță?

– Niciunul dintre noi nu e în siguranță, răspunse acesta cu bun simț. Se simțea deja cuprins de căldură în timp ce mînca. El rămăsese singurul din clan care încă mai purta tartanul în stilul vechi. Acesta consta din două bucăți de stofă țesută în casă pe care le drapa în jurul corpului, prinse la mijloc cu un brîu lat de piele, ce-i lăsau partea de jos a picioarelor descoperită. Pe dedesubt purta o cămașă albă, cu mîneci largi și strînsă la gît. Kiltul fusese scos în afara legii de către englezi cu mulți ani în urmă, iar cei ce îndrăzneau să-l poarte riscau ani grei de temniță sau o biciuire bună, însă bătrînul Lawler prefera să ignore ce făcea Angus, căci deși omul era leneș si foarte lacom, înțelegea foarte bine ce însemna mîndria unui bărbat.

– Lasă-l în pace să poarte blestemăţia aia, îi răspunsese unui oaspete care-l întrebase cum de permintea aşa ceva pe domeniul său.

– Dacă le permiţi să-şi poarte veşmintele tradiţionale, o să ajungă să creadă că încă mai sînt stăpîni în ţara lor. O să-ţi aducă multe necazuri.

– Dacă îi iau şi mîndria, atunci o să-i piară dorinţa de a mai avea grijă de domeniu, îi răspunsese Neville care apoi îi zîmbise lui Angus peste umărul oaspetelui său.

Deşi Neville Lawler era de fapt un om de nimic, avea un puternic instinct de supravieţuire. Ştia că Angus McTern avea grijă de proprietate, de oameni şi de animale şi nu era dispus să-l jignească sau să-l înfurie.

– Fugi acasă, măi băiete, îi zise Malcolm cu blîndeţe. Am eu grijă de cai. Du-te să dormi şi tu ca omu'!

– La mine acasă? se amărî Angus. Cum naiba să dorm acolo? În secunda în care m-am întins sar toţi plozii pe mine. Cel mare ar trebui atins puţin. Ultima dată cînd am dormit acolo, mi-a împletit numai beţe în barbă şi mi-a zis că orice pasăre poate să-şi facă cuib acolo.

Malcolm tuşi uşor ca să-şi ascundă hohotul de rîs. Angus locuia cu soră-sa şi cumnatul său, laolaltă cu familia lor în continuă creştere. De drept, casa îi aparţinea lui Angus, însă acesta nu se putea îndura să-şi alunge sora de acolo.

– Atunci fugi de te bagă în patul meu, eu n-o să am nevoie de el ore întregi de acum încolo, îl îmboldi Malcolm.

Angus îi oferi o asemenea căutătură recunoscătoare, încît Malcolm aproape că roşi ca o fetişcană. De cînd murise tatăl lui Angus, pe cînd acesta era doar un prichindel, Malcolm încercase să-l înlocuiască pe cît putuse de bine. Malcolm era mezinul şefului de clan ce-şi pierduse domeniul în favoarea englezoiului, iar Angus şi Tam erau fiii fraţilor săi mai mari. Nu se aşezase niciodată la casa lui cu

vreo femeie spunînd că era prea ocupat cu creşterea copiilor fraţilor săi ca să-şi mai dorească să facă şi el alţii.

– Să te trezesc atunci cînd o să iasă la plimbare? întrebă Malcolm nevinovat.

– Cine să iasă?

– Hai lasă-mă, nu se poate să nu fi auzit nimic despre nepoată!

– N-am mai auzit nimic altceva! Aseară, aproape că mă aşteptam ca hoţii să se întoarcă cu vitele furate, doar ca să discutăm despre fătuca asta. Am zis c-o să mă-ntrebe dacă purta o rochie albastră sau roz!

– Rîzi tu rîzi, dar asta-i numai din cauză că n-ai văzut-o!

Angus căscă cu poftă.

– Şi nici nu vreau! Sunt convins că-i o fătucă arătoasă foc, dar ce mă interesează pe mine? Oricum o să plece înapoi în curînd ca să locuiască în cine ştie ce mîndreţe de casă din Londra. Şi aşa nu pricep de ce a vrut să vină în vizită la grămada asta de pietroaie, poate doar ca să rîdă de noi!

– Poate, făcu Malcolm, dar pînă una-alta, le-a zîmbit tututor oamenilor.

– Bravo ei, răspunse Angus ridicîndu-se şi întinzîndu-şi trupul înalt. Şi cu zîmbetele astea n-a determinat pe toată lumea să-i facă pe voie? „Da, domniţă! Nu, domniţă!", i-aţi spus cu toţii. „Să vă duc eu evantaiul, domniţă"!, „Să vă golesc oala de noapte, domniţă"!

Malcolm zîmbi văzîndu-l pe Angus aşa de aprins, însă nu se lăsă mai prejos.

– Mie-mi pare rău de fată. Are în ochi o anumită tristeţe pe care n-ai cum se te împiedici să n-o observi. Morag mi-a zis că fata nu mai are pe nimeni din familie, cu excepţia bătrînului Neville.

– Da, da' are bani, nu? Asta înseamnă că poate să-şi cumpere un soţ care să-i toarne o gloată de plozi, ceea ce ar face-o foarte

fericită. Gata! Nu mai vreau să aud nimic de ea! Şi aşa probabil c-o s-o văd în curînd, sau poate mă paşte norocul şi nu mai apuc să-i văd angelicul... Dădu din mîna a lehamite. Totul e prea îngeresc şi ceresc pentru mine. Mă duc la culcare. Dacă pînă mîine la ora asta nu m-am trezit, vino să vezi dacă n-am dat ortu' popii!

Malcolm pufni uşor pe nas. Mai mult ca sigur că Angus avea să fie treaz în cîteva ore, gata să să apuce iar de treabă. Nu era omul care să stea şi să trîndăvească.

Angus o porni încet spre odaia aflată la capătul grajdului, privind spre calul cu care venise nepoata de la Londra. Era gri, cu pete de un gri mai întunecat şi teribil de nerăbdător să iasă la plimbare. I se spusese că fata ieşea călare la plimbare în fiecare zi, întotdeauna însoţită de o escortă, un om care călărea mult în spatele ei. De asemenea aflase din mai multe surse că era o călăreaţă desăvîrşită.

Patul lui Malcolm cu aşternuturile sale aspre şi cuvertura groasă reprezenta o privelişte îmbietoare. În timp ce se întindea, se gîndi ca i-ar fi plăcut s-o vadă pe fată călărind aşa cum o făcuse el în ultimele două nopţi. Bietul căluţ, îl purtase ca vîntul peste pietroaie şi mărăciniş cît îi urmărise pe hoţii de vite, păcat că nu reuşise să-i prindă din urmă.

În timp ce adormea, zîmbi gîndindu-se la fata aceea cum s-ar fi ţinut în şa, într-o asemenea goană nebună.

Atunci cînd se trezi, fiecare nerv din trupul său era întins la maxim. Fusese smuls din somn de un sunet neobişnuit, pe care nu-l putea identifica. Îşi petrecuse mai bine de jumătate din viaţă în grajd şi cunoştea fiecare zgomot în parte, dar ceea ce tocmai auzise nu facea parte din sunetele obişnuite. Iar hoţii nu ar fi îndrăznit să se apropie atît de mult, nu?

Angus rămase nemişcat, cu ochii închişi, pentru eventualitatea în care cineva ar fi stat în pragul uşii, şi ascultă cu mare atenţie.

Zgomotele veneau din boxa lipită de peretele odăii, boxa în care era cazată iepşoara nepoatei. Oare animalul pe care nu-l cunoştea făcea ceva ce nu-şi putea da seama ce e? Nu! Auzi respiraţia cuiva şi apoi un oftat ca un şuierat, ceea ce-l făcu pe Angus să se relaxeze. Shamus! Oricare ar fi fost zgomotul, cel care-l făcuse era Shamus.

Obosit, Angus se ridică din pat şi se duse la raftul plin de mărunţişuri din perete şi dădu la o parte o perie de ţesălat ca să poată privi la ceea ce se petrecea în grajd. Numai el şi cu Malcolm ştiau de această invenţie, raftul acela care era ca o fereatră în perete şi prin care se putea urmări tot ceea ce se petrecea în grajduri fără a fi văzut. Unchiul său se plînsese că toţi erau leneşi şi că atunci cînd nu era prin grajd făceau orice altceva, dar nu treabă!

Angus privi prin golul lăsat de perie şi-l văzu pe Shamus, uriaşul şi răutăciosul Shamus, umblînd de zor la chinga de la şaua fetei, iar Angus oftă în tăcere. Oare omul acela n-avea nici măcar un dram de bun simţ? Oare se apucase să-i joace o festă murdară tocmai nepoatei lui Lawler? Era adevărat că Shamus era un derbedeu căruia îi plăcea să-i chinuie pe cei mai firavi ca el, dar de regulă avea bunul simţ să nu se dea la cineva care avea în spate un protector, doar aflase pe propria-i piele cum e, din momentul în care Angus devenise la fel de înalt şi de solid ca el.

Numai că în acel moment slăbise deja chinga de la şa. Oare ce intenţiona? După cum îl ştia Angus, probabil că voia s-o umilească, să-i facă pe oameni să rîdă de ea. Mda, făcu Angus în sinea lui, asta ne mai lipseşte. Lawler era un moşier destul de cumsecade. Numai că era imprevizibil. Dacă cineva dădea foc din greşeală la o căruţă, moşierul se putea amuza copios, ca a doua zi să biciuască pe altcineva doar pentru o curea ruptă. Uneori Angus avea impresia că jumătate din viaţă se certase cu moşierul doar pentru a scăpa pielea unuia sau altuia de la pedeapsă. Cît despre el, Lawer n-ar fi avut niciodată curajul să-l atingă cu ceva.

Angus era încă obosit mort, i se părea că nu dormise mai mult de cîteva minute, privi spre pat şi-şi dori să se vîre la loc la căldură. În fond nu era deloc treaba lui ce avea să păţească fata şi ar fi fost mai bine pentru toată lumea dacă ar fi văzut că n-avea nimic special. Îl auzi pe Shamus cum scotea iapa din boxă, chicotind mulţumit.

Mda, nu e deloc treaba mea, cugetă Angus, în timp ce se întindea la loc în pat. Ca toţi scoţienii şi el se putea lăuda că putea să doarmă oriunde şi la orice oră. Numai că spre deosebire de ceilalţi, care trebuiau să care păturile după ei, Angus doar ce-şi slăbi un pic brîul şi se înfăşură bine în tartan. Acesta fusese motivul pentru care englezii le interziseseră kiltul, pentru că puteau să fugă imediat în vreme ce-şi cărau aşternuturile în spinare.

Păi da, cugetă Angus mulţumit, gata să aţipească la loc. Din nefericire, după zece minute era tot treaz. Dacă Shamus o umilea, sau Doamne-fereşte, o rănea pe nepoata moşierului, atunci se dezlănţuia iadul. Nu era cu putinţă ca Shamus să nu ştie măcar atîta lucru, însă omul era cunoscut mai degrabă pentru forţa brută, nu pentru inteligenţă.

Gemînd, Angus se dădu jos din pat. Oare n-o să aibă niciodată vreun moment de răgaz? O să vină vreodată clipa în care să nu mai fie nevoit să aibă grijă de tot ce mişcă pe ceea ce odinioară fusese moşia McTern din moşi strămoşi? Angus era după datină şef de clan, dar cum pămînturile fuseseră înstrăinate, la ce bun titlul?

Cu senzaţia ca încheieturile îi scîrţîiau, Angus ajunse iar în curtea conacului.

– Ai venit s-o vezi şi tu, nu? îl întrebară cîţiva oameni la rînd.

– Nu, nu am venit s-o văd, răspunsese el de zece ori. Vreau să-i verific iapa.

– Şi eu la fel, îi strigase un altul.

Angus îşi dorea în acel moment ca barba să-i fi acoperit toată faţa. Dacă îl mai înţepau mult, avea să le explice în felul lui cam ce

credea despre toată acea obsesie cu tînăra englezoaică. Nu mai avuseseră parte de-o criză de furie de cam multă vreme, aşa că poate ar fi fost cazul să-şi lase temperamentul să zburde în voie.

Tînărul Tam ţinea iapa fetei de hăţuri şi arăta de parcă acela era cel mai minunat moment din viaţa lui. Ţine iapa unei fete, cugetă Angus. Oare unde se duseseră toate învăţăturile lui? Unde dispăruseră toate poveştile pe care le auzise despre mîndria scoţienilor? Totul uitat numai la gîndul ca avea să vadă o fată frumoasă.

– Eu o s-o ajut să urce pe cal, zise Tam, văzîndu-l pe Angus, gata să lupte pentru poziţia lui.

– N-ai decît, îi răspunse Angus cu indulgenţă. Eu vreau doar să verific o chingă. Am văzut că...

Se întrerupse din cauza oftatului general din curte şi a tăcerii care urmă. De obicei toată zona aceea clocotea de zgomote şi de viaţă. Auzeai cum se bătea oţelul, cum scrîşnea rindeaua, cum se argăseau pieile. Întotdeauna zona era un amalgam cacofonic de sunete. Uneori chiar şi noaptea activitatea aceea intensă continua, deranjîndu-l pe Angus care prefera mai degrabă liniştea dealurilor.

Cînd ridică privirea, fata era chiar acolo, la numai cîţiva paşi de el, tăindu-i respiraţia. Era mai mult decît frumuşică. Era frumoasă, aşa cum nu şi-ar fi imaginat el vreodată că ar fi putut fi vreo femeie. Era minionă, de abia dacă-i ajungea cu creştetul capului pînă la umăr, înveşmîntată toată într-o rochie neagră cu corsaj strîmt şi o jacheţică roşie pe deasupra. Avea faţa ovală, ochi albaştri şi limpezi, un năsuc mic şi drept şi o guriţă cu buze la fel de roşii precum căpşunile pîrguite. Pielea îi era la fel de albă precum cel mai de soi lapte de vacă, iar părul foarte des era de un blond arămiu. Era ridicat sus în coc, pe spate atîrnînd doar cîteva şuviţe cîrlionţate. Pe vîrful capului purta o pălăriuţă neagră cu o voaletă ce-i ajungea pînă deasupra ochilor.

Angus rămăsese ţintuit locului sorbind-o din priviri. Nu mai văzuse şi nici nu-şi închipuise vreodată o asemenea fiinţă.

– Iartă-mă, te rog, rosti ea cu o voce plăcută, vreau să ajung la iapa mea.

Angus nu reuşi să facă altceva decît să dea uşor din cap şi să se dea un pas în spate pentru a-i permite să treacă. Atunci cînd ea trecu prin dreptul lui, o putu mirosi. Oare era dată cu parfum, sau aceea era aroma ei? O clipă închise ochii şi inhală parfumul. Oamenii avuseseră dreptate cînd spuseseră că semăna cu un înger.

Tam îl împinse pe Angus cu umărul, apoi îşi împreună mîinile ca fata să-şi proptească botina delicată în palmele lui ca să suie în şa. Din clipa în care iapa o simţi în spate, începu să se framînte şi să se ridice pe picioarele dindărăt, însă fata era obişnuită cu asemenea comportament şi o struni cu uşurinţă.

– Încetişor, Marmy, îi şopti ea animalului. Potoleşte-te. Mergem acum, nu mă mai zori.

Atunci cînd luă hăţurile, Tam se dădu docil la o parte, lăsîndu-l pe Angus singur să privească năuc la scena din faţa lui.

– Dacă nu te dai puţin mai într-o parte e posibil să te lovim, i se adresă fata direct.

Angus rămase locului, stană de piatră. Din păcate, în următoare clipă chinga slăbită scăpă cu totul şi şaua începu să lunece, aruncînd fata spre stînga, înspre el. Fata ţipă, încercînd să se agaţe de ceva, dar în zadar. Momentele de extremă urgenţă erau ceva firesc pentru Angus, care se dezmetici imediat şi prinse frîul, obligînd iapa să rămînă nemişcată, dar fără a mai putea prinde fata care deja se prăbuşise în colbul de pe caldarîm. Tam îndepărtă iapa nervoasă, aşa că fata cea delicată şi Angus rămaseră faţă în faţă, el aplecat şi cu mîna întinsă ca s-o ajute să se ridice.

– Nu care cumva să mă atingi! strigă ea la el, ridicîndu-se singură de jos şi scuturîndu-şi praful de pe haine. E vina ta! Nu ştiu cine eşti, dar sînt sigură că e vina ta!

Angus deschise gura să se apere, dar mîndria îl opri s-o facă. Şi oricum, ce naiba ar fi putut să-i spună? Că văzuse un om din clanul lui cum îi sabotase şaua şi că el venise acolo în mod special ca s-o apere? Sau eventual să-i spună că atunci cînd voise să verifice şaua, o văzuse şi totul i se ştersese din minte? Mai bine să fie biciuit decît să recunoască una ca asta!

– Eu sunt McTern din clanul McTern, rosti el cu umerii drepţi, privind în jos la ea.

– Am înţeles, răspunse ea, cu faţa înroşită de mînie. Unchiul meu ţi-a furat domeniul, iar acum tu te răzbuni pe mine. Îl măsură din cap şi pînă-n picioare cu un zîmbet ironic, privind cu atenţie la părul zburlit, barba neîngrijită si oprindu-se asupra kiltului. Aşa protestezi tu împotriva unchiului meu, purtînd fustă? Spune-mi dacă vrei să-ţi împrumut eu una de-a mea, mai curată decît ce ai pe tine acum, mai spuse ea, întorcîndu-i apoi spatele şi pornind-o înapoi spre conac.

Pentru o clipă, tăcerea se înstăpîni peste toată curtea, de parcă şi păsările uitaseră să mai cînte, ca apoi să se dezlănţuie deodată toată lumea, într-un hohot uriaş de rîs, de la bătrîn la copil. Pînă şi caprele păreau să rîdă de el. Angus rămase locului, roşu tot la faţă, ascultînd comentariile celor din jur:

– Şi nici nu voia s-o vadă! rosti unul.

– Nimeni nu putea să-i spună nimic de ea! rosti un altul.

– Las' că i-a mai tăiat din nas! Cu mine n-a vrut să danseze, ia să vedem cum îi e acum cînd l-a certat domnişoara! strigă o femeie.

– Şi-o merită, bine i-a făcut! urlă o alta.

Angus avea sentimentul că doar într-o clipă se transformase din rege în bufon. Trecînd de grajduri, se îndreptă spre poarta mare din zidul gros ce înconjura conacul şi o porni mai departe cu paşi mari spre propria-i casă. Îşi dorea nespus să se dezvinovăţească în faţa cuiva. Shamus fusese acela care slăbise chinga, iar el nu voise altceva decît s-o strîngă la loc, numai că fata chiar îl luase prin surprindere şi nu mai apucase s-o facă. Apăruse în faţa lui cu pălăriuţa aceea absurdă şi cu jacheta roşie cu nasturi mari, iar el, uimit de o asemenea costumaţie ridicolă, nu mai apucase să facă ceea ce venise să facă. Cu hainele acelea absurde fata n-ar fi rezistat nici zece minute pe dealuri. Da, de fapt la asta se gîndise, de aceea rămăsese pur şi simplu blocat.

Atunci cînd ajunse acasă, se simţea deja mai bine. Acum avea o poveste bună cu care să contraatace ceea ce aveau să spună oamenii că se întîmplase de fapt. Însă atunci cînd ajunse la uşă, soră-sa îi ieşi în întîmpinare cu un copil ce se ţinea de fuste, cu un altul în braţe şi un al treilea în pîntec, şi-i zîmbi cu toată faţa. În spatele ei se ivise şi bărbatu-său care era încă roşu la faţă, după ce alergase cu sufletul la gură, ca să-i povestească totul înainte să ajungă el.

– Tu ai făcut-o? Din cauza ta a căzut? întrebă el.

Deja era mai mult decît putea Angus să îndure.

– N-aş răni niciodată o femeie, răspunse el şocat, cum poţi să te gîndeşti la aşa ceva?

Soră-sa nu-i răspunse, dar izbucni iar în rîs.

Angus îi privea depăşit cu totul de situaţie. Cu ce le greşise oare, de ajunseseră să-l creadă în stare de ceva atît de josnic? N-avea de gînd să se apere în faţa cumnatului său, aşa că le întoarse spatele şi se îndepărtă de casă.

Se opri din mers doar atunci cînd o auzi pe soră-sa strigînd după el:

– Ai şi tu un pic de milă, cu pîntecele ăsta n-am cum să ţin pasul cu tine!

– N-am nimic a vă spune, răspunse el, în timp ce ea se apropia. Cînd soră-sa ajunse lîngă el, îi puse o mînă pe umăr şi-i zise:

– Ori ne aşezăm un pic şi ne odihnim, ori o să mă ajuţi să nasc chiar aici!

Cuvintele ei îl determinară să se aşeze pe primul bolovan întîlnit în cale, cu Kenna alături, care încerca să-şi recapete suflul şi-şi mîngîia de zor pîntecul umflat.

– N-a vrut să facă nici un rău, suflă ea din greu.

– Bărbatul tău sau Shamus?

– Deci Shamus a fost cel care a slăbit chinga, am bănuit eu!

– Eşti singura, ceilalţi cred că eu am facut-o.

– Nu, nu-i aşa, răspunse ea.

– Da' bărbatul tău...

– E mort de gelozie, răspunse Kenna, da' nu-i o noutate.

– De ce naiba e gelos? Are o casă, o familie, o nevastă cum nu mai e alta.

– Casa nu e a lui, iar singurul lucru la care se pricepe e să facă mulţi copii. Tu în schimb conduci totul pe aici.

– Poate, numai că de mine a rîs toată lumea.

– Haide, Angus, rosti ea, sprijinindu-se de el. Ai devenit bărbat încă de cînd erai copil, iar tatăl nostru a fost ucis. La doisprezece ani ai preluat conducerea în locul bunicului. Oamenii au venit întotdeauna la tine pentru un sfat. Nu cred că există vreo fată pe o sută de mile care să nu fie încîntată să te ia de soţ.

– Eu mă cam îndoiesc, oftă Angus.

– Nu trebuie să fii aşa de îngust la minte încît să le porţi pică oamenilor care au rîs de tine. De ce nu poţi să rîzi şi tu cu ei?

– Pentru că ei cred că...

– Ai făcut fata să cadă de pe cal? Chiar crezi sincer că e cineva care s-ar gîndi la una ca asta?

– Bine, da' soţul tău... începu el iar, dar se opri pentru că ştia bine că nimeni, nici chiar cumnatul său, nu s-ar fi gîndit că ar fi în stare să slăbească vreodată chinga de la calul cuiva. Dacă dorea să se răfuiască cu cineva, Angus ar fi ales s-o facă faţă în faţă.

– Gavin şi toţi ceilalţi fie ştiu deja, fie bănuiesc cine se află în spatele acestei mîrşăvii. Cît despre ce anume ţi-a spus ea, zîmbi Kenna, dacă ar fi fost altcineva în locul tău şi tu doar spectator, te-ai fi prăpădit de rîs. Mi-ar fi plăcut să-i fi spus că ai o soră care i-ar împrumuta hainele cu plăcere.

– Ţi-ai dori să ai o rochie de mătase? o întrebă el cu blîndeţe. Sora lui era mai mare cu cinci ani şi era acea persoană la care el ţinea cel mai mult. Şi dacă era să privească adevărul în faţă, mai degrabă el era gelos pe soţul ei, pentru că după ce se măritase, el se simţise deodată părăsit.

– Dacă mi-aş dori o rochie de mătase? Aş da unul dintre copii pe una!

Angus începu să rîdă.

– Dacă o să fie precum cel mare, nici dacă-i dai pe toţi nu-ţi oferă nimeni nici un metru de mătase.

– Seamănă cu tine. Aşa erai şi tu la vîrsta lui.

– Nici vorbă de aşa ceva!

– Nu, erai şi mai rău, rîse ea. Ca să nu mai vorbim că seamănă leit cu tine. Sau aşa cred, a trecut cam multă vreme de cînd nu ţi-am mai văzut faţa, rosti ea trăgîndu-l uşor de barbă. De ce nu vrei să mă laşi s-o tai?

El îi prinse mîna cu bîndeţe şi-i sărută palma.

– Îmi ţine de cald, de aia nu te las.

– Dacă te-ai însura şi tu, atunci...

– Te rog mult, nu mai începe iar, o întrerupse el întristat, ceea ce o determină să renunţe la discuţie.

– Bine, oftă ea, ridicîndu-se cu ajutorul lui. Te las în pace dacă-mi promiţi să nu-i porţi fetei pică pentru ce ţi-a spus.Te-a bătut cu singura armă pe care o are o femeie, cu limba!

– Limba unei femei mai are şi alte foloase, rosti el cu un licăr neobrăzat în ochi.

Kenna îşi împinse pîntecul înainte.

– Crezi că nu ştiu toate foloasele de pe urma limbii unei femei, sau a unui bărbat?

Angus îşi astupă repede urechile.

– Nu-mi împuia capul cu aşa ceva, ce naiba, esti sora mea!

– Bine, se înmuie ea zîmbind. N-ai decît să crezi mai departe că-s virgină, dar nu merită să-ţi fie ciudă pe fata aia.

– Nu, nu mi-e, răspunse el. Acu' du-te fuguţa la barbatu-tău.

– Tu ce-ai de gînd să faci?

– Mă strecor pe sub vreun bolovan ca să dorm o zi sau două.

– Foarte bine, fie ca izul de iabă şi flori să-ţi mai îndulcească firea, ca atunci cînd fata te va lua peste picior, tu să fii în stare să-i răspunzi cu blîndeţe.

– Cu blîndeţe, rosti el, o să ţin minte. Acum du-te acasă ca să nu naşti pe aici!

CAPITOLUL 2

Angus reuși să evite s-o vadă pe nepoată aproape o săptămînă întreagă. Urmă și sfatul surorii lui și se prefăcu a rîde cu toată lumea de întreaga pățanie, numai că atunci cînd se întorcea cu spatele nu mai era nici umbră de veselie pe chipul său.

La început încercase să se apere, dar nu făcuse decît să înrăutățească lucrurile și să-i facă pe ceilalți să rîdă mai abitir. Era ca și cum toată viața lor oamenii căutaseră simțul umorului la el, iar acum încercau să compenseze pentru timpul pierdut.

Oricum, Angus era mulțumit că nimeni, poate cu excepția cumnatului său, nu credea că i-ar fi făcut ceva atît de josnic unei fete, și deși nimeni nu spusese absolut nimic, toată lumea părea să știe cine era vinovatul.

Angus izbuti să-l prindă singur pe Shamus de abia la trei zile după incident. Pînă atunci fusese însă obligat să răspundă la aceeași întrebare de o mie de ori, recunoscînd că fusese înlemnit de frumusețea fetei și că nici nu mai văzuse vreodată așa ceva. Fusese de acord că îngerii îi zîmbiseră probabil atunci cînd venise pe lume și că era într-adevăr deșteaptă.

De fiecare dată cînd traversa curtea lucrurile se prezentau la fel, nimeni nu voia să discute cu el decît despre cum rămăsese privind pierdut la ea, cu o singură excepție, vărul Tam, care nu mai vorbea cu el deloc. De două ori încercase Angus să-l ia pe băiat la vînătoare cu el, însă flăcăul îl refuzase de fiecare dată.

– Depinde de mine s-o ajut să încalece, iar acum îi sunt și escortă, îi explicase el la repezeală, în plus sînt unul dintre puținii oameni în care are încredere și mă consideră bărbat. Felul în care-l privise, îl făcuse pe Angus să înțeleagă că de acum nu mai erau prieteni.

Atunci cînd izbuti în cele din urmă să-l prindă pe Shamus, în el fierbea o dorință amarnică să-i spargă fața. Îl găsi într-o boxă în grajd, îl prinse de guler și-l izbi cu spatele de perete, apoi ridică amenințător pumnul. Numai că lui Shamus nu-i era frică de durere, fusese deprins cu ea de mic. Cînd fuseseră copii, toată lumea se ferea de Shamus atunci cînd acesta apărea pe stradă cu un ochi vînăt, după ce fusese zvîntat în bătaie de taică-său. Acum tatăl lui era demult mort și îngropat, iar Shamus nu mai avea nici un motiv să se ia de cellalți, dar vechile obiceiuri mor greu.

– Haide, ce mai stai! îl îndemnă Shamus. Nu era la fel de înalt precum Angus, dar era ceva mai în vîrstă și mult mai solid. Cînd vreo căruță se înțepenea în nămol, pe Shamus îl chemau s-o scoată de acolo.

Angus renunță să-l mai amenințe.

– Ești nebun? Să-i faci una ca asta tocmai nepoatei lui Lawler? Mai mult ca sigur că fata n-a spus nimic, pentru că altfel se lăsa cu multe bice pe spinare. Cît a trecut de la ultima ta biciuire?

Shamus dădu nepăsător din umeri.

– Nu chiar așa de mult timp. Poate un an sau doi. Dar oricum știam că n-o să facă absolut nimic. O urăște.

– Cine o urăște? întrebă Angus nedumerit.

– Lawler o urăște pe nepoată-sa.

Pentru o clipă, Angus rămase fără cuvinte. Cum ar fi putut un om să-și urască nepoata? Oricît de mult s-ar fi plîns de nepoții săi, ar fi fost gata să moară pentru ei, împieliții!

– Minţi!

– Dacă aşa crezi, n-ar strica să mai pleci şi tu urechea la ce se bîrfeşte.

– Adică să fiu ca tine, să stau în umbră şi să-i spionez pe ceilalţi?

– Uite aşa aflu eu multe, cum ar fi faptul că Lawler n-o suportă.

– Atunci de ce naiba n-o trimite înapoi la Londra, ca să stea cu cei de-un fel? Angus vorbea despre fată de parcă ar fi fost un alt soi de fiinţă.

– Angus! se auzi glasul lui Malcolm, iar cînd se întorse în direcţia vocii, Shamus se prelinse pe lîngă el. Pentru o persoană atît de voinică, reuşea la nevoie să se mişte extrem de repede.

După aceea, Angus renunţă să se mai supere cînd oamenii vorbeau de întîmplarea cu pricina, în schimb ciuli mai des urechile la bîrfele care circulau. Cînd se întîmpla ca toţi să depindă de un singur om, aşa cum era şi cazul lor, era imperativ necesar să ştie ce anume mai punea la cale insul respectiv.

Cu toţii îi cunoşteau povestea, sau cel puţin o bună bucată din ea. Cînd Lawler fusese cam de vîrsta lui Angus, cîştigase cu o singură mînă la cărţi, de la şeful clanului McTern, conacul plus toate terenurile aferente. Ceea ce nimeni nu ştia era faptul că acesta fiind al treilea fiu al unui om cu prea puţine proprietăţi, nu urma să moştenească nimic de pe urma părintelui său. Bătrînul îi promisese că dacă se făcea preot, avea să se îngrijească să primească o parohie bună, însă Lawler nu avea de gînd să ducă mai departe cuvîntul Domnului, nu aceasta era intenţia sa.

Atunci cînd Lawler propusese să joace pe o singură mînă moşia scoţianului, minţise că şi el punea la bătaie o proprietate în York. Dacă ar fi pierdut mîna, atunci ar fi avut mari necazuri pentru că n-ar fi putut onora promisiunea, însă nu pierduse.

Chiar a doua zi Lawler pornise spre nord ca să-şi vadă bunurile cîştigate şi deşi proprietatea nu era cine ştie ce, lui îi ajungea. Nu-şi

dorea altceva decît să vîneze, să pescuiască şi să joace cărţi, aşa că ceea ce era acolo îi permitea să ducă viaţa dorită. Aflase că toţi cei din clanul McTern considerau că pămînturile erau ale lor, aşa că în continuare le munceau, iar micul profit pe care reuşeau să-l scoată îi intra lui în buzunar. Uneori, cînd considera că vreo faptă a unuia era de-a dreptul intolerabilă, îl lega pe acesta la stîlp unde era biciuit, dar de spînzurat, nu spînzurase pe nimeni niciodată.

Uite aşa trecuseră anii, iar Angus, tînărul care ar fi moştenit proprietatea, crescu şi Lowler lăsă pe umerii lui responsabilitatea întregii moşii, căci el ura munca şi orice obligaţii de acest gen.

Zile în şir Angus căscă bine urechile şi nu lăsă mînia să-l împiedice să mai asculte la ceea ce se petrecea în jurul lui. Dacă Lawler n-o suferea pe fată, de ce mai stătea ea acolo? Nimeni nu părea să ştie. Morag, care lucra chiar în conac, spusese că-l auzise adesea pe stăpîn urlînd la fată, dar întotdeauna din spatele uşilor bine închise, şi chiar dacă ea se străduise să asculte cu atenţie, tot nu izbutise să descifreze ce anume şuşotiseră între ei.

„ Biata fată, cum poate cineva să zbiere la un asemene înger?", comentase ea, făcîndu-l pe Angus să-şi piardă răbdarea.

Nimănui nu-i scăpă din vedere faptul că atunci cînd fata ieşea la plimbare, Angus dispărea de pe faţa pămîntului. Iepuşoara ei parcă ştia dinainte cînd avea să apară fata, pentru că începea să tropăie neliniştită în boxă. Din momentul în care iapa începea să se frămînte, atunci dispărea ca un fum şi Angus. Se înfăşura bine în tartan şi se făcea nevăzut pe dealuri departe de ea.

Desigur, acest gen de comportament stîrnise alte valuri de rîsete, dar Angus n-avea încredere în el că era în stare să se controleze. El se gîndea că, fie urma să rămînă iar mască dinaintea ei, fie va... ei bine, nu ştia prea bine de ce ar fi fost în stare dacă fata l-ar fi făcut iar de rîsul tuturor.

După a opta zi în care izbutise iar s-o evite, Malcolm veni în grajduri supărat foc.

– Trebuie să te duci după ea.

– După cine? întrebă Angus. Fusese pe dealuri toată noaptea şi de abia se trezise de cîteva minute.

– După ea! După nepoată! Trebuie să te duci după ea.

– Mai bine mă înfrunt cu tot clanul Campbell decît să mă duc după ea. În afară de asta poate să-şi poarte şi singură de grijă.

– Nu cred, făcu Malcolm, de data asta a plecat cu Shamus.

Angus rămase o clipă cu un ham în mînă, apoi îl puse la loc în cui şi-şi văzu mai departe de treabă.

– De ce ar face una ca asta? Îl place aşa de mult?

– Ei nu că uneori eşti dobitoc! A plecat cu el călare pe post de ghid şi protector. Tam e acasă, îşi varsă mațele de zor, iar ea s-a uitat prin curte şi l-a indicat pe Shamus ca escortă. Ce era să facem? Să-i spunem că Shamus nu e de încredere? Nebunu' ar fi călcat în picioare pe oricine ar fi deschis gura!

– E totuşi nepoata lui Lawler, pînă şi lui Shamus i-ar fi teamă să-i facă ceva rău.

– Da? Şi atunci de ce i-a slăbit chinga de la şa? Ar fi putut să-şi frîngă gîtul!

Angus se încruntă.

– O să fie în regulă. N-o să-i facă mai mult rău decît ar putea să suporte.

– Vrei să spui că pînă acum n-a omorît pe nimeni? Ai idee ce ar putea să-i facă unei femei pe care o prinde singură? Angus, e de trei ori mai mare decît ea.

– Trimite şi tu pe altcineva, răspunse Angus. Pe Duncan sau pe... gata ştiu, pe cumnatu-meu, Gavin! O să mai aibă şi altceva de făcut decît s-o călărească atîta pe sor-mea.

– Fata o să se supere dacă o să mai vadă pe altcineva acolo, iar Shamus ar putea să-l măciucească bine.

– Şi vrei să-mi iau eu o măciucă în moalele capului pentru o fată care crede tot ce-i mai rău despre mine?

– Da, îi răspunse Malcolm foarte calm. Poți să iei un căluț şi să dispari cu el pe dealuri, de unde să supraveghezi totul fără a fi văzut. În afară de tine, nimeni altcineva nu mai e în stare. Şi dacă-l vezi pe Shamus că face ceva ce nu se cuvine, atunci o să poți să intervii la timp ca să-l opreşti.

– Şi cum naiba fac chestia asta? Mă duc la el şi-i cer să se potolească? Eventual îl rog frumos?

Numai gîndul acesta şi-l făcu pe Angus să zîmbească.

– Bine, dar o să stau cît mai departe de ea. Nu cred că Shamus o să-i facă ceva. Şi n-ar strica să trimiți pe careva la Tam să-i spună să nu mai bea tot ce-i dă Shamus.

– Am vorbit deja cu el azi-dimineață, răspunse Malcolm foarte serios.

Lui Angus îi pieri zîmbetul de pe buze. El glumise numai cînd spusese că Shamus ar fi fost în stare să-l otrăvească pe Tam, dar poate că era adevărat.

– O să-l iau pe Tarka, răspunse Angus în cele din urmă, referindu-se la calul său favorit, obişnuit cu potecile proaste pe care iapa de oraş a fetei nu s-ar fi încumetat niciodată.

Nu dură prea mult pînă cînd Angus reuşi să-i descopere. Ea călărea în față, cu spatele drept, nepărînd să aibă vreo grijă pe lume. Mult în urma ei venea Shamus, călare pe unul din caii de vînătoare ai lui Lawler, plictisit şi pe jumătate adormit în şa. Nu părea deloc interesat de tînăra din fața lui.

Angus se gîndi dacă n-ar fi fost mai bine să se întoarcă la grajduri. Dacă îl vedea fata, nici nu voia să-şi imagineze măcar cam

ce-ar fi gîndit despre el. Că poate o urmărea? Rămase mult în urmă, ascuns pe după bolovani, de parcă ar fi urmărit niște hoți de vite, dar nu observă absolut nimic suspicios. Poate-l sfătuise careva pe Shamus să nu facă ceva ce fata ar fi putut raporta apoi unchiului ei. Poate că-l bănuise pe nedrept cînd se gîndise că îi dăduse ceva lui Tam de-i era acum rău. Poate că...

Angus ridică un pic capul atunci cînd o văzu pe fată oprindu-se. Întorcînd iapa, îi făcu semn uriașului să vină s-o ajute să descalece. Șaua de femeie era destul de dificil de folosit și încă și mai dificil de coborît din ea.

Angus decise că dacă Shamus voia să facă ceva, apoi acum era momentul cel mai prielnic, așa că descălecă și el și se ascunse între tufișuri și bolovani ca să-i poată vedea mai bine. Cînd își dădu seama că era cam prea departe ca să poată interveni eficient dacă Shamus îi pusese gînd rău fetei, începu să se tîrască silențios prin iarbă și mărăciniș, zgîriindu-și pulpele goale.

– Mulțumesc, o auzi el spunînd, după ce Shamus o ajută să coboare din șa. Acum o să mă plimb puțin pe jos.

Comportîndu-se ca un bun servitor, Shamus încuviință din cap și rămase locului cu calul de căpăstru, în timp ce ea se îndepărta încetișor. Deși nu era foarte sigur de ce, lui Angus i se părea cam ciudat comportamentul ei. Era ca și cum voia să se ascundă de lume. Oare urma să se vadă cu cineva? De asta își lăsase escorta să aibă grijă de cai și ea plecase singurică la plimbare?

Angus era acum aproape sigur că descoperise care era cauza certurilor dintre ea și unchi. Lawler probabil aflase că se întîlnea în secret cu cineva și din cauza asta era supărat. Ca atare continuă să se tîrască precum un șarpe, atent să nu facă zgomot și să nu sperie păsările care i-ar fi dat de știre că era cineva pe urmele ei. Acum era tare curios să vadă cu cine urma să se întîlnească. Clar nu era vorba

de cineva din clanul lui, pentru că altfel ar fi știut, deși de cînd apăruse dumneaei, oamenii nu-l mai tratau la fel ca înainte. Iar de cînd îl făcuse de rîs în fața tututor, nimeni nu mai venise la el cu vreun necaz sau să-i comunice vreo bănuială.

Continua să se miște încet și în liniște, iar acum că ajunsese pe muchea unei culmi, îi putea vedea vîrful pălăriei caraghioase. Acum se apleca, iar el nu-și putu da seama prea bine dacă mai era altcineva acolo. Observă și o fulgerare albă, să fi fost cămașa vreunui bărbat? Apoi îi văzu și brațele mișcîndu-se. Deja se îmbrățișa cu necunoscutul? Nu era de mirare că Lawler era supărat pe ea.

În clipa următoare, Angus se ridică. Era la numai cîțiva pași de ea și plănuia s-o surprindă în flagrant.

Din cîteva mișcări rapide ajunse lîngă fată și urlă cuprins de furie:

– Ai fost dată în vileag!

De abia după aceea cuprinse din priviri tabloul care i se înfățișa dinainte: fata așezată pe iarbă, cu un bloc de hîrtie albă în față schița niște prepelițe care-și luară zborul la apariția lui neașteptată, speriate de răcnetul său.

– Tu! rosti ea, ridicîndu-se gata să-l înfrunte. Bestie urîcioasă și blănoasă, ce faci acum, mă spionezi? Shamus! strigă cît o ținea gura. Ajutor!

Angus nu mai stătu pe gînduri, ci se întoarse și o porni în fugă spre cal, în urechi răsunîndu-i ecoul rîsetelor ce urmau să vină. Niciodată în viață nu avea să poată trece peste una ca asta. Nici dacă ar fi trăit o sută, ba nu, o mie de ani, nimeni nu avea să uite de asemenea pățanie. Urma să fie amintit de aici încolo ca omul care se strecurase prin tufișuri urmărind o fătucă englezoaică ce picta tacticoasă păsări.

Angus sări în șa și-o porni spre conac cu toată viteza. Poate că nu i-ar fi stricat să plece de acolo pentru o vreme, vreun an sau cam așa ceva. Avea ceva bani ascunși în grajd. O să-i ia de acolo și pe urmă...

Ajunsese deja pe la jumătatea drumului cînd își dădu seama ca fata îl urmărea. Iapa ei mare îl putea învinge cu ușurință pe căluțul său, însă el știa cîteva poteci ca să ajungă înaintea ei la grajduri. În timp ce se furișa pe potecile sinuoase, din cînd în cînd o zărea și pe ea venind în urmă, astfel încît nu se putu abține să nu-i admire iuțeala cu care călărea. Părea să știe foarte bine pe unde s-o apuce, oare Tam îi arătase cărările lor secrete?

Ochii i se măriră de sinceră admirație atunci cînd o văzu sărind elegant peste un gard și apoi peste un șanț lat. Puteai spune despre ea orice, dar nu că n-ar fi fost în stare să călărească. Angus era atît de fermecat de spectacolul pe care-l oferea fata, încît aproape că uitase că trebuia să se grăbească. Își mînă calul direct peste un pîrîu și cîteva culmi ascuțite și reuși să ajungă la grajd cu puțin înaintea ei. Acum că era în fine acasă, gîndul la fugă se mai domoli. Se luptase pe viață și pe moarte cu hoții de vite și înfruntase nenumărate pericole, de ce naiba să se lase speriat de o fătucă într-atît încît să fugă de acasă?

Cînd o ajunge, mai bine să-i spună adevărul, că Malcolm îl rugase să aibă grijă de ea și că atunci cînd capul îi dispăruse în tufișuri, crezuse că dăduse deja de necaz. El de unde să știe că se furișase acolo doar ca să deseneze niște păsări? Nimeni nu-i spusese că asta făcea de obicei cînd ieșea la plimbare. Sau poate îi spuseseră și el nu fusese atent? Acum că stătea să se gîndească mai bine, parcă-și amintea vag că cineva menționase ceva de genul ăsta. Da' el cum să-și amintească tot ce auzise vorbindu-se despre ea?

Ajunse și ea la cîteva minute după el, iar Angus cînd văzu biata iapă în spume, se supără de-a binelea.

Atunci cînd fata se opri în fața lui, Angus era decis să-și apere poziția.

– Ești dezgustător! țipă ea, sărind singură din șa. Ești...

Se întrerupse atunci cînd îl văzu pe Angus zîmbindu-i leneș. De această dată nu intenționa să se lase copleșit de frumusețea ei.

– Ești imposibil! urlă ea la el.

Cum el continua să-i zîmbească la fel de neafectat de furia ei, fata își pierdu controlul și-l pocni în fluierul piciorului cu botina grea de călărie, făcîndu-l să se aplece de durere. Apoi, turbată de furie, încercă să-l lovească cu cravașa peste umăr, însă el se feri si cravașa îl lovi peste gît. Îndurerat, își frecă locul loviturii și mîna i se umplu de sînge, moment în care își pierdu și el controlul. Lîngă ei se afla o adapătoare adîncă de piatră, așa că fără să mai stea pe gînduri, o luă în brațe și-o aruncă în ea.

Fata se duse direct la fund iar pălăria îi alunecă pe față. Reuși cu greu să iasă la suprafață, de abia mai respirînd.

Angus, mulțumit de ispravă, își puse mîinile în șolduri și privi în jur. În mod sigur că toată lumea văzuse cele petrecute, așa că se aștepta să audă hohote de rîs la adresa ei, însă totul în jur rămase tăcut. Angus întoarse capul dintr-o parte în alta, însă oamenii preferau să-i ocolească privirea, chiar și Malcolm care ieșise din grajd ca să vadă ce anume se petrecea.

– Of, biata de tine, o auzi pe Morag vorbind în timp ce se grăbea s-o ajute pe fată să iasă din adăpătoare. Hai înăuntru ca să scoatem hainele astea ude și să ne uscăm.

Șiroind înfrigurată, fata trecu pe lîngă Angus fără să-i mai arunce o privire. Cu hainele ude leoarcă și cu părul atîrnîndu-i neglijent pe umeri, părea acum doar o copilă speriată, nu femeia aprigă

de mai devreme. Fata se opri la cîţiva paşi mai departe şi-o auzi spunîndu-i calmă:

– De data asta n-o mai ţin doar pentru mine, mă duc să-i spun şi unchiului meu!

Cum în curte era o linişte mormîntală, toată lumea putu să-i audă spusele, iar cînd Angus ridică privirea, observă că toţi erau de acum atenţi la el. Dar ce naiba făcuse? De acum totul depindea de dispoziţia în care se afla Lawler, iar pedeapsa putea varia de la biciuire, pînă la alungarea lui de acolo pentru totdeauna. În acel moment Angus îşi dădu seama că jocul prostesc de-a întrecerea pînă la conac şi apoi aruncatul fetei în apă aveau să-i schimbe cursul vieţii.

Malcolm se apropie de el.

– Mai bine ai pleca, băiete. Părăseşte zona asta înainte să apuce să-i spună ceva.

– Nu pot, răspunse Angus, îndreptîndu-şi umerii şi pornind spre conac. N-avea de gînd să dea bir cu fugiţii. Mai bine să primească bărbăteşte orice pedeapsă avea să fie hotărîtă. Dacă vreo fată de-a lui ar fi păţit aşa ceva... dacă sora lui sau vreo rudă apropiată ar fi păţit una ca asta, el l-ar fi omorît pe făptaş.

Angus urcă scara veche de lemn pînă la primul etaj al conacului. Pe timp de război, acele scări ar fi fost tăiate ca să nu permită duşmanului să intre cu uşurinţă în casă, dar cum demult se duseseră vremurile acelea tulburi, scările îmbătrîniseră şi începuseră chiar să putrezească pe alocuri.

Conacul în sine nu era altceva decît un turn pătrat avînd alături un alt pătrat mai mic pe-o latură, ce adăpostea o scară în spirală. Erau diverse alte scări şi în interior, dar aceasta ducea de jos pînă sus, iar la primul etaj dădea chiar în holul cel mare, unde Lawler petrecea mare parte a timpului alături de acoliţii săi, bărbaţi care veneau şi plecau fără să facă altceva decît să bea şi să mănînce ceea ce le puteau oferi Lawler şi scoţienii.

Cînd Angus îşi făcu apariţia în holul cel mare, fata era deja în faţa unchiului ei, cu Morag alături. Acesta era aşezat la masă, alături de alţi doi tovarăşi şi jucau cărţi. Lawler era un bărbat tare urît, cu nas mare şi mii de vinişoare roşii foarte fine ce-i împînzeau obrajii. Îşi schimba garderoba în fiecare an pe măsura ce-i creştea burdihanul, iar picioarele i se scofîlceau tot mai mult. Aflat în acel moment aproape de şaizeci de ani picioarele i se subţiaseră ca nişte scobitori, iar burdihanul semăna cu pîntecele unei gravide gata să nască.

– Ce s-a întîmplat, rosti el aruncînd o ultimă privire spre cărţile din mînă. Alături de el şedea William Ballister, un englez mai bătrîn şi mai urît decît Lawler. Cei doi erau prieteni la cataramă, ceea ce însemna că acesta stătea la conac pînă cînd moşierul se plictisea de el şi-l alunga de acolo, ceea ce se petrecea cam de două ori pe an. De cealaltă parte a lui şedea Phillip Alvoy, care era mult mai tînăr şi mai arătos, dar toată lumea îi cunoştea temperamentul vulcanic. Nimeni nu îndrăznea să-l supere de teamă să nu aibă de-a face cu Lawler.

– El... el... începu fata, însă tremura aşa de tare de frig încît părea incapabilă să rostească o frază.

– A fost vina mea, zise repede Angus, păşind în faţă. O urmăream şi a avut tot dreptul să facă ceea ce a făcut. E numai vina mea.

Lawler puse deoparte cărţile, ca şi prietenii lui, privindu-i cu interes atît pe Angus cît şi pe fată.

– Ce anume s-a întîmplat?

– Bestia asta m-a urmărit toată săptămîna, şuieră fata înfuriată. Doar acum cîteva zile mi-a slăbit chinga de la şa şi din cauza asta am căzut în curte. N-am spus nimic atunci pentru că n-am vrut să vin cu problemele mele. Dar ceea ce a făcut azi, este de-a dreptul intolerabil. M-a urmărit atunci cînd am plecat, s-a ascuns în iarbă, apoi a sărit asupra mea în timp ce desenam. Dacă n-ar fi fost Shamus acolo să mă apere nici nu ştiu ce mi-ar fi făcut. Apoi a fugit, ca un şarpe ce e

şi a trebuit să-l urmăresc pînă aici. Iar odată ajunşi, i-am aplicat o corecţie cu cravaşa.

– Am înţeles, rosti Neville Lawler privind spre Angus. Deci aşa te-ai ales cu grumazul însîngerat.

– Da, exact aşa, răspunse încet Angus.

– Dar tu cum de te-ai udat în halul ăsta? întrebă Alvoy, muindu-şi buzele în paharul de porto. Tot conacul era de acum o ruină, însă băuturile pe care le servea moşierul erau impecabile.

– El a... încercă ea să spună dîrdîind.

– Am aruncat-o în adăpătoarea cailor, zise Angus în locul ei. Stătea drept, cu picioarele uşor depărtate şi mîinile la spate. Era gata să accepte orice pedeapsă i s-ar fi dat.

– Ai aruncat-o în jgheabul din care se adapă caii? se minună Ballister.

– Da, răspunse Angus ţintuindu-l pe Lawler cu privirea.

În acel moment cei trei meseni izbucniră în hohote de rîs.

– Cel mai bun loc pentru ea, hohoti Lawler.

– Doamne ce mi-ar fi plăcut să văd aşa ceva, icni şi Alvoy. Ce-ar fi să repetaţi toată scena ca să vedem şi noi?

– Da, ca o pantomimă, rosti şi Ballister. Un fel de bis.

– Ce idee bună, încuviinţă şi Lawler.

– Adică nu ai de gînd să-l pedepseşti? întrebă fata nevenindu-i să creadă ce auzea.

– De ce l-aş pedepsi pentru că a făcut ceva ce trebuia făcut cu multă vreme în urmă, se răţoi unchiul la ea. Îmi pare rău că mie nu mi-a dat prin cap una ca asta.

Fata se întoarse şi o luă la fugă, făcîndu-i semn lui Morag să nu cumva s-o urmeze.

Morag îl privi pe Angus cu asprime, făcîndu-l să se ruşineze, apoi ieşi val-vîrtej din cameră pe urmele fetei. Cei trei bărbaţi de la masă continuau să rîdă cu poftă, felicitîndu-l pe Angus pentru isprava lui. Acesta nu mai putu îndura nici el şi se retrase discret, oprindu-se pe scări. Atunci cînd fata fugise din încăpere, în acea scurtă fracţiune de secundă îi zărise lacrimile din ochi. Pînă în acel moment nu mai făcuse nici o femeie să plîngă.

În timp ce stătea năuc lîngă scări, auzi un zgomot şi ridicînd privirea îi zări marginea fustei. Angus cunoştea bine conacul şi era sigur că fata avea odaia undeva la etajul trei, numai că acum o zărise mult mai sus. Unde Doamne-iarta-mă se mai ducea? Imediat cum îşi formulă întrebarea îi apăru şi răspunsul, urca pe acoperiş. Dar de ce? Deja era înfrigurată toată şi tremura. Mai mult ca sigur se ducea pe acoperiş ca să-şi încheie socotelile cu lumea. O luă la fugă pe scări, urcînd treptele cîte două deodată.

Cînd ajunse pe acoperiş o descoperi foarte aproape de margine. Doar muchea scurtă de piatră o mai despărţea de moarte.

Cînd auzi uşa închizîndu-se, fata se întoarse, îl văzu şi umerii i se povîrniră deodată, îşi pierduse şi cea din urmă speranţă.

– Ai venit pînă aici că să te lauzi cu isprăvile tale?

– Nu, răspunse el. Am venit să văd dacă eşti bine.

– Şi ce-ţi pasă ţie? Ai fost la fel de îngrozitor ca şi unchiul meu. Toţi cei de aici au fost atît de drăguţi, cu excepţia ta. Tu... renunţă să mai spună ceva, ca şi cum nu şi-ar mai fi găsit cuvintele.

– Cred că ar fi mai bine să mergi jos şi să te schimbi în ceva uscat şi cald. Încet, foarte discret se apropia tot mai mult de ea. Dacă ar fi apucat-o săritul din senin, barem să fie destul de aproape ca s-o prindă.

Fata rămase nemişcată, fără ca măcar să se uite la el.

– Probabil că ai făcut bine că m-ai azvîrlit în jgheabul acela. Era mai bine dacă mă aruncai chiar de aici. Sau şi mai bine mă arunc eu singură.

– De ce ai vrea să faci o asemenea prostie? întrebă Angus îngrozit de vorbele ei. Nu mai ajungi în Rai dacă-ţi iei singură viaţa.

– Oriunde aş ajunge, nu poate să fie mai rău decît aici.

– Da ce anume e aşa de rău aici, măi fată? rosti el cu blîndeţe, nedorind s-o sperie şi mai mult.

– Îi cunoşti pe prietenii unchiului meu, cei de jos, Balister şi Alvoy?

– Sigur că da.

– Spune-mi, ce părere ai despre ei?

De acum ajunsese la doi paşi de ea, aşa că se putea relaxa puţin, era sigur că putea s-o prindă dacă-i dădea prin cap să sară. Cît despre întrebarea ei, n-avea de gînd să-i răspundă cinstit. Poate că Shamus avusese dreptate şi moşierul chiar nu-şi putea suferi nepoata, dar Angus nu putea risca să răspundă corect şi apoi ea să-i povestească mai departe unchiului.

– Haide, îl îmboldi ea, mie poţi să-mi spui. După tot ce s-a petrecut azi, chiar poţi să fii cinstit cu mine. Ţi-ar plăcea să fii prieten cu vreunul din ei? Ai avea încredere in vreunul din ei?

– Nu, răspunse el precaut. N-aş putea spune aşa ceva, dar eu sunt scoţian, n-am încredere în nici un englezoi. Sperase s-o abată cumva de la acea discuţie, însă fata continuă cu îndîrjire:

– Crezi că sunt nişte oameni deştepţi?

– Depinde ce înţelegi tu prin deştept. În mod sigur sînt vicleni. Îi spun unchiului tău ceea ce vrea el să audă şi primesc cazare şi masă gratis, fără a mai fi nevoiţi să muncească.

Fata încuviinţă din cap.

– Ţi se pare că sînt binevoitori? O companie plăcută?

– Nu pot să spun aşa ceva din punctul meu de vedere, însă unchiului tău pare să-i placă. Angus observă că fata nu mai dîrdîia, deşi hainele erau leoarcă, probabil că ceea ce o susţinea era furia. Nu

e treaba mea să dau sfaturi, dar în locul tău m-aş ţine cît mai departe de cei doi. Nu cred că sînt o companie tocmai bună pentru o domnişoară ca tine.

– Aici e problema, pentru că unchiul meu spune că trebuie să mă mărit cu unul din ăştia doi.

Angus o privi amuţit. Frumuseţea ei delicată alături de unul dintre acei ticăloşi nu era o imagine prea plăcută.

Fata continua să privească în jos.

– În patru zile împlinesc optsprezece ani şi o să ies de sub tutela unchiului. A plănuit să mă mărit cu unul dintre imbecilii aceia la un minut după miezul nopţii, astfel încît dota mea va deveni averea soţului, pe care o va returna nemernicului ăstuia.

Angust se strîmbă dezgustat. Era o situaţie al naibii de dificilă, din păcate el n-avea ce face.

– Îmi pare tare rău, fătucă, e o treabă al naibii de încurcată.

Fata se întoarse spre el, implorîndu-l din priviri.

– Ajută-mă să fug de aici. Te rog!

– N-am cum să fac aşa ceva, bătu el un pas în retragere. Aici e casa mea, oamenii mei.

– Ştiu foarte bine, de asta ţi-am şi cerut ţie ajutorul. Tu eşti McTern din clanul McTern, nu?

Felul în care-i vorbea îl făcea acum să-şi dorească să o apere.

– Bunicul meu a fost şeful acestui clan şi mai sînt oameni care-şi amintesc de el. Titlul a rămas deşi moşia s-a dus, dar oamenii încă mai vin la mine cu problemele lor.

– E foarte romantic, răspunse ea, apropiindu-se un pic de el. Asta înseamnă că dacă aş fi o fată din clanul tău, silită să mă mărit cu un dobitoc de două ori mai în vîrstă ca mine, atunci mi-ai lua apărarea? Fusese sarcastică, dar atunci cînd îi văzu chipul, îşi dădu seama care era adevărul. Ai face-o, nu-i aşa?

– Da, aş fi obligat să intervin, dar aşa ceva nu s-a petrecut niciodată. O fată de la noi se mărită cu cine vrea. Aşa-i tradiţia la scoţieni.

– Aşa e şi la englezi, numai că eu am fost blestemată cu o dotă şi un unchi care are nevoie de bani, unde mai pui că n-am alte rude şi nici prieteni care să mă ajute. Se opri o clipă şi apoi continuă: dar dacă te plătesc?

– N-aş putea să mă opun unchiului tău. El e stăpînul de aici acum.

Fata mai făcu un pas spre el, obligîndu-l să bată în retragere.

– Dar dacă unchiul meu se decide să se însoare cu vreo fătucă frumoasă din tribul tău?

– Clan, o corectă el cu un zîmbet.

– Mă rog, clan, dacă unchiul hotărăşte că vrea să se însoare cu... sora ta, să zicem.

– E deja căsătorită şi are trei plozi.

– Plozi? Aha, copii, are deja trei copii, dar dacă n-avea şi unchiul o voia de nevastă? Ce-ai fi făcut atunci?

Angus nu-i spuse la ce se gîndea, anume că unchiul ei nu s-ar fi însurat niciodată cu una de-a lor, poate şi-ar fi făcut-o ibovnică, dar din fericire Lawler nu se arătase deloc interesat de femei. Cu toţii îl auziseră spunînd că prefera mai degrabă un cal bun decît o femeie.

Fata îl ţintuia cu privirea aşteptînd un răspuns din partea lui.

– Atunci aş fi trimis-o departe de aici, zise el într-un final.

– Deci ai face asta pentru ea, nu?

– N-aş avea de ales, nu? Unchiul tău o fi cum o fi, dar nu cred că e un soţ potrivit pentru nimeni. O necăjea în joacă, dar fata nu zîmbea deloc.

– Dar n-ai face asta pentru mine! izbucni ea. Pe mine nu m-ai ajuta! De ce? Pentru că nu sunt rudă de sînge cu tine? Sau nu mă

suferi? Şi de ce? Pentru că te-am înfruntat? Am văzut cum se uită fetele la tine. Refuzi să mă ajuţi pentru că nu mi se scurg ochii după tine? În timp ce vorbea se apropia tot mai mult de Angus care bătea în retragere pas cu pas, căutînd să-şi ascundă zîmbetul de pe buze. Acum rîzi de mine? Ţi-a plăcut să mă faci de rîs în faţa tuturor, să mă vezi cum cad din şa, să mă umileşti? Eşti un derbedeu şi un măgar! Şi te urăsc! Doamne, cum te mai urăsc! ţipă ea lovindu-l iar cu gheata în fluierul piciorului.

Angus nu se mai putu reţine şi izbucni în hohote de rîs de uşurare, după ce o săptămînă întreagă se chinuise cu ruşinea. Şi era aşa de bine să fie atît de aproape de acea femeie frumoasă, cu părul ud fluturînd pe umeri.

– Eşti dezgustător, rosti ea cu amărăciune, intrînd înapoi în conac şi trîntind uşa dinspre acoperiş şi apoi încuind-o, în timp ce Angus continua să hohotească sprijinit de perete.

CAPITOLUL 3

Edilean Talbot se sprijini de peretele rece din dormitor şi privi pe fereastră la furnicarul din curte. Toţi cei de acolo păreau aşa de fericiţi si de liberi. Dar ei aveau familii şi prieteni şi motive de veselie. Văzu un bărbat ridicînd un copil şi aruncîndu-l în sus şi auzi ţipetele de încîntare ale puştiului.

Se întoarse de la fereastă şi se lăsă să alunece pe podeaua de lemn. Mai rămăseseră doar trei zile. În numai trei zile avea să se mărite cu un bărbat respingător. Prietenii unchiului ei făcuseră un pact cu el că nu vor face nici cel mai mic efort ca s-o cîştige. Nu avea să fie nici un fel de curtare, flori sau scrisori parfumate, nici un cuvînt adresat ei în mod direct. În ziua în care urma să împlinească optsrezece ani, va fi întrebată în faţa preotului pe care dintre cei doi îl alegea drept soţ, iar acela va deveni tovarăşul ei de viaţă.

Edilean ştia că dacă avea să se întîmple aşa ceva cu adevărat, atunci de pe acoperiş direct pe pavajul curţii, aceasta urma să fie alegerea ei.

Tatăl ei, militar ieşit la pensie, cînd simţise că nu mai avea mult de trăit, pe vremea cînd ea era doar un copil, făcuse tot posibilul ca să-i asigure viitorul. Că nu reuşise s-o protejeze suficient de bine, nu era vina lui. Petrecuse ore în şir încercînd să întocmească un testament de neatacat. Tot ce avea trebuia vîndut şi transformat în aur, pe care ea urma să-l primească în ziua în care împlinea optsprezece

ani. Ba chiar scrisese că ea trebuia să se mărite cu un bărbat pe care să-l aleagă aşa cum dorea. Bătrînul ştiuse că atunci cînd se va căsători toată averea urma apoi să fie administrată de către soţ şi avusese încredere în ea să aleagă un om care să nu-şi bată joc de dota ei. Singura scăpare fusese unica rudă rămasă în viaţă, fratele răposatei ei mame, care îi devenea tutore pînă la împlinirea vîrstei de optsprezece ani.

Tatăl ei îl întîlnise pe unchiul cel veros doar de vreo două ori, dar nu apucase să-l cunoască bine. Neville îl asigurase pe bătrîn că va avea grijă de Edilean după ce va termina şcoala şi că va respecta întocmai testamentul. Ba chiar semnase un act în faţa martorilor în care jura solemn să respecte dorinţele bătrînului. Iar în cazul în care fata murea înainte de împlinirea celor optsprezece ani, averea avea să fie donată operelor de binefacere.

În acel moment Neville chiar respecta întocmai cele scrise în testament. La împlinirea vîrstei sorocite, Edilean avea să poată alege pe unul dintre cei doi pretendenţi, cu care să se căsătorească apoi pe loc.

Nici Edilean şi nici tatăl ei nu-şi imaginaseră vreodată că existau asemenea monştri hrăpăreţi precum Neville Lawler.

Edilean ştia că nu-i mai rămăsese decît o singură speranţă, omul pe care-l iubea, James Harcourt. Pe James îl cunoscuse la o prietenă de şcoală. După ce tatăl ei murise şi casa fusese vîndută, Edilean fusese nevoită ca pe timpul vacanţelor să stea pe la prietene. Cum fata era plăcută pentru că era frumoasă şi avea umor, cît şi pentru faptul că atrăgea vizitele multor tineri, invitaţiile nu lipsiseră niciodată. Dar dintre toţi tinerii care o curtaseră, singurul care-i plăcuse fusese James Harcourt, înalt, atletic, blond şi frumuşel foc. Bunicul lui făcuse avere ocupîndu-se de negoţ, cu ce anume James nu dicutase în amănunt, aşa că nepotul său devenise un gentleman

datorită circumstanțelor, dacă nu prin naștere. Edilean nu insistase prea mult cu privire la trecutul lui, pentru că văzuse că acest gen de întrebări îl deranjau.

James era văr de-al doilea cu o colegă de-a ei pe care nu o plăcea în mod special, dar pe care ajunsese s-o viziteze destul de des, doar de dragul de a-l întîlni pe el ca din întîmplare.

La început el nu-i acordase nici o atenție. Venea la petreceri și distracție, doar că stătea într-un colț, fără a acorda mare importanță celor din jur. Această lipsă de interes fusese ceva nou pentru Edilean, care, frumoasă de mică, fusese mereu în centrul atenției oriunde se dusese. Pentru ea fusese ceva inedit. Pe undeva era plăcut să nu-l vadă cum se pierdea cu firea, dar lipsa lui totală de interes o făcuse pe ea să încerce să-l facă s-o observe.

Cum avea o voce bună și știa să cînte la pian, se apucase să țină mini-concerte la dineuri, însă îl văzuse cum căsca plictisit de cîte ori cînta.

Cu altă ocazie inițiase un concurs de desen, pe care-l cîștigase cu mare ușurință, însă el nu păruse deloc interesat de așa ceva.

Își cumărase rochii noi și-l întrebase de-a dreptul cum i se părea dantela de la gît, însă el doar îi zîmbise politicos, se scuzase și apoi plecase.

Într-o seară însă, în timp ce jucau whist și Edilean cîștiga mereu, prietena ei se bosumflase toată.

– Lasă că mîna următoare sigur o cîștigi, o încurajase Edilean.

– Ție îți dă mîna să vorbești, tu îți permiți să pierzi cît vrei.

La următoarea mînă, James intră în fine în vorbă cu ea.

– Am înțeles că stai cu verișoara mea pentru că nu mai ai casă.

– Așa e, răspunsese Edilean fericită că în fine o băgase și pe ea în seamă. Tata a vîndut absolut tot înainte să moară și mi-a lăsat mie banii.

– Asta înseamnă că a transformat totul în aur pe care o să-l primească de cum împlinește optsprezece ani, zise prietena

– Nu mai spune? răspunsese James, părînd destul de neinteresat.

După această discuție, James devenise foarte atent cu ea. Edilean nu era idioată, știa că dota era cea care-l atrăgea cel mai mult, dar era realistă. Ca să poți trăi bine, ai nevoie de bani, iar ea observase că hainele lui James începuseră să se ponosească. Se părea că averea bunicului se cam terminase.

Însă motivul care-l făcuse să-i dea atenție n-o interesase prea mult. Urmaseră apoi trei săptămîni minunate. James venise în fiecare zi dupa ea, cîntaseră împreună și se distraseră de minune, ba chiar o lăsase să-i facă portretul.

Poate că dota îl atrăsese la început, dar apoi descoperiseră că erau amîndoi interesați de muzică și artă și așa se îndrăgostiseră unul de altul.

Prima dată cînd o sărutase, ea se pierduse atît de rău cu firea încît l-ar fi lăsat s-o aibă chiar acolo, în iarbă.

– Nu acum, îi șoptise James la ureche. Trebuie să așteptăm pînă cînd o să fii doar a mea!

– Sigur, murmurase ea. Era așa de îndrăgostită încît era gata să facă orice i-ar fi cerut el.

Cînd se întorsese la școală pentru ultimul semestru îi scrisese în fiecare zi. Iar el îi răspunsese, nu chiar în fiecare zi, dar des, scrisori frumoase, de dragoste.

Edilean adormea seara cu scrisorile lui la piept, numărînd zilele pînă la finele școlii cînd urmau să se căsătorească.

În tot acest răstimp, Edilean nu se gîndise deloc la unchiul Neville. Știa numai că el era tutorele ei legal și că-l întîlnise doar odată pe cînd era copil, iar după moartea tatălui ei nu primise nici

măcar o singură scrisoare de la el. Nu ştia mare lucru despre el, decît că locuia în Scoţia, într-un conac şi că era un gentleman care nu făcea altceva decît să vîneze şi să mănînce. Fetei i se păruse destul de romantic şi se gîndea că după căsătoria cu James chiar să-i facă o vizită.

Dar într-o seară, una dintre profesoare venise în camera ei şi-o trezise.

– Trebuie să pleci, îi spusese.

– Cum aşa? căscase Edilean, privind pe fereastră la lună.

– A venit unchiul tău şi trebuie să pleci cu el. Grăbeşte-te şi îmbracă-te. Zice să mergi exact aşa cum eşti acum şi-ţi trimitem noi lucrurile după aceea.

– Unchiul meu? rostise Edilean zăpăcită încă de somn. Dar el trăieşte tocmai în Scoţia.

– Da, aşa e, se supărase profesoara. Şi a venit din Scoţia şi o să te ducă şi pe tine acolo.

– Dar şcoala nu s-a terminat!

– Edilean! Gata, termină cu întrebările şi îmbracă-te! Unchiul tău te aşteaptă şi nu pare un om răbdător. Tocmai a ţipat la toată lumea. Vrea să te îmbraci şi să pleci cu el imediat.

Profesoara trăsese aşternuturile deoparte şi aproape c-o tîrîse afară din pat, deşi ea nu pricepea de ce era atîta grabă. Fusese apoi ajutată să îmbrace cele mai călduroase haine căci i se spusese că în Scoţia era frig. De abia reuşise să strecoare într-un buzunar scrisorile de la James.

Edilean se gîndea că unchiul ei de abia aştepta s-o vadă, de aceea fusese nervos, şi regreta doar că din cauza grabei nu putea să-şi ia rămas bun de la prietene şi de la profesoarele preferate, dar pleca în aventură, în Scoţia!

Unchiul ei o aştepta în biroul directoarei, înfulecînd pîine cu

miere şi bînd ceai. Atunci cînd ajunsese acolo o privise fără pic de interes din cap şi pînă-n picioare, apoi îşi văzuse mai departe de mîncare. Ea se dusese la el ca să-l îmbrăţişeze, însă acesta se retrăsese speriat, ca şi cum atingerea ei l-ar fi scîrbit profund. Nu era tocmai ce-şi imaginase ea. În plus nu era deloc plăcut la vedere, cu nasul mare, faţa roşie şi ochii mici şi lunecoşi.

Stătuse acolo ţeapănă şi aşteptase să termine de mîncat în tăcere, în timp ce profesoarele îi împachetau în grabă hainele.

Afară îi aştepta o trăsură mare în spatele căreia fusese legat cufărul ei. Din păcate cărţile urmau să fie trimise mai tîrziu, aşa-i spusese o profesoară. Imediat ce se instalaseră în trăsură, Edilean îl întrebase pe unchiul ei de ce venise tocmai atunci după ea. Iar el îi răspusese morocănos:

– Păi mai ai puţin şi faci optsprezece ani, de ce altfel aş fi venit după tine?

Edilean voise să-i răspundă cu asprime, însă se gîndise că n-avea rost să se pună rău cu el chiar de la bun început.

Pînă la conacul de piatră călătoriseră aproape o săptămînă. În fiecare noapte se opriseră la cîte un han, unele bune, altele ceva de groază. În prima seară, Edilean ceruse să facă baie la ea în cameră şi toţi cei de acolo îi rîseseră în nas, aşa că se învaţase minte şi căutase să se descurce cu ce apă găsise.

Cînd ajunseseră în fine la conacul din Scoţia era după-amiază tîrziu, iar Edilean era obosită moartă şi murdară, părul îi atârna tern pe umeri şi nu mai avea nici un chef de viaţă. Cînd se uitase pe geam şi văzuse „conacul", turnul acela sinistru de piatră, îi venise să plîngă. Chestia aceea nu era un conac aşa cum crezuse ea, ci doar un turn urît de piatră pe cale să se năruie, nimic altceva.

De-a lungul acelei călătorii infernale unchiul ei nu-i adresase mai mult de o duzină de cuvinte şi nu se interesase nici măcar o clipă de confortul ei, aşa că era limpede că ceea ce-i pregătea nu era nimic

bun.

Trăsura oprise în curtea de piatră unde trebăluiau puzderie de oameni ce se opriseră din muncă și se holbau la ea foarte curioși. Cu toții purtau bucăți de stofă de lînă cu modele de linii și carouri în același culori. Femeile purtau niște fuste greoaie strînse în talie cu centuri late, pe cînd bărbații erau îmbrăcați în pantaloni de lînă și cămăși grosolane cu mîneci largi.

Edilean fusese cucerită imediat de zîmbetele lor largi și sincere. Deși arăta cumplit de pe drum, ei nu păruseră absolut deloc deranjați. Un bărbat mai în vîrstă chiar venise s-o ajute să coboare treptele trăsurii. Atunci le zîmbise și ea tuturor și le mulțumise cu căldură pentru întîmpinare.

Unii fuseseră parcă jenați de cuvintele ei, dar alții îi zîmbiseră din nou. Unchiul ei urcase repede scările de lemn ale turnului lăsînd-o să se descurce singură. Atunci știuse că acela era momentul potrivit pentru a face o bună impresie. Întotdeauna se simțise bine între oameni, iar aceia păruseră destul de prietenoși. În loc s-o pornească după unchiul ei, se plimbase un pic prin curte și se prezentase tuturor. Admirase copilașii și complimentase femeile, apoi se dusese la grajduri și vorbise despre cai cu un om minunat pe nume Malcolm.

– Cred că ăsta o să-ți placă, îi spusese el, deși ei îi venise greu să înțeleagă ceva din cauza accentului greoi.

Îl urmase pînă la capătul grajdului unde, în ultima boxă, era Marmy a ei. Fetei îi dăduseră lacrimile de bucurie cînd își regăsise iapa. Cît fusese la școală, Marmy fusese întotdeauna aproape de ea, însoțind-o chiar și atunci cînd mergea în vizite la prietene.

– Se bucură să te vadă, îi spusese Malcolm.

– Și eu mă bucur nespus s-o văd. Suntem împreună de cînd aveam doisprezece ani. Și îi place tare mult să mănînce.

– Am observat.

Edilean petrecuse cu el cîteva minute înainte să intre în conac.

Gîndul că unchiul ei se gîndise să-i aducă iapa o făcuse să-și dorească să meargă să-i mulțumească, numai că în locul lui dăduse peste o menajeră care o conduse la ultimul etaj, ca să-i arate camera ce urma să fie a ei, un soi de peșteră rece și goală. Edilean se ferise să-i arate femeii ce părere avea, doar îi mulțumise frumos pentru ajutor.

Cîteva zile după aceea, preferase să stea mai mult în cameră. Morag avusese grijă să-i aducă mîncare și apă, lăsînd-o apoi în pace să se odihnească și să-și adune curajul pentru a putea înfrunta destinul pe care unchiul ei îl hotărîse pentru ea, iar intuiția îi spusese că nu avea să fie deloc plăcut.

Cînd în cele din urmă, cînd o chemase la el, constatase că realitatea era mult mai rea decît cele mai îngrozitoare gînduri ale ei. Neville încuiase ușa grea în urma ei ca nimeni să nu-i poată auzi, apoi se așezase între cei doi prieteni ai lui. Unul era bătrîn și groaznic de urît, iar celălalt mai tînăr și mai chipeș, dar cu priviri de cîine turbat. Atunci o informase unchiul ei că înainte de ziua în care împlinea optsprezece ani, la un minut după miezul nopții va trebui să îl aleagă pe unul dintre ei de soț.

– Trebuie să îl alegi pe unul dintre ei, rostise el grav, ca și cum ar fi fost cea mai mare farsă din lume.

– Îmi pare rău, răspunsese Edilean politicoasă, dar nu mă pot mărita cu niciunul dintre ei pentru că sînt deja logodită.

Cei trei o priviseră de parcă nu mai auziseră vreodată în viața lor de logodnă.

– Sînt logodită și urmează să mă căsătoresc, rostise ea răspicat, deși nu era tocmai adevărat, James încă nu o ceruse, dar ea știa bine că asta urma.

– Consideră logodna ruptă, răspunsese unchiul ei. O să te măriți cu unul dintre acești doi domni. Vrei să faci alegerea chiar acum?

– Nu! răspunsese Edilean, îndepărtîndu-se de masă.

– Atunci o să aşteptăm, încheiase unchiul ei discuţia.

– Îmi pare rău, obiectase ea imediat, dar n-am de gînd să mă mărit cu niciunul dintre aceşti... Îi privise pe cei doi cu dezgust. În testamentul tatălui meu scrie că mă pot mărita cu oricine aleg eu, iar aceşti doi domni nici nu intră la socoteală.

– O să faci exact aşa cum îţi spun eu, ţipase el la ea, concediind-o c-o mişcare a mîinii.

– Ba deloc! strigase Edilean. Îşi petrecuse aproape toată viaţa pe la internate şi se cam săturase ca toată lumea să-i spună ce să facă.

– Ba o să faci aşa cum îţi spun, pentru că altfel o să-ţi pară rău că te-ai născut. Şi dacă le zici ceva acestor scoţieni curioşi o să am grijă să-ţi fie foarte rău. Acum dispari din faţa mea!

Cei doi indivizi de lîngă unchiul ei o priviseră triumfători, iar cel mai tînăr îi dăduse de înţeles cam ce fel de gînduri avea cu ea.

Din ziua aceea se pornise războiul dintre ea şi unchiul ei. Edilean îi scrisese lui James despre situaţia groaznică în care ajunsese. Numai că unchiul ei luase scrisoarea de la Morag şi apoi i-o citise în faţa celor doi nemernici după care o aruncase în foc.

– Mai bine ai accepta soarta care te aşteaptă. Acum eşti aici şi n-o să mai pleci nicăieri. Aurul lăsat de tatăl tău o să fie trimis încoace cu două zile înainte să împlineşti optsprezece ani. Şi n-o să mai plece de aici. Cît despre tine, o să faci aşa cum o să dorească soţul tău.

Edilean petrecuse restul zilei în camera ei ajungînd la concluzia că de acum salvarea depindea numai şi numai de ea.

Cînd Morag venise cu cina, Edilean avusese grijă să se lase văzută plîngînd, ca să înmoaie inima femeii.

– Domniţă scumpă, da' ce te necăjeşte aşa de tare?

– M-am certat cu iubitul meu, răspunsese Edilean. I-am scris că-mi pare rău, dar unchiul meu mi-a spus că nu merită aşa ceva şi a rupt scrisoarea, mai zisese Edilean privind-o cu atenţie pe Morag şi

văzînd cum roşeşte puternic, simţindu-se vinovată.

– Mai scrie-i o dată şi o să am eu grijă ca epistola asta să ajungă la Londra, o îmboldise femeia.

– Şi n-o să-l laşi pe unchiul meu s-o vadă?

– Ai încredere în mine, nu vreau să mă bag între doi îndrăgostiţi. Am fost şi eu tînără odată, ştiu cum e.

– Sînt convinsă că aveai o mulţime de cutrezani.

Morag zîmbise visătoare.

– Pe atunci mă plăcea chiar stăpînul, dar în cele din urmă s-a însurat cu altcineva.

– Stăpînul?

– Şeful clanului.

– Am înţeles, răspunsese Edilean, deşi în acel moment începuse deja să compună în minte scrisoarea pentru James. Cînd unchiul ei o citise cu voce tare pe cealaltă, îşi dăduse seama că era mult prea dramatică, prea plină de primejdii şi avertizări. Următoarea trebuia să fie mai calmă, să expună doar faptele, să-i spună lui James tot ceea ce ştia, inclusiv ceea ce-i destăinuise unchiul ei cu privire la aurul care urma să vină în Scoţia.

După ce sigilase scrisoarea, i-o dăduse lui Morag şi se rugase ca de această dată să n-o mai trădeze. Atunci cînd unchiul ei n-o mai chemase la apel răsuflase uşurată, însemna că aceasta ajunsese probabil la destinaţie.

În afară de faptul că-i ceruse ajutorul lui James, Edilean încercase să-l facă pe unchiul ei să renunţe la planurile sale. Zile în şir se certaseră pînă cînd acesta ajunsese la capătul răbdării şi în cele din urmă ridicase mîna la ea. Nu apucase s-o pocnească pentru că se ferise la timp şi apoi fugise.

În afara turnului, sau a conacului, cum îi spuneau scoţienii, oamenii erau extrem de drăguţi cu ea. Ieşea în fiecare zi călare. Prima

dată cînd ieşise încercase să fugă, gîndind că ar fi putut merge aşa pînă la Londra, însă unchiul ei o ajunsese din urmă. Deşi gras şi leneş, era un călăreţ înnăscut, aşa că apucase frîul iepei şi-i spusese:

– Dacă mai încerci vreodată chestia asta, îţi împuşc iapa, clar? Şi vorbise foarte serios.

Timp de săptămîni stătuse potolită şi aşteptase. Mai avuseseră certuri sporadice şi de fiecare dată el avusese grijă să închidă uşile, ceea e însemna că dacă ar fi cerut ajutorul scoţienilor, aceştia poate că n-ar fi lăsat-o de izbelişte.

Era acolo un tînăr băiat, Tam, care o ajuta zi de zi să încalece şi să descalece, iar după încercarea de fugă începuse s-o însoţească şi la plimbări, însă Edilean ştia că n-avea cum s-o ajute. Era mult prea tînăr şi lipsit de experienţă.

Văzuse însă un bărbat solid printre ceilalţi, de care se fereau toţi, el ar fi putut s-o ajute. Nu ştia deocamdată de ce urma să aibă nevoie, dar era clar că trebuia să fugă cu tot cu aurul de la tatăl ei. Numele acelui om vînjos era Shamus. Dacă voia să scape de unchiul ei, avea nevoie de cineva ca el.

Zilele trecuseră iar ea încetase să se mai certe în van cu unchiul ei, în schimb încercase să-l tragă de limbă. Ceea ce o interesa era să ştie precis cînd urma să vină aurul şi cum avea să fie transportat pînă acolo, însă acesta nu se lăsase păcălit de întrebările ei şi o alungase de lîngă el.

Deşi trecuse atîta timp, nu primise încă nici un raspuns de la James. Oare se înşelase în privinţa lui? N-o mai voia nici pe ea şi nici dota? Găsise pe altcineva aşa că nu-i mai păsa de ce se întîmpla cu ea?

Tocmai ajunsese în pragul disperării cînd în viaţa ei a apăruse un alt bărbat, la fel de înalt şi de solid ca şi James, cu plete negre sălbatice şi o barbă cît toate zilele, care-i slăbise chinga de la şa şi-o

făcuse să cadă de pe cal. Oare viaţa ei nu era şi aşa îndeajuns de chinuită, mai trebuia acum ca cineva să-şi mai bată joc de ea în faţa tuturor? Privise atunci la fustanela lui scurtă, ceva ce nu mai văzuse niciodată pînă atunci şi-i aruncase şi ea cîteva vorbe răutăcioase. Se bucurase că atunci cînd plecase de acolo toată lumea rîsese doar de el. Deşi furioasă din cauza a ceea ce păţise, totuşi nu-i spusese unchiului ei nimic despre întîmplare. Îi plăcea pe scoţieni şi nu voise să-i trădeze. În afară de asta, cu toţii îi spuseseră că nu el era vinovatul, că el n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Nu-i spuseseră cine anume slăbise chinga, doar că nu bărbatul acela bărbos.

Zile întregi viaţa ei trecuse neschimbată, deşi cu fiecare clipă trecută se lăsase cuprinsă tot mai mult de groază. Oare James primise scrisoarea ei? Dacă era în Franţa, iar scrisoarea îl aştepta acasă la Londra? Dacă o citea cînd ea ar fi fost deja măritată?

Mai erau trei zile pînă cînd îşi aniversa cei optsprezece ani, şi încă nici un răspuns. Morag o tot întrebase de ce se frămînta aşa, dar ce să-i spună?

Cînd ieşise ieri dimineaţă la plimbare, constatase că era escortată de Shamus, poate că era un semn bun. Poate reuşea să vorbească cu el şi să... nu prea ştia ce anume să-i spună. Era sigură că ar fi putut s-o ia de acolo, dar după aceea? Nu avea nici un fel de rude la care să se ducă, iar prietenele ei toate erau încă la şcoală, prea tinere ca să poată face ceva.

Pe cînd desenase în tufiş, aproape că murise de frică atunci cînd bărbosul acela sărise asupra ei, urlînd: „Te-am dat în vileag"! Crezuse în clipa accea că se referise la scrisoarea pe care i-o trimisese lui James. Însă după aceea omul cel ciudat se uitase la ea şi apoi fugise precum un copil de cinci ani după ce strigase după Shamus.

– El e cel din cauza căruia am căzut de pe cal, îi spusese escortei

sale.

– Acela era? E o adevărată pacoste pentru femei. În locul dumitale nu m-aş apropia de el. Nu cred că e sănătos la cap.

– Şi acum unde se duce?

– Cred că la conac să se laude cum te-a speriat. Vrea să te facă de rîs.

– Deci asta vrea, nu? Fugise spre cal, iar Shamus o ajutase să urce în şa, apoi o pornise pe potecile pe care i le arătase Tam.

Cînd ajunsese la conac, bărbatul o aştepta deja acolo, însă nimeni nu rîdea de ea. Sărise din şa şi, după săptămîni întregi de frustrare şi furie, îşi vărsase tot amarul asupra lui. Îl pocnise cît putuse de tare în fluierul piciorului, după care îl lovise şi cu cravaşa. Intenţionase să nimerească braţul acoperit de pînza groasă a cămăşii, dar el se ferise şi astfel îi crestase gîtul, ceea ce-l făcuse s-o ia în braţe şi s-o arunce în jgheabul acela murdar. Singura ei consolare a fost că şi de această dată oamenii au fost de partea ei. Draga de Morag o ajutase să iasă de acolo şi se dusese direct la unchiul ei, însă nu se aşteptase ca acesta să ia partea bărbosului şi să rîdă cu toţii de ea. Fugise de acolo ca nimeni să nu-i vadă lacrimile, dar din păcate omul acela care-i facea viaţa şi mai grea decît era, venise după ea pe acoperiş, unde îi spusese tot adevărul după care-i ceruse ajutorul.

Spre marea ei disperare, acesta începuse să rîdă de ea. Fugise de acolo, lăsîndu-l încuiat pe acoperiş, clocotind de furie. Dacă ar fi putut, l-ar fi azvîrlit de acolo direct pe pavajul de piatră al curţii.

Acum îşi făcea socoteala că mai erau numai trei zile. Trei zile pînă cînd viaţa ei urma să se sfîrşească. Stătea direct pe podea, neştiind cui să-i mai ceară ajutorul, însă în acel moment Morag intră în cameră, cu un pachet în mînă.

– A venit!

– Mai ştie cineva?

– Nimeni. Scrisoarea mi-a fost dată direct mie şi n-a mai văzut-o nimeni. Poate acum te mai înveseleşti şi tu oleacă.

– Poate, răspunse Edilean, aşteptînd ca Morag să iasă din odaie înainte să desfacă pachetul. Înăuntru găsi o sticluţă cu pipetă şi o scrisoare.

„Draga mea", îi scrisese James, „ îmi pare rău că a durat aşa de mult pînă să-ţi răspund, dar am pus deja un plan în acţiune. A durat ceva pînă am aflat tot ceea ce era necesar să ştiu, dar acum am toate datele. Pentru asta mă aştept să fiu răsplătit cu multe sărutări."

Edilean se opri din citit şi strînse scrisoarea la piept. Aşadar o iubea!

„Trebuie să faci întocmai cum îţi scriu", citi ea mai departe. „Trebuie să-mi urmezi instrucţiunile cu exactitate, altfel planul n-o să meargă. Nu poţi să te abaţi de la el nici măcar cu un ceas, totul a fost cronometrat cu precizie. Înţelegi ce încerc să-ţi explic?"

Deşi singură în cameră, Edilean dădu din cap în semn că pricepuse, apoi continuă să citească mai departe.

CAPITOLUL 4

– Mîine e ziua ei!

– Ce-ai zis? își întrebă Malcolm nepotul în timp ce măsura ovăzul.

– Ziua ei. E mîine.

– Aha, dumneaei. Știi că are un nume?

– L-am auzit dar nu l-am ținut minte. Angus fusese plecat toată noaptea pe dealuri, avînd grijă să nu mai dea hoții iama prin vite, însă nu-i ieșise din cap gîndul că nepoata moșierului era obligată să se mărite cu una dintre viperele acelea pe care Lawler le numea prieteni. Atunci cînd va sosi momentul, oare pe cine va alege? Pe bătrînul Ballister sau pe tînărul Alvoy? În noaptea aceea Angus se frămîntase sub tartanul său, încercînd să și-o imagineze singură cu unul dintre cei doi.

Îi ceruse ajutorul, iar el ca un dobitoc nu făcuse altceva decît să-i rîdă în nas. Gîndul acesta îl muncise rău în ultimele două zile. Iar acum, ziua în amiaza mare, în timp ce ședea și se uita cum muncea Malcolm, tot nu putea pricepe cum de făcuse așa ceva.

– Ce anume te frămîntă, băiete? îl întrebă Malcolm.

Angus se apucă să-i istorisească bătrînului tot, lăsînd deoparte orice rușine. Atunci cînd termină de vorbit, Malcolm îl privi serios și apoi întrebă:

– Și ce facem ca s-o salvăm?

– N-o să facem nimic, răspunse Angus. Trebuie să ne gîndim bine la tot și la toată lumea. Trebuie să ne gîndim la copilașii noștri și la cum o să-i hrănim. Dacă ne punem rău cu Lawler, dacă ne răsculăm, noi o să fim cei pedepsiți, nu ea.

– Acum ți-ai ușurat inima?

– Da, m-am mai ușurat, răspunse Angus simțind cum oboseala parcă-l părăsea. Era deja plin de energie. M-am gîndit că nu poate s-o mărite dacă nu au un popă.

– Vrei să dai foc la capelă? șopti Malcolm îngrozit.

– Nu, îl liniști Angus, m-am gîndit numai să îl luăm pe popă cu noi la o băută.

– Sigur știe că Lawler îl așteaptă la conac în seara asta.

– M-am gîndit... E numai o idee, dar m-am gîndit să-l luăm pe Shamus să-l facă pe popă să uite de chestia asta. Dacă apărem la biserică cu niște băutură de la Lawler, poate uită că trebuie să se vadă cu el la capelă la noapte.

– Dar de ce tocmai Shamus? De cînd ai început să ai încredere în el?

– În ochii mei, ăsta-i un păcat mare, care o să mă trimită în iad, dar dacă tot trebuie să ajung acolo, atunci mai bine să merg laolaltă cu cineva care chiar merită să nimerească în cazan.

– Bună idee, răspunse Malcolm încercînd să pară serios, deși pe buze deja îi mijise un zîmbet. Dar dacă oprim efectuarea căsătoriei în seara asta, atunci mîine sau poimîine ce mai facem?

– Nu știu, oftă Angus. Cred că trebuie s-o scoatem cumva de acolo și apoi s-o ascundem. Și pe urmă.. de ce trebuie să rezolv doar eu problemele astea?

– Pentru că întotdeauna găsești o soluție, i-o trînti Malcolm. Vrei să vin cu tine la Shamus?

– Nu, mai bine tu fură un butoiaș de vin.

– Chestia asta durează doar o clipită, oftă Malcolm. Haide, du-te la el, da' vezi că va trebui să folosești o parte din banii ăia de i-ai ascuns în a treia boxă.

Angus nu mai pierdu vremea ca să-l întrebe pe unchiul său de unde știa de rezerva lui, timpul îl presa rău de tot.

– Cum adică nu poți să mergi? se înfurie Angus, privindu-l pe Shamus cum mînca. Se aflau în căbănuța cu pamînt pe jos, unde Shamus locuia împreuna cu mama sa minusculă și cu încă trei frați mai mici. Ceilalți patru frați mai mari plecaseră imediat ce fuseseră destul de maturi ca să se poată opune tatălui lor cel cumplit. Și în ziua aceea oamenii se întrebau cum de căzuse tatăl lui Shamus de pe stîncă în plină zi. Însă oricare ar fi fost motivul, nimănui nu-i păruse rău că se dusese.

– În seara asta trebuie să duc o căruța mare la Glasgow, răspunse Shamus.

– De cînd ai ajuns tu vizitiu?

– De cînd m-a rugat domnița s-o ajut.

Angus se așeză la masă în fața lui.

– Ce naiba tot spui acolo?

– Nepoata lui Lawler m-a rugat să duc o căruță mare cu marfă pînă la Glasgow, ce e așa de greu de priceput?

– Nepoata? Nu Lawler?

– El habar nu are de treaba asta. O să preiau transportul la vreo două mile mai departe de zona noastră. Acum îl păzește unul dintre frații mei, eu plec după ce termin de mîncat.

– Și ce anume ai în căruța? întrebă Angus.

– Șase cufere grele. Statui de bronz din Grecia. Are pe cineva la Glagow care o să le vîndă pentru ea. Eu trebuie să mă înapoiez cu banii.

– Tu? A avut încredere în tine că o să te întorci cu banii?

– Mă place, să făli Shamus. Zice că sunt singurul om din Scoția care are curajul s-o ajute. Mi-a zis că sunt un om de onoare, rîse Shamus.

– Cu cît te-a plătit?

– Nu cred că e treaba ta, se supără el.

Angus credea că înțelegea planul fetei. Cumva reușise să pună mîna pe niște obiecte de valoare pe care voia să le valorifice. Poate că dacă avea destui bani, putea să scape de o căsătorie nedorită. Una peste alta, Angus considera că era un plan destul de bun, doar că voia să-l folosească pe Shamus. Dacă se lăsa pe mîna lui nu avea să vadă nici un chior. Omul acela va rămîne în Glasgow sau se va îmbarca pe un vas și nimeni nu avea să-l mai vadă vreodată.

Angus se văzu nevoit să pună la cale un alt plan.

– Vin și eu cu tine, rosti răspicat. E mare pericol pe drum, o să ai nevoie de cineva care să te ajute.

– Vine frate-meu cu mine.

– Atunci îi spun moșierului să aștepte în curînd banii.

Shamus îi aruncă lui Angus o privire otrăvită, realiza deja că nu va putea să ducă pînă la capăt ceea ce plănuise. Ar fi putut să păstreze banii numai dacă totul se desfășura în mare secret. Dacă Angus spunea ceva, Lawler ar fi trimis după el cincizeci de gealați care l-ar fi prins după nici zece mile.

– Atunci du-te tu cu transportul, se înfurie de-a binelea Shamus. Du-te tu și vinde vechiturile alea și apoi întoarce-te cu banii. Sînt convins că domnișoara o să-ți fie recunoscătoare. Tonul lui lăsa de înțeles că se petrecea ceva necurat între el și nepoata moșierului.

Ultimul lucru pe care Angus și l-ar fi dorit în clipa aceea era să mîne o căruță tocmai pînă la Glasgow, dar nu mai avea pe nimeni de încredere. Ieși după Shamus din casă, strecurîndu-se cu greu pe ușa

scundă și îngustă și se duse în spatele curții, de unde putu vedea căruța ce aștepta.

Privi uluit la căruța imensă, ranforsată, făcută special pentru a putea transporta greutăți foarte mari. Extraordinari i se păreau și caii înhămați la ea, doi Claydesdale imenși, cu copite uriașe și coame dese, niște exemplare superbe. Tot în acel moment își dădu seama de ce Shamus era atît de supărat. Oricine aranjase transportul, cheltuise enorm pe căruță și cai, deci acele statui probabil că valorau o avere.

Shamus îi dădu o bucată de hîrtie.

– Ea a scris-o. Îți zice acolo numele, adresa și ora. James Harcourt. Hanul „Leul Roșu". Glasgow. Pînă mîine la miezul nopții.

Angus puse bine bucata de hîrtie în timp ce se gîndea că avea să fie destul de greu să respecte ora stabilită pentru întîlnire.

– Ce e în spate?

Shamus dădu deoparte coviltirul și-i arătă șase cufere enorme, ferecate bine și legate de podeaua căruței.

– Și mai e și un fel de sicriu, urmă Shamus cu o strîmbătură.

– Un sicriu?

– Domnișoara mi-a spus că acolo e o mumie din Egipt.

– O ce...? Angus simțea cum îl ia groaza, însă reuși să se stăpînească. Te-ai uitat înăuntru?

Shamus dădu din umeri.

– Am vrut, da' domnișoara mi-a spus că s-a pus un blestem peste sicriu și că ar fi mai bine să nu iscodesc pe acolo. Am preferat s-o cred pe cuvînt.

– Foarte bine ai făcut, încuviință Angus aranjînd la loc coviltirul. Urma să călătorească noaptea, pe drumuri pustii cu o mumie în spate. Și toate astea pentru o femeie care-i spusese că-l urăște! Angus

se uită o clipă la Shamus și aproape că-i păru rău că-i stăvilise toate planurile de a evada de acolo. Păstrează banii pe care i-ai primit, rosti cu blîndețe, iar Malcolm o să-ți mai dea dacă o să faci așa cum îți zice el. Angus se urcă pe capră. Spune-i lui Malcolm că mă întorc cît de repede pot cu banii și-o s-o scoatem noi din necazul ăsta.

– Pe cine?

– Pe tînăra domnișoară, izbucni Angus. Shamus, măcar o dată în viață fă și tu ceea ce se cuvine. Du-te acum și spune-i lui Malcolm că mă întorc cît de iute pot. Luă frîiele cailor. Știi cumva pe unde e acum domnișoara?

– Morag zice să stă de cîteva zile încuiată în camera ei.

Angus mai privi o dată spre conacul ascuns în parte de copaci, apoi o porni spre Glasgow.

Nu făcuse nici o milă cînd tînărul Tam veni călare după el, iar inima lui Angus săltă de bucurie. Poate lua băiatul cu el.

– Malcolm mi-a spus ce anume faci și m-a trimis să-ți aduc astea, rosti el, aruncîndu-i lui Angus un pachet. Haine și merinde. Nu cred că cei de la oraș o să fie prea încîntați să te vadă în kilt.

– N-ai vrea să mergi și tu cu mine? Uite ce cai frumoși! îl ispiti Angus.

– Nu, nu pot. Trebuie să stau cu ea. Nu putem să-l lăsăm s-o mărite cu unul din libidinoșii ăia. Mai bine ar lua un McTern și atunci pămînturile ar reveni la loc clanului.

Angus zîmbi.

– Poate se mărită cu tine. Fiind singurul copil al celui de-al doilea fiu al bătrînului șef de clan, Tam era următorul care trebuia să preia responsabilitatea oamenilor.

– Acu' dacă dispari și tu, cam ăsta e planu', rîse el spre vărul său după atîtea zile de supărare. Ne vedem după ce te întorci. Întoarse calul și-i făcu semn cu mîna, iar Angus oftă. Nu-i plăcea deloc că trebuia să facă drumul ăla de unul singur.

CAPITOLUL 5

Angus era pe drum de vreo trei ceasuri şi deja obosise şi se plictisise de moarte. Din cauza ei nu prea avusese parte de somn în ultimele zile şi tot din cauza ei nici nu avea să apuce să doarmă prea mult în următoarele cîteva. De fiecare dată cînd aţipea, caii bine dresaţi se opreau din mers. De două ori se trezi tresărind şi văzu caii păscînd liniştiţi iarba de pe marginea drumului. În ritmul ăsta nu va ajunge niciodată la Glasgow. Dacă ar fi fost după el, ar fi tras căruţa la marginea pădurii şi ar fi dormit bine cîteva ore, numai că nu putea, trebuia să ajungă la destinaţie pînă la o anumită oră. Pentru ea!

De abia se întunecase puţin cînd Angus auzi tropot de copite în spate şi un glonţ îi şuieră pe la ureche. Se întinse după pistolul de sub capră, dar o voce din dreapta lui îl opri:

– Eu n-aş face una ca asta în locul tău.

Angus se enervă. Din cauza oboselii fusese neatent şi acum iată în ce necaz intrase. De ce nu luase pe cineva cu el?

Trase de frîuri şi caii se opriră ascultători. Era înconjurat de trei bandiţi cu feţele ascunse de măşti şi cu pistoalele aţintite spre căpăţîna lui.

– Ce aiureală mai e şi asta? se minună cel ce părea să fie şeful bandiţilor. Au trimis un singur om cu un asemenea transport? Doar unul din caii ăştia valorează mai mult decît viaţa ta. Puse pistolul la loc la cingătoare şi examină cu interes kiltul lui Angus. Pari să aparţii

unui clan vechi. Îmi plac oamenii care se opun pe faţă englezilor. Coboară de pe capră şi te las în viaţă.

Una era să ajute o fată necunoscută şi cu totul altceva să-şi piardă viaţa pentru ea.

– Nimic din toate astea nu-mi aparţin, rosti Angus liniştit în timp ce cobora din căruţă, aşa că eu personal nu pierd nimic.

Unul dintre bandiţi mîngîia coama unui cal.

– N-am mai văzut asemenea frumuseţe de cai. Cine-i stăpînul tău?

– Nici un om pe lumea asta nu mi-e stăpîn, se răţoi Angus, făcîndu-i pe toţi să rîdă.

– Ai grăit ca un adevărat scoţian. Ce duci acolo în spate?

– Lucruri pentru un muzeu, răspunse Angus îndepărtîndu-se puţin de ei. Deşi se purtau prietenos şi ziceau că vor să-l lase în viaţă, Angus nu putea să aibă încredere în nişte oameni care-l aţinteau cu pistoalele. Primul pusese pistolul la brîu, dar ceilalţi doi încă îl mai aveau în bătaia armelor. În spate, pe jumătate ascuns de întuneric, era un al patrulea bandit, care ţinea pistolul întins, gata să tragă asupra sa.

– Vreau şi eu să văd ce-ai acolo, rosti şeful, descălecînd.

Angus se gîndi să sară pe cel de lîngă el şi să-i pună cuţitul la gît, dar nu merita riscul, aşa că ridică puţin coviltirul şi le arătă cuferele.

– Par să fie grele.

– Statui de bronz tocmai din Grecia, răspunse Angus.

Banditul îi făcu semn că voia să vadă absolut tot ce avea acolo, aşa că Angus dădu cu totul la o parte pînza coviltirului. Cînd dădu cu ochii de sicriu, banditul făcu un pas în spate, iar calul celui de-al patrulea bandit se ridică deodată pe picioarele dindărăt.

– Ce mama naibii e acolo?

– O mumie, răspunse Angus calm.

– Să mă trăznească cel de sus... se apropie un altul curios să arunce o privire.

În clipa aceea din sicriu se auzi un geamăt şi Angus se strădui serios să n-o ia la goană. Era sigur că Shamus i-o făcuse. Sigur pusese acolo o pisică în mod special ca să-l sperie.

– E doar o mumie, zise Angus. E moartă de mai bine de o mie de ani, n-aveţi de ce a vă teme. Cum toţi priveau fascinaţi spre sicriu, Angus îşi făcu socoteala că acela era cel mai bun moment ca să atace. Sări asupra celui mai apropiat bandit, îi smulse pistolul din mînă şi-l lipi de tîmpla acestuia.

Dar deja nu mai avea nici o importanţă, pentru că în clipa următoare, capacul de la scriu se dădu deoparte şi din cutia de lemn se ridică o femeie cu faţa albă ca varul, îmbrăcată într-o rochie de asemenea albă. Razele lunii o făceau să pară chiar mai înfiorătoare, iar toţi cei prezenţi încremeniră.

După acel moment de groază, bandiţii o luară la sănătoasa. Individul pe care-l ameninţa Angus cu pistolul se descotorosi de el, săltă în şa şi porni imediat în urma celorlalţi.

Angus era încă paralizat de groază. O recunoscuse pe nepoata lui Lawler, dar oare murise şi acum înviase?

– Cine ar fi crezut că nu l-au curaţat deloc, rosti Edilean dezgustată, în timp ce-şi ştergea de zor talaşul de pe faţă. Clipea repede, încercînd să-şi scuture praful fin de lemn de pe gene.

Angus o privea nemişcat.

– Sfinte Dumnezeule! Tu eşti!

– Iar tu! şuieră ea furioasă. Ce ai făcut cu Shamus?

Angus privi spre lună. În fine începuse să priceapă ce anume se petrecuse.

– E trecut de miezul nopţii. Cine a rămas încuiat la tine în cameră?

– Nimeni, răspunse ea, curăţîndu-se de zor şi tuşind din cauza prafului. Morag ştie că nu-s acolo dar o să încerce să ţină totul secret cît mai mult. Spre deosebire de tine, alţi oameni nu stau degeaba atunci cînd viaţa unei alte persoane este ameninţată.

– Nu cred că măritişul aduce cu moartea.

Edilean păşi cu graţie din sicriu în căruţă.

– Nici ţie nu cred că ţi-ar conveni să fii prinţ şi să te oblige cineva să iei de nevastă o slută.

– Eu, prinţ? rosti el fără să se urnească din loc.

– Nu vrei să mergem? Dacă e trecut de miezul nopţii, atunci unchiul o să vină după mine.

Angus încerca să se gîndească la ce avea de făcut mai departe.

– O să te duc înapoi la el şi pe urmă vedem ce facem şi cu măritişul ăsta.

– Eu nu mă mai întorc acolo.

– Ba sigur că da, rosti Angus urcîndu-se iar pe capră. O să vorbesc eu cu el. Cu toţii o să stăm şi o să discutăm. O să-ţi găsească vreun flăcău frumos cu care să te măriţi şi pe urmă...

– Frumos... rosti ea chiar din spatele lui. Crezi că asta mă preocupă pe mine? Crezi că mă macină dacă soţul meu e frumuşel sau nu? Aici e vorba despre astea, zise ea arătînd spre cufere.

– Statuile alea vechi?

– Nu, nu sunt obiecte de muzeu. Cuferele astea sunt pline cu aur, asta e zestrea mea. Ţi-am spus că cel care se însoară cu mine primeşte şi aurul. Numai că unchiul a făcut o înţelegere cu leprele alea, dacă îl iau de bărbat pe unul dintre ei, atunci unchiul păstrează aurul, iar individul se alege cu zece la sută. Nu fug doar de un mariaj oribil, ci şi de sărăcie.

Angus începu să realizeze la ce devenise părtaş. În faţa tututor va părea că o răpise pe nepoată şi că furase pe deasupra şi şase

cufere cu aur. Spînzurătoarea ar fi fost o pedeapsă prea blîndă. Crima de care se făcuse vinovat era aşa de gravă încît vor trebui să inventeze un nou mod de a-l ucide.

– Ce naiba, ţi-e rău?

– O să mă spînzure, suflă el.

– Pentru ce? Pentru prostie?

– Răpire şi furt, rosti tare, apropiindu-şi faţa de a ei.

– Înţeleg, dar dacă te consolează cu ceva, nici Shamus nu ştia că sînt şi eu în căruţă şi că în cufere e aur.

Angus îşi trecu o mînă prin păr.

– Şi cam ce crezi tu că s-ar fi întîmplat cînd descoperea despre ce e vorba?

– Nu trebuia să afle. Fata bägă mîna în buzunar de unde scoase o sticluţă de doctorie. James mi-a trimis o sticlă de laudanum care ar fi trebuit să mă ţină adormită tot drumul. Trebuia să mă trezească el cu un sărut, mai adăugă ea visătoare.

Angus privea încordat la drum.

– Iar acest James este...?

– Bărbatul pe care-l iubesc. James Harcourt. I-am scris ce probleme am şi el s-a ocupat de tot. A aflat cînd trebuia să vină aurul, l-a luat şi l-a pus în căruţa asta. Tot el a pus şi sicriul pentru mine. Eu n-a trebuit decît să găsesc pe cineva care să-mi dechidă camera, adică Morag, şi pe altcineva care să ducă tot transportul la James, adică Shamus.

– Şi el unde e?

– Cine? Unchiul?

– Nu, omu' ăsta de zici că-l iubeşti. Unde naiba e?

– Mă aşteaptă la Glasgow.

– Deci el personal nu şi-a asumat nici un risc. I-a dat femeii pe care o iubeşte un somnifer ca apoi să călătorească singură într-un sicriu alături de unul ca Shamus, fără a mai pune la socoteală banditii, iar el...

– Da' ce tot ai cu Shamus?

– Mi-ar lua o săptămînă ca să-ţi povestesc tot ce-i în neregulă cu el. Privi în jur la pădurea întunecată. Trebuie să plecăm, chiar acum!

– La unchiul meu?

– Crezi c-o să mă creadă dacă o să-i spun că habar n-am avut de planul tău?

– Shamus ar putea să-i confirme că...

– Shamus pe care tu îl consideri aşa de grozav... Dădu din mînă a lehamite. Trebuie s-o pornim la drum, iar eu trebuie să mă gîndesc foarte bine.

– Nu trebuie să mai intru la loc în sicriu, nu?

– Acolo ar trebui să te pun şi pe urmă să bat capacu' în cuie, oftă el, săltînd-o din spate cu o mînă şi aşezînd-o apoi alături de el pe capră. O clipă mai tîrziu o porniseră deja la drum în timp ce Angus scrîşnea din dinţi gîndindu-se că nu mai avea cum să se mai întoarcă acasă.

– Nu pot să pricep de ce eşti aşa de supărat pe mine, rosti ea necăjită. Nu trebuie decît să mă duci pînă la Glasgow şi gata. De acolo o să se ocupe James de tot.

– Şi după aia? Mă întorc la clanul meu? La familia mea? Crezi că unchiul tău e aşa de prost ca să nu-şi dea seama că eu am plecat cu nepoata lui? Şi cu tot aurul pe deasupra?

– Nu aşa ar fi trebuit să se întîmple. Shamus...

– Să nu te prind că-i mai pronunţi numele. Dacă ar fi reuşit să ducă transportul pînă la Glasgow, ceea ce mă cam îndoiesc că s-ar fi întîmplat, pe orice bani ar fi reuşit să pună mîna i-ar fi luat şi ar fi dispărut cu ei în lume. Tot aşa s-au risipit în lumea largă şi fraţii lui şi asta intenţiona şi el să facă.

– Dar dacă m-aş fi trezit mai devreme în sicriu? şopti ea, începînd să priceapă unde anume bătea Angus.

– Hai să spunem că atunci cînd ai fi ajuns la acest John...

– James.

– Harmon...

– Harcourt.

– La acest bărbat care nu şi-a riscat pielea pentru viitoarea lui mireasă şi pentru o căruţă cu aur, nu ai mai fi fost ceva ce el să-şi dorească.

– Aha, făcu ea speriată, mutîndu-se mai aproape de el. Deci, Shamus chiar e rău?

– Foarte rău.

Se apropie şi mai mult de el.

– Cel mai jegos om pe care l-am cunoscut vreodată.

Edilean lăsă la oparte orice reţineri şi-şi strecură mîna pe sub braţului lui, lipindu-se de el.

Angus zîmbea în barbă, foarte încîntat.

– Shamus probabil că te-ar fi ţinut prizonieră pe undeva şi te-ar fi torturat. Te-ar fi gîdilat în tălpi cu o pană de gîscă.

Ea îl privi nedumerită, apoi zîmbi.

– Acum mă necăjeşti.

– Da, prostu' de mine! Acum taci o clipă şi lasă-mă să mă gîndesc.

Angus era sigur că atunci cînd Malcolm urma să descopere lipsa fetei, avea să-l ia pe Shamus la întrebări şi-şi va da seama ce se întîmplase. Ba mai mult, va pricepe şi care fusese rostul acelui sicriu. Aşa o să poată să-l dezinformeze pe Lawler ca să le lase lor timp să ajungă la Glasgow.

Cînd termină cu acela gînduri bune, Angus izbuti să se relaxeze puţin şi să observe fata care se muiase toată, de parcă adormise.

Laudanumul era un somnifer puternic. Dacă cineva lua prea mult, atunci era posibil să se trezească direct pe lumea celaltă.

În timp ce mîna caii, Angus realiză în ce situaţie gravă se afla. Acasă nu se mai putea întoarce niciodată. Nu va mai putea să-i vadă niciodată pe cei apropiaţi lui, pe oamenii pe care-i cunoştea de o viaţă. Nu mai putea să-şi vadă nepoţii crescînd. Nici pe Tam nu avea să-l vadă vreodată devenind bărbat.

O lacrimă i se scurse de pe obraz în părul fetei, facînd-o să se foiască.

– Gata, scumpo, gata, culcă-te la loc. Dacă ar fi fost oricare altă fată, ar fi cuprins-o cu braţul pe după umeri fără să se gîndească o clipită, dar cu ea nu-şi permitea.

Numai că fata nu se mai culcă la loc.

– Vorbeai serios atunci cînd mi-ai spus că nu te mai poţi întoarce? Sau erai doar supărat pe mine?

– Înapoi n-am cum să mă mai duc. Una a fost să-i spun unchiului tău verde în faţă că te-am azvîrlit în jgheab, şi cu totul alta să recunosc ce-am făcut acum.

– Îmi pare tare rău că te-am lovit peste gît cu cravaşa. Voiam să dau peste umăr, dar te-ai ferit şi...

– Ai nimerit gîtul, încheie el în locul ei. S-a vindecat.

– Dar cum îţi dai seama pe sub tot părul ăla?

– Fetelor le place părul meu.

– Mie nu mi-au plăcut niciodată bărbile, recunoscu ea. Dar ce-o să te faci? Unde o să stai?

– O să mă descurc, nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine.

– Îmi pare tare rău că te-am băgat în toată afacerea asta. E numai vina mea, domnule McTern. Ştiu! De ce nu vii în Lumea Nouă cu mine şi cu James?

– Asta aţi plănuit voi?

– Da. Avem deja biletele pentru cea mai bună cabină de pe vas, „Mary Elizabeth". James a muncit din greu. După ce i-am scris ce-am păţit, el a plănuit totul.

– Deci o să aibă el grijă de tine, după ce te las acolo?

– Desigur. Ne întîlnim la han, a zis că mă aşteaptă acolo cu oameni care să ducă aurul pe vas. Apoi a doua zi plecăm la patru după-amiază, iar seara la opt o să ne căsătorim. O să facem cununia la bordul vasului. Cînd văzu că el nu spunea nimic, adăugă: o să ne cunune căpitanul!

– Acum am priceput.

– Tu ai lăsat vreo iubită în urmă, întrebă ea, apoi continuă aproape sufocată: sau o nevastă?

– Nu, nici o nevastă şi nici plozi, dar cel puţin o duzină de femei o să bocească după mine.

Ea ştia că încerca să facă totul să pară simplu, dar situaţia în care-l băgase fără voia lui era extrem de serioasă. Încercînd s-o salveze pe ea, el practic renunţase la toată lumea lui.

– Ce-o să te faci? repetă ea, neştiind ce altceva să-i spună.

– Ţi-am spus să nu-ţi faci griji pentru mine. Pot să-mi port şi singur de grijă.

– Crezi că unchiul meu o să trimită potera după tine?

– Tare mi-e teamă că da.

– Atunci, domnule McTern, e musai să vii în America cu noi. Oamenii de acolo sunt liberi. Oricum mai liberi decît aici.

– Ce să caut eu într-o altă ţară?

– Da' aici ce să mai cauţi?

– Nu ştiu încă, fată dragă, da' asta e o hotărîre grea. Să-mi părăsesc căminu'? Nu ştiu dacă pot să fac una ca asta. E frumos din partea ta că-ţi faci atîtea griji pentru mine.

Pentru o clipită, sub strălucirea razelor de lună, se aplecă uşor spre ea, însă ea-şi schimbă poziţia imediat şi îi zise:

– James o să aibă grijă de tine.

Umerii lui Angus se ridicară deodată auzindu-i vorbele. Spusele ei îl răniseră mai tare decît ciupitura de cravaşă pe gît. Fătuca îi amintise discret de diferenţa de clasă dintre ei. O făcea ea pe doamna şi-i spunea că vrea să-l ajute, dar atunci cînd se apropiase prea mult, se retrăsese grăbită şi amintise de bărbatul din înalta societate care urma „să aibă grijă de el".

Fără să ştie cam ce gînduri treceau prin mintea lui, Edilean rămase tăcută o clipă, privind la drumul întunecat din faţă. Angus nu ştia încă ce anume avea să facă, dar în mod sigur nu se va lăsa în grija acestui James.

CAPITOLUL 6

Edilean știa că trăncănea în neștire, dar așa încerca ea să-și ascundă starea de nervozitate. Se simțea prost pentru că necazurile ei schimbaseră viața acestui om. Motivul pentru care apelase la Shamus era simplu. Îl simțise ca fiind ca și ea, un proscris, dar Angus nu era așa.

După prima lor înfruntare, oamenii se dăduseră peste cap să-i explice că nu era cu putință ca Angus McTern să-i fi slăbit chinga de la șa, pentru că el era omul care avea întotdeauna grijă de ceilalți. Dacă se lua după ei, el reprezenta toate virtuțile cunoscute îmbinate într-o singură persoană. După atîtea zile în care toți îi făcuseră reclamă, își dorise să-i poată întreba dacă ținea morțiș să-l ia de bărbat. După toate certurile, chiar se gîndise să-i propună unchiului ei să-l ia pe el de bărbat, era sigură că el, ca s-o salveze, ar fi lasat aurul în mîinile unchiului cel hrăpăreț, dar ea ce-ar fi făcut pe urmă? Ar fi stat cu el într-una din acele căsuțe cu două camere ca să-i nască în fiecare an cîte un copil?

În acel moment îi simțea trupul mare și cald alături de ea. Era tare frig și și-ar fi dorit să se poată trage mai aproape, însă după ce se ferise de el mai devreme, de parcă i-ar fi fost silă, acum nu mai putea să revină. În felul acesta reușise să reziste cu succes avansurilor tuturor bărbaților.

Obosită, își trecu mîinile prin păr.

– Mai am pe mine talaș?

– Puțin, dar sunt convins c-o să te placă și așa.

Fata își frecă mîinile ca să le încălzească, privi în sus spre el, dar nu comentă.

– Poate că mîine pe vremea asta o să fiu deja măritată.

Angus nu se lăsase păcălit de vorbăraia multă cu care încercase să-și ascundă neliniștea.

– O să fie bine, fătucă.

– Crezi că unchiul meu a plecat deja pe urmele noastre?

– Într-o zi sau două, răspunse Angus încetișor. Malcolm o să-și dea seama ce anume s-a întîmplat și-o să ne ofere un pic de răgaz.

– Pînă atunci o să fiu deja pe ocean, oftă ea.

Angus o văzu cum își freca gîtul iritat de talaș și decise că era momentul s-o lase mai moale. Opri caii, iar ea-l privi speriată, însă el îi facu semn că avea nevoie de o pauză pentru anumite nevoi firești. Scoase de sub capră o boccea mare și apoi întinse mîinile spre ea:

– Nu vrei să-ți dezmorțești un pic picioarele?

Ea acceptă iar el o prinse de talie și o puse alături. O clipă rămaseră nemișcați, unul în fața celuilalt, ambii niște străini pe care viața îi adusese laolaltă, unindu-i.

Edilean nu se îndepărtă prea mult de căruță pentru a se îngriji de nevoile sale, însă tot el a fost ceva mai rapid. Angus se schimbase de haine, iar în locul kiltului pusese niște pantaloni și pe deasupra o haină mare. De acum nu mai părea un erou dintr-o poveste romantică, ci numai un simplu muncitor de pe docuri.

Ea îi zîmbi, dar știa că și el simțea diferența.

– Mergem spre viitorul tău soț? o întrebă în timp ce o ajuta să urce în căruță.

Călătoriră tot restul nopții și o bună parte din a doua zi. Cînd în fine ajunseră la oraș, Angus făcut tot posibilul să meargă doar pe la

marginea lui, departe de aglomerația obișnuită, îndreptîndu-se spre docuri și „Leul Roșu", aflate mai la sud puțin.

Edilean căscă. Dormise aproape jumătate din drum, cu trupul ei micuț sprijinit bine de Angus. Și el adormise de vreo două ori, însă îl trezise ea, iar o dată chiar îi propusese să conducă ea căruța.

– Tu? se minunase el, dezmeticindu-se din somn.

– Ce anume te face să crezi că nu sunt în stare de nimic?

– Vezi că încă mai ai talaș pe nas, răspunsese el.

Edilean se apucase să-și frece nasul, dar apoi se oprise și-l privise cu ochii ușor îngustați.

– Rîzi de mine?

– Mă ajută să stau treaz, răspunsese el. Harcourt ăsta nu te tachinează?

– Nu, murmurase ea. Mă iubește prea mult ca să mă tachineze.

– Măcar te face să rîzi?

– Cîntă cu mine și ieșim călare împreună. Uneori îmi citește poezii. Îți place poezia, domnule McTern?

– Foarte mult. Uneri citesc o poezie sau două înainte de culcare. Mă calmează.

– Iar îți bați joc de mine? ripostase ea.

– Da, zîmbise el. N-am vrut să te supăr, scumpo. Adevărul e că de regulă sînt prea ocupat să mă lupt cu hoții care încearcă să fure vitele unchiului tău ca să mai am vreme să stau să cînt alături de vreo fată.

– Dar aveți serbări cu dansuri, mi-a povestit Morag de ele, iar alte femei mi-au spus că dansezi foarte bine.

– Dar nu dansuri ca în înalta societate, răspunsese el.

După un timp, Edilean renunțase să mai susțină o conversație cu el. Mereu se încheia cu ea bosumflată și în lipsă de subiecte, căci ce știa despre viața lor de acolo? Se simțise totul inutilă și incompetentă.

Nu vroia să-i mai spună nimic acum, dar cumva se va revanșa pentru ceea ce-i făcuse. La un moment dat îl întrebă cum de ajunsese el pe capră în locul lui Shamus, iar cînd el să apucă să-i povestească despre cum intenționase să-l îmbete pe popă, se simți încă și mai vinovată. În final, el chiar încercase s-o salveze, iar drept răsplată acum devenise un paria în propria-i țară.

De cîteva ori Edilean se aventură să-l privească pe furiș, gîndindu-se că nimeni nu-l cunoștea pe unchiul ei mai bine ca ea. Poate că Angus credea că mai aveau ceva timp la dispoziție, dar el nu văzuse niciodată cît de rapace era omul acela. Într-un fel sau altul trebuia să-l convingă să vină în America laolaltă cu ei. Se gîndea să-i ofere o parte din aur, că el să-și poată cumpăra teren în noua țară, pe care să-și contruiască o casă și să-și întemeieze o familie.

– La ce te gîndești atît de tare? o îmboldi el.

Era aproape de prînz și era înfometată și obosită, dar cel puțin în scurtă vreme avea să-l întîlnească pe James.

– Unde o să stai după ce ajungem?

– O să mă întind pe paiele din grajd și o să dorm trei zile.

– Nu se poate, o să pierzi vasul.

– Da, „Mary Elizabeth", nu? E un vas mare? Oare există acolo vreun colțișor și pentru un scoțian pribeag?

Ea ignoră tonul acela de hîrjoneală.

– O să am grijă să ai o cabină pe vas, chiar dacă trebuie să-l las pe căpitan fără ea.

– Acum ai vorbit ca o femeie care a avut de toate întreaga viață.

Edilean îl privise urît, dar el nici n-o băgase în seamă. Asta se întîmplase cu cîteva ore în urmă, iar acum străbăteau marginile orașului alături de alte căruțe încărcate. Angus se oprise doar cît să ia ceva de-ale gurii și să se îngrijească de cai, dar în rest nu se opriseră deloc. Ziua se transformase în noapte și cu toții erau groaznic de

obosiți. Exact în momentul în care Edilean voia să-i spună că nu mai putea, văzură și hanul.

– Am ajuns!

– Da, rosti Angus extenuat. În fine, am ajuns! Duse căruța în grajdul încăpător și din umbre apăru deodată un bărbat. Era îmbrăcat foarte elegant și avea o față care putea aparține mai degrabă unei femei.

– Edilean! rosti acesta înțepat, aproape că renunțasem să mai sper că o să mai vii. Stau în grajdul ăsta mizerabil de cîteva ceasuri. Nu puteai să te grăbești și tu puțin?

Angus se uită cu silă spre bărbatul acela, pe care l-ar fi displăcut oricum, chiar dacă n-ar fi spus asemenea idioțenie. Pentru el, individul nu era cu nimic mai prejos de Ballister sau Alvoy, poate doar ceva mai tînăr.

– Știam eu c-o să vii să mă aștepți, rosti Edilean, aruncîndu-se în brațele lui și fiind cît pe ce să cadă.

– Ești foarte murdară! Ce naiba e pe tine?

– Talaș. Sicriul pe care l-ai trimis pentru mine era plin. James, scumpule, nu te bucuri să mă vezi?

– Sigur că da, răspunse el, retrăgîndu-se atunci cînd ea încercă să-l sărute. Uită-te și tu ce mi-ai făcut! Acum sînt la fel de murdar ca și tine. Hei! Voi doi! strigă el după doi hamali care se așezaseră deja lîngă căruță. Fiți cu băgare de seamă, nu vreau să rămîn fără cufere. O părăsi pe Edilean ca să stea să supravegheze hamalii care se apucaseră să descarce cuferele cu aur.

Angus încă nu coborîse de pe capră, mult prea ostenit ca să se mai miște. Doi tineri veniseră și se apucaseră să deshame caii.

– Vedeți să fie bine hrăniți.

– Domnul Thomas i-a crescut de mînji. N-o să se bucure cînd o să vadă în ce hal sînt.

– N-am avut de ales, murmură Angus coborînd din căruță. Se uită în jur la boxe, sperînd să găsească una mai curată în care să poată dormi.

– L-ai văzut? îl întrebă Edilean, venind veselă spre el.

– Da, l-am văzut, îi zîmbi el. E la fel de frumos ca și tine. Ar trebui să-i pună fața într-o carte de povești.

– Încetează să mă mai necăjești! Acum, vreau să stai aici cît mă duc eu la James să-i cer niște bani pentru tot efortul și deranjul tău.

– De aici mă descurc și singur, se îmbățoșă el tot. Eu am vrut să fac treaba asta și oricum l-ai plătit pe Shamus, nu văd de ce ai da bani de două ori.

– Dar nu se poate să rămîi aici fără un sfanț. Îți trebuie o cameră pentru noaptea asta.

– Vrei să împart odaia cu tine?

– Nu! protestă Edilean. Nu ești chiar așa de obosit de încă-ți mai arde de glume!

– N-o să fiu niciodată atît de obosit încît să nu mai fac haz. Acum însă fugi la soțul tău. Probabil că mîine pe vremea asta o să fii deja măritată cu el, o tînără mireasă fericită.

– Da, răspunse ea, fără să se clintească din loc. Tu o să te descurci?

– Sigur că da, răspunse el continuînd s-o privească. Era foarte obosit, dar gîndul la spusele acelui om atunci cînd o văzuse tot nu-i dădeau pace. Acum individul supraveghea descărcarea aurului, în timp ce mireasa sa fusese lăsată de izbeliște. Poate că Harcourt nu-și dădea seama cît de mult își dorise ea să-l vadă, sau prin cîte trecuse ca să ajungă la el.

– Bine atunci, zise ea într-un tîrziu, cred că asta e ultima oară cînd ne mai vedem.

– Pînă mîine nici n-o să-ţi mai aduci aminte de faţa mea cea urîtă şi păroasă.

– Nu cred c-o să se întîmple aşa ceva, rosti ea încet. Nu o să uit vreodată chipul tău, va rămîne în memoria mea pentru tot restul vieţii.

Angus şi-ar fi dorit s-o atingă, să-i mîngîie părul mătăsos, dar se abţinu.

– Fugi, fetiţa mea! o îmboldi el. Du-te la bărbatul tău. Apoi se forţă să iasă de acolo în aerul rece al nopţii.

Curajul îl părăsi însă atunci cînd ajunse în faţa hanului şi observă afişul cu chipul lui pe el. Fusese bătut cu un cui pe gard şi oferea cinci mii de lire recompensă pe capul său. Angus rupse hîrtia şi o studie cu atenţie. Cum de-o făcuseră aşa de repede? Şi cine îi făcuse portretul?

Privi în lungul străzii întuncate, speriat că cineva l-ar putea recunoaşte, dar nimeni nu se uita la el. Pentru ei nu era altceva decît un ţărănoi venit la oraş ca să-şi cheltuie gologanii.

Angus se întoarse în grajd pentru a se gîndi mai bine la următoarea mişcare. Fusese sigur că Malcolm avea să-l ţină pe Lawler departe de el, de asta nici nu-şi făcuse multe griji pe tot parcursul drumului. Dar cum de nu-i dăduseră de urmă?

Era limpede că cineva îi înşirase lui Lawler o grămadă de minciuni. Dacă s-ar fi aflat adevărul, atunci l-ar fi prins cu o zi în urmă.

Se ascunse într-o boxă întunecată cu afişul mototolit în mînă. Putea să citească numerele înscrise pe el, aşa că ştia ce sumă uriaşă oferise Lawler pe capul lui, dar în rest nu avea habar ce mai scria acolo.

– James, o auzi pe Edilean spunînd, nu vreau să stau mîine toată ziua închisă în cameră, vreau să fiu cu tine.

– Ei bine, asta nu se poate, izbucni Harcourt.

Angus se întoarse şi-i putu zări printre două scînduri. Edilean radia de fericire că în fine era alături de bărbatul pe care-l iubea, însă el nu părea tocmai încîntat că era acolo. Cu siguranţă nu arăta ca unul care urma să se însoare cu o femeie frumoasă, deşteaptă şi cu avere.

Harcourt o îndepărtă de lîngă el.

– Mai am o mulţime de aranjamente de făcut pînă să plecăm, îi zise ceva mai blînd. Iar tu trebuie să faci o baie şi apoi să dormi.

– Am dormit prea mult, răspunse ea încăpăţînată. Am dormit aproape tot drumul pînă aici.

– Edilean, rosti el ca un tată către copilul neascultător, mai am o mulţime de treburi de încheiat pentru noi. De asta m-am ocupat din momentul în care am primit scrisoarea ta. Mi-ar fi plăcut să nu fi aşteptat aşa de mult ca să-mi spui ce-ai păţit. Am folosit fiecare minuţel ca să fac pregătirile necesare plecării către o altă ţară. Poftim, îi mai zise dîndu-i o sticluţă cu laudanum, bea asta şi-o să poţi dormi pînă mîine la prînz cînd o să vin să te iau ca să ne îmbarcăm. După asta o să te ţin trează zile în şir. O sărută uşor. Deci, ai de gînd să mă asculţi, sau nu?

– Da, deşi nu vreau, se bosumflă ea. Aş prefera să petrec fiecare clipă alături de tine. Ai vorbit cu croitoreasa mea să-mi facă alte haine? N-am putut să iau nimic cu mine.

– Am luat ce s-a putut face la repezeală, adică nu prea mult, răspunse el. Cînd ajungem în America o să-ţi cumperi tot ce ai nevoie.

– Dar sîntem la Glasgow, pot să fac cumpărături şi aici.

– Edilean! se înfurie el. Aşa o să fie pentru tot restul vieţii? N-o să mă asculţi niciodată?

– Nu, se înduplecă ea. Doar că mi-e frică, James... Cînd văzu însă cît de furios era, bătu grăbită în retragere. Bine, adevărul e că sînt obosită, aşa că mă duc să dorm şi ne vedem mîine.

– Așa te vreau, se înmuie el. O să chem pe cineva să te ducă la un han mai bun, ăsta nu e deloc sigur, iar cel ce te-a adus aici știe unde ești. Nu prea am încredere în el.

– În Angus McTern? Dar numai datorită lui suntem acum împreună! Dacă el nu ar fi...

– Da, scumpa mea, sînt convins că-i un om de treabă. Eu ți-am luat o odaie la ultimul etaj de la „Dragonul Verde" și...

– Dar eu vreau să fiu cît mai aproape de tine!

– Și eu tot acolo stau, își pierdu el răbdarea. Ți-am luat cameră sus pentru că e mai liniște.

– Bine, cedă ea.

– Și nu primesc nici o sărutare de la mireasa mea? se miră Harcourt cînd o văzu cum se îndepărta.

– Ba da, James, îi sări ea în brațe, sărutîndu-l cu foc. El însă o îndepărtă rapid și începu să se scuture de rumeguș.

– Dacă nu pleci acum, nu mai termin cu treaba. Ne vedem mîine. Și scumpa mea, rosti mai înflăcărat, de abia aștept noaptea nunții.

Edilean, calmă și zîmbitoare, o porni spre camerista care aștepta în ușa grajdului.

Angus rămase nemișcat, sprijinit de peretele boxei, gîndindu-se că era ceva necurat la mijloc. Simțea pînă-n măduva oaselor că era ceva putred. Poate din cauza felului în care omul acela se purtase cu ea, dar și din spusele lui era ceva care parcă nu se lega. Angus nu putea identifica precis ce anume nu era bine, dar nu-l plăcea deloc pe acest James Harcourt și nici n-avea încredere în el.

Atunci cînd Harcourt plecă de acolo, Angus se luă după el.

CAPITOLUL 7

Angus reușise o viață întreagă să se ascundă prin tufișuri ziua pe lumină și nimeni să nu mai dea de el, așa că o urmărire în miez de noapte prin oraș era floare la ureche. De două ori zări și alte afișe cu fața lui pe ele și de fiecare dată le smulse din locul lor, ca apoi să le îndese în sîn.

Harcurt se opri la un local două străzi mai departe, iar Angus văzu pe fereastră că se așezase la o masă lîngă alți trei bărbați care-l primiseră cu urale. Și de ce nu? se gîndi el, doar omul pleca a doua zi din țară, plus că se și însura. Poate că din cauza asta fusese așa de nerăbdător să scape de viitoarea sa mireasă, ca să mai poată petrece o ultimă seară alături de tovarășii săi. Angus putea să înțeleagă foarte bine treaba asta și pentru o clipă se gîndi să plece de acolo. Putea să meargă la Edinburgh sau sus în munți. Se îndoia serios că muntenii aveau să-l întrebe de unde anume venise și care fusese viața lui.

Însă Angus nu se putea dezlipi de geamul acela, ceva parcă îl reținea acolo cu forța. Fata aceea avea ea un fel de a se încrede în oameni care-l facea să-și dorească să-i poarte de grijă. Doar pînă se urcă pe vas, își promise el, înainte să intre în cîrciumă.

Știa că-și asuma un mare risc mergînd acolo, însă nimeni nu-i dădu nici o atenție. Avea ceva bani la el, așa că-și comandă o bere și se așeza la o masă aproape de cei patru bărbați care-l interesau. O

perioadă stătu ca pe ghimpi de teamă ca Harcourt să nu-l recunoască, dar acesta n-avea ochi decît pentru amicii săi.

– Acum o să ridic paharul în cinstea noii mele neveste, rosti solemn Harcourt. N-o fi ea o frumusețe, dar ca fiică de duce, poartă un titlu.

Angus puse berea pe masă și se întoarse să-l privească mai bine pe individ. Nu era o frumusețe? Edilean nu era o frumusețe? Și ce naiba de titlu mai avea? Din nefericire titlurile acelea nu făceau parte din lumea lui, așa că era foarte posibil să fi avut un titlu de care el să nu fi auzit.

– Să înțeleg că tatăl ei e bogat? întrebă unul dintre oameni.

– Nici un fel de dotă, răspunse Harcourt, și nici pic de frumusețe, dar copiii noștri vor avea un titlu.

– Dragă James, la cum arăți, te-ai fi putut vinde pe ceva mai bun de atît. Ți-ai fi putut lua o nevastă care să vină cu o ditamai dota.

Harcourt aproape că se înecă de rîs auzindu-l.

– Tocmai am rezolvat și problema asta. Am primit cîteva cufere pline cu aur, numai că n-am de gînd s-o iau și pe fata bătrînului general care este fericita lor posesoare.

Angus rămăsese cu gura căscată auzindu-l cum vorbea.

– Să bem pentru scumpa mea nevastă, rosti Harcourt, ca somnul ei să fie lin, pentru că mîine dimineață în zori ne îmbarcăm pe un vas spre Lumea Nouă.

În zori? Angus își amintea prea bine că Harcourt îi spusese fetei că venea s-o ia la amiază. Asta însemna că atunci cînd Edilean va descoperi înșelătoria, acesta o să fie demult plecat. Sorbi și ultima picătură de bere și plecă discret din cîrciumă. Trebuia s-o prevină pe Edilean. Trebuia să... Se opri ca să se gîndească mai bine la ce avea de făcut. Cum putea s-o facă să-l creadă? Își imagină cum ar fi să dea buzna peste ea ca să-i spună că omul pe care-l iubea și cu care trebuia

să se mărite era... Ce? Angus nu era tocmai sigur de răspuns. Dacă nu auzise bine?

„Și eu stau acolo". Cuvintele acelea răsunau ca un ecou în gîndurile lui Angus. Harcourt parcă spusese că o caza și pe ea la același han în care stătea și el. Acum, dacă omul era deja însurat, doar n-ar fi dus-o pe fată la același han în care era și nevasta, nu? Dar poate că de asta îi dăduse sticluța cu laudanum, se aștepta ca ea să-l asculte și să-l ia, ca apoi să doarmă pînă tîrziu în zi. În afară de asta, dacă el pleca în zori, atunci cînd s-ar fi trezit ea, chiar și mai devreme de amiază, tot n-ar fi contat, pentru că nava ar fi fost în larg cu tot aurul la bord.

Angus începu să alerge spre „Leul Roșu", ținîndu-se în umbră ca să nu poate fi văzut. Dacă Edilean a mers pe jos pînă la celălalt han, însemna că nu putea fi prea departe.

Observă semnul cu dragonul pictat de la ceva distanță. Se apropia de miezul nopții. Cum avea să afle în ce cameră stătea nevasta lui Harcourt?

Se postă la intrarea din spate a hanului, încercînd să se gîndească cum putea să afle ceea ce-l interesa, cînd pe ușă își făcu apariția camerista pe care o văzuse la intrarea în grajd.

Îi ieși în față fetei, care se sperie la început, apoi păru să-l recunoască.

– Te-am văzut, zîmbi ea. Erai ascuns în grajd și-i urmăreai pe cei doi.

– Și eu te-am vazut, răspunse Angus privind-o cu admirație fățișă. Harcourt m-a trimis să mă asigur că ai nimerit bine camerele și că n-ai încurcat femeile.

– Ar fi cam greu să le încurce cineva, nu crezi? Nu prea seamănă una cu alta.

– Pe cea mică ai dus-o la ultimul etaj?

– Așa am făcut, rosti ea, apropiindu-se de el.

– Și cealaltă?

– La parter, exact cum mi-a zis. A mîncat jumătate de antricot de vită la cină, bine că n-a trebuit să mă car cu el pînă sus. Fata miji ochii în timp ce-l privea cu atenție. Te-am mai văzut pe undeva?

– Nu prea cred, rosti el, trăgîndu-se mai înspre umbră, unde nu-l mai putea vedea așa de bine.

Camerista îl strigă să se întoarcă, iar cînd el se afundă și mai mult în întuneric, renunță și plecă de acolo. Probabil că-și făcuse un dușman, dar cel mai rău era că mai devreme sau mai tîrziu, fata avea să-și dea seama că-l recunoscuse dintr-unul din afișele care acum împînzeau tot orașul.

Angus se furișă de-a lungul clădirii, cercetînd cu atenție toate ferestrele, încercînd să-și dea seama care era de la dormitor și care nu. Cum nu erau decît două ferestre cu draperiile trase, trase concluzia că acelea trebuiau să fie de la dormitor. Încercă prima fereatră dar era bine încuiată, însă avu mai mult noroc cu cea de-a doua.

Se furișă în încăpere și rămase locului ca ochii să i se obișnuiască cu întunericul de acolo. Auzea pe cineva care sforăia încetișor. Ce baftă chioară am dacă am greșit dormitorul și în loc de o femeie să dau peste un bărbat care doarme cu pistolul lîngă pat, cugetă el.

Cînd ochii i se adaptară putu vedea destul de clar în jur. Atunci cînd se apropie de pat i se păru că silueta de acolo era clar a unei femei. La căpătîiul patului găsi iască și amnar așa că putu aprinde o lumînare. Atunci cînd se uită la persoana din pat, încremeni. Era o femeie, aici avusese dreptate, numai că era urîtă ca o vrăjitoare dintr-o carte de povești pentru copii. Avea un nas mare și coroiat care umbrea buzele subțiri și care aproape se împreuna cu bărbia ascuțită. Capul îi era acoperit de o scufiță cu margini dantelate.

Iar ochii mici și negri erau larg deschiși.

– Scuzați-mă, doamnă, mormăi el în grabă. Cred că am greșit camera.

În secunda următoare se trezi lungit deasupra ei, atunci cînd ea îl prinse și-l trase în jos. Era o femeie solidă, nu grasă ci musculoasă, cu brațe puternice și trup bine oțelit, din ce putea simți sub el.

– Ești o scumpete, îi zise ea în timp ce se chinuia să-i fure un sărut. Și nu cred că ai greșit camera.

– Doamnă... bîigui el, smulgîndu-se din strînsoare și căzînd lat de cealaltă parte a patului. Femeia profită de ocazie și se rostogoli desupra lui.

– Ușa e încuiată, ceea ce înseamnă că ai venit pe geam. Ce anume vrei de la mine? Să mă jefuiești? Să mă violezi?

– Nu, ba chiar deloc, suflă el îngrozit, căci femeia stătea călare pe el, iar coapsele ei puternice le strîngeau ca într-o menghină pe ale lui. Avea pe ea o cămașă de noapte așa de decoltată încît îi putea vedea aproape tot pieptul voluminos. Era trecută de prima tinerețe, probabil se apropia de vreo patruzeci de ani și era extrem de puternică.

– Nu zău? Și atunci dacă n-ai venit pentru mine, pentru cine te-ai străduit să te strecori pe gem? Pentru slăbănogul ăla de soț al meu?

– Da, bîigui Angus, prinzînd-o de încheieturi. Îi era greu să gîndească cînd avea o asemenea greutatea asupra lui. Folosindu-se de toată forța pe care o avea, reuși cu chiu cu vai s-o răstoarne și să se ridice, ridicînd imediat mîinile. Doamnă dragă, aveți un pic de milă!

Oftînd, femeia se lăsă să cadă la loc în pat.

– Ce e, James îți datorează bani pe care vrei să-i recuperezi înainte să plecăm?

– Da, răspunse Angus prompt. Deci e adevărat că pleacă mîine? Mi-e dator cu zece lire.

– Nu are banii ăştia, rosti ea, sprijinindu-se mai bine într-un cot. Da' ce-ar fi să-l umileşti petrecîndu-ţi noaptea cu nevasta lui?

– Oricît de tentantă ar fi oferta... rosti Angus zîmbind. Aşadar chiar s-a însurat? Dumneata eşti fiica ducelui?

– Eu sunt aceea. Şi pot să spun că semăn perfect cu tata.

– Sunt convins că-i mîndru nevoie mare de dumneata, încercă Angus să fie cît mai politicos.

– Am treizeci şi şase de ani şi de abia m-am măritat, tu cam ce părere ai?

– Dar acum aveţi un soţ, rosti el, mişcîndu-se uşor pe lîngă pat. Pe noptieră zărise deja binecunoscuta sicluţă cu laudanum, din cele pe care James Harcourt le împărţea cu mărinimie femeilor din viaţa sa. Dacă sînteţi fata unui duce, atunci ar trebui să merg la el ca să-mi plătească datoria.

– Tata are bani şi mai puţini decât James.

– Deci, doamnă dragă, rosti el foarte aproape de noptieră, v-aţi măritat din dragoste?

Femeia izbucni în rîs şi se întoarse cu faţa spre el.

– S-a însurat cu mine doar de dragul titlului care va ajunge la copii. Secătura! Doar s-a prefăcut că mă iubea. Acum îl privea cu mare atenţie pe Angus. Pe sub toată claia aia de păr, cred că eşti tare frumuşel. Cum termină de vorbit, ochii i se măriră deodată, iar Angus realiză că acum îl recunoscuse după portretul din afiş. Cred că acum vei petrece noaptea cu mine, dacă nu vrei să încep să ţip. Nu cred că ţi-ai dori aşa ceva, nu?

– Depinde ce motiv găsiţi ca să ţipaţi, rosti el, apropiindu-se de ea.

– Nu pentru că se ocupă soţul meu de mine, răspunse ea cu ochii aprinşi. Nu ştiu cum vrea el să facem copii, cînd nu e cine ştie ce înzestrat acolo jos, dacă pricepi ce spun...

– Pricep, răspunse Angus subtilizînd sticluţa cu laudanum şi sprijinind un genunchi pe pat. După care se opri ca şi cum ar fi fost străfulgerat de o idee. Şi eu cum ştiu că sînteţi soţia lui James Harcourt?

– N-ai decît să te uiţi în cufărul acela. Acolo sunt toate actele.

– Atunci, făcu el, poate că n-ar strica să recuperez datoria de la soţia lui Harcourt. Da' ceva de băut aveţi? Păreţi genul de femeie care poate să usuce un bărbat.

– Vezi că pe masă e o sticlă de vin.

– Da, am văzut-o, mai zise Angus, după care suflă în lumânare.

Treizeci de minute mai tîrziu era în faţa uşii, în mînă avînd un fel de dosar de piele în care se aflau toate actele doveditoare. Dincolo de uşă, femeia cea voinică sforăia uşurel. Trebuise să-i toarne pe gît aproape toată sticla de laudanum ca s-o potolească. În lupta purtată înainte să adoarmă, în care ea îl trăgea mai aproape şi el se zbătea ca peştele ca s-o îndepărteze, hainele îi fuseseră aproape smulse de pe trup, iar acum erau boţite şi într-o neorînduială cumplită, dar măcar obţinuse dovada că era soţia cu acte a lui Harcourt.

Se gîndi că Edilean parcă nu merita atîta zbatere din partea lui, însă îşi aranjă cu grijă ceea ce mai rămăsese din cămaşă şi puse bine dosarul acela legat în piele, ieşind apoi ca o nălucă din han. Acum trebuia să-l prindă pe Harcourt şi să-l ţină departe de vas.

CAPITOLUL 8

Angus ajunse la crîşmă şi constată că cei patru indivizi chefuiau liniştiţi în continuare. Se minuna cum de putea Harcourt să se împace cu el însuşi ştiind ceea ce înfăptuia. Se însurase cu o femeie ca să obţină un titlu şi fura banii de la o alta astfel încît să nu mai aibă nici o grijă de viitor.

Oare la ce naiba o să-i folosească titlul când o ajunge în America? El auzise că oamenii de acolo nu credeau în aristocraţie. Însă era prea obosit ca să mai încerce să descîlcească ceva, deocamdată era susţinut de furie, dar şi cînd aceasta se va duce, după ce va urca fata pe vas, intenţiona să se ascundă pe undeva ca să doarmă o săptămînă.

Harcourt ieşi din crîşmă însoţit de ceilalţi, dar de care se despărţi imediat.

– Te grăbeşti la mireasa ta, James? îl necăji unul dintre amici.

– Crezi că în noaptea asta o să-i faci primul moştenitor?

– Poate angajez un scoţian vînjos ca să facă treaba în locul meu, rosti el cu greu.

Pentru o clipă lui Angus îi păru sincer rău de femeia cu care se însurase nemernicul acela. O fi fost urîtă şi mare şi puternică, dar era om şi ca orice om îşi dorea şi ea să fie iubită.

Cînd ceilalţi se despărţiră de Harcourt şi se îndepărtară de el, Angus se strecură în spatele acestuia.

– Ce vrei? zbieră omul panicat.

– Mai încet! Eu sînt cel care a adus-o pînă aici, îţi aminteşti?

– Da, tu, da, îmi aduc aminte. Ce vrei? Bănuiesc că te-a plătit deja pentru osteneală, aşa că pleacă.

– Te vrea.

Harcourt se cutremură.

– Întotdeauna vrea. Dimineaţa, prînz şi seara, tot mai mult, nu se satură niciodată.

– Vrea mai mult decît ai? susură Angus.

– Poftim?

– Vrea mai mult decît ai? întrebă ceva mai tare.

– Ce naiba bolboroseşti acolo? Haide, zi-mi ce vrei!

– Edilean Talbot vrea să te vadă, rosti Angus foarte răspicat.

– Spune-i că o să ne vedem mîine, mai zise Harcourt pornind cu paşi mari spre han.

Nu e chiar aşa de beat încît să uite ce a minţit, cugetă Angus.

– Nu, domnule, rosti, aproape înecîndu-se cu acel „domnule". Vrea să vă vadă acum.

– Înţeleg oftă Harcourt, făcîndu-l pe Angus să-şi dorească să-i ardă o scatoalcă zdravană. Acum. În noaptea asta, am înţeles. Nu mai are linişte. Ar fi pentru ultima oară cînd... Se uită la Angus mirat. Şi te-a trimis pe tine ca să-mi spui toate astea?

– Aşa a făcut.

– Te-a şi plătit?

– Nici un sfanţ, rosti Angus de abia stapînindu-se să nu-l altoiască bine.

– Bine, mă duc la ea. Tu stai aici, rosti el, privindu-l pe Angus cu silă.

Angus rămase ca o umbră în urma lui, iar cînd Harcourt ajunse la uşa fetei, el se afla la capătul holului.

Harcourt începu să zgîrie cu unghiile la ușă.

– Edilean? șopti el, privind în toate părțile. Edilean? Sînt eu, James!

Dacă a luat porcăria aia de licoare, n-o să-l audă în veci, își făcu Angus socotela, încercînd să găsească altă soluție.

Dar o subestimase pe Edilean. Deja deschisese ușa.

– James? Tu ești?

– Da, scumpa mea, răspunse el încercînd să nu-i arate că era beat. N-am putut să stau departe de tine. Voiam să te mai văd o dată pînă să... pînă să adorm. Pot să intru?

– Desigur, răspunse ea deschizînd ușa larg. Ești ca și soțul meu.

Harcourt se împletici peste pragul ușii, iar Angus năvăli în urma lui, luă un sfeșnic de argint de pe masă și-l mirui pe acesta cu sete. Nemernicul se prăbuși imediat.

Cînd Edilean deschise gura să țipe, Angus îi zise scurt:

– Să nu care cumva!

Fata închise gura și se lăsă în genunchi alături de James.

– Ce ai făcut? Ești nebun? Dă-mi repede cîrpa aia că sîngerează.

– Las' că n-are nici pe dracu', oftă el așezîndu-se ostenit pe un scaun. Noaptea asta a fost un iad.

Edilean lua singură o cîrpă și începu să-l curățe pe Harcourt de sînge.

– L-ai pocnit din gelozie? Nu suporți să mă vezi măritată cu alt bărbat? Cu oricine? Chiar dacă mă iubește? Sau e vorba despre aur? Haide, James, trezește-te!

Angus scutură din cap, nevenindu-i să creadă ce auzise și scoase dosarul legat în piele din sîn.

– Uită-te la hîrtiile astea și atunci o să înțelegi de ce l-am pocnit.

– Ce-s astea? rosti ea, răsfoind documentele. Astea sînt biletele nostre pentru călătorie, tot ce avem nevoie ca să urcăm pe vas. Pînă

și numele căpitanului. Și ăsta-i certificatul de căsătorie. E... Nu înțeleg, numele meu nu e acolo, ba mai mult, scrie aici că s-a încheiat săptămîna trecută.

– Acolo e trecut numele soției lui James, cea cu care s-a însurat.

– Nu, șopti sfîrșită Edilean. Nu e cu putință! Eu trebuia să mă mărit cu el!

Angus își sprijini capul de speteaza scaunului, i-ar fi plăcut să adoarmă acolo.

– Este deja însurat.

Edilean se ridică de pe podea și se apropie de el.

– Angus McTern, dacă adormi acum, Dumnezeu mi-e martor, o să-ți dau cu un sfeșnic în cap!

– Chiar te rog, mormăi el, atunci barem o să fie sigur c-o să dorm.

Edilean supărată, îl lovi în fluierul piciorului, însă fiind desculță, izbuti să se rănească doar pe ea.

– Cred că mi-am rupt degetele de la picioare, gemu ea. Ești tare ca fierul! mai zise, așezîndu-se pe marginea patului ca să vadă dacă-și fracturase ceva sau nu.

Angus zîmbi încîntat. Era tare frumoasă așa îmbrăcată cu cămașa aceea albă și cum stătea pe pat și-și verifica piciorul. Se ridică de pe scaun, apoi se așeză pe pat alături de ea și-i examină și el talpa.

– Nu e nimic rupt, rosti el, trăgînd-o ușor de degete.

Edilean se uită la ochii roșii de nesomn și la mîna mare cu care-i ținea încă piciorul.

– Poți să-mi spui și mie ce naiba se petrece? De ce l-ai pocnit pe James și cine-i femeia trecută pe certificatul de căsătorie?

Angus îi eliberă piciorul, dar rămase alături de ea.

– Nu mi-a inspirat deloc încredere cînd l-am văzut, așa că l-am urmărit și uite așa l-am auzit cum vorbea de soția lui care e fiică de duce.

– Dar tatăl meu n-a fost duce.

– Ştiu, rosti Angus, asta mi-a şi atras atenţia.

Edilean începuse în fine să înţeleagă. Se uită spre locul în care zăcea James inconştient.

– Prietena mea, verişoara lui, mi-a spus că James se păstra pentru o femeie cu titlu.

– Dar a fost de acord să se însoare cu tine pentru bani, continuă Angus, privindu-i părul în lumina lumînării şi dorind nespus să-l atingă.

– L-am auzit pe James cum le spunea hamalilor să ducă aurul pe vas. Plănuia oare să plece cu nevasta lui şi cu aurul meu?

– Exact aşa, răspunse Angus.

– Dar nu poate să facă aşa ceva! Aurul îmi aparţine, se înfurie ea.

– Chestia asta se numeşte tîlhărie şi se practică de ceva vreme.

– Vrei să încetezi să te mai porţi cu mine ca şi cum aş fi un copil idiot? Şi ce naiba fac acum?

– Cred că ar trebui să pleci singură în America. Averea ta e deja pe vas şi drumul e plătit.

– Singură? Să plec de una singură într-o ţară străină?

Angus îi privi chipul frumos şi se gîndi că orice ticălos mai arătos ar fi putut s-o lase cu uşurinţă fără un ban, pentru că i-ar fi picat în plasă fără probleme.

– Ai grijă numai la bărbaţii care se vor învîrti în jurul tău, rosti Angus.

– Ce vrei să spui? Vorbeşti despre mine ca şi cum aş fi o porţie de ovăz pentru un cal flămînd.

– Şi ce porţie de ovăz bogat!

Edilean se lăsă pe spate ca să-l privească mai bine.

– De ce ai hainele boţite şi ce-i cu semnul ăla de pe obraz?

– Păi... începu Angus, căutînd la repezeală o minciună.

– Tu ai luat toate actele acelea de la nevasta lui, corect?

– Da.

Edilean să dădu jos din pat şi se postă în faţa lui cu mîinile în şolduri.

– Ce farmece are femeia aia de mi-a luat bărbatul pe care-l iubeam şi pe urmă şi... şi pe tine?

– Pe mine? întrebă Angus surprins şi foarte încîntat. Nu e vorba atît de farmece cît de... ei bine... Dădu din mîini arătîndu-i prin semne nişte sîni uriaşi.

– Asta era? Şi tu şi James v-aţi lăsat fermecaţi de o femeie cu nişte...

Cînd îşi dădu seama că Angus doar o necăjea, pufni dezgustată, apoi se uită spre James.

– Nu pot să plec singură spre America. N-am fost niciodată singură în viaţa mea. Se uită iar la el. Trebuie să te duci pe vas la căpitan şi să-i spui că-mi vreau aurul înapoi.

– Şi cine îi spun că doreşte acest lucru? Doamna Harcourt? Aurul care e acum pe vas e pe numele lui, nu al tău. Dacă eu sau tu încercăm să-l luăm de acolo o să ne împuşte.

– Şi cum aş putea să trăiesc aici fără nici un ban? La fel de bine aş putea să mă întorc înapoi la unchiul meu, nu?

– Nu, nu poţi. Trebuie să faci aşa cum îţi spun, adică să te îmbarci. Le spui că eşti doamna Harcourt, devenită văduvă.

– Dar dacă totuşi căpitanul îl cunoşte pe el sau pe ea?

– Poartă un văl pe faţă. Şi vîră şi tu nişte cîrpe în sîn ca să pari mai solidă. Sau şi mai bine, îi spui căpitanului că pleci pentru că James s-a căsătorit.

– Nu înţeleg, rosti ea, apoi se albi la faţă. Nici vorbă de aşa ceva, nu mă urc pe vas ca amantă a lui James.

– Doar cîteva săptămîni, pînă ajungi în America unde o să poţi să fii oricine vei vrea. Schimbă-ţi numele, ai în spate o avere aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji.

– Şi pe urmă ce fac? Mă mărit cu unul dintre bărbaţii din Lumea Nouă? Unchiul spune că sînt nişte sălbatici.

– Şi atunci de ce ai vrut să pleci acolo din capul locului? căscă Angus. Încă era aşezat pe marginea patului şi nu trebuia decât să se lase să cadă pe moliciunea lui ca să poată dormi.

Cu mare regret se ridică de pe pat.

– Cred că... începu ea, dar din cămaşa lui sfîşiată căzu unul dintre afişele pe care le rupsese.

Edilean fu mai rapidă ca el şi culese afişul de pe jos ca să-l citească.

– Asta-i portretul pe care ţi l-am făcut din amintire. Seamănă destul de bine cu tine, nu? Cînd el nu-i răspunse, se dezmetici şi ea şi citi ce scria. E foarte serios, şopti. Trebuie să pleci de aici. Trebuie să părăseşti Scoţia.

– Pot să mă duc la Edinburgh sau sus în munţi. Pot să...

– Nu, nu poţi, rosti ea, apropiindu-se de el şi privindu-l în ochi. Tu nu-l cunoşti pe unchiul meu aşa cum îl cunosc eu.

– Îl ştiu de mai multă vreme ca tine.

– Nu e o problemă de timp, ci de cît de bine îl cunoşti! strigă ea. Nu mai poţi să rămîi aici, pentru că unchiul meu te va căuta şi-n gaură de şarpe.

– O să mă descurc, drăguţa mea, rosti el, dorindu-şi cu disperare s-o poată atinge.

În spatele lor James gemu tare, iar Angus se întinse iar după sfeşnic.

CAPITOLUL 9

– Să nu îndrăzneşti! rosti ea, întinzîndu-se după sticluţa cu somnifer şi un pahar cu apă. Ridică-l niţel ca să-i torn asta pe gît.

Angus se conformă fără comentarii.

– Deci n-ai băut porcăria asta aşa cum ţi-a zis el?

– Nu, nu-mi place gustul. Şi pe urmă sufăr de ameţeli. Haide, James, scumpule, ia şi bea. Bravo, bun băiat!

– L-ai iertat? se miră Angus.

– Ha! făcu ea, ciupindu-l rău de braţ pe James. Mîine o să aibă ditamai vînătaia.

– O să aibă! se amuză Angus.

– Dacă rîzi iar de mine, nu te mai ajut să fugi.

– Vrei să mă ajuţi?

– Da, rosti ea ridicîndu-se de jos. Braţul lui James, care fusese pe ea căzu inert pe podea. Sper să şi-l rupă, murmură ea înciudată. Cît ai tîndălit pe scaun şi te-ai chiorît la piciorul meu, m-am gîndit la un plan.

– Tîndălit? rosti el, lăsînd capul lui James pe podea. Chiorît? Nu vorbeşti ca o doamnă.

– În ultimele luni mi s-au întîmplat prea multe lucruri oribile ca să mai conteze dacă mă port sau nu ca o doamnă. Dacă eram o doamnă nu ţi-aş fi permis să stai în camera mea în timp ce sînt îmbrăcată cu cămaşa de noapte.

– Poate că nu se cuvine, dar îmi place tare mult cum îți stă așa.

– Și de nevasta lui ți-a plăcut, așa că dacă te apropii de mine o să țip.

– Asta e a doua oară în seara asta cînd o femeie mă amenință că o să țipe.

Edilean se întoarse cu spatele la el și-și încrucișă brațele la piept.

– Bine, gata, rîse Angus. Îmi cer scuze. Iartă-mă. Așadar, ce anume voiai să-mi spui? Ce plan ai pus la cale?

Edilean se întoarse și se uită întîi la James și apoi la Angus.

– Știu ce-o să facem.

– Noi n-o să facem nimic. Tu în schimb o să te urci pe vas și pleci în America și pe urmă...

– Tu o să fii soțul meu.

– Poftim?!

– O să spunem că ești fratele lui James. Dacă l-a cunoscut căpitanul pe James, o să spunem că s-a produs o încurcătură, că de fapt fratele Angus e acela care traversează oceanul.

– Eu, soțul tău? rosti Angus. Ți-ai pierdut mințile? Cum să fiu eu soțul tău? Uită-te un pic la mine!

– O să porți hainele lui James. Dacă aurul meu e la bord, mai mult ca sigur că și bagajele lui sînt tot acolo. O să porți deocamdată hainele cu care e îmbrăcat acum și pe urmă o să ai la dispoziție toată garderoba lui. Începu să se învîrtă în jurul lui. Trebuie să te curățăm un pic. O baie, un bărbierit, o să spălăm și părul.

– O baie? Ești într-o ureche? Vrei să mor?

– O să mori de-o moarte mult mai rea dacă te prinde unchiul meu!

– Nu-mi place deloc chestia asta.

– Și crezi că mie-mi place? Omul pe care îl iubeam... rosti ea cu ciudă lovindu-l pe James cu piciorul. Dar ai dreptate. Nu vrem să te

vadă cineva. Pentru o baie am fi avut nevoie de ajutor, așa că o să renunțăm.

Angus continua s-o privească cu neîncredere.

– Și cum să mă rad? N-am nici un brici cu mine.

– Și dacă ai avea unul, tot n-ai ști ce să faci cu el.

Angus se retrăsese încet spre ușă.

– Cred că o să mă întorc la ai mei, pentru că au nevoie de mine.

– Ce aiureală, rosti Edilean, o să se descurce de minune și fără tine.

Angus duse mîna la barbă și își făcu socoteala că fata nu era proastă deloc. Toți căutau un barbat cu barbă mare și păr sălbatic, așa că n-ar fi fost deloc o idee rea să se bărbierească.

Cît despre haine... Privi în jos spre James și realiză că vesta acestuia era probabil de mătase. Ce naiba să facă el îmbrăcat în mătase?

– Ei bine? îl trezi ea din visare. Aștept! Ce mai ai de spus de data asta? Ești un laș, sau ai curajul să mergi într-o altă țară unde nu te cunoaște nimeni?

– Nu pot să fac una ca asta, răspunse el, dar n-ar strica să mă bărbieresc ca să nu mai semăn cu portretul pe care mi l-ai făcut. Ia zi-mi și mie, scumpo, ce naiba te-a apucat să mă desenezi? Aveai de gând să pui desenul ăla sub pernă ca să visezi la mine?

– N-avem vreme să ne ocupăm de așa ceva acum. Trebuie să iei o hotărîre! Și nu, n-o să te ajut să te bărbierești și să te tunzi dacă nu vii cu mine în America.

– Ai de gînd să mă bărbierești tu? o întrebă el rîzînd. Poate că n-ar strica o baie, că probabil m-ai ajuta și acolo.

– Nu mai am răbdare de așa ceva! Gata cu glumele, trebuie să te decizi! Dacă nu o faci acum, atunci o să ieși pe ușa aia și n-o să ne mai vedem niciodată.

– Deloc? întrebă el. Fiecare scoțian are nevoie de...

Edilean era deja la ușă. Cu gesturi măsurate o deschise larg și pe urmă rămase stană de piatră lîngă ea, așteptîndu-l să plece.

Angus însă nu se urni din loc. Știa că ar fi trebuit s-o facă. Dacă i-ar mai fi rămas un dram de bun simț ar fi plecat fără să privească în urmă, dar pe de altă parte, mintea îi spunea că acum îi apăruse o ocazie cum se ivea numai o dată în viață și că ar fi fost păcat s-o rateze. Indiferent de ce decizie lua în acel moment, acasă nu se mai putea întoarce. Nu se mai putea întoarce la sora lui, nu se va mai juca cu nepoții lui, nu va mai discuta cu Malcolm și nu-i va mai putea ajuta pe membrii clanului său.

– Ei bine? îl îmboldi Edilean. Pleci sau rămîi?

– Cred că o să rămîn, rosti el încet.

– O să vii în America cu mine?

– Da, scumpa mea, o să vin.

Edilean îi întoarse spatele atunci cînd închise ușa la loc, cu o strălucire de triumf în priviri. Știa că nu mai putea să rămînă în Scoția sau Anglia, dar ca să plece de una singură într-o țară străină era mai mult decît putea îndura. Cînd se întoarse cu fața la el, își stăpînea perfect emoția. Edilean cînd fugise avusese pe ea cămașa de noapte și doar un pieptene de baga pe care-l ascunsese în buzunar, dar nu avea nici foarfecă și nici brici. Privind cînd la Angus, cînd la James, încerca să-și imagineze cum să-l tundă pe Angus ca să se potrivească cît mai bine cu hainele lui James.

Se uită iar la Angus și înțepeni cînd văzu cum i se închideau ochii, omul mai avea puțin și adormea stînd în picioare.

– Cum ai luat documentele astea de la James... de la soția lui James? se bîlbîi ea.

– Laudanum, mormăi el. Harcourt le dă tuturor femeilor din viața lui cîte o sticluță. O cultiva maci în curtea din spatele casei.

– Dacă James și-ar fi permis o curte în spatele unei case, n-aș mai fi fost în situația asta, se bosumflă Edilean, apoi spusele lui își făcură loc în mintea ei. Vrei să spui că doarme dusă?

– Eu unul așa sper.

Edilean începu să-l împingă de la spate către ușă.

– Atunci du-te înapoi în camera lor și ia tot ce aș putea să folosesc. Am nevoie de foarfecă și un pieptăn sau o perie zdravănă și trusa lui de bărbierit.

– Și eu cum să găsesc toate astea? o întrebă el trezindu-se de-a binelea. Nu mă pricep eu la lucrurile femeiești.

– Dacă te-ai fi tuns vreodată, atunci ai fi știut că și un bărbat are pietăn și trusă de ras. Se uită la el și realiză că nu era în stare să-i aducă tot ce avea nevoie. Cum ai intrat la ea în dormitor?

– Pe geam. Dar am ieșit pe ușă. Dacă încă doarme, atunci ușa e descuiată.

– Atunci vin cu tine. Ajută-mă să scot haina de pe James.

– Vrei să-l dezbraci?

– Nu cred că e momentul să devii pudic. Vreau să pun haina lui peste cămașa de noapte după care dăm o raită prin camera femeii.

– Ar trebui să te îmbraci, rosti el înțepat.

– N-avem timp să stau să-mi leg corsetul, iar fără el nu intru în rochie. Grăbește-te, mai sînt doar cîteva ore pînă-n zori, pe urmă trebuie să ajungem la navă.

Angus încercă să se dezmeticească și o ajută pe Edilean să scoată haina de pe James, care cu această ocazie căpătă o altă vînătaie urîtă pe brat.

– Te-ai dezîndrăgostit de el destul de repejor, comentă el.

– S-a însurat cu altcineva și mi-a furat dota. Astea sînt două lucruri pe care nici o femeie pe lumea asta nu le va tolera.

– O să-mi amintesc de treaba asta data viitoare cînd s-o îndrăgosti vreo femeie de mine.

– Ar fi chiar înţelept din partea ta, rosti ea, îmbrăcînd haina lui James. Despre el puteai spune absolut orice, însă avea un gust impecabil la haine. Eşti gata?

El îi zîmbi numai. Arăta tare bine cu cămaşa de noapte albă pe ea şi cu haina bărbătească pe deasupra. Haina era roşu închis cu margini ceva mai deschise, iar culorile acelea o prindeau de minune. Angus luă lumînarea şi ieşi pe hol, cu Edilean după el.

Cum fata era desculţă, cînd dădu peste mizeria din hol, lăsa să-i scape un strigăt de nemulţumire, dar privirea lui Angus o potoli pe dată. Coborîră în linişte cele trei etaje, apoi îl urmă pe Angus pînă în faţa unei uşi de la parter. El îi făcu semn să stea tăcută şi deschise uşa încetişor. Ascultă cu atenţie sforăitul domol al soţiei lui Harcourt, apoi îi facu semn că puteau intra.

Cum se văzu înăutru şi în siguranţă, Edilean o porni imediat spre pat ca s-o vadă pe nevasta lui James. Angus însă o opri. N-avea nici un motiv să n-o lase s-o vadă, însă ştia că va rîde încîntată că nemernicul rămînea şi fără bani şi cu o pocită alături, dar Angus nu voia ca ea să afle adevărul.

O trase de braţ şi-i arătă cufărul din celălalt colţ al odăii. Era micuţ, cu un capac arcuit şi el bănuia că acolo erau toate lucrurile ce urmau să fie îmbarcate de dimineaţă o dată cu ei.

Edilean deja ridicase capacul şi cerceta conţinutul. Deasupra găsise trusa de bărbierit, iar sub aceasta păreau să fie mai multe rochii. Cînd Edilean scoase una dintre ele, Angus scutură din cap, nu era timp de probat rochii. El ştia foarte bine că nu avea alte haine decît cele de pe ea, dar mai ştia şi că rochiile din cufăr i-ar fi fost mult prea mari.

Oftînd, fata renunţă la rochie şi culese dintr-un buzunar o trusă de cusut, care mai mult ca sigur avea şi foarfecă înăuntru.

Cînd Angus o porni spre uşă, era sigur că fata venea după el, însă cînd întoarse capul, Edilean era lîngă pat, gata să dea deoparte cuvertura ce-o acoperea pe soţia lui James.

O prinse de mînă şi o scoase afară pe hol.

– Voiam şi eu s-o văd, ce-i aşa rău în asta? şopti ea supărată. Şi tu şi James se pare că sînteţi vrăjiţi de frumuseţea ei şi amîndoi vreţi să vă petreceţi restul zilelor cu ea, aşa că am vrut şi eu să văd de ce.

– Să-mi petrec viaţa cu ea? şuieră Angus urcînd pe scări. Chiar eşti nebună! Ai fost muşcată de vreun cîine turbat?

– Da, de unul pe nume James Harcourt! murmură Edilean necăjită.

Angus se opri din urcat şi-i lumină chipul.

– Scumpa mea, cred că în fine ai început şi tu să te ţii de şagă.

– Aşa se pare. Poate că e vreun soi de boală şi am luat-o de la tine, răspunse ea, urcînd mai departe pe scări.

Odată ajunşi în odaie, Edilean îşi scoase haina de pe ea, îl aşeză pe Angus pe scaun şi începu să se învîrtă în jurul lui, privindu-i capul şi încercînd să-şi dea seama de unde să înceapă.

– Nu cred că ai cum să te descurci, rosti el. Mai bine uităm de asta şi-o pornim chiar acum spre munţi.

Ea-l împinse la loc pe scaun.

– Cel mai simplu ar fi să te rad în cap şi să cumpărăm după aia o perucă.

Angus încercă să protesteze.

– Numai că nu avem timp de aşa ceva. În primul rînd trebuie să te pieptăn, după care o să încep să te tund. Imediat ce am aranjat părul şi l-am prins la spate, pot să mă ocup şi de faţa ta. Oricum, totul o să dureze cîteva ore.

Angus nu era tocmai sigur dacă i-ar fi plăcut să-i umble cineva prin păr, dar în secunda în care Edilean se apucă de treabă se relaxă ca prin farmec.

– Mai bine ai încerca să dormi, îl îmboldi ea. N-am nevoie să rîzi de mine în timp ce fac treabă.

– Vrei să dorm în timp ce o femeie umblă cu foarfeca aşa de aproape de faţa mea? zise el pe jumătate în glumă, pe jumătate serios, dar imediat după aceea începu să moţăie.

Edilean se bucura că aţipise pentru că în fine se putea relaxa şi ea. Îi fusese foarte greu să se prefacă atotştiutoare. În cîteva ceasuri trecuse de la a fi nebuneşte îndrăgostită de James, la a ajunge singură pe lume. Nu-l mai avea alături decît pe acest bărbat, care o considera total inutilă şi de care trebuia mai departe să aibă grijă zi şi noapte.

Oftînd, Edilean aduse carafa cu apă alături şi se apucă să descurce părul lung, des şi foarte încîlcit al lui Angus. El nu ştia, dar pentru ea era prima dată cînd stătea atît de aproape de un bărbat. Desigur, fuseseră cîţiva care-i furaseră cîte un sărut, inclusiv James, dar niciodată în viaţa ei nu fusese singură cu un bărbat într-o odaie şi nici nu-i atinsese părul.

După o oră era în fine descurcat. De două ori folosise foarfeca atunci cînd nu mai putuse descurca nodul de păr, iar de cîteva ori aproape că-l trezise cînd trăsese prea tare. Dar acum putea să-l pieptene uşor şi să-l scurteze pînă la umeri. Luă bentiţa neagră a lui James şi-i legă părul lui Angus cu ea.

Cînd termină se aşeză în faţa lui ca să-şi admire opera. Acum putea să-i vadă frumtea înaltă şi bine conturată. Îşi trecu un deget peste obrazul lui, dar se potoli atunci cînd el se mişcă, gata să se trezească.

Acum trebuia să scape de barba aceea hidoasă. Era sigură că o să se trezească auzind foarfeca, dar Angus îşi văzu mai departe de somn. Însă era sigură că dacă ar fi armat vreun pistol, omul acela mare s-ar fi trezit instantaneu. Într-un fel se simţea măgulită că avusese atîta încredere în ea ca s-o lase să-i aranjeze barba.

Dură ceva pînă cînd scurtă toată barba cît să poate fi rasă pe urmă. Adună tot părul de pe jos şi de pe el şi-l aruncă pe geam. Aruncă o privire spre cer. Dimineaţa se apropia grăbită. Nu mai aveau mult pînă cînd vor urca pe vas.

Edilean se întoarse şi aproape că înţepeni de uluire. Angus dormea cu capul sprijinit de speteaza scaunului şi acum putea să-l vadă bine. Cu părul strîns îngrijit la spate şi cu barba dispărută aproape cu totul, era extraordinar de chipeş. Nu, nu doar chipeş, ci frumos. De mii de ori mai frumos decît James, dar pe brunet.

Edilean îşi văzuse deseori tatăl cînd de bărbierea, iar acum nu putea decît să spere că-şi va aminti precis ce era de făcut. Nu avea apă caldă, aşa că trebuia să se descurce cu apă rece şi cu săpunul parfumat de la James.

Cîtă vreme îi intinse pe faţă spuma rece, Angus nici nu clipi, însă atunci cînd se apropie de el cu lama lungă a briciului, acesta o prinse de încheietură şi deschise ochii.

– Dacă nu vrei să te tai, mai bine mi-ai da drumul, rosti ea.

– Da, murmură el, vrei să mă ucizi în somn. Iartă-mă, aproape că am uitat de planul nostru, mai zise el, eliberîndu-i mîna.

Edilean nu putea să înţeleagă cum de mai putea să doarmă şi să glumească în situaţia în care erau. Angus rămase perfect nemişcat cît dură bărbieritul. Cînd termină, Edilean se dădu în spate ca să-l admire. Angus avea sprîncene negre, gene dese, un nas drept, de o formă perfectă şi nişte buze... Nu credea că mai vazuse vreodată asemenea buze frumoase la un bărbat. Moi şi pline şi de o formă minunată. Alături de el, James săracul părea bolnav de răpciugă.

Sigur ştia cît de bine arăta, cugetă Edilean. Nu se poate ca un om aşa de frumos să nu fie conştient de treaba asta. Oare îşi lăsase barba aceea enormă doar ca să-şi ascundă faţa?

– Domnule McTern, rosti ea încetişor, e timpul să te trezeşti. Trebuie să te îmbraci. În curînd trebuie să ne îmbarcăm.

El nu dădu nici un semn de trezire.

– Angus! rosti ea răspicat. Scularea!

Angus deschise încet ochii şi-i zîmbi. Cînd întoarse capul într-o parte şi-l simţi uşor, mult prea uşor, aşa că-şi duse mîinile la faţă.

– Ce mi-ai făcut?

– Ceea ce ar fi trebuit făcut cu multă vreme în urmă, răspunse ea. Gata cu somnul, hai să ne pregătim de plecare. Trebuie să scoatem hainele de pe James şi trebuie să mă îmbrac şi eu. Îmi pare rău, însă va trebui să mă ajuţi cu corsetul.

– Cu ce?!

Cînd Edilean se uită mai bine la el observă ce tare i se aprinseseră obrajii.

– Vai de mine, domnule McTern, ai roşit?

– Nici vorbă, negă el, întorcîndu-se cu spatele la ea. Va trebui să-mi arăţi cum să te ajut cu ce ai tu nevoie.

– Asta să fie problema, rosti ea, ascunzîndu-şi zîmbetul.

Îşi scoase hainele din şifonier şi le aşeză pe pat, urmărindu-l pe Angus în acelaşi timp. Se întreba de ce nu căuta să se admire în oglindă, că doar trecuse atîta vreme de cînd nu se mai văzuse fără barbă, însă el nu părea să dea semne că l-ar fi interesat în vreun fel.

Îl privi apoi cum îl ridică pe James şi-l aşează uşor pe pat. Pentru un moment rămase nemişcat privind la omul care dormea liniştit şi cu un zîmbet pe buze.

– Nu-mi place deloc treaba asta, oftă Angus. Nu e corect să furi aşa hainele din spinarea omului.

Edilean îşi pierdu răbdarea aşa că se duse glonţ la James şi începu să-i desfacă legătura de la gît.

– Foarte bine, atunci o să-l dezbrac eu.

– Nici vorbă, o opri Angus. Mă ocup eu de el. Tu mergi de te aranjează.

Edilean aruncă o privire pe fereastră. Rozul zorilor de zi devenea tot mai aprins.

– Cred că ar fi bine ca după ce ne îmbrăcăm să mergem la nevastă-sa în cameră. Sînt convinsă că James a pus pe cineva să vină după el ca să-l ia şi să-l ducă la navă în timp util. Îi cam place să stea noaptea pînă tîrziu şi urăşte să se trezească devreme.

– Da, asta-i o idee bună, răspunse Angus.

Era de cealalată a patului cu baldachin şi perdelele o opreau să vadă ce anume făcea acolo, dar auzea foşnitul hainelor, ceea ce însemna că se îmbrăca. Pe Edilean începură s-o scuture fiorii. În aceeaşi cameră cu ea se afla un bărbat doar în lenjeria intimă. Şi nu orice bărbat, ci singurul care fusese bun cu ea. Nu chiar tot timpul, dar în cele din urmă avusese grijă de ea. Dacă n-ar fi fost el, acum ar fi dormit liniştită, în timp ce James împreună cu soţia ar fi plecat peste ocean cu tot cu averea ei.

– Am nevoie de ajutor cu şireturile de la corset, zise ea încet. Îşi pusese corsetul peste cămaşa de noapte, însă se lega la spate. Vrei să vin eu acolo?

Angus ieşi de după pat şi Edilean rămase cu gura căscată de uimire. Avea pe el pantalonii mulaţi ai lui James şi cămaşa cu mîneci lungi, nimic altceva. O viaţa întreagă petrecută în aer liber, cocoţîndu-se pe munţi şi îngrijind caii, îşi spusese cuvîntul. Avea nişte coapse perfecte, numai muşchi care se reliefau superb pe sub pînza pantalonului.

Angus îi zîmbea ca și cum ar fi știut la ce se gîndea ea în clipele acelea.

Edilean nu intenționa să-i spună că o lăsase fără suflare cu felul în care arăta. Se întoarse cu spatele făcîndu-i semn spre șireturile ce trebuiau strînse.

– Cînd ajungem la navă ar fi mai bine să nu vorbești, îl povățui ea.

– Nici un cuvînt? o întrebă el, apucînd bine șireturile.

– Accentul și frazarea o să te dea de gol. Nu, mai bine mă lași doar pe mine să vorbesc.

Angus trase de șireturi atît de tare încît aproape că-i frînse coastele.

– Vrei să mă tai în două?

– Credeam că vrei o talie la fel de subțire ca a celeilalte femei. Te rog să mă ierți, o să mai slăbesc acum șireturile.

Edilean strînse din dinți și rosti cu greu.

– Nu, poți să le mai strîngi un pic.

– Deci vrei o talie medie, am înțeles.

– Eu... începu ea, dar se opri pentru că știa că era doar vina ei. Se prinse de stîlpul patului în timp ce el strîngea și mai tare șireturile.

– Gata, acum arăți bine. Și n-ai decît să vorbești cît vrei, ce-mi pasă mie? N-ai decît să te înverzești la față vorbind!

După ce termină de legat șireturile, Edilean se întoarse să-l privească și-i percepu licărirea aceea veselă din ochi.

– Ești un om infernal!

Angus se întoarse la partea lui de pat și-și puse vesta de mătase în timp ce ea se chinuia să se îmbrace mai departe. Cu o seară înainte încercase să-și scuture rochia cît mai bine, dar încă mai avea urme de rumeguș pe ea. Spera numai ca la bordul vasului să aibă mai multe rochii pe care să le modifice numai la piept.

Cînd termină cu îmbrăcatul și pieptănatul se duse la Angus. Era sprijinit de stîlpul patului, cu ochii închiși și vesta încheiată alandala.

– Haide, trezește-te, rosti ea, în timp ce-i încheia vesta cum trebuia.

– Am visat și erai și tu acolo, rosti el, privind-o cu drag.

– Și măcar în vis ne era bine? îl întrebă în timp ce-l ajuta să-și pună haina.

– Foarte bine. Eram amîndoi pe un cîmp. Puteam să văd în jur foarte bine. Nu era în Scoția, ci într-un loc pe care nu l-am mai vazut pînă acum.

– Poate că era în America.

– Se poate, rosti el, întinzînd mîna ca să-i atingă părul. Rămaseră un moment nemișcați, privindu-se în ochi. Edilean se înclină spre el, ca și cum ar fi vrut să-i fure un sărut.

– Cînd ajungem acolo o să-ți dau aur ca să poți să... Se întrerupse din cauza privirii lui aspre.

– Dacă mai spui o singură dată așa ceva, fetițo, n-o să mai vreau să am de-a face cu tine!

Edilean își dădu seama că nu erau vorbe rostite în van. Ar fi vrut să se scuze, dar primele raze de soare își făcură apariția pe fereastră și pierdu ocazia.

– Trebuie să mergem! o grăbi Angus.

Lua într-o mînă ghetele lui James, și cu cealaltă o prinse pe ea de braț, în timp ce Edilean aduna trusa de bărbierit și pe cea de cusut.

O luară la fugă în jos pe scări, Edilean ținîndu-se bine de mîna lui. Cînd ajunseră în cameră, nici n-apucară bine să-și tragă răsuflarea, că hangiul veni să bată la ușă.

– Trăsura ei aici și vă așteaptă, strigă el, fără să-i pese de celalți oaspeți.

Angus deschise ușa, iar Edilean îl văzu pe vizitiu că-i aștepta

chiar acolo, așa că fugi și trase perdelele în jurul patului, apoi îl pofti înăuntru.

– Ia cufărul acela din colț și ai grijă să n-o trezești pe sora mea, îi zise ea încet. Nu voia ca Angus s-o audă, știa că n-ar fi fost pe placul lui să știe că fura hainele femeii, însă ea n-avea alte schimburi și nu știa ce anume se afla pe vas.

Afară îi aștepta o trăsură de piață cu patru cai focoși.

– James știe cum să aibă grijă de el, nu? oftă Edelian.

– Crezi că am putea îmbuca ceva înainte de plecare? întrebă Angus jenat de mînecile strîmte ale hainei.

– Te mai gîndești și la altceva în afară de mîncare și somn? izbucni Edelian.

– Sigur că da, răspunse calm Angus, dar nu atunci cînd am alături o femeie prost dispusă ca tine. Am strîns prea tare șireturile alea?

Edelian se instală în trăsură, apoi oftă.

– Sînt doar speriată. Știu că unchiul meu știe cine este James, din scrisoarea pe care a confiscat-o și...

– Lui Harcourt i-ai spus chestia asta?

– Da, răspunse ea. Cînd i-am scris a doua oară, i-am spus tot, însă nu e imposibil ca unchiul meu să fi aflat deja că James plănuiește să plece și atunci...

Se întrerupsese pentru că trăsura se oprise și de afară se auzeau strigăte.

– Să nu spui nimic, o povățui Angus. Lasă-mă pe mine să rezolv treaba asta.

– Tu? Bine, dar...

Ușa de la trăsură se deschise și doi indivizi cu fețe nu tocmai amabile cercetau deja interiorul. Angus nu se clinti, stătea sprijinit comod de perne și-și culegea o scamă imaginară de pe reverul hainei.

– L-ați văzut cumva pe omul ăsta? întrebă unul dintre indivizi, ridicînd la vedere afișul cu fața lui Angus.

– În mod sigur nu, răspunse Angus fără să se uite la afiș. Aș fi urlat imediat după ajutor dacă aș fi văzut un asemenea individ.

Edilean rămăsese cu gura căscată. Accentul scoțian dispăruse cu totul, iar el vorbea ca și cum ar fi fost născut la Londra și toată viața frecventase doar cele mai selecte saloane.

– Vrei să fii așa de amabil să închizi ușa? se văită Angus ducînd la nas o batistă de dantelă. Praful ăsta nu-mi face deloc bine.

Unul dintre cei doi, cu dinți lipsă în față, se uită la un alt afiș apoi arătă spre Edilean.

– Ea seamănă cu domnișoara care a fugit de la unchiul ei, cine o duce înapoi primește o recompensă.

– Zici că soția mea seamănă cu nepoata cuiva? Și acela are bani? Ia spune-mi, bătrîne, unde anume locuiește domnul cu pricina? Am putea să-i facem o vizită și să-i spunem că asta-i nepoata pierdută. Oare o să ne creadă?

– Filfizoni afurisiți, rosti omul dezgustat, trîntind ușa. Dă-i drumu' de aici, mai strigă el spre vizitiu.

Angus vîrî la loc în buzunar bastista și se uită spre Edilean care rămăsese în continuare nemișcată.

– Ai ceva de comentat?

– Nu, nimic, clipi ea repede. Dar de unde ai învățat să vorbești așa?

– Am ascultat. Nu e chiar așa de greu, răspunse el vorbind cu accentul său obișnuit. Ai vrea să vorbesc precum Harcourt tot timpul?

– Nu, răspunse ea repede. Chiar deloc.

Zîmbind, Angus se întoarse să se uite pe geam, iar după cîteva clipe rosti:

– Pot să văd deja vasul. Aproape c-am ajuns!

CAPITOLUL 10

Edilean era extrem de nervoasă şi se tot uita la Angus în timp ce urcau pe scîndura ce lega vasul de mal.

– Potoleşte-te, rosti Angus încet. Tremuri aşa de tare c-o să cazi în apă.

– Dar dacă cumva căpitanul îl ştie pe James şi ne acuză de răpire?

– De unde naiba să ştie el aşa ceva? se minună Angus. Vrei să vorbesc eu? o întrebă întinzindu-i galant braţul, pe care ea-l acceptă cu recunoştinţă.

Ştia că el acum se răzbuna pentru ceea ce-i spusese mai devreme, dar era mult prea nervoasă ca să-i mai pese.

– Domnul şi doamna Harcourt, rosti căpitanul Inges imediat ce urcară la bord. În fine ne întîlnim, le zise întinzîndu-le mîna. Era un bărbat trecut de prima tinereţe, foarte înalt şi cu un zîmbet plăcut, care-o sorbea pe Edelian din priviri. N-am ştiut că sînteţi atît de fermecătoare. Azisem... altceva.

Angus o strînse uşor de mînă şi-i zîmbi cald.

– Draga mea, oare fratele tău cel neastîmpărat iar a înşirat bazaconii despre tine? Se uită spre căpitan. Vi s-a spus că e înaltă, grasă şi greu de privit?

Căpitanul zîmbi înţelegător.

– Da, cred că aşa a fost descrisă doamna, dar mă bucur nespus să constat că a fost numai o glumă. Cred că vreţi să vă instalaţi, aşa

c-o să-l rog pe secund să vă conducă la cabină. Sper că veţi lua cina cu mine în seara asta. Iar acum, doriţi să vă fie trimis micul dejun în cameră?

– Da, răspunse repede Edilean, încă sprijinită de braţul lui Angus. Soţul meu e înfometat şi ne-ar plăcea să gustăm ceva chiar acum.

– Pe aici, vă rog.

Înainte să apuce să se mişte, un ofiţer veni în fugă şi-i şopti ceva căpitanului la ureche, făcîndu-l să se încrunte. Acesta se uită apoi la Angus şi Edilean.

– Mi-e teamă că am veşti proaste. După cum bine ştiţi, nu suntem o navă de pasageri, dar din cînd în cand accept să iau cîţiva la bord. Din nefericire, acum voi avea neplăcerea de a transporta nouă deţinute ce trebuie să ajungă în America.

Edilean se întoarse şi văzu cîteva femei cu lanţuri la picioare care aşteptau pe doc. Se strînse mai aproape de Angus.

– Îmi cer mii de scuze şi vă înţeleg dacă vreţi să amînaţi călătoria.

– Nu! răspunseră la unison atît Angus cît şi Edelian. O să fie în regulă. Nu suntem chiar aşa de snobi încît să lăsăm aşa ceva să ne strice planurile, nu-i aşa, scumpa mea?

Cînd fata nu-i răspunse, observă că se uita la femeile care urcau deja scîndura spre navă. Marea majoritate erau murdare şi obosite şi resemnate, dar una dintre ele zîmbea cu insolenţă, ca şi cum totul nu era decît o glumă. Era înaltă, cu un cap mai înaltă decît Edelian, avea bustul mare şi obrajii rumeni.

Atunci cînd femeia ridică privirea spre Angus, ochii i se măriră pentru o secundă, înainte de a fi acoperiţi de pleoapele cu gene dese.

Edilean îl prinse şi mai bine de braţ, iar Angus îi zîmbi, crezînd că se temea de femeile acelea. Se dădu deoparte din drumul lor,

încercînd să rămînă serios atunci cînd acestea începură să-i facă ochi dulci.

– Cor, ia uită-te la mîndreţea asta de bărbat, rosti una din ele.

După ce trecură femeile şi paznicii lor, căpitanul se scuză iarăşi.

– Îmi pare tare rău. O să facem tot posibilul să le ţinem cît mai departe de voi.

– Dar ce-au făcut? întrebă Edelian, privind în urma lor.

– Cam de toate, mai puţin crimă. Mai mult au furat. Nu meritau spînzurătoarea, aşa că au fost exilate în America, în Anglia nu se mai pot întoarce niciodată.

– Asta e pedeapsa pentru ele?

– Aşa crede judecătorul, mie personal îmi place tare mult această ţară, mai ales Virginia.

Ochii lui Edelian se luminară.

– Trebuie să ne povestiţi absolut tot ce ştiţi, rosti uitîndu-se la Angus. Nu-i aşa, dragul meu? Acesta însă se uita spre locul unde fuseseră duse femeile şi se încrunta. Aşa că-l ciupi de braţ.

– Singur că da, rosti el, revenind la realitate.

– Căpitanul ne-a invitat să luăm cina cu el, iar nouă ne face mare plăcere, aşa-i?

– Aşa-i, răspunse el, apoi îşi dădu seama că reluase accentul său greoi şi reveni: ne va face mare plăcere, răspunse elegant.

– Atunci o să-l las pe domnul Jones să vă conducă la cabină.

Angus şi Edilean se lăsară conduşi sub punte, iar cînd uşa se deschise, Edilean zîmbi fericită. Aproape un capăt întreg al cabinei era un geam.

– Este minunat, îi zise ea tînărului ofiţer.

– Aceasta este de fapt cabina căpitanului, dar v-a cedat-o vouă pentru acest voiaj, probabil că v-a simpatizat.

– O să am nevoie de un hamac, îi întrerupse Angus.

– Un hamac? se miră ofiţerul.

– Da, zise Angus, marinarii dorm în hamace, nu? Patul e un pic cam mic pentru mine.

– Dar căpitanul l-a comandat în mod special pentru el şi...

– Soţul meu vrea să fie delicat. E din cauza mea, zise Edilean. Sînt... ei bine, sînt însărcinată, iar soţul meu vrea să mă menajeze, de aceea întreabă de hamac.

– Am înţeles, rosti tînărul cu un zîmbet. Să văd ce pot să fac. Şi aveţi aici şi micul dejun. Savuraţi fructele cît se mai poate.

Marinarul care adusese tava cu micul dejun compus din ouă fierte, brînzeturi şi fructe, plus două halbe mari de bere, ieşi laolaltă cu ofiţerul, lăsîndu-i singuri.

Atît Angus cît şi Edilean se repeziră la mîncare.

– Însărcinată? rîse Angus. Ai fost genială.

– Ce-a fost cu tine şi cu deţinutele alea? se interesă ea în timp ce curăţa un ou. Ce naiba te-a făcut să stai să te holbezi în halul ăla la ele?

– Mă gîndeam că poate asta ar fi fost şi soarta mea.

– Da, dar n-ai fi stat cu ele, răspunse Edilean.

– Nu, nu cu ele, zîmbi el. Deci ce-o să facem cît o să dureze călătoria asta? Şi o să dureze cel puţin trei săptămîni, iar dacă vremea e rea, chiar şase. Aşadar, cu ce anume o să te preocupi?

– Bănuiesc că o să citesc. Mă întreb dacă minunatul nostru căpitan nu are şi niscaiva cărţi pe care să le împrumutăm. Cine ştie, poate o să stai să-mi citeşti.

El o privi întunecat în timp ce accepta oul cojit de ea.

– Şi căutătura asta ce vrea să însemne?

– Cînd crezi tu că am avut eu vreme să merg la şcoală ca să învăţ să scriu şi să citesc?

Edilean rămase o clipă locului, cu o cireașă în gură. După ce scuipă sîmburele, îi zise veselă:

– Atunci o să fiu eu profesoara ta.

– N-am nevoie de o profesoară, se îmbufnă el cu totul.

– Nu e interesant cum tot umorul tău dispare în secunda în care nu mai ești tu la comandă? De ce naiba te înfurie gîndul că eu, o neputincioasă și-o nefolositoare și-o durere în coastă, aș putea să te învăț ceva pe tine, magnificul, gloriosul scoțian?

Angus lăsă nasul în farfurie, dar Edilean observă că nu se mai încrunta.

– Glorios?

– Așa se pare că te vezi tu, răspunse ea. Stai! Nu poți să iei ultimele fructe!

– De ce nu? se întoarse el cu spatele, ținînd în pumn ultimele cireșe din farfurie.

– Porcule! Edilean se ridică și veni în fugă spre el, încercînd să mai prindă și ea cîteva.

Angus ținea mîna în sus, în timp ce ea rămăsese agățată de încheietura lui.

– Scoțian... egoist! izbucni ea.

El începu să rîdă cu poftă.

– Așa te-ai gîndit tu să mă insulți? La școala aia de bogătani n-ai învățat nimic mai de soi?

– Nu insulte pe care să le adresez unui bărbat! răspunse ea sărind și lipindu-se de el.

Fața lui era la numai un centimetru de fața ei și-i putea simți aroma lăsată de parfumul săpunului și încă ceva. Mirosul de bărbat!

– Nu cumva ceri mai mult decît poți duce? rosti el încet, plecînd ușor capul ca pentru un sărut.

Edilean ridică buzele spre el, însă în clipa următoare puse stăpînire pe cireșe și se îndepărtă.

– Astea sînt cele mai dulci, rosti ea, băgînd o cireașă în gură.

– Cum poți să ai habar cum e un fruct înainte să-l fi gustat?

– Am o imaginație bogată, răspunse ea. Sînt delicioase!

Angus dădu s-o pornească spre ea, dar se opri deodată. Preferă să rămînă nemișcat și s-o privească foarte serios.

– Sînt așa de fericită că am scăpat încît... aproape că-mi vine să zbor! rosti ea, învîrtindu-se prin încăpere cu brațele întinse. Nu m-am măritat cu niciunul dintre bărbații aceia scîrboși și merg spre o altă țară. Se opri și-l privi.

– Nu, rosti el încet, nu se poate!

Edilean se așeză pe un scaun în fața lui.

– Ce anume nu se poate?

– Asta, răspunse el. Toate astea, înțepăturile și șaga și atingerile și tot!

– Nu-ți place? îl întrebă ea, zîmbindu-i printre gene.

– Ba-mi place mult prea mult.

– Și atunci care-i problema?

– Încetează!

– Ce să încetez?

– Eu nu-s unul dintre pomădații ăia cu care flirtai în voie. Chiar dacă m-ai îmbracat ca un canar, eu am rămas Angus McTern, omul care a stat mai mult timp pe afară decît în casă. Eu n-am petrecut nici o secundă în saloanele elegante care-ți plac ție.

– Acum sînt și snoabă? se răsti ea. Să punem și neajunsul ăsta pe lista mea de defecte? După capul tău, nu sînt în stare să fac nimic, n-am nici un talent care să fie cuiva de vreun folos, iar acum pe lîngă toate astea sînt și snoabă!

– Nu te preface că n-ai înțeles ce-am vrut să spun, rosti el serios, aplecîndu-se spre ea. A fost ideea ta să călătoresc dîndu-mă drept soțul tău, iar eu am fost de acord, pentru că nu mai aveam timp de altceva.

– Și trebuia neapărat să pleci din Scoția.

– Exact, trebuia să fug, dar dacă aș fi plecat singur, atunci aș fi stat cu marinarii, nu într-o cabină ca asta.

Edilean oftă și se lăsă să cadă pe spătarul scaunului.

– Ce anume încerci să-mi spui?

– Că eu nu fac parte din lumea ta și nu înțeleg jocurile astea ale voastre.

– Ce vrei să spui cu lumea mea. Cu ce sînt eu diferită față de tine?

El nu-i răspunse imediat, ci o studie cîteva momente.

– O să stau cu tine, aici, numai cu o singură condiție, să nu mă mai ispitești.

– Ce să fac? întrebă ea supărată deja de spusele lui.

– Să nu mă mai tentezi, să nu mă vrăjești să fac ceva ce n-ar trebui. Ești ca Eva cu mărul, care l-a făcut pe Adam să păcătuiască.

– Auzi... începu ea, apoi se opri și-și strînse brațele în jurul pieptului. Te rog să mă scuzi că am fost cît pe ce să te fac să păcătuiești. Spune-mi, domnule McTern, cum pot să te păstrez pur și fără de păcat?

– Pe tine încerc să te păstrez pură, rosti el foarte încet. Ești foarte frumoasă și poți să scoți un bărbat din minți din cauza dorinței. Nu știu cum am să reușesc să petrec zi după zi alături de tine fără să te dezbrac. Cu alte cuvinte, dacă o să fim atît de apropiați, vreau să mă tratezi ca pe un... ca pe un frate. Și eu o să încerc să te consider ca și sora mea, deși e aproape imposibil. M-am făcut înțeles?

– Eu... începu ea, apoi se opri. Se pricepea de minune la flirt, o activitate îndrăgită în casele prietenelor ei unde fusese oaspete. De fapt, la școală, chiar le dăduse lecții de flirt colegelor mai puțin înzestrate ca ea. Nu se putea supăra pe el pentru că spusese adevărul. Chiar flirtase cu el. În afară de asta, nu vedea cum s-ar fi putut supăra pe un om care-i spusese că frumusețea ei îl făcea să nu se mai poată controla.

– Dacă nu-mi promiți că mă asculți, mă duc și dorm cu marinarii, e limpede?

– Da, răspunse ea. Dacă în locul lui ar fi fost oricare alt bărbat din clasa ei, ar fi clipit și l-ar fi întrebat dacă asta însemna că n-o va săruta, numai că în fața lui Angus nu îndrăznea. Se gîndi că acum avea de-a face cu un bărbat adevărat, nu cu un filfizon. O să încerc să-ți ușurez cît mai mult situația, continuă ea. O să fiu cuminte. Nu rîsete, șagă, cum zici tu, fără să ne mai luptăm. Asta e ceea ce vrei să auzi?

– Vreau să-mi spui... începu el și se opri. Îi părea rău că-i șterse din suflet bucuria că era în fine liberă. Îmi pare rău că sînt necioplit, scumpa mea, dar sînt bărbat și mi-e tare greu să te știu așa de aproape de mine.

– Înțeleg, rosti ea, privind spre mîini și apoi din nou în ochii lui. Dar dacă ne îndrăgostim?

O clipă, Angus păru șocat, dar după aceea îi zîmbi aproape părintește.

– Nu m-ai iubit atunci cînd purtam ceea ce tu considerai a fi o fustă. Și nu cu mult timp în urmă mi-ai spus verde în față că mă urăști. Știi cam ce greu mi-a fost să cobor din turn după ce m-ai încuiat pe dinafară?

– Nu, răspunse ea, eram prea ocupată să nu îngheț în hainele ude după ce m-ai aruncat în adăpătoare!

– Nu-i o faptă cu care să mă mîndresc, rosti el, însă, scumpa

mea, trebuie să asculţi bine la ce-ţi spun. Tu te uiţi la mine aşa cum sînt împopoţonat cu hainele astea, cu părul legat la spate şi bine bărbierit şi rîzi şi flirtezi cu mine, iar acum vorbeşti şi de dragoste, însă tu admiri cîrpele, nu omul de sub ele. Pe sub mătase am rămas acelaşi scoţian pîrlit, care te-ar face de rîs în faţa prietenilor tăi.

– Bine, dar tu eşti cel care...

– Sînt salvatorul tău, încheie Angus în locul ei. Crezi că sînt omul care te-a salvat de la o soartă mai rea decît moartea. Ştiu toate astea, fătucă dragă, dar uiţi că de fapt n-am făcut aşa ceva. Eu vroiam să îmbăt preotul şi poate să-ţi scap pielea pentru o noapte. A fost o simplă coincidenţă că m-am urcat în căruţă şi te-am găsit în sicriu.

– Groaznic obiect, murmură Edilean. Era plin de rumeguş şi cînd m-am vîrît în el, s-a ridicat ca un nor şi era gata-gata să mă sufoce. Dar atunci luasem laudanumul lui James şi de abia am mai avut putere să trag capacul deasupra.

– Doamne ce sperietură am tras cînd te-ai ridicat de acolo! rîse Angus. Aproape că mi-a stat inima în loc.

– Ştiai cine sînt, ştiai că n-am murit.

– M-am gîndit că poate unchiul tăi ţi-a făcut de petrecanie ca să pună mîna pe avere.

– Ai crezut că sînt fantomă?

– Da, pînă cînd ai început să te plîngi de rumeguş şi că iar am făcut ceva ce nu-ţi era pe plac.

– Aşa am făcut, nu? rîse şi Edilean. Cred că m-am trezit din cauza rumeguşului care mă sufoca şi am auzit urlete ca să nu-ţi mai spus ce tare mă durea capul. Apoi cînd te-am văzut pe tine acolo şi nu pe Shamus...

– Nici că puteai să alegi pe cineva mai nepotrivit ca el să te ajute. Nici dacă cercetai prin toată Scoţia, nu găseai pe cineva mai puţin înclinat către eroism ca el.

– Da, dar tu m-ai salvat, mai cu îndoieli, dar m-ai salvat, iar acum îmi spui să fiu atentă şi nu care cumva să te ating.

Angus îşi dădu seama după tonul ei că bucuria îi revenise.

– Spun că pentru a-mi păstra mintea întreagă, e mai bine să nu mă ispiteşti mai mult decît pot să îndur.

– O să fac tot ce pot, promise ea cu un zîmbet, deşi cred că azi-dimineaţă ai rămas cu ochii la femeile alea din cauza ăleia drăguţe cu piept mare.

– Cea cu...? rîse el. Da, îmi plac pieptoasele. Mai mult de îndesat în corsetele alea de le purtaţi voi, mai zise, privind cu înţeles spre pieptul ei, care deşi nu era prea mare, nu era nici mititel.

– Acum cine flirtează şi tentează?

– Poate, dar tu nu eşti ispitită de mine, răspunse Angus. Aici e marea diferenţă. Se auzi o bătaie în uşă, iar el se ridică să deschidă.

În timp ce se deplasa prin cameră, aproape doi metri de bărbăţie plină de muşchi, ea se întreba cum naiba să nu fie ispitită de aşa ceva. Era scrîntit la minte?

– Căpitanul ne-a spus să vă aducem cuferele, explică secundul. S-a gîndit că s-ar putea să aveţi nevoie de ele.

În spatele lui erau doi marinari care le cărau.

– Puneţi-le în colţul acela, rosti Edilean din spatele lui Angus. Şi mulţumesc mult pentru că le-aţi adus.

Marinarii o priveau pe Edilean de parcă n-ar mai fi văzut în viaţa lor o femeie pînă atunci, şi ieşiră din cabină cu spatele şi cu beretele în mîini.

– Dacă ai fi marinar, te-ai purta şi tu ca ei, nu? îl întrebă ea pe Angus în timp ce se îndrepta spre cufere.

– Dacă aş fi în locul lor şi cu o femeie aşa frumoasă la bord, atunci aş face pe dracu-n patru ca să mă observe.

– Dar nu pe mine, nu? rosti Edilean.

Angus o privi cu tristeţe.

– Din păcate am ajuns să te cunosc. Am pierdut orice avantaj ştiind ce viaţă ai dus şi cum ai fost trădată.

Edilean începu să rîdă.

– De parcă ţi-ar păsa! Vrei să vedem ce-a mai furat James pentru noi? Simţi în acel moment vasul care se puse în mişcare şi aproape căzu, însă Angus o prinse prevenitor de braţ.

– Ai rău de mare? o întrebă el.

– Nu ştiu. Am fost doar cu bărcuţa pe lac, pe o apă lină. Tu?

– Nici eu nu ştiu, mărturisi el.

Zîmbindu-şi, desfăcură curioşi cuferele. Cel pe care-l deschisese ea fusese în camera soţiei lui James.

Edilean gemu cînd văzu cîte rochii minunate erau strînse acolo, una mai elegantă şi mai frumoasă ca alta.

Angus o privea cu teamă cum admira rochiile pe care le scosese, preţuind în gura mare broderiile şi calitatea mătăsii în culori frumoase, aurii.

– Asta sînt divine, rosti ea. Chiar sînt foarte frumoase. N-am mai văzut rochii aşa de minunate ca astea. Sînt... Se întrerupse atunci cînd luă de pe fundul cufărului nişte hîrtii împăturite cu grijă. Le citi cu atenţie apoi se înfurie deodată.

– Ce mai e acum?

– Ia uită-te un pic, îi flutură ea hîrtiile pe sub nas.

– Pot să citesc numere, dar n-aş putea să-ţi spun ce scrie acolo, rosti el înţepat.

– Las' că-ţi spun eu ce sînt. Nenorocitul ăla, de l-aş vedea putrezind în iad, a pus în contul meu toate rochiile soţiei! Pe facturile alea e trecut numele meu.

El însă îi zîmbi vesel.

– A crezut că tu o să plăteşti pentru nişte rochii pe care nu le-ai primit, acum însă va trebui să plătească chiar el pentru nişte bunuri pe care nu le mai are.

Edilean îl privi o clipă uimită, apoi începu să rîdă cu poftă.

– Asta-i bună, rosti ea. Croitoreasa mea de la Londra mi-a spus odată că s-a săturat de oamenii care vin şi comandă şi apoi nu mai plătesc, aşa că şi-a angajat nişte gealaţi cu bîte ca să-i recupereze banii. Te pot asigura că eu i-am plătit întotdeauna la timp.

Angus desfăcu cel de-al doilea cufăr şi constată că înăuntru erau hainele lui James. Căutînd la fund, descoperi un alt set de hîrtii pe care i le întinse.

Edilean zîmbi satisfăcută.

– Şi hainele lui tot pe spezele mele. Pe numele lui dar şi eu sînt trecută acolo ca girant.

Rîseră din nou apoi se întoarseră să vadă ce mai puteau descoperi prin cufere.

– Doamne, suflă ea, cînd desfăcu o cutie mare, albastră, căptuşită cu satin. Ia uită-te puţin. E o parură.

– O pa... cum? se minună el, nereuşind să pronunţe cuvîntul. Ce-i aia? întrebă, luîndu-i cutia din mînă şi examinînd conţinutul. Înăuntru, aranjat frumos pe satin era un set de bijuterii cu diamante. Un colier cu două şiruri, trei brăţări, cercei lungi cu diamante mari în capăt şi o broşă mare cu un diamant cît unghia degetului său mare. E limpede că sînt bijuterii, dar au vreo valoare?

– Soţia lui James este fiică de duce, nu? Cred că bijuteriile astea i-au aparţinut mamei ei, şi bunicii înainte şi tot aşa, şi mai cred că James nu a avut habar de ele. Dacă ar fi ştiut, mai mult ca sigur le-ar fi amanetat. Lasă-mă să văd mai bine setul, rosti, luîndu-i cutia din mînă. Din ea scoase un cercel, îl cercetă cu atenţie, apoi zgîndări cu unghia o încuietoare delicată de la mijlocul lui. Vezi? Pot fi purtaţi ca

picătură de diamant sau ca un roi de diamante, depinde cum optezi, pentru unul sau mai multe, oftă ea, punînd cercelul la loc. Bănuiesc că tot setul e așa, broșa poate fi purtată ca atare, sau se desface în două bucăți sau se poate transforma în ceva mai mic. La fel și colierul, care poate avea un singur șirag sau două. Bijuterii sînt foarte ingenioși, mai zise ea, înapoindu-i lui Angus cutia.

– Și eu ce să fac cu toate astea. De ce nu porți ceva diseară, la cină?

Ea privea procupată conținutul cufărului.

– Mai bine mă rad în cap decît să port ceva de acolo!

Angus puse cu grijă cutia pe podeaua cabinei, alături de ea.

– Mai bine le-ai păstra, rosti ea.

– Eu? Ce naiba să fac eu cu ele?

Ea îl privi consternată.

– Nu știai că ultima modă de la Londra pentru bărbați spune că cerceii cu diamante nu trebuie să lipsească? Sînt convinsă că și căpitanul va purta la cină cercei cu diamante.

Angus clipi nedumerit de cîteva ori, apoi începu să rîdă.

– Scumpa mea, aproape că m-ai păcălit de data asta. Chestiile astea sînt de femeie, așa că le poți purta tu.

Edilean se așeză direct pe podea.

– Numai că n-o să port nimic din ce e aici. Bijuteriile astea aparțin unei alte femei și nu vreau să mă ating de ele.

Angus se gîndi o clipă, apoi dădu să pună cutia la loc în cufăr.

– Atunci o să le trimitem înapoi.

– Nu-i aparțin chiar așa de mult! izbucni Edilean. De unde știu eu că ea și cu James n-au pus totul la cale împreună? Vreau să iei tu bijuteriile alea. Dacă nu vrei să-ți dau eu aur, atunci ia bijuteriile. Fă ce vrei cu ele. Vinde-le și cumpără-ți pămînt, vaci, porci, ce vrei tu.

– Pot să le dăruiesc soției mele?

– Părerea mea e că femeile care-ți plac ție, sînt prea umflate ca să poată purta așa ceva la gît, rosti Edilean cu un zîmbet prefăcut.

Angus începu să rîdă.

– Nu cred că...

– Să nu care cumva să îndrăznești să-mi spui că nu le poți păstra! Ai făcut multe și ai riscat totul. Nu pot să cred că ești așa de mîndru încît ești gata să ajungi într-o țară străină fără o lețcaie în buzunar. Ce-o să faci? Te vinzi, ca un deținut? Ar dura șapte ani ca să te eliberezi. Poate c-o să ai parte de un stăpîn bun, care să nu te bată prea des, iar la final să-ți dea și cîteva lire că l-ai servit cu credință.

– Ai o limbă tare ascuțită.

– S-a ascuțit din cauza unor bărbați care atunci cînd m-au privit, n-au văzut în fața ochilor decît aurul tatei!

Angus amuți. O privea cu ochi blînzi, minunîndu-se de frumusețea ei. Părul răvășit îi căzuse în jurul feței și nu se putu abține să nu prindă o șuviță între degete ca s-o dea la o parte pe după ureche.

– Și eu văd aur, dar nu din acela dintr-o bancă. Asta valorează mai mult decît aurul.

– *Dignitas praeter aurum*, rosti ea în latină, ceea ce spusese el mai înainte. O clipă se priviră în tăcere, apoi Edilean își aduse aminte de ceea ce-i ceruse mai devreme, și anume să păstreze distanța. Ridică rochia pe care o ținea în poală și se încruntă. Femeia asta e la fel de mare ca tine. Cum naiba s-o fac să mi se potrivească?

Angus o prinse de braț și-o făcu să dea rochia la o parte.

– Mulțumesc, rosti el. O să iau bijuteriile. E un cadou mai mult decît generos.

Ca să-și ascundă roșeața din obraji, Edilean se vîrî aproape cu totul în cufăr.

– Tu ai renunţat la viaţa ta pentru mine, o viaţă care valorează infinit mai mult decît un set de bijuterii vechi.

– Deci asta era? Nu mai sînt la modă?

– S-au demodat demult. Bunica mea, dacă şi fi avut una, ar fi purtat aşa ceva. Între ei se reinstaurase veselia, iar ea se simţea uşurată. Scoase şi ultima rochie din cufăr şi-l întrebă: deci, ce-o să faci cînd ajungi în America?

– Încă nu m-am gîndit, rosti el ridicîndu-se şi întinzîndu-şi spinarea amorţită. Cred că mi-ar plăcea să-mi cumpăr o bucată de teren. Se opri o clipă privind spre cutia cu bijuterii. Şi m-am gîndit să o chem şi pe sora mea în America, să vină şi să stea cu mine.

– Şi pe Tam, rosti Edilean.

– Tam? se miră Angus. Băiatul care se îndrăgostise de tine?

– Toţi scoţienii mă plăceau, răspunse ea. Mai puţin tu.

Angus zîmbi aducerii aminte.

– Da, toţi te iubeau, rosti el. Pînă şi unchiul Malcolm te adora.

Edilean întinse o mînă, iar el o ajută să se ridice în picioare şi pentru o secundă se treziră privindu-se iar în ochi.

– Ce-ai zice dacă am ieşi pe punte că să privim cum bate vîntul în pînze?

– Mi-ar plăcea tare mult.

– Dar trebuie să te ţin în siguranţă, ca să nu zbori peste bord, rosti el, luînd cutia cu bijuteriile de jos şi căutînd un loc care să fie sigur. Găsi un dulăpior chiar sub fereastra mare, unde aşeză cu grijă cutia.

– Şi de ce este atît de importantă siguranţa mea? îl întrebă ea în timp ce se îndreptau spre uşă.

– Cum de ce? Nu trebuie să-mi apăr primul copilaş? rîse el încîntat.

CAPITOLUL 11

Căpitanul Inges urmări cuplul de însurăţei cum se plimbau pe punte şi oftă. Şi el cu nevastă-sa fuseseră la fel odată. Vedea cum Harcourt se apleca îndatoritor către soţia sa cea minionă, cum nu avea ochi şi urechi decît pentru ea. Cît depre ea, îl privea ca şi cum n-ar mai fi existat un alt bărbat pe lume.

– Frumoşi admîndoi.

Căpitanul se întoarse şi dădu peste secundul său, domnul Jones şi încuviinţă din cap. Acela era al treilea voiaj pe care-l făceau împreună şi se simţea încîntat de tînărul său secund.

– Da, le stă tare bine împreună. Mi-am amintit cum eram şi eu cu nevastă-mea la vîrsta lor.

– Mi-ar plăcea să găsesc o femeie care să se uite aşa la mine, oftă domnul Jones.

– Asta sau mai degrabă o femeie care să arate ca ea?

– Ambele, zîmbi secundul. Credeţi că sînt căsătoriţi de multă vreme?

– Cred că de numai cîteva ore, dar la fel de bine ar putea să fi trecut şi nişte ani. Cine poate să spună?

Împreună cu secundul rămase să privească mai departe la cei doi care se plimbau, şi se uitau încîntaţi la apele înspumate. Vîntul bătea tare şi constant şi prinseseră deja o viteză bună. Dacă se ţinea tot aşa, în trei săptămîni erau deja la Boston!

Când doamna Harcourt se ridică pe vîrful picioarelor ca să privească peste copastie, atît el cît şi secundul îşi ţinură respiraţia. Era aşa de micuţă şi se apleca deja primejdios de mult. Probabil că acelaşi lucru îl îngrijorase şi pe soţul ei care o prinse bine de talie. Ea se întoarse atunci şi-i zise ceva ce-l făcu să scuture cu putere din cap. Cînd ea se încruntă la el, acestuia parcă i se înecară corăbiile, ca după aceea, cu un oftat, s-o ridice în braţe cît mai sus ca ea să poată privi în larg, cu braţele larg deschise şi cu vîntul în faţă.

Cînd Harcourt o puse la loc pe punte, atît secundul cît şi căpitanul respirară uşuraţi.

– Cred că obţine mereu ce vrea, nu? rosti secundul.

– Cred că bărbatu-său ar face orice pentru ea. Ar merge pe cărbuni aprinşi, s-ar arunca în faţa tunului, orice ar vrea ea, el ar face.

– Şi eu la fel, suspină domnul Jones. Dacă aş avea o soţie care să arate ca ea, atunci...

– Domnule Jones, rosti încet căpitanul, eu nu vorbesc aici de cum arată, ci de dragoste.

– Da, domnule, rosti repede secundul. Îmi cer scuze, domnule.

Căpitanul părăsi puntea, lăsîndu-i lui comanda.

– Soţia mea mi-a spus că poate să cînte, însă eu n-am auzit-o niciodată, îi mărturisi Angus capitanului la cina la care participa şi domnul Jones.

– Nu ţi-ai ascultat niciodată soţia cîntînd, se minună secundul, privind spre căpitan.

– Ne-am căsătorit destul de repede, explică Angus.

– Da, continuă Edilean ideea lui. Prima noastră întîlnire a fost memorabilă, iar ce-a de-a doua de-a dreptul exlozivă. De atunci n-am mai stat departe unul de altul.

Angus îşi acoperi zîmbetul cu şervetul, iar ochii prinseră să-i strălucească. În pofida emoţiilor cumplite pe care le avusese şi despre care nu-i pomenise nimic ei, se descurcase destul de bine în seara aceea. La masă nu fuseseră decît patru, bunul căpitan, secundul, Edilean şi cu el. Singura lui preocupare fusese să-şi păstreze accentul englezesc cît timp conversase. Uneori se mai pomenise revenind la graiul lui, dar doar uneori.

Însă nu trebuia să-şi facă probleme, Edilean avea mereu grijă ca discuţia să nu lîncezească. Era în stare să facă oamenii să se deschidă în faţa ei. El crezuse pînă nu demult că fetele frumoase nu trebuiau să facă nimic altceva decît să se lase admirate. Cum nu călătorise foarte mult, nu prea avusese ocazia să vadă doamnele din lumea bună făcînd-o pe gazdele.

Continua s-o privească cum îl făcea pe secund să-şi povestească viaţa, invitîndu-l şi pe căpitan să intervină în discuţie. Angus era sigur că pînă la finalul mesei cei doi bărbaţi aveau să afle mai multe unul despre altul cît izbutiseră s-o facă în trei voiaje.

Edilean nu-l uita nici pe el. Nu reuşea să spune trei fraze la rînd, fără să-l amintească pe „soţul ei". „Soţul meu se pricepe la cai", sau „Soţul meu a petrecut mult timp în Scoţia", ori „ Soţul meu e foarte bun la treaba asta"...

Angus nu se putea abţine să nu zîmbească de cîte ori o auzea vorbind despre el.

La finalul mesei, care fusese excelentă, Edilean se apucă să discute despre planurile lor.

– Vrem să cumpărăm teren şi să ne construim o casă, le zise ea gazdelor.

– Atunci mergeţi în locul potrivit. Solul este bogat şi foarte fertil, le răspunse căpitanul. Pune ceva în pămînt şi în două săptămîni să vezi ce rod prinde.

– Asta e ceea ce ne doream să auzim, se bucură Angus, făcîndu-i lui Edilean cu ochiul. Soţia mea e grădinarul, nu eu. Nu fac deosebirea între o buruiană şi grîu. Oare creştea grîu acolo, se întrebă el într-o doară.

– Asta aşa e, răspunse Edilean. Tatăl meu a murit cînd eram mică, aşa că am fost la mila colegelor de şcoală. Dacă nu mă invitau la ele în vacanţe, atunci trebuia să rămîn la şcoală cu profesoara pe care pica nenorocul să fie obligată să stea cu mine. Am trecut cu greu peste o astfel de vacanţă, aşa că dupa aceea m-am învăţat cum să-mi fac prieteni.

Secundul şi căpitanul rîseră cu poftă auzind-o, dar Angus doar o privea. Deci ăsta era motivul pentru care, deşi foarte frumoasă, ştia să facă un efort ca oamenii s-o placă.

– Cred că aveai multe invitaţii, răspunse căpitanul. Nu-mi pot imagina să fi fost lăsată în urmă.

– Nu şi după ce am păţit-o prima dată. Nimeni nu e mai îmbufnat ca o profesoară care a trebuit să renunţe la vacanţă ca să stea cu singura fată din şcoală care n-avea unde să se ducă. Însă după ce am învăţat cum să-mi fac prieteni, am vizitat cele mai bune case şi conace din Anglia. Îmi plăceau tare mult grădinile şi le desenam adesea, visînd la ziua în care voi putea să-mi proiectez singură propria-mi grădină.

– O să-i oferi o grădină? îl întrebă căpitanul pe Angus.

– Da, răspunse acesta repede. Am de gînd să-i ofer un oraş întreg de proiectat. Zîmbi vesel, dar după o clipă plecă privirea. Ce putea el să-i ofere lui Edilean? Dacă nu i-ar fi dat bijuteriile acelea, n-ar fi putut nici măcar să-şi cumpere o bucată de teren.

– Şi casa voastră? continuă căpitanul.

– Tot eu vreau s-o proiectez, răspunse ea. Ştiu exact ce vreau. Spune-mi, căpitane, ai văzut multe locuri din America?

Angus observă că nu lăsa niciodată ca discuţia să se concentreze asupra ei, pentru că imediat se apuca să pună întrebări despre ceilalţi, interesîndu-se de viaţa lor şi făcîndu-i să se simtă cît mai confortabil. Angus ascultă cu interes cum căpitanul le povesti despre propria lui viaţa, cum el şi soţia plecau adesea împreună în curse.

– După ce au apărut copiii, ea a rămas acasă cu ei. Dar la anul cred că o să începem să voiajăm iar împreună.

– Cît de minunat! se entuziasmă Edilean. Cred că vă e tare dor de ea!

– Sigur că da. Şi cînd v-am văzut pe voi doi împreună, mi s-a făcut şi mai dor de ea.

Edilean îl luase atunci pe Angus de mînă.

– Şi noi doi ne dorim să putem să ne petrecem cît mai mult timp împreună, nu-i aşa, dragul meu?

În cel moment Angus aduse iar vorba de cîntat.

– Acum chiar că ai făcut-o, rosti secundul. Căpitanului îi place să cînte la mandolină, iar eu nu sînt în stare să deosebesc o notă de alta.

– Ce fel de muzică vă place, îl întrebă Edilean pe căpitan, iar privirile ei parcă spuneau că nu mai auzise ceva atît de fascinant precum interesul lui pentru mandolină.

– Mi-e teamă că nu sînt cine ştie ce interpret, rosti el roşind, mai ciupesc şi eu notele din cînd în cînd ca să mă distrez.

– E foarte modest, declară secundul. Uneori ia mandolina şi cîntă, iar noi dansăm.

– Iar în acest moment aveţi şi femei la bord cu care să dansaţi, rosti Edilean, în timp ce bărbaţii o priveau fără să înţeleagă. Cele din cală.

– Aha, murmură secundul, coborîndu-şi nasul în farfurie.

Căpitanul îşi drese glasul.

– Acum e prima dată cînd avem puşcăriaşi la bord. Nici nu prea ştiu ce să fac cu ele.

– Lăsaţi-le să ia măcar aer curat, zise Angus imediat. Nu puteţi să le ţineţi în cală tot drumul.

– Cînd o să-şi revină, răspunse căpitanul. Acum doar două se simt bine, restul sînt ca vai de ele.

– Au rău de mare, le explică secundul.

– Se pare că dumneata ai picioare de marinar, îi zise căpitanul lui Edilean. Voi doi n-aveţi nimic, nu?

– Sîntem prea fericiţi că în fine am scăpat, ca să ne mai fie rău, rosti ea, dar văzîndu-i pe toţi cum o priveau nedumeriţi, continuă: sîntem bucuroşi că am scăpat de toţi prietenii şi rudele, care veneau necontenit la noi acasă să ne felicite.

– Am înţeles, rîse căpitanul. Să înţeleg că ăsta e voiajul de nuntă?

– Da, răspunse Edilean, pe care l-am tot amînat, mai zise ea, prinzîndu-l pe Angus de mînă.

– Ce-aţi spune, doamnă dacă ne-aţi cînta ceva? Eu o să încerc să vă acompaniez la mandolină.

– Cu mare plăcere, răspunse ea, în timp ce un steward strîngea masa. Ce v-ar plăcea? Psalmi? Un pic de operă? Sau mai degrabă un cîntec popular?

– Ce-aţi zice de o veche baladă scoţiană? interveni Angus. Ceva ce sigur ştim cu toţii.

– Nu cred că ştiu vreo baladă scoţiană, rosti Edilean nesigură, întorcîndu-se apoi spre căpitan. Soţul meu are un unchi care locuieşte în Scoţia. Acolo şi-a petrecut multe veri într-un conac vechi cocoţat pe un deal, de aceea ştie atît de multe lucruri despre obiceiurile scoţiene.

– Mi s-a părut mie că am simţit un pic de accent, se dumiri căpitanul. Mai bine că nu mai sînteţi în Scoţia, se pare că e un criminal

în libertate. Sigur aţi văzut afişele cu portretul lui cît aţi stat la Glasgow.

– Sigur că da, răspunse Edilean. Părea destul de periculos, deşi mi s-a părut că am văzut şi bunătate în ochii lui. Sau poate a intervenit mîna artistului care l-a desenat.

Angus o privea zăpăcit, nici nu mai ştia dacă să rîdă sau să se strîmbe.

– Mie mi s-a părut că desenul nu era de mare calitate, comentă secundul. Şi parcă nici prea bine proporţionat, ca să nu mai discutăm că ticălosul părea destul de arătos. Eu cred că ceea ce sîntem ni se vede pe faţă, iar un om aşa de rău cu siguranţă ar trebui să fie urît ca păcatul.

– Sînt de acord cu dumneata, îi zîmbi Angus.

Era evident că bunul căpitan oricum intenţionase să cînte ceva după cină, căci mandolina era alături, iar el o ridică plin de încîntare.

– Ia să vedem, ce vreţi să cîntăm?

Înainte ca Edilean să poată spune ceva, Angus interveni:

– Cunoaşteţi „Mînecile verzi"?

– Sigur că da, răspunse el plăcut impresionat.

Începu să cînte cu măiestrie, iar acordurile melodiei umplură întreaga încăpere. Edilean cunoştea foarte bine balada aceea veche, despre care se spunea că fusese compusă chiar de regele Henry al optulea, dar chiar atunci cînd deschise gura pentru prima notă, începu Angus să cînte, luînd-o cu totul prin surprindere. Avea un glas uluitor, baritonal, profund muzical. Edilean rămase nemişcată ascultîndu-l.

Angus cînta despre un tînăr prinţ pe care tatăl îl trimisese la studii în grija unui servitor care, imediat ce se îndepărtase de castel, îl trimisese pe prinţ singur în lume, fără un ban şi în haine zdrenţuite, ca el să-i ia apoi locul la şcoală, unde întîlnise o prea frumoasă prinţesă.

Cînd Angus ajunse aici, se întoarse s-o privească pe Edilean. De acum cînta mai mult pentru ea. Tatăl prințesei voia s-o oblige să se mărite cu prințul cel fals, însă ea-l implorase să mai aștepte, pentru că era îndrăgostită de un simplu grăjdar, de fapt adevăratul prinț.

Aici, Angus o prinse pe Edilean de mînă. Băiatul nu voia să spună adevărata lui poveste, de teamă ca servitorul cel perfid să nu-i ucidă părinții, însă prințesa cea deșteaptă l-a sfătuit să spună povestea cailor.

Edilean începu să rîdă. Un prinț în haine de muncitor și un cal, povestea vieții lor.

După ce prințesa auzise povestea băiatului, îi scrisese regelui și-i povestise tot ce se întîmplase cu fiul lui, așa că acesta veni cu oșteni după el și-l pedepsi pe servitorul cel perfid. În final tînărul prinț se căsători cu aleasa inimii sale.

Cînd Angus termină, căpitanul încheie și el melodia cu o înfloritură, după care aplaudară cu toții mulțumiți.

– A fost foarte frumos, îi lăudă secundul. O poveste și un cîntec deodată. Ce-ați spune dacă am mai cînta ceva?

Angus dădu să spună ceva, dar Edilean își acoperi cu mîna un căscat.

– Mi-e teamă că nu, zise el, oferindu-i fetei brațul. Cred că soția mea a ajuns la capătul puterilor, așa că o să vă rog să ne scuzați.

După ce plecară de acolo, ea continuă să-l țină de braț.

– A fost superb. Chiar superb. Ai o voce excelentă, ai fi putut face carieră pe scenă.

– Ar fi fost mai bine decît să alerg după vitele furate.

– Sau mai bine decît cultivatul pămîntului.

Cînd ajunseră în cabină, constatară că aveau un hamac și cuferele fuseseră împachetate la loc. Edilean îl urmări pe Angus cu un zîmbet cînd acesta se duse să vadă dacă bijuteriile erau la locul lor, oftînd ușurat atunci cînd le găsi.

Cîteva momente mai tîrziu, cînd ea îi ceru să-i desfacă șireturile de la corset, el gemu în semn de protest.

– Tu ai făcut regulile, tu ai zis că eu nu pot să te ating. Eu n-am spus că tu n-ai voie să mă atingi pe mine.

– Retrage ce-ai spus sau te las să dormi toată noaptea cu colivia aia pe tine!

Zîmbind răutăcioasă, Edilean îi răspunse:

– Atunci o să mă văd nevoită să apelez la bunătatea domnului Jones.

– Ești o afurisită și jumătate! se supără Angus, desfăcîndu-i șireturile la repezeală și apoi retragîndu-se în cealaltă parte a încăperii.

Edilean se dezbrăcă încet, gîndindu-se la cum decursese seara și cît de bine se simțise că măcar pe moment aparținuse cuiva. De cînd murise tatăl ei, ea fusese mereu oaspetele cuiva. Întotdeauna fusese nevoită „să cînte pentru a-și asigura cina" după cum i se păruse ei mereu. Fusese obligată să se plimbe, chiar dacă n-avusese chef, să vorbească atunci cînd ar fi preferat tăcerea. Mereu oaspete și niciodată gazdă, dar cel mai rău fusese acasă la unchiul ei, unde nu fusese oaspete, ci prizonieră.

Dar acum ce plăcut era să simtă că avea soțul ei cu care mergea în Lumea Nouă, unde aveau să-și construiască propria casă. Chia dacă știa că totul reprezenta o minciună, tot era foarte plăcut să se gîndească la cum ar fi.

Cîteva momente mai tîrziu, după ce se vîrîse în pat, îl văzu pe Angus cum se chinuia cu hamacul. Se tot sucea de pe-o parte pe alta și la un moment dat aproape căzu.

– Vreau să te aud cum îmi spui numele, murmură ea.

– Ce zici?

– M-ai auzit foarte bine, îi răspunse ea. Nu mi-ai spus niciodată pe nume şi uneori chiar mă întreb dacă îl ştii.

Îl auzi apoi rostind încet:

– Edilean. Edilean... Harcourt.

– Da, ai dreptate. Dacă toţi au văzut afişele cu tine, atunci sigur au aflat şi despre domnişoara Talbot cea dispărută. Bine că acum eşti Angus Harcourt.

– Aşa e, cel puţin deocamdată. Poate atunci cînd o să ajung în Virginia, o să-mi numesc proprietatea Conacul McTern.

– Vrei să ajungi în Virginia? îl întrebă ea încet. De afară se auzea oceanul, iar înăuntru îl simţea pe Angus cum respira.

– Nu sînt sigur, dar cred că Virginia e destul de departe de locul în care o să acostăm, de Boston. Îmi place cum sună, Virginia...

– Da, şi mie îmi place, murmură Edilean pe jumătate adormită. Nu dormise deloc cu o noapte înainte, noaptea de dinainte călătoriseră, iar toată ziua avusese parte numai de emoţii care o epuizaseră. Adormi atît de adînc încît nu-l auzi pe Angus căzînd cu o bufnitură răsunătoare din hamac, aşa cum nu se trezi atunci cînd el o înveli cu grijă, ramînînd locului s-o privească drăgăstos.

În cele din urmă Angus consideră că hamacul era deja o luptă pierdută, aşa că luă păturile şi-şi făcu culcuş în cealaltă parte a odăii. Înainte să adoarmă se gîndi cum spusese că i-ar fi plăcut să-i ofere lui Edilean un întreg oraş.

– Edilean, Virginia, murmură el, înainte să adoarmă de-a binelea.

CAPITOLUL 12

– Nu, nu, nu! ţipă Angus ridicîndu-se de pe scaun. M-am săturat de toate astea. O să înnebunesc, mă auzi? O iau razna!

Edilean îl privea consternată. Ploua de patru zile, aşa că petrecuseră timpul în cabină, iar ea încercase să-l înveţe să citească. Totul ar fi fost mai uşor dacă s-ar fi străduit şi el puţin, numai că Angus mai mult privea pe geam la apele înspumate. La un moment dat cînd îl întrebase la ce se gîndea, îi răspunsese că se gîndea la Scoţia şi la ai lui.

Edilean se retrăsese ca să-l lase în pace cu gîndurile lui. Era bucuroasă că ea nu lăsase pe nimeni îndrăgit în urmă. Avea cîteva prietene de la şcoală cu care putea coresponda, dar sigur nu-i va fi dor de nimeni.

Uneori se mai gîndea la James şi se întreba cum îi plăcea viaţa cu noua lui soţie. Pe undeva se bucura că acum, fiind însurat, nu mai putea păcăli o altă fată credulă.

Dar de el nu-i era dor deloc. De fapt, acum că ajunsese să-l cunoască pe Angus, aflase ce-i plăcea să mănînce, mai mult carne decît legume, şi ce nu suporta să bage în gură, fructele de mare, sau ceea ce el spunea că arăta dubios. Ştia cît de uşor se jena şi mai ştia că avea un simţ al umorului ascuţit. Cînd se simţea frustrat, încerca să glumească cu el ca să-şi revină.

Avusese grijă să nu flirteze cu el și încercase pe cît posibil să-i fie ca o soră, însă nu fusese deloc ușor. Aplecată peste umărul lui ca să-l ajute, de multe ori inspirase aroma părului său, iar apropierea fizică aproape că o copleșise.

După atîtea zile petrecute închiși laolaltă într-o odaie, ajunseseră să aibă tabieturi. Dimineața ea îi pregătea hainele în timp ce el se bărbierea, apoi îi lega cravata cu care nu reușea să se descurce. Iar el o ajuta cu corsetul și dimineața și seara, obișnuindu-se într-atît cu el încît căsca de fiecare dată cînd o facea.

Pentru Edilean acele zile fuseseră minunate. Erau așa de apropiați, încît era prima dată după moartea tatălui ei cînd simțea că avea un cămin și o familie, iar acum Angus spunea că înnebunea din cauza acelor zile petrecute doar în compania ei.

– De ce încerci să mă transformi în el? o întrebă încruntat.

– În cine?

– În Harcourt. Vrei să mă transformi în păunul ăla de care erai tu îndrăgostită.

– Nici vorbă de așa ceva, se apără ea. N-am încercat nici o clipă să te transform într-un fel de James.

– Da? Și atunci asta ce e? rosti el, scoțîndu-și haina și aruncînd-o neglijent pe un scaun. Dar asta? îi zise scoțîndu-și legătura de la gît.

– Ai de gînd să continui să te dezbraci? întrebă ea pe un ton de gheață. Pentru că dacă așa ai de gînd, vreau să mă așez mai confortabil ca să pot să te admir.

– Nu scapi așa de ușor, rosti el serios, ignorîndu-i gluma. Eu sînt Angus McTern, nu vreun filfizon de-al tău de prin saloane.

Edilean se așeză pe un scaun și-și ridică privirea spre el.

– Așadar ai ajuns la concluzia că e numai vina mea, nu? rosti încetișor.

– Păi a cui altcuiva să fie vina? Dacă n-ai fi apărut tu în viața mea, acum aș fi fost bine mersi acasă. În clipa asta aș fi fost pe dealuri, iar seara l-aș fi văzut pe Malcolm și m-aș fi jucat cu nepoții mei și... își pierdu glasul pentru o clipă. În loc să fiu la mine acasă, plutesc în mijlocul oceanului, spre o țară străină, unde nu am nici prieteni și nici familie. Iar tu încerci să mă transformi în ceva ce n-o să fiu niciodată. Ce anume dorești? Să modelezi un bărbat pe care apoi să-l arăți prietenilor tăi cu mîndrie? se înfurie el și mai tare. Vrei să devin un soi de maimuță dresată pe care o împopoțonezi și apoi te fălești cu ea? Ia uitați-vă la mine ce am reușit, am transformat un țărănoi necioplit într-un gentleman. Oare prietenii tăi snobi o să te aplaude?

Edilean aproape că nici nu mai putea să vorbească sub forța atacului lui.

– Ce prieteni am eu în Lumea Nouă? Am încercat să te învăț să citești pentru că am crezut că te interesează. Iartă-mă!

– La ce-mi folosește mie cititul? Cu ce m-ar ajuta? O să cumpăr un teren și apoi o să lucrez pămîntul. Gata cu dealurile și cu finul proaspăt. Și cu toate astea tu tot încerci să... se întrerupse, după care ieși cu pași apăsați din cabină.

N-o să plîng, își zise ea, n-o să plîng, dar lacrimile deja îi șiroiau pe obraji. Renunță la orice demnitate și se aruncă pe pat ca să poată hohoti în voie. Nu se simțise așa de rău nici măcar atunci cînd unchiul ei o luase de la școală și apoi o informase că nu-l interesau decît banii ei.

Din nefericire, știa că Angus avea dreptate. Cînd își aminti cum era atunci cînd îl cunoscuse și cum arăta acum, numai din cauza ei, își dori să-i ceară iertare. Nu încercase în mod conștient să-l transforme în așa fel încît să semene cu James. Angus era mult mai frumos ca James, vorbea la fel de bine ca el. Ba mai mult, avea o voce fru-

moasă şi toată lumea îl plăcea. În ziua în care ploaia încetase pentru o jumătate de oră şi ei ieşiseră pe punte, o parîmă se înţepenise, iar Angus îi ajutase pe marinari s-o pună la loc. De atunci devenise favoritul marinarilor, nu doar al ofiţerilor. Seara, atît căpitanul cît şi secundul îl rugau să le cînte balade scoţiene. Preferau să-l asculte pe el, decît s-o asculte pe ea cîntînd arii din opere.

Dar eu nu m-am schimbat deloc, se gîndi ea deodată, ridicîndu-se din pat şi ştergîndu-şi ochii. Era aceeaşi persoană care fusese şi atunci cînd îl întîlnise pe Angus prima dată. Trebuia să înţeleagă odată pentru totdeauna că el n-o plăcea. N-o plăcuse niciodată şi probabil că n-avea s-o agreeze niciodată. Lui nu-i plăcea lumea în care se născuse ea şi-o considera cu totul inutilă, lucru pe care i-l spusese dealtfel de nenumărate ori.

Edilean ridică privirea spre fereastră şi observă că polaia se oprise. Căpitanul îi spusese că în curînd vor ieşi din zona ploioasă şi avusese dreptate. Edilean îşi netezi rochia, singura pe care reuşise s-o transforme şi decise să iasă şi ea la aer. Poate dacă se scuza, Angus avea s-o ierte. Nu-i plăcea deloc cînd era aşa furios.

Imediat ce Angus ieşise din cabină, regretase fiecare vorbă pe care i-o spusese. Pentru el era deja prea mult să fie atît de aproape de ea în fiecare zi. Bunătatea ei, dorinţa de a-l servi, felul în care se îngrijea de el şi observa absolut tot ce-i plăcea sau nu, erau deja mai mult decît putea îndura.

De ce nu era o snoabă arogantă cum o considerase la început? De ce nu-i cerea s-o slujească, doar nu era decît umil ţăran ? Îşi

aminti ce bine se simţise după ce-o aruncase în jgheabul cailor. Dar Angus ştia că o judecase doar pe baza a ceea ce crezuse că era. Nu-i ascultase pe ceilalţi care-i spuseseră cît de draguţă şi amabilă era nepoata lui Lawler. Pînă şi de Malcolm rîsese fiindcă o plăcea.

Gîndul la Malclolm îl făcu să urce pe punte. Avea nevoie de puţin aer curat care să-l împiedice s-o ia razna. Cu doar cîteva săptămîni în urmă, viaţa sa fusese atît de ordonată. Ştiuse precis ce îndatoriri avea şi care era locul lui. Însă în acel moment viitorul lui era cît se poate de confuz. Iar sufletul lui era încetul cu încetul sfîşiat de o fată frumoasă care-l făcea să uite cine era. O femeie pe care n-ar fi putut s-o aibă niciodată, dar pe care o dorea nespus de mult.

Pentru prima dată de cînd plecaseră, cele şase femei prizoniere se aflau şi ele pe punte. Angus se bucură să vadă că nu mai aveau picioarele înlănţuite, deşi două dintre ele nu se simţeau prea bine încă. Şi avea senzaţia că majoritatea marinarilor se aflau pe punte, făcînd treburi total inutile, doar ca să arunce priviri pe furiş spre femeile adunate acolo.

În mod normal toată scena l-ar fi amuzat, dar nu şi în acel moment. Angus se duse spre prova, ca să se uite în linişte la valuri.

– Te-ai certat cu micuţa doamnă? se auzi un glas de femeie, iar cînd se întoarse o văzu pe femeia frumuşică, cea care se uitase la el cînd urcase pe vas. Eu sunt Tabitha.

– Angus Mc... ezită el, Harcourt.

– Îmi pare bine să te cunosc, Angus Mc... Harcourt, rosti ea zîmbind.

Cînd el rămase tăcut, se sprijini cu coatele de balustradă şi privind spre celelalte deţinute, continuă:

– Ne-a fost tare greu pe navă, zile în şir marea majoritatea şi-au vărsat şi maţele din ele.

– Şi tu nu? întrebă Angus, fără s-o privească.

– Nu, marea nu mă deranjează. Se întoarse iar spre el. Deci, v-aţi certat?

Angus îi aruncă o privire prin care-i spunea clar că viaţa lui personală nu privea pe nimeni, însă ea-i rîse în nas.

– Înainte am lucrat pentru una ca ea. Numai maniere elegante. Totul trebuia să fie perfect pus la punct, nu izbuteam s-o mulţumesc neam.

– Aşa că ai furat de la ea? rîse Angus. De fapt puţin îi păsa ce făcuse. Mintea lui răsucea pe toate părţile cearta cu Edelian. Dar ce fel de ceartă fusese aia, în care el zbierase ca un apucat, iar ea nu spusese nici un cuvînt în apărarea ei?

– Nu, rosti Tabitha. Soţul ei a furat de la mine singurul lucru care era cu adevărat al meu.

La început el nu înţelese ce anume voise ea să spună, pe urmă îşi dădu seama că vorbea despre virginitatea ei.

– Nevastă-sa m-a dat afară atunci cînd s-a prins că-i purtam copilul în pîntec. Fără bani sau referinţe. Am plecat cu hainele de pe mine şi cu copilul în burtă. Am furat o pîine pentru că muream de foame şi am fost prinsă. Atunci eram deja prea obosită de alergat şi închisoarea mi se părea chiar îmbietoare.

Femeia îi abătea puţin gîndurile de la propriile-i probleme şi în plus îi plăcea accentul ei scoţian. Aruncă o privire spre abdomenul plat.

– S-a născut mort, răspunse ea la întrebarea lui nerostită. Micuţul de el n-a vrut să aibă nimic de-a face cu lumea asta şi nu pot să spun că-l condamn. Judecătorul m-a tratat cu blîndeţe, m-a exilat numai în America. Oricum n-am plecat dintr-o ţară în care să-mi fi fost vreo clipă mai uşor. Tu de ce ai plecat?

– Ca să-mi construiesc o viaţă nouă, îi răspunse el fără să gîndească. Eu şi soţia mea ne-am gîndit să ne cumpărăm teren şi pe urmă să... se opri incapabil să continue cu minciuna.

Tabitha îi zîmbi cu compasiune. Văzuse ce faţă avusese atunci cînd urcase pe punte. Numai o persoană foarte apropiată avea darul să rănească atît de rău.

– Aşadar, din ce cauză v-aţi certat?

– Pentru că eu şi cu ea... se opri deodată sătul de atîtea minciuni. Eu vreau mai mult, iar ea nu, de ce altceva s-ar mai certa bărbaţii cu femeile?

Tabitha începu să rîdă atît de tare încît atrase atenţia tuturor.

– Dar tu ce-o să faci după ce ajungem? o întrebă el, schimbînd subiectul.

– Am auzit că vasul o să fie întîmpinat de o sută de oameni. O să trebuiască să trecem pe la judecătorie să ne înregistreze, după care fiecare e pe cont propriu. Putem să ne angajăm la cei care aşteaptă vasul. Sau... îl privi ea lung, poate reuşesc să-mi găsesc un american solid cu care să mă mărit. Se întoarse şi coborî glasul. Eu îmi doresc să am propria mea casă. E ceva ce n-am avut niciodată. Am plîns săptămîni în şir după bebeluş, chiar dacă din cauza lui am pierdut tot.

– De ce-mi spui mie toate astea? o iscodi el.

– Fără nici un motiv, dar ştiu să judec un om, iar ceva nu e în regulă cu tine, rosti privindu-l de jos şi pînă sus. Ţoale, nevastă... ceva nu se potriveşte. Mi-am dat seama de cum te-am văzut în prima zi. Şi faptul că stai la discuţii cu una ca mine spune foarte multe. Cred că noi doi semănăm, în pofida hainelor de pe tine. Se uită la pantalonii mulaţi pe coapsele musculoase şi la cămaşa ce atîrna deschisă în vînt. Nu cred că eşti de aceeaşi teapă cu ea.

Unul dintre marinari venise pe punte cu o armonică şi începuse deja să cînte ceva săltăreţ.

– Haide! îl îndemnă Tabitha. Dansează cu mine.

– Nu cred că... începu Angus, dar apoi dădu din umeri a nepăsare. Pînă la urmă, de ce nu? Se duse spre mijlocul punții. Un alt marinar venise cu un flaut, și pînă să-și dea seama ce se petrecea, se pomeni dansînd cu toate femeile de acolo. Dintre toate numai o singură femeie nu era din Scoția, iar celelalte știau toate dansurile care-i aminteau de cei de acasă.

La dans mai apăru un marinar și curînd totul deveni o frenezie. Angus fericit că se putea mișca prinse o femeie de talie și-o ridică în aer. Alături mai era una mult mai plinuță, care oftă și-i zise:

– Pe mine nu cred că mă poți ridica.

Angus o prinse de mijloc și-o ridică de parcă ar fi fost o fetișcană, făcînd-o să exclame de bucurie:

– Însoară-te cu mine, frumosule!

Toți cei de față izbucniră în rîs. Cămașa lui Angus se desfăcuse pînă la brîu lăsînd să se vadă pieptul puternic, acoperit de sudoare, în timp ce el se pierduse cu totul în ritmul muzicii, neobservînd-o pe Edilean venită pe punte și rămasă în umbră.

Însă Tabitha o văzu și se apropie de ea.

Edilean se uită la ea și-și reprimă impuslul de a-și trage fusta deoparte ca să n-o atingă. Știa doar privind la ea ce fel de om era, genul care plăcea la bărbați și pe care orice femeie cu bun simț o ura.

– Dacă aș avea un asemenea bărbat în pat, nu l-aș lăsa singur nici o clipă, îi zise Tabitha în bătaie de joc.

– Dacă te-ai mai și da jos din pat, atunci poate că ai avea și tu un bărbat, îi răspunse Edilean peste umăr.

Femeia începu să rîdă atît de tare, încît atrase atenția lui Angus, care, cînd o văzu pe Edilean acolo, redeveni serios.

Cînd Tabitha văzu expresia lui Angus, începu să rîdă și mai abitir. Înainte să plece, îi mai zise lui Edilean:

– Ai grijă să nu ți-l ia alta. Iar numele meu este Tabitha, mai spuse înainte să se întoarcă la dans. Atunci cînd Angus o prinse în brațe, continua să se uite malițioasă la Edilean, care întoarse capul nefericită și coborî în cabină.

Angus reveni în cabină cîteva ore mai tîrziu. Edilean era acolo, cosea la o rochie.

– Te simți mai bine?

– Mult mai bine, îi răspunse el zîmbind. Era transpirat, cu cămașa desfăcută pînă la brîu, lăsînd la iveală pieptul mare și musculos. Părul negru ca pana corbului se încrețise pe lîngă tîmple.

Edilean și feri privirea, pentru că frumusețea lui masculină ar fi putut s-o facă mai slabă.

– Foarte bine atunci, rosti ea, lăsînd acul. Vreau să te rog ceva. După cum mi-ai spus de nenumărate ori pînă acum, tu nu-mi ești dator cu nimic, în timp ce eu îți sînt datoare chiar cu viața mea, însă vreau să te rog ca pe parcursul călătoriei să nu mă umilești.

– Nu am vrut să...

– Știu, răspunse ea. Deținuta aceea e tare frumușică și e limpede că te place. Ai tot dreptul să te ții după fusta ei.

– Nu mă țineam deloc după fusta ei, se bosumflă el. Am dansat cu toate femeile.

– Da, sigur că da. Încă o dată, îmi cer mii de scuze pentru că ți-am nenorocit viața. Ai avut dreptate atunci cînd mi-ai spus că dacă nu eram eu, acum ai fi fost foarte fericit acasă, alături de ai tăi.

Angus își șterse chipul transpirat cu prosopul așezat lîngă ligheanul cu apă.

– Scumpa mea, rosti el, cînd un bărbat e furios, spune multe lucruri pe care nu le crede de fapt. Statul cu nasul în cărți zile în șir, lupta asta cu literele, aproape că m-a scos din minți.

– Da, mi-ai spus și asta, rosti ea, luînd iar rochia în poală. Încă o dată, îmi pare nespus de rău că ți-am nenorocit viața, că ți-am distrus șansa de a mai fi fericit.

– Nu, scumpa mea, n-ai făcut așa ceva.

Edilean lăsă rochia să cadă pe jos atunci cînd se ridică.

– Te rog frumos, nu-mi mai vorbi ca unui copil. Poate că tu așa mă vezi, dar te asigur că ceilalți bărbați mă văd drept ceea ce sînt. Încerc să mă scuz cumva. Mi-aș fi dorit să mă fi gîndit din timp să-i fi spus căpitanului că sîntem frați, numai că nu mi-a dat prin minte, așa că va trebui să rămînem împreună pentru tot restul călătoriei. Am făcut o greșeală crezînd că mă pot răscumpăra cumva față de tine, încercînd să te învăț să citești. Proastă ce sînt, am crezut că vrei să fii mai altfel de cum erai înainte. M-am înșelat, tu te consideri perfect așa cum ești și nu vezi vreun motiv pentru care ai vrea să te schimbi.

– Nu cred că e tocmai adevărat, rosti Angus. Poate că nu mi-ar strica deloc să știu să citesc. De fapt... Cu un zîmbet se duse la cartea pe care o folosiseră la predat. Edilean găsise în cufăr cîteva romane, hîrtie de scris, pene și cerneală și se folosise de ele pentru a-l învăța să scrie și să citească. El deja știa bine numerele și era în stare să facă adunări și scăderi în minte, însă nu fusese obișnuit să le scrie. Cred că sînt gata pentru o altă lecție, rosti Angus. Dansul și mișcarea mi-au făcut bine.

Edilean îi zîmbi.

– Mă bucur pentru tine.

Angus se așeză la masă, luă o pană și o înmuie în cerneală, după care își scrise numele. Îi trebuiră cîteva minute, dar în fine reuși.

– Ia uite! Ce părere ai?

Edilean nu-și ridică ochii de la cusătura ei.

– Domnule McTern, nu am de gînd să-ți mai fiu profesoară sau valet. Poți să faci absolut tot ce dorești, pentru că eu nu mă mai bag.

– Înțeleg, rosti Angus încet, punînd hîrtia pe masă. E din cauza acestei femei, Tabitha, nu? Dar nu trebuie s-o judeci prea aspru. A avut parte de mult ghinion în viață. Mi-a spus povestea ei și e groaznic ce-a pățit. A fost nedreptățită atît de oameni cît și de lege.

– Biata de ea! rosti Edilean cu răceală.

– Unde ți-e mila creștinească? Ea n-a avut viața ta blîndă.

– Viața mea blîndă? Da, domnule McTern, ai dreptate. Viața mea a fost tare ușoară. Mama a murit la naștere și pe mine m-a crescut tata. Din păcate era ofițer în armată, așa că îl vedeam doar din cînd în cînd, așa că mi-am petrecut viața prin internatul școlilor. Cînd tata a venit să mă vadă la un moment dat, nici măcar nu știa care eram eu dintre toate fetele de acolo. A murit cînd eu aveam doisprezece ani, vîrstă la care m-am trezit fără casă sau familie. La școală m-am prefăcut că îmi plăceau fete pe care le disprețuiam, numai că să am unde să plec de Crăciun sau în vacanțe. Apoi, la șaptesprezece ani, am fost luată de la școală de unchiul meu, căruia nu-i păsa decît de aurul pe care-l moștenisem de la tata. De atunci, am luptat din răsputeri ca viitorul să nu fie la fel de negru precum trecutul.

– Nu am vrut să... începu Angus, dar ea-l opri scurt.

– Din nefericire, în ultimele săptămîni ai fost și dumneata implicat în viața mea, deși nu asta intenționasem. Prima dată cînd ți-am cerut ajutorul, nu numai că n-ai făcut nimic, mi-ai rîs în nas, ceea ce mi-a atras atenția că ar fi preferabil să nu mai apelez la tine.

– Îmi cer scuze, n-am vrut să...

– N-ai vrut? strigă ea. Mi-ai produs multă durere și chin, deși nu asta a fost intenția dumitale, nu, domnule McTern?

– Da, așa e, răspunse el țeapăn.

– Numai că, în cele din urmă, chiar m-ai salvat. Datorită dumitale n-am dormit toată ziua în timp ce James ar fi plecat pe mare cu tot cu averea mea. Nu există nimic pe lumea asta ce n-aş face sau nu ţi-aş oferi pentru asta, pentru că încă mai am un viitor.

– Scumpa mea, eu...

– Am un nume! urlă Edilean la el.

Angus îşi îndreptă spinarea.

– Care ar fi acela, domnişoara Talbot sau doamna Harcourt?

– Doamna... Edilean oftă, simţind cum o părăsea furia. Îmi pare sincer rău pentru tot. Ai dreptate, nu trebuia s-o fac pe stăpîna cu tine. Cum mi-ai zis? Că nu eşti maimuţa mea dresată? Că am încercat să te trasform în ceea ce am sperat să fie James?

Angus nu se prea grăbea să răspundă.

– Da, rosti el încruntat, am spus toate astea într-un moment în care îmi era dor de casă. N-au fost altceva decît nişte vorbe aruncate la mînie.

– Însă pe mine m-au rănit, răspunse ea. Şi tot ce ai spus e adevărat. Domnule McTern, îţi jur de pe acum că n-o să mă mai bag niciodată în viaţa dumitale. Poţi să porţi ce vrei, să vorbeşti cum vrei, să dansezi cu oricine vrei. Nu te rog decît să nu mă umileşti în restul călătoriei. Toată lumea crede că sîntem căsătoriţi, aşa că o să te rog să nu... să fii cît mai discret cu pasiunea dumitale pentru deţinuta aceea, astfel încît ceilalţi oameni să nu ajungă să se uite cu milă la mine. Pînă acum am reuşit să evit acest lucru şi aş prefera să reuşesc s-o fac şi pe mai departe. Avem o înţelegere?

Angus stătea foarte drept în scaun şi clipea nedumerit. Se mai certase cu femei, dar în cele din urmă ajungeau în braţele sale pentru a fi consolate. Însă Edilean nu era le fel ca celelalte. În acel moment şi-ar fi dorit tare mult s-o strîngă în braţe, s-o mîngîie şi să glumească cu ea şi să-i aducă iar zîmbetul pe buze, dar aşa cum se uita la el în clipa aceea, nu era în stare nici măcar să mai glumească.

– Avem o înţelegere?

Înainte ca Angus să poată spune ceva, se auzi o bătaie în uşă.

Edilean se duse să deschidă, dar se opri cu mîna pe clanţă.

– Poţi să-mi dai un răspuns?

– Da, sînt de acord să nu te fac de rîs, răspunse el.

Edilean deschise uşa, iar în prag apăru una dintre deţinute, cea grasă, pe care Angus o ridicase în braţe la dans, cu numai un ceas în urmă.

– Ea este Margaret, o prezentă Edilean, dar cred că deja v-aţi cunoscut.

– Da, ne cunoaştem deja, rosti Margaret, zîmbind larg şi dînd la iveală lipsa mai multor dinţi. Cred că a fost de acord să se însoare cu mine, mai zise, apoi realiză cu cine stătea de vorbă, aşa că spuse repede: îmi cer scuze, domniţă.

– Nici o problemă, rosti Edilean. So... domnul Harourt e un om independent, face ce poftеşte, iar eu nu mă bag în viaţa lui. O să vă rog să mă scuzaţi o clipă, mai rosti, ieşind din cabină.

– Ce mama naibii! rosti Margaret, aşezîndu-se la masă în faţa lui Angus. Ce i-ai făcut? S-a supărat că i-ai făcut ochi dulci Tabithei?

Angus se încruntă. Ştia că nu era în regulă să simtă aşa ceva, dar nu-i plăcea deloc felul familiar în care i se adresase. Tot aşa cum nu-i plăcea felul în care se poftise singură pe scaun, de parcă ar fi fost cabina ei. În următorul moment îşi spuse că era absurd. El şi această femeie erau egali, doar nu devenise între timp un snob, dar cu toate astea...

– Ce cauţi aici? o întrebă el.

– Nu ţi-a spus? L-a întrebat pe căpitan dacă vreuna din noi se pricepe la croitorie. Mi-a promis că-mi dă bani dacă-i modific

rochiile. Credeam că o nevastă îi spune bărbatului ei ce are de gînd să facă. Să invite o criminală în cabina ei elegantă... Privi în jur. Ai putea să trăiești aici foarte bine. Unde stăm noi, pute mai rău decît în orice pușcărie.

Angus simți cum ia foc. Da, Edilean ar fi trebuit să-i spună că angajase o femeie care numai ea știa ce crimă înfăptuise, de ajunsese să fie aruncată afară de propria țară. Nu fusese deloc înțelept. Dacă în jur n-ar fi fost atîtea obiecte de valoare s-ar fi dus după Edilean ca să-i spună ce părere avea despre ceea ce făcuse.

– Margaret, rosti el într-un final, soția mea nu se simte prea bine, poate că n-ar fi rău dacă ai veni mai tîrziu. Te chemăm noi, mai zise, mergînd la ușă și deschizînd-o la timp ca Edilean să intre în cabină.

Se duse la cufăr și scoase din el rochiile care trebuiau modificate.

– E așa de rece aici că și iadul ar îngheța, murmură Margaret spre Angus.

– Poftim? rosti Edilean, privind-o pe femeie cu răceală.

– Îmi cer scuze, doamnă, zise Margaret cu o mică reverență. Ce anume doriți să modificăm?

Edilean stătea la masă și privea spre ocean. Trecuse o săptămînă de cînd îi spusese lui Angus cam ce părere avea despre felul în care se comportase, iar de atunci totul se schimbase. Nu trecea o zi fără să se admonesteze singură pentru gîndurile copilărești de dinainte. Era adevărat că încercase să-l transforme în

altceva decît ceea ce era, dar de atunci nu se mai băgase deloc în viața lui. De fapt, aproape că nu mai vorbise cu el. Și mesele de seară, împreună cu căpitanul și secundul deveniseră aproape imposibile. În prima seară după ceartă Angus se scuzase, spunînd că Edilean nu se simțea bine, așa că plecaseră imediat după ce mîncaseră. Edilean stătuse aproape toată săptămîna în cabină, citind tot ce-i pica în mană, Angus petrecuse timpul pe punte, iar dacă fusese în compania deținutelor, Edilean nici măcar nu voia să știe.

Cînd se deschise ușa, Edilean își reluă lectura, refuzînd să-l privească pe Angus. De acum nu-i mai pregătea hainele, iar el învățase cum să-și lege singur legătura de la gît. Ba chiar aranjase cu Margaret să vină la ea de două ori pe zi ca s-o ajute cu corsetul.

– O să am nevoie de o slujbă, atunci cînd om ajunge, iar dumneata ai nevoie de o servitoare, îi spusese Margaret, chiar a doua zi cînd venise la ea.

Edilean însă îi zîmbise rece și-i spusese c-o să se gîndească. Adevărul era ca n-ar fi angajat niciodată o femeie ca Margaret.

– Scumpa mea, ar trebui să mai ieși și tu de aici, îi zise Angus.

– Am multă treabă de făcut pînă să ajungem, răspunse ea.

– Și cam ce treabă e asta? se interesă el.

– O casă, răspunse ea fără să se gîndească. O casă pe care s-o construiesc după specificațiile mele.

– Și care ar fi acelea?

Edilean nu-i răspunse pentru că nu se gîndise la o casă sau la viitorul ei. De fapt, de cîte ori se gîndea la țara cea nouă și la faptul că era singură, aproape că îngheța de frică. În toată viața ei cineva îi spusese ce avea de făcut, iar acum era cu totul liberă si trebuia să se descurce singură, lucru care o îngrozea.

– Ce-i cu fața asta lungă?

– Nimic, răspunse ea. Te-ai distrat azi la dans?

– Dar tu te-ai simţit bine aici îmbufnată?

Edilean nu-i răspunse, pentru că ajunseseră să se certe din orice nimic.

Angus se aşeză la masă, înmuie o pană în cerneală şi luă o foaie de hîrtie.

– Cam acum un an, unchiul tău m-a trimis la Londra cu o treabă. Trase cîteva linii pe hîrtie, apoi o privi. Acum dacă stau şi mă gîndesc mai bine, cred că treaba respectivă era legată de tine. Trebuia să mă văd cu un individ în faţa unei bănci, care avea o scrisoare pentru unchiul tău Neville. În clipa aceea chiar m-am întrebat de ce n-a pus-o la poştă, dar acum cred că era vorba de aur şi că unchiul tău n-ar fi trebuit să ştie acele informaţii.

Angus în timp ce vorbea continua să schiţeze ceva pe hîrtie, însă Edilean nu putea vedea nimic din cauza teancului de cărţi pe care le împrumutase de la căpitan.

– În fine, continuă Angus, în timp ce mergeam, am văzut o casă care fusese ridicată de abia cu un an înainte. Era destul de simplă, însă mi s-a părut cea mai frumoasă casă pe care am văzut-o vreodată.

Întinse hîrtia spre ea, iar Edilean observă că schiţase o casă cu adevărat frumoasă. Aşa cum îi spusese, era foarte simplă, cu cinci ferestre la etaj, patru ferestre şi o uşă la parter.

– E într-adevăr frumosă, rosti ea. Iar schiţa ta e excelentă. Cum ai aranja interiorul?

– Habar n-am. Îţi dai seama că n-am fost poftit înăuntru pentru ceai. Poate dacă aş fi apărut la uşa lor dichisit ca acum m-ar fi invitat, dar la cum arătam atunci...

Edilean era sincer uimită de schiţa lui. Vădea un ochi bun pentru proporţii, chiar dacă el încă ţinea penita în mînă de parcă ar fi fost cine ştie ce obiect străin. Edilean încercă să-şi ascundă zîmbetul, dar degeaba.

– De ce zîmbeşti?

– Nu zîmbesc, încercă ea să-i taie avîntul.

– Ai fost supărată pe mine toată săptămîna. Chiar nu poţi să ierţi un om că a ţipat la tine pentru că îi era dor de casă?

– Ai dat vina pe mine pentru toate nenorocirile.

– Pentru că tu ai cauzat toate astea, răspunse el, făcînd-o să privească iar pe geam. Dar am stat şi am discutat cu mulţi despre America şi sînt convins că o să-mi placă.

– Cum ar putea să-ţi placă dacă familia ta a rămas în Scoţia?

– Vezi tu, scumpo, viaţa mea n-a fost chiar aşa de grozavă pe cît am lăsat să se înţeleagă.

– Eu am crezut că acolo era Raiul pe pămînt.

– Ţi-am spus că tata mi-a lăsat moştenire o colibă?

– Nu, răspunse ea. De fapt nu mi-ai spus mare lucru despre tine, decît că erai în culmea fericirii, iar eu am distrus totul.

– Cred că e puţin exagerat.

Pentru o clipă, Edilean se gîndi să-şi ia cartea şi să plece de lîngă el, numai că-i fusese aşa de dor să stea iar împreună.

– Aşadar erai mîndrul proprietar al unei colibe.

– O căsuţă mică, cu acoperiş înalt şi ferestre adînci. Mama creştea trandafiri pe o parte a casei, iar dimineaţa cînd mă trezeam mirosul lor mă îmbăta.

– N-ai menţionat-o niciodată pe mama ta, rosti Edilean. Şi nici de tatăl rău n-ai amintit vreodată.

– Au murit cu multă vreme în urmă, explică Angus, dar pe un ton care-i spunea că mai mult de atît n-avea să afle. Nu mai eram decît eu şi cu sora mea, iar ea... Se opri şi scutură un pic din cap. Sora mea s-a îndrăgostit de un bărbat foarte leneş, singura lui preocupare era să-i vorbească de rău pe ceilalţi, iar pe mine în mod special.

– Mai rău decît Shamus?

– Altfel. Să zicem că ai un bănuț în mînă, Shamus o să-ți rupă mîna ca să-l obțină, pe cînd Gavin, ăsta-i cumnatul meu, te va convinge să renunți la banul tău făcîndu-te să te simți vinovată că tu ai ceva și el nu.

– Cît de tare te-ai îmbătat la nunta lor?

Întrebarea ei îl luă pe nepregătite, făcîndu-l să rîdă cu poftă.

– Doamne, ce dor mi-a fost de limba ta ascuțită. Dar ai dreptate, am băut așa de mult, încît m-a durut capul o săptămînă după aia. Sora mea și soțul ei trebuiau să stea acasă la Gavin, cu mama lui, dar Kenna, așa o cheamă pe soră-mea, a rezistat numai cinci luni. Mama lui Gavin nu numai că e la fel ca fiu-său, dar o folosea pe Kenna pe post de servitoare.

– Așa că în cele din urmă s-au mutat cu tine.

– Da, răspunse Angus. Și trei luni mai tîrziu au avut primul copilaș.

– Trei luni? Nu durează ceva mai mult de obicei? Sau Scoția e mai preusus de toți în acest aspect?

– A rămas grea din prima noapte. Se pare că Gavin nu e leneș cînd vine vorba de asta. Soră-mea a făcut trei copii în doi ani și ceva de căsnicie.

Edilean nu se putea abține să nu zîmbească. Fusese o săptămînă tare lungă și plictisitoare.

– În legătură cu săptămîna asta care-a trecut, continuă Angus, să știi că nu mi-a fost deloc ușor.

– Nici mie, recunoscu ea.

– Dar am avut ocazia să stau și să mă gîndesc, zise el. La ce mi s-ar fi putut întîmpla dacă rămîneam în Scoția. Mulțumită ție am ocazia să încep o viață nouă.

– Și ți-a trebuit o săptămînă ca să te gîndești?

– Trei zile, răspunse el zîmbind. De atunci am vorbit cu toți cei care au fost acolo și am pus o mulțime de întrebări. Cred că un om poate realiza multe în țara asta.

– Cum ar fi? se interesă ea.

Văzu pe chipul lui Angus dorința de a-i răspunde aspru, însă se răzgîndi și-i zise simplu:

– O casă. Vreau să am caii mei. Să am... mă rog, să fie totul al meu. Nu mai vreau să petrec zile întregi în frig și umezeală, păzind niște vite care nu sînt ale mele.

– Dar am crezut că-ți plăcea clima din Scoția, că urăști hainele pe care le porți acum, ori așa ceva ar purta un proprietar de pămînturi.

– Poate că o să mă obișnuiesc și cu bărbieritul ăsta zi de zi, rosti el cu un hohot de rîs.

Edilean își întoarse atenția asupra schiței.

– Dacă asta ar fi casa mea, aș ști precis cum să aranjez interiorul.

– Cum l-ai aranja?

Ea luă penița ca pentru a mai adăuga ceva la desen, dar se răzgîndi.

– Cîteva camere, nu multe. Tavanul va trebui să fie înalt. Am auzit că în Virginia e cald, asa că aerul cald trebuie să aibă loc să se ridice. Și un hol mare central pentru ambele etaje, ca să poți deschide ușile și să se facă un pic de curent.

– Ți-a plăcut ce ai auzit vorbind-se despre Virginia? Angus luă pana și începu să schițeze ceea ce tocmai spusese ea.

– Căpitanul Inges mi-a spus că e un loc minunat. Mi-a mai zis că atunci cînd o să se pensioneze vrea să se retragă acolo, pentru că iernile la Boston sunt groaznice. Îl privea cum desena, bucuroasă că

n-o mai acuza că-i distrusese viața. Era o povară prea mare ca s-o poată suporta. Tu ce vrei să faci cînd o să ajungem? continuă ea.

El însă părea concentrat la ceea ce desena.

– Cred că o să mă duc la Wiliamsburg de care mi-a tot vorbit domnul Jones. Se pare că e chiar în mijlocul a tot ce urmează să se petreacă.

– Ce vrei să spui? întrebă ea repede. Ce urmează să se întîmple?

– Americanii vor să devină independenți, să nu mai aibă de-a face cu Anglia.

– Dar e absurd! Cum să devină independenți? Cum să se descurce fără un rege?

– Al naibii de bine, dacă mă întrebi pe mine.

– Cum poți să spui așa ceva? Un rege e acel cineva care s-a născut pentru a conduce. E un drept divin. Regele...

– Vrei neapărat să ne certăm iar?

– Nu, se potoli ea.

– Scumpa mea... vreau să spun doamnă Harcourt, am avut mult timp la dispoziție această săptămînă și m-am gîndit la cît de diferiți sîntem. Crezi că există vreun subiect pe lumea asta asupra căruia să cădem de acord?

– Nu, probabil că nu. Ar fi vrut să-i spună cît de speriată era la gîndul de a se ști singură într-o lume nouă, dar era limpede că lui nu-i era teamă cîtuși de puțin. Era un bărbat tînăr pornit într-o aventură fabuloasă, iar datorită bijuteriilor pe care le primise, acum avea și bani. O clipă se gîndi să-i spună că vroia bijuteriile înapoi. Poate dacă era sărac lipit n-avea s-o mai părăsească în clipa în care vasul urma să ancoreze.

– Ce-i cu fața asta abătută? o îmboldi el.

– De abia aștepți să ajungem, nu?

El o privi o clipă, înainte să se întoarcă la desenul său.

– Te-ai gîndit o clipă că poate Harcourt a aranjat ceva pentru el și nevastă-sa?

– Nu, răspunse ea încet, nu m-am gîndit. Ideea aceea o mai binedispuse un pic. Crezi că a aranjat unde să locuiască? Gîndul că poate avea unde să meargă era liniștitor. Nu mai stătuse niciodată la un hotel și-i era groază de lucrul acesta.

– Cred că avea planurile făcute cu mult înainte. Știai că a cumpărat bilete pentru voiajul ăsta acum șapte luni?

– Dar cum ar fi putut? Nu avea de unde să știe ce urmărea unchiul meu.

– Ești convinsă? Lawler știa să-și țină gura, dar prietenii ăia ai lui erau destul de slobozi cu informațiile. Cred că Harcourt a plănuit totul în jurul aniversării tale. Mă îndoiesc că a fugit cu fiica ducelui, ca atare vă curta pe amîndouă în același timp. Părerea mea e că intenționa să facă un soi de ceremonie falsă cu tine, ca apoi să-ți ia averea, rosti Angus ridicînd din umeri.

Edilean se gîndi la spusele lui. N-o interesa modul în care plănuise James s-o trădeze, dar dacă ar avea o casă la dispoziție, ar fi cu totul altceva.

– Deci tu crezi că în America există o casă sau ceva de genul ăsta, în care să pot sta? Nu că aș putea să merg acolo, însă...

– De ce nu? O să dureze cel puțin o lună că să ajungă o scrisoare de la Harcourt aici, între timp toată lumea te va cunoaște drept doamna James Harcourt.

– Și pe tine ca soț al meu, răspunse Edilean.

Angus zîmbi.

– Eu o să dispar discret din clipa în care vasul a acostat, așa că vei fi liberă să te dai drept cine vrei. Poate chiar văduvă.

– Și ce-o să mă fac atunci cînd o să apară James?

– Arată-i certificatul de căsătorie cu fata ducelui. Iar dacă există vreo casă, mă îndoiesc că a fost plătită de vreme ce aştepta aurul tău.

– Bine, dar... începu Edilean şi se opri. Cred că ai o minte de criminal.

– Mulţumesc, rosti el, întinzîndu-i iar desenul. Asta-i cam ce vroiai? Îi arătă planul unui etaj, perfect proporţionat. La parter se vedea clar un hol mare şi o scară largă, flancat de patru uşi care se deschideau către camere spaţioase. Etajul era aproape la fel, dar una dintre camere era mult mai mare decît celelalte. Încăperea cea mare e pentru cărţile tale, continuă el. Poţi să pui rafturi pînă-n tavan pe trei laturi şi să le umpli cu cărţi.

Numai pentru că se gîndise la ea cît desenase aproape c-o făcu să lăcrimeze.

– Unde ai învăţat să desenezi aşa?

El dădu din umeri a nepăsare.

– Nu toţi cei care au venit în vizită la unchiul tău erau nişte nemernici. Cînd eram doar un băietan, mai mic chiar decît Tam, a venit acolo în vizită un tînăr bogat care dorea să schiţeze vechile castele din Scoţia. M-a plătit ca să-l însoţesc prin munţi în timp ce desena. L-am privit şi am învăţat.

Cînd Edilean nu răspunse, deveni deodată atent la ea.

– De ce te uiţi aşa la mine?

– Reuşeşti să mă surprinzi mereu.

– Pentru că nu sînt un scoţian ignorant aşa cum credeai tu?

Edilean rămase neclintită, fără să zîmbească.

– Te-am considerat multe lucruri, dar niciodată un... ignorant.

Angus se încruntă şi începu să deseneze altceva pe o altă foaie.

– Ai făcut ceea ce spuneai că e posibil şi te-ai îndrăgostit de mine?

– Cînd am spus eu aşa ceva?

– În primele zile, cînd te uitai la mine cu ochii plini de adoraţie.

– Poftim?! Te asigur că nu te-am adorat niciodată!

– După ce te-am salvat de Harcourt...

– Iar eu te-am salvat de puşcărie.

– După ce te-am luat din sicriu.

Ea începu să rîdă.

– N-o să uit niciodată ce faţă aveai atunci. Erai mai alb ca mine, şi eu eram acoperită de rumeguş!

– Dar tot erai cea mai frumoasă... se opri şi lăsă pana. Trebuie să ies, mai rosti el dispărînd pe uşă şi lăsînd-o pe ea mută de uimire.

– Acum ce-am mai făcut? se miră ea uitîndu-se pe noul desen. Ar putea deveni arhitect, zise cu voce tare.

Începu să viseze la cum ar fi fost dacă ar fi locuit împreună într-o casă concepută de el. El ar fi putut să lucreze la etaj, înconjurat de suluri mari de schiţe. Şi i-ar putea cere părerea despre fiecare clădire în parte. I-ar spune că se pricepea mai bine la interioare decît el şi ar consulta-o în privinţa culorilor.

Edilean se putea vedea îmbrăcată cu o rochie albastră de mătase, cu o părul zulufi în jurul feţei, cu un bebeluş în braţe si un copilaş agăţat de fuste. Viziunea era atît de limpede încît putea să vadă chipurile copiilor. Cel mare era băiat şi semăna cu Angus, iar bebeluşul din braţe era o fetiţă aidoma ei.

Se ridică şi se apropie de geam, încercînd să scape de acea viziune, dar nu izbuti. Poate din cauza desenului lui, dar totul era atît de limpede încît avea senzaţia că priveşte într-un bol de cristal la viitorul lor.

Era ridicol! Angus McTern îi spusese foarte clar că nu mai voia să aibă nimic de-a face cu ea imediat ce ajungeau. Din acel moment rămînea singură.

Se întoarse şi luă de pe masă o carte, hotarîtă să-şi abată gîndurile de la viitor.

Angus stătea sprijinit de baslustradă şi privea în zare. O parte din el îşi dorea ca vasul să încetinească, pe cînd celaltă parte îşi dorea că acea călătorie să se încheie mai repede ca să-şi poată lua rămas bun de la toţi şi să-şi vadă mai departe de viaţă. Căpitanul le spusese că dacă vremea bună ţinea, urmau să ascosteze în port la Boston într-o săptămînă.

Iar acela urma să fie finalul, cugetă el. Va fi ultima dată cînd o va mai vedea pe Edilean.

Ultimele zile, pline de răceală, fuseseră tare grele, dar pe undeva se bucurase de furia ei. Ştia că dacă ar fi continuat la fel, ar fi înnebunit de dorinţă. Nu doar dorinţa de a o poseda, ci şi de a o face să zîmbească, să rîdă, s-o ia în braţe ca să-i liniştească temerile.

Numai că nu putea să facă aşa ceva. Ştia că ea credea că se îndrăgostise de el, dar asta se mai întîmplase şi cu alte fete. Diferit acum era ceea ce simţea el pentru ea. Nici o altă femeie nu-l mai făcuse să se simtă aşa, de parcă ar fi fost capabil de orice. Nu l-ar fi mirat dacă ea i-ar fi spus că e în stare să zboare, mai ales atunci cînd se uita la el cu asemenea ochi minunaţi.

Nu, nu putea să se lase prins în asemenea mreje. Nu era decît o fătucă, de abia împlinise optsprezece ani, în timp ce el la cei douăzeci şi cinci de ani ai săi, avea senzaţia că trăise deja o mie de vieţi. Ei nu-i spusese, dar Lawler îl trimisese cu multe misiuni, treburi mai puţin nobile decît protejarea unui englez fandosit care schiţa castele.

Angus ştia că Edilean considera că dusese o viaţă grea din cauză că nu avusese o mamă şi-un tată care s-o învelească seara la culcare, dar fusese tot timpul protejată de banii părintelui ei. Da, petrecuse vacanţele alături de persoane pe care nu le plăcea, dar nu fusese o mare nenorocire.

Ea nu-l văzuse pe tatăl ei murindu-i în braţe, aşa cum i se întîmplase lui. N-o văzuse pe maică-sa stingîndu-se de prea multă muncă şi singurătate. Iar ei nu-i spusese nimeni pe cînd era abia un copil că este responsabilă de sănătatea şi bunăstarea unui clan întreg. De cîte ori îi spusese Malcolm că era treaba lui să aibă grijă de soarta clanului şi să îndrepte răul făcut de bunicul lui?

Toată viaţa ascultase poveşti despre faptele criminale ale bunicului său, cum furase vitele şi averile tuturor vecinilor pe o rază de o sută de mile. Fusese prins şi reuşise să scape ca prin minune de moarte. Cînd avea vreo treizeci de ani, una dintre amantele lui izbutise să-l scoată din puşcărie, iar trei zile după aceea soţia sa dăduse naştere tatălui lui Angus, iertîndu-l că o înşelase. Toate femeile se pare că-l iertaseră fără probleme.

Poate că nevasta îi iertase păcatele, însă cei trei fii ai săi nu. Cel mai mare dintre ei, ajunsese la maturitate ca să fie ucis pe cînd fiul său, Angus, avea numai cinci anişori. Al doilea fiu încercase să calce pe urmele tatălui şi să fie la fel de „dur" ca şi el, numai că nu fusese în stare. Murise în timpul unui raid prin vecini, iar o lună după aceea soţia sa îi dăduse naştere lui Tam. Numai Malcolm supravieţuise dintre toţi trei.

Tatăl lui Angus făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să ţină clanul unit, însă se adunase prea multă ură, iar într-o noapte fusese înjunghiat în burtă de un ins ascuns în tufişuri. Trăise suficient cît să ajungă acasă, unde murise în prezenţa soţiei şi a fiului său. Ultimele sale

cuvinte fuseseră adresate lui Angus, prin care-i ceruse să aibă mare grijă de clan.

– Să nu cumva să le faci ce le-a făcut bunicul tău, spusese el. Mă bucur că n-o să-l văd pe nemernicul ăla, pentru că ştiu sigur că s-a dus în iad, atît mai spusese, apoi le zîmbise şi murise.

Se zicea că în noaptea în care bunicul lui Angus jucase totul pe-o carte, afară fusese lună plină, iar lupii urlaseră a pustiu. Nimeni nu ştia ce se alesese de el după aceea. Nu ţinuse seama de furtişagurile şi morţile pe care le provocase, dar pierderea trecutului şi a viitorului clanului fusese prea mult chiar şi pentru un nemernic ca el. Trei săptămîni după noaptea fatidică, fusese găsit la Edinburgh, mort pe un scaun într-o cîrciumă.

Mama lui Angus murise la cîţiva ani după aceea, lăsîndu-i singuri pe cei doi copii.

– De ce eşti aşa de trist?

Se întoarse şi dădu peste Tabitha care se furişase lîngă el. Dacă ar fi întîlnit-o cu un an în urmă, i-ar fi plăcut tare mult de ea.

– Iar te-ai certat cu doamna?

Cînd el o privi aproape cu reproş pentru că se vîra acolo unde nu-i fierbea oala, ea izbucni în rîs.

– Tot o să aflu eu care-i adevărul cu voi doi, îl preveni ea.

– Nu e nimic de ascuns în privinţa noastră, răspunse Angus. Sîntem ceea ce vezi.

Tabitha îl privea cu neîncredere.

– Vreţi să vă faceţi o casă în America?

– Da, rosti el printre dinţi. Femeia aceea începuse să-l calce pe bătături. Se văzuse cu ea de trei ori şi de fiecare dată se băgase în viaţa lui, observînd ceea ce alţii nu erau în stare. Dacă eşti aşa de isteaţă, cum de te-ai lăsat păcălită de un bărbat?

– Dragostea bat-o vina, răspunse ea repede. N-ai ce face atunci cînd te loveşte, nu?

El nu se mai obosi să-i răspundă. În spate auzi un marinar ţipînd că femeile trebuiau să coboare în cală.

– Le e teamă să nu le corupem oamenii, îi explică Tabitha.

– Şi n-au dreptate?

– Orice am corupt pînă acum a fost reciproc, ca să zic aşa, mai spuse ea, ducîndu-se spre femeile care se adunaseră şi protestau în gura mare.

Angus îşi întoarse privirea înpoi spre valuri, gîndind cît de geloasă era Edilean pe Tabitha. De cîte ori venea vorba de ea, Edilean fulgera cu privirea şi părea gata să atace pe oricine.

Dragostea, cugetă Angus. Tabitha îi spusese că se încurcase cu stăpînul ei pentru că îl iubise, iar Angus ştia că Edilean credea că se îndrăgostise de el. Numai că sigur nu era aşa. Se temea numai să nu rămînă singură într-o lume străină. Din păcate, aşa trebuia să fie. Sau cel puţin separată de el.

Era aşa de tentant, să-i facă mici avansuri, s-o privească lung, s-o atingă din întîmplare, ar fi fost suficient ca ea să-i cadă în braţe. Dar după aceea? cugetă mai departe Angus. Închise ochii imaginîndu-şi săptămînile, ba poate chiar lunile delicioase de iubire. Ar fi luat cine potolite pe care nu le-ar mai fi terminat pentru că ar fi fost mai înfometaţi de dragoste. Dar din păcate adevărata lor personalitate ar fi ieşit în cele din urmă la iveală. Edilean îşi petrecuse întreaga viaţă prin şcoli, pe cînd Angus nu era în stare să citească. Ei îi plăceau rochiile de mătase şi ceaiurile de după-masă, lui în schimb îi plăcea să doarmă pe afară.

Nu aveau absolut nimic în comun. Aici pe vas, cu Angus îmbrăcat cu hainele altcuiva şi cu un accent fals, păreau aproape egali, doar

o văzuse cum i se aprindeau ochii atunci cînd demonstra alte şi alte aptitudini intelectuale.

Dar acela nu era el şi nu-şi putea petrece viaţa întreagă încercînd să fie altcineva. Nu ar fi durat prea mult şi oamenii l-ar fi văzut aşa cum era de fapt. Chiar şi Tabitha, o femeie care trăise la marginea societăţii, putuse vedea limpede prin el. Ştiuse de la bun început că era doar un impostor.

Angus o şi vedea pe Edilean discutînd cu un bărbat cu diplomă de la universitate despre mai ştiu eu ce poet francez, ca după aceea să-l privească cu dispreţ, scîrbită de toată ignoranţa lui.

Dacă se căsătoreau? O şi vedea spunîndu-le copiilor să nu se chinuie să-l întrebe ceva, pentru că oricum nu ştia mai nimic. Sau nu le-ar spune nimic, însă cei mici ar ştii. Ar fi în mijlocul unei familii care ar rîde, ar citi poezii sau cărţi în greacă, iar el ar fi lăsat cu totul pe dinafară.

Doamne, ce furie şi amărăciune s-ar aduna atunci în sufletul lui! Şi ce-ar face? S-ar cupla cu femei ca Tabitha, în timp ce copiii şi nevasta ar aştepta cuminţi în paturile pure de acasă? Ar avea nevoie de acele tîrfe ca să se simtă bărbat? Probabil că da.

Angus îşi trecu mîna peste faţă pentru a alunga acele gînduri rele. Tot ce ştia cu siguranţă era că trebuia să-şi ia adio de la ea atunci cînd se sfîrşea călătoria. Era convins că atunci cînd vasul va arunca ancora, îl va implora din priviri s-o salveze din nou, cu ochii înlăcrimaţi şi atît de frumoasă încît l-ar face să apuce o sabie şi să omoare pentru ea pe oricine, sau chiar să pornească un război. Însă era imperios necesar să-i reziste!

Ceea ce ştia sigur era că, dacă ar rămîne împreună, căsătoriţi sau nu, ar ajunge în cele din urmă să se urască. Ea l-ar urî, sau mai rău l-ar dispreţui, ştiind că pe sub hainele acelea elegante nu era deloc un gentleman. Iar el ar urî-o tocmai pentru că nu ar putea să devină ceea ce-şi dorea ea.

Respiră adînc, ştiind că n-avea de ales, aceea era calea de urmat. Indiferent de cît de mult l-ar ruga din priviri, mîndria sigur nu ar lăsa-o să spună în vorbe ceva, el trebuia să se ţină tare şi să nu cedeze. Pentru că orice ar zice ea, nu era încă o femeie matură, ci doar o copilă.

Cînd aveau să ajungă la Boston se va îngriji să o instaleze în societatea de care aparţinea, ca după aceea să-şi vadă de drum. Orice ar fi spus ea despre Virginia, el nu o vedea locuind decît într-un oraş, iar Bostonul părea să fie locul nimerit, pentru că semăna mult cu Londra.

Angus se îndepărtă de balustradă, ştiind că acum avea nevoie să fie foarte tare, cum nu mai fusese niciodată în viaţa sa.

CAPITOLUL 13

În ziua în care trebuiau să acosteze în Boston, Edilean se trezi foarte calmă. Trei nopți nu dormise, frămîntîndu-se din cauza viitorului, dar noaptea trecută fusese altfel. Era ca și cum soarta îi fusese pecetluită și nemaiavînd ce face, se resemnase.

Însă nu putea spune același lucru și despre Angus. Din cîte își dădea seama era groaznic de agitat. Numai cu o zi înainte, în timp ce împacheta, stătuse pe lîngă ea, întrebînd-o dacă avea nevoie de ceva și amintindu-i la fiecare două minute să verifice cabina ca să nu lase ceva pe acolo.

– Căpitanul mi-a zis ca rămîne în Boston cîteva săptămîni, așa ca dacă-mi uit vreo agrafă pe aici, pot oricînd să vin s-o recuperez, răspunsese ea cu răbdare. De ce nu stai jos ca să mai schițezi ceva? Sau mergi pe punte ca să dansezi!

– Acum mă trimiți la Tabitha? Sau și mai bine să mă duc direct la ea în cală?

– Nu cred că o să poți să mă faci geloasă. Imediat cum ajungem în America o să fii un om liber. N-ai decît să te duci s-o și cumperi pe Tabitha dacă asta e ceea ce dorești.

– S-o cumpăr? Am înțeles, te referi să-i cumpăr contractul de deținută. Da, aș putea s-o fac și pe asta, rostise el, privind în jur în timp ce se învîrtea de colo-colo. Poate mă și însor cu ea, ar fi o

nevastă bună. Cînd nu primise nici un răspuns de la ea, Angus continuase: am deja confirmarea că e fertilă.

– Serios? rostise ea. Ce frumos! Să înțeleg că tatăl a păstrat copilul?

– S-a născut mort.

– Dacă a existat vreodată vreun copil.

– Ce vrei să spui?

Edilean se dusese să ia cartea de pe masă, cu Angus pe urmele ei.

– Vorbești ca și cum n-ai crede că a născut!

Edilean pusese cartea în cufăr.

– Sunt convinsă că a făcut tot ceea ce era necesar ca să conceapă un copil.

– Iar tu nu crezi o iotă din ce mi-a spus, rostise Angus privind-o încruntat.

– Ia du-te tu pe punte și mai chinuie și pe altcineva cu întrebările, îi răspunsese ea iritată. Ai putea să întrebi fiecare deținută ce parte a vieții a fost mai dificilă ca apoi să compari ceea ce auzi cu ceea ce știi despre mine și să-ți spui după aceea ce trai dulce am avut eu în comparație cu ele.

– N-am vrut să... Nu cred că...

– Du-te, îi mai spusese ea, împingîndu-l afară din cabină. Fugi de aici, ca să pot să termin și eu cu treaba, fără să-mi mai cauți nod în papură.

– Dar n-am făcut așa ceva, se apărase el, plecînd în cele din urmă.

Ea rămăsese în cabină zîmbind. Îi plăcea că era așa de agitat și de nervos, pentru că așa se simțea și ea. Gîndul că ajungeau într-un loc necunoscut o seca la suflet. Dar cel mai tare o speria viitorul. Se resemnase cu gîndul că urma să se despartă de el, numai că lui avea

să-i fie mult mai uşor. Angus dovedise că putea să fie oricine dorea. Dacă-şi punea haine de muncitor se putea angaja oriunde şi-şi putea lua de nevastă o femeie solidă care ziua să frece podelele şi noaptea să-l încînte fără probleme. Sau putea să păstreze hainele lui James şi să-şi ia o nevastă capabilă să-l citească pe Cicero în original. El ar fi putut avea orice şi-ar fi dorit.

Din păcate, pentru ea lucrurile nu era la fel de simple. După cum fusese educată, nu se putea asocia decît cu bărbaţi din clasa ei socială, aşa cum fusese James. Dar Angus o făcuse să vadă cît de superficiali erau cei ca James, preocupaţi doar de haine şi de aparenţe, dar altfel total nefolositori.

Din păcate nu mai prea avea de ales de acum. Din cauza cuferelor cu aur, pe care Angus le verificase de nenumărate ori, viaţa ei părea deja hotărîtă de dinainte. Ajunsese pînă acolo pentru că aşa alesese, dar numai din cauza aurului.

Cînd Angus revenise în cabină cîteva ore mai tîrziu asudat tot, măcar dispoziţia i se schimbase.

– Ai dansat iarăşi?

– Nu, s-au făcut pariuri pe căţăratul pe frînghie, rostise el. Şi am cîştigat!

Zîmbise, dorindu-şi să-l fi văzut. Fără îndoială că fusese o mare surpriză pentru marinarii care-l considerau un fel de James.

– Marinarii au avut surpriza vieţii lor, nu?

– Cam aşa ceva, rîsese el, după care se aşezase la masă şi începuse să deseneze ceva. De cînd îi schiţase casa, ea îl tot îmboldise să mai deseneze şi altceva decît clădiri, ba chiar îi şi pozase, însă el nu vădise nici cel mai mic talent la desenul artistic, aşa că rămăsese mai departe la cel tehnic.

În momentul acela gîndul că avea să-l piardă pe Angus o îndurerase cumplit, aducîndu-i lacrimi în ochi.

Acum, de abia trezită din somn, se simţea mult mai calmă. După ce o săptămînă căzuse din hamac, în cele din urmă se obişnuise , iar acum, cînd se uită spre el, constată că o privea cu ochi roşii, de parcă n-ar fi dormit toată noaptea.

– Te simţi bine, scumpa mea? o întrebă el.

– Sînt bine, răspunse ea zîmbind. Şi chiar era bine. Ba chiar se simţea puţin surescitată la gîndul aventurii care o aştepta. În cîteva ceasuri urmau să tragă la ţărmul Lumii Noi.

Angus era groaznic de nervos.

– Dar dacă nu e pregătită nici o casă pentru tine? o întrebase cu o zi înainte. Dacă Harcourt n-a aranjat de fapt nimic?

– Tu mi-ai spus că mai mult ca sigur a aranjat ceva pentru el, iar eu o să mă folosesc de ceea ce e gata pregătit cît de mult o să pot. Încetează să te mai agiţi aşa de mult.

– Nu m-am agitat niciodată în viaţa mea, răspunsese el ţeapăn.

Cîteva ceasuri mai tîrziu, cand vasul ancoră în port, Edilean era convinsă că nu mai văzuse atîta aglomeraţie şi agitaţie în viaţa ei. Mare parte din viaţă şi-o petrecuse la Londra, dar aici totul era diferit. Era mult mai zgomotos, mai murdar şi mai mare. Putea vedea străzile pline de oameni, căruţe şi animale. Dar cu tot zgomotul şi murdăria, se simţea pulsul nebun al unui oraş aflat încă în plină dezvoltare, ori aşa ceva nu găseai în bătrîna Londră.

– E minunat, îi mărturisi lui Angus care stătea aproape de ea.

– Miroase rău, fu răspunsul lui, prinzînd-o de mînă.

– Nu mai rău ca la Londra.

– Asta am spus şi eu. Pute!

Edilean rîse şi se îndepărtă de el.

– Haide, trebuie să vorbim să ne aducă toate cuferele sus. Vreau să le număr să fiu sigură că nu pleacă nimeni cu vreunul din ele.

– Sunt prea grele, rosti Angus morocănos, dar o porni pe urmele ei.

Cîteva minute mai tîrziu se întoarseră în cabină, iar Edilean verifică pentru ultima oară să nu fi rămas nimic neîmpachetat.

– Gata, cred că am luat tot, rosti ea, pornind spre uşă, însă Angus o prinse de braţ şi o trase aproape de el.

– Scumpa mea, îi zise privind-o în ochi, dacă o să ai vreodată nevoie de ceva, de orice, ştii bine că o să vin. O să te ajut.

Edilean îşi aşeză mîinile pe pieptul lui şi-i zîmbi cu drag.

– Da, ştiu, dar şi tu dacă o să ai vreodată nevoie de ceva, o să fiu alături de tine şi o să te ajut.

– Pe mine? De ce aş putea avea eu nevoie? o întrebă el amuzat.

– Dacă o să te însori cu Tabitha, o să ai nevoie de foarte multe. Ai grijă însă să nu te fure.

– Nu cred c-o să se întîmple aşa ceva, rosti el zîmbind şi strîngînd-o mai bine în braţe.

– Lasă-mă, încercă ea să se elibereze. Căpitanul o să vrea să-şi ia rămas bun de la noi, iar eu trebuie să mă interesez dacă mă aşteaptă cineva. Oare o fi vreun bărbat?

– Un bărbat?

– Da, rosti ea, netezindu-şi poala rochiei. Un bărbat. Ai auzit de specia asta, nu? Oricum o să am nevoie de un soţ. Nu-mi place să stau singură.

– Un bărbat, repetă Angus posomorît.

– Vrei să încetezi? Tu ce credeai c-o să fac odată ajunsă aici? Că o să stau frumos în salon şi-o să brodez suspinînd după tine, în timp ce tu te distrezi cu Tabitha, sau cu alta de teapa ei?

– Cred că ar trebui să discut mai întîi cu bărbatul cu care o să vrei să te măriţi, rosti el cu ciudă.

– Nu cred că e nevoie, răspunse Edilean. Am petrecut trei săptămîni în care mi-ai explicat ce înseamnă valoarea unui om. N-o să mai pic de fraieră în faţa unui chip frumos şi în mod sigur îi voi evita pe toţi cei care aleargă doar după bani. O să aştept un bărbat care mă place pe mine, care nu mă vede ca pe un copil neastîmpărat, aşa cum mă consideri tu.

– Ai fost o companie tare plăcută, rosti el privind-o de parcă ar fi vrut să-şi imprime în memorie fiecare trasătură delicată a feţei ei.

– Şi tu ai fost... rosti ea ezitînd un pic. Cînd nu te gîndeai la bustul generos al Tabithei, erai o companie la fel de plăcută.

– Bustul generos? se minună el.

– Mergem? întrebă ea, privind spre uşă şi aşteptînd să i-o deschidă.

– Da, răspunse Angus îndreptîndu-se spre uşă.

Edilean oftă din greu imediat ce acesta se întoarse cu spatele la ea. Se felicită în sinea ei că fusese în stare să joace teatru aşa de bine, pentru că ura gîndul că nu avea să-l mai vadă. Deşi se bucura că începea o viaţă nouă, sufletul ei era sfîşiat de iminenta despărţire de el. I-ar fi plăcut tare mult să-l prindă în braţe şi să-l implore să n-o părăsească. Însă ştia prea bine că el ii va spune că nu fac parte din aceeaşi clasă socială, ca n-au aceeaşi educaţie, apoi va lua masca de erou şi va face ce va crede el că e nobil, adică o va părăsi. Cum nu avea nici cea mai mică şansă să-l facă să se răzgîndească, era mai bine dacă-şi salva măcar mîndria, fără a-l lăsa să vadă ce simţea pentru el.

– Doamnă Harcourt, rosti căpitanul Inges imediat ce-i văzu pe punte. A fost o plăcere să vă avem la bord. Sper să ne mai întîlnim.

– Sigur că da, răspunse Edilean, sper să ne vedem aici, în oraş sau în Virginia. Poate că... se opri atunci cînd căpitanul se întoarse să privească cu atenţie spre doc.

– Iat-o! rosti el. Începusem să mă întreb dacă aranjamentele soţului tău nu s-au stricat.

– Aranjamente? se miră ea.

– Cînd a cumpărat biletele de voiaj. Sînt convins că ţi-a spus.

– Desigur, rosti Edilean, dar cred că mi-a zburat cu totul din minte.

– O femeie care se află în condiţia ta e normal să mai aibă astfel de scăpări, îi zise el cu grijă de bunic.

Edilean aproape că uitase că le spusese că era însărcinată. Toate aceste lucruri parcă se petrecuseră cu foarte multă vreme în urmă. În acel moment Angus se afla în măruntaiele navei, supraveghea cuferele cu aur şi orice altceva dorise James să mai ia cu el.

– Şi ce anume cuprindea aranjamentul la care vă refereaţi? întrebă ea.

– Trăsura verde. Iat-o! Căpitanul se întoarse s-o privească şi constată că tot nu înţelegea. Privi în jur, căutîndu-l probabil pe Angus. Sper din suflet să nu fi stricat vreo surpriză. Sora soţului tău trebuie să vă întîmpine şi mi s-a spus că o să vină cu o trăsură verde cu emblema unui duce pe ea. Nu văd ce emblemă e pe ea, dar cred că asta-i trăsura cu pricina, nu? Sunt convins c-o s-o recunoşti pe cumnata dumitale.

– Nu, răspunse Edilean. N-am cunoscut-o încă.

– Doamne, acum chiar că am stricat toată surpriza, îmi cer scuze.

Edilean privea neajutorată spre trăsura aceea. Acum ce se făcea? Încă nu se pusese platforma pe care pasagerii să poată coborî, ca atare nu putea să fugă. Sora lui James? Nu ştiuse că James avea o soră. O soră ştia totul despre fratele ei, despre soţia sa, poate chiar şi despre aur, sau cum îl drogaseră şi-l lăsaseră în camera aceea de la han. Sau mai rău, poate că ştia că Angus era căutat pentru răpire.

Simţi o mînă mare şi caldă pe umăr, iar Edilean ştiu că Angus era acolo şi că era conştient de toate cele petrecute.

– Stai calmă, îi şopti el. O să aranjăm noi şi treaba asta, n-o să avem probleme.

Edilean ridică ochii spre el.

– Cred că ar fi mai bine să pleci, îi zise ea. Ia bijuteriile alea şi dispari în mulţime. Eu n-am făcut nimic rău. Eu am luat doar ce-mi aparţinea, dar tu ai fost acuzat de răpire şi nu ştiu dacă judecătorii de aici o să mă creadă pe cuvînt că am plecat cu tine de buna voie. Fugi!

Angus nu se mişcă din loc, continuă să-i stea alături, cu mîna pe umărul ei, privind concentrat spre trăsura cea verde. Părea aşa de somptuoasă, probabil că era cea mai de soi din tot oraşul. Mai văzuse asemenea trăsuri şi era convins că cea din faţa lui fusese făcută în Anglia.

– Nu plec de lîngă tine, rosti Angus, strîngînd-o de umăr atunci cînd portiera trăsurii se deschise.

Din trăsură coborî o femeie înaltă şi subţire. Părul cărunt o dădea de gol că era mult mai în vîrstă decît fratele ei. Îşi ferea ochii de soare cu o mînă şi privea cu atenţie la cei adunaţi pe puntea vasului. Angus şi Edilean se ascunseră instinctiv în mulţimea de marinari de pe punte.

– Nu poţi să vii cu mine, rosti Edilean, cu mîinile pe pieptul lui. Nu te poţi lăsa văzut de ea. Dacă o apucă strechea şi cheamă autorităţile, o să ajungi la închisoare.

Angus ştia că ea avea dreptate şi că cel mai bine ar fi fost să adune tot ce putea căra ca apoi să se strecoare nevăzut pe chei. Dar chiar şi aşa, n-o putea lăsa pe Edilean neprotejată.

– Poate că nu e chiar aşa de rău cum crezi, îi zise el, aşa că o să stau cu tine pînă cînd o să ştii sigur ce se petrece.

– Nu vrei mai bine să închiriezi o căruţă mare ca apoi să mergem amîndoi în Virginia? încercă ea să-l convingă.

– Nu, răspunse el încet, sărutîndu-i o mînă. Dar o să-mi fie tare dor de tine.

– Angus... începu ea din nou, dar el n-o lăsă să termine ce avea de spus.

– O să coborîm amîndoi de pe vas, dar fără să ne atingem. Poţi să-i spui că pe timpul călătoriei am vegheat asupra ta.

– Şi ce naiba-i spun atunci cînd o vedea că frate-său nu e pe vas?

– Spune-i că a fost reţinut. Dacă-l cunoşte cît de cît o să bănuiască eventual că a fugit cu amicii de pahar şi n-a mai vrut să aibă de-aface cu tine.

– M-ar fi lăsat să plec singură, asta-i clar, dar nu şi cu aurul.

Angus zîmbi.

– Aici ai dreptate, dar poate că ea n-are de unde să ştie. Sora mea nu crede niciodată nimic rău despre mine, poate că aşa crede şi ea despre fratele ei.

– Numai că tu nu faci nimic rău, rosti ea, aşa că sora ta ştie ea ce ştie.

Angus clătină un pic din cap.

– O să-mi fie dor de tine în fiecare zi. Dar cel mai dor o să-mi fie de felul în care te uiţi la mine. Haide acum, ar fi mai bine să te întîlneşti cu ea înainte să apuce să stea de vorbă cu căpitanul. Vezi cum o îmbrobodeşti să creadă că asta a fost ideea lui James.

Edilean se agăţă mai bine de braţul lui Angus, nedorind să-i dea drumul vreodată. Poate că el se gîndise că ea glumise cînd îi spusese să plece împreună, numai că nu fusese deloc o glumă.

– Haide, o îmboldi iar Angus. Poţi s-o faci. Nu uita că ai fugit ascunsă într-un sicriu. Acum e floare la ureche.

– Eram sub influenţa medicamentului ăla, răspunse ea. Mai ai vreun strop de laudanum? Aş putea să iau acum şi să te duci după aia la ea să-i spui că am murit pe drum. Ca în „Romeo şi Julieta". Stai, tu probabil nu ştii despre ce vorbesc eu aici. Nu vrei să ne întoarcem în cabină să-ţi spun toată povestea?

Cît timp vorbise ea, el o condusese cu binişorul spre pasarelă, iar cînd ajunseră în dreptul trăsurii, se îndepărtă de ea.

– Ţine spatele drept, îi şopti el. Margaret nu se pricepe la fel de bine ca mine la legatul corsetului. Mai bine m-ai fi lăsat pe mine să mă ocup de treaba asta.

– Margaret îmi mai lăsa şi un pic de loc ca să respir, iar ţie ajunsese să-ţi placă mult prea mult.

Chicotind, Angus o mai împinse odată spre pasarelă. Se afla la cîţiva paşi în spate şi se prefăcea că de abia o cunoştea.

Femeia stătea chiar în faţa lor, privind-o încruntată pe Edilean.

– Nu eşti fiica ducelui, o întîmpină ea, privind cu interes la cuferele ce erau aduse de marinari chiar în spatele ei. Semeni mai mult cu cealaltă.

– Eu sunt cealaltă, rosti Edilean oftînd. Mare parte din viaţă şi-o petrecuse alături de femei, aşa că ştia cum să le judece dintr-o privire. Eu sunt cea drăguţă şi cu avere.

Edilean auzi un geamăt de groază dinspre Angus, care se afla tot în spatele ei.

Femeia cea înaltă îi zîmbi încîntată.

– Şi cum ai reuşit să scoţi aurul din mîinile fratelui meu?

– Întotdeauna se găseşte un bărbat care să salveze o fată drăguţă care pe deasupra e şi bogată.

– Cum e cel care adastă pe lîngă tine şi acum? Hei! Tu! strigă ea, atunci cînd Angus se întoarse s-o privească. Acum poţi să pleci liniştit. N-am de gînd să-i fac vreun rău.

– Dar ea...

– E aici şi intenţionez să am grijă de ea. Se uită, în spate spre Edilean. Ai adus şi aurul cu tine?

– Da.

– Bine. Am o căruţă cu care să ducem aurul la bancă, în seif. Totul e aranjat. O porni spre trăsură şi aşteptă ca vizitiul să-i deschidă portiera. Haide, drăguţă, că n-avem toată ziua de pierdut. Sînt oameni care ne aşteaptă.

– Cred că aici s-a strecurat o greşeală, rosti Edilean, apropiindu-se de femeie ca să nu fie nevoită să ţipe. Nu m-am măritat cu fratele dumitale, spuse încet. El s-a însurat cu altcineva. Ea...

– Da, rosti femeia nerăbdătoare. Ştiu foarte bine ce anume a pus la cale. S-a însurat cu o femeie pentru titlu şi a sedus o alta pentru avere. Planul lui era să fure averea şi să păstreze titlul. Am greşit cu ceva?

– Nu, răspunse Edilean. Numai că lucrurile nu s-au petrecut aşa. James chiar s-a însurat cu fiica ducelui, numai că am aflat, mă rog, mi s-a spus, eu aveam încredere în el.

– Foarte rău, răspunse femeia. James n-a făcut nici un lucru cinstit în viaţa lui, oricît de mărunt. Primele cuvinte pe care le-a spus, cînd era mic, au fost minciuni.

– Înţeleg, rosti Edilean. Numai că nu văd nici un motiv pentru care noi două să... să ne cunoaştem mai bine.

Femeia se întoarse ca s-o privească pe Edilean cu luare aminte.

– Sunt încîntată să cunosc orice femeie care a reusit să-l păcălească pe nemernicul ăla de frate-meu. În plus, bănuiesc că ai plecat în mare grabă, ca atare, ai unde să stai, aici în Boston?

– Nu, răspunse Edilean. Începuse s-o placă pe femeia aceea care nu se ascundea pe după deget.

– Am o casă aici. Nu e achitată, evident, ţinînd cont că şi-a băgat şi fratele meu coada, dar cred că tu poţi remedia acest neajuns. Ai putea să mergi cu omul ăsta la un hotel, dar e bine să ştii că în acest caz vei fi asediată de tot felul de indivizi cu interese care mai de care mai dubioase. Ai putea să te laşi iar păcălită de un chip frumos, rosti ea, privind spre Angus de parcă acesta o ajutase pe Edilean doar de dragul averii.

Edilean nu prea era sigură de ce să spună. Întotdeauna avusese timp suficient la dispoziţie ca să ia o decizie. De Crăciun la un moment dat, primise trei invitaţii şi avusese nevoie de patru săptămîni ca să aleagă unde să meargă. Însă de cînd o luase unchiul ei de la şcoală, fusese obligată să ia hotărîri cu viteza luminii.

Femeia aştepta ca Edilean să se decidă dacă mergea cu ea sau nu. Cînd fata nu scoase nici un cuvînt, femeia oftă şi începu:

– Numele meu e Harriet Harcourt. Am patruzeci şi doi de ani, deci sînt o fată bătrînă în principiu pentru că familia mea a alungat toţi peţitorii. Nu am nici un venit şi nici o speranţă să am vreodată aşa ceva. Am participat la ultima şmecherie a fratelui meu pentru că n-am avut de ales, ori mă băgam cu el, ori mergeam să locuiesc cu o verişoară care mă urăşte şi care m-ar fi muncit pînă m-ar fi omorît. James m-a trimis acum cîteva luni aici ca să fac rost de o casă care să fie pregătită în vederea sosirii lui cu o nevastă, oricare ar fi fost aceea. Casa am luat-o cu puţinii bani pe care mi i-a dat şi dacă pînă săptămîna următoare n-o achit, o să fiu aruncată în stradă.

Se uită cu atenţie la Edilean.

– Ţi-am răspuns la toate întrebările legate de persoana mea?

– Cred că da, răspunse Edilean nesigură. Angus era cu spatele, însă ea aştepta din partea lui un semn. Spera să se întoarcă, s-o ia în braţe şi să-i spună că o va lua cu el în Virginia. În loc de asta, el dădu aprobator din cap şi atît. Deci voia ca ea să plece cu femeia aceea.

Apoi dădu uşor din cap şi spre cuferele cu aur, lăsînd-o să înţeleagă că urma să aibă el grijă să ajungă cu bine la bancă.

Cîteva minute mai tîrziu, Edilean era deja instalată în trăsură, faţă-n faţă cu domnişoara Harcourt.

– Crezi că James va veni în curînd la Boston? o întrebă ea.

– Cum ar putea? N-au nici o leţcaie, nici el şi nici nevastă-sa. Zîmbi ironic. Nu ar fi de-a dreptul tragic dacă ar fi nevoit să meargă şi să muncească pe undeva?

Edilean văzu zîmbetul luminos al femeii şi izbucni în rîs. În pofida tuturor măgăriilor pe care le făcuse ambelor femei, cel ce pierduse în cele din urmă fusese tot el.

Se opriră în faţa unei clădiri înalte şi înguste, de pe o stradă frumoasă, cu mulţi copaci pe margini.

Cînd Edilean se opri pe scări ca să privească în jur, Harriet o întrebă îngrijorată:

– S-a întîmplat ceva?

– Nimic, doar că... începu ea şi se opri. Ar fi putut jura că îl văzuse pe Angus, dar mai mult ca sigur că i se păruse numai. Acum probabil că deja vindea bijuteriile, ca pe urmă să fugă în Virginia, cît de mai departe de femeia care-i provocase atîtea neplăceri.

– Hai să intrăm atunci şi să discutăm despre afacerile noastre.

– Afaceri? întrebă Edilean.

– Sigur că da. Cît o să mă plăteşti ca să-ţi fiu menajeră, să am grijă de tine şi de casa asta pe care o s-o cumperi.

– Am înţeles, răspunse Edilean privind în sus la clădirea de patru etaje. Oftă, apoi intră în casă. Interiorul fusese mobilat modest şi destul de sumbru, pentru gustul ei.

– După cum bine vezi, zise Harriet, n-am cumpărat cine ştie ce mobilă. Pe de-o parte pentru că n-aveam bani, pe de altă parte pentru

că n-aveam idee ce gusturi are fiica ducelui. Sper că nu vrei mai ştiu eu ce oglinzi măreţe sau scaune cu margini aurite.

– Nu, răspunse Edilean. Mie-mi place Chippendale, i-am văzut mobilele pe la alţii şi mi-a rămas gîndul la ele.

– Atunci sper că poţi să desenezi ce ai văzut ca să putem da comandă la un atelier de aici. Acum, în privinţa găsirii unui soţ, n-am avut vreme să mă gîndesc la asta, dar cunosc cîţiva bărbaţi potriviţi pentru tine.

– Soţ, murmură Edilean de parcă n-ar fi ştiut ce însemna acel cuvînt.

– Da. Nu asta-i ceea ce-ţi doreşti? Nu de asta te-ai cuplat cu fratele meu?

– Am crezut că-l iubeam, răspunse Edilean intrînd în salon. În încăpere erau doar două fotolii mari acoperite de un fel de pînză roşie şi o măsuţă mică de ceai.

– Desigur, chipul fratelui meu e uşor de îndrăgit. Devine de nesuportat însă atunci cînd ajungi să-l cunoşti. Ţi-e foame? Putem lua ceaiul chiar aici.

– Un ceai ar fi minunat, răspunse Edilean, aşezîndu-se pe un fotoliu şi privind în jur. Ferestrele n-aveau draperii şi constată că mulţi trecători se uitau curioşi pe gem la ele.

Cînd Harriet părăsi camera, Edilean se ghemui pe fotoliu cît mai comod. Draperii, Harriet, eventuali soţi, toate începură să se învîrtă în mintea ei.

Atunci cînd Harriet reveni cu o tavă mare pe care se afla serviciul de ceai şi o farfurie cu fursecuri pregătite chiar de ea, Edilean dormea dusă. Harriet puse tava pe masă şi se aşeză pe celălalt fotoliu. Luă o prăjiturică şi începu să ronţăie din ea în timp ce privea la fată.

Adevărul era că Harriet se bucura nespus că nu venise fratele ei împreună cu fiica ducelui. De fapt se bucura nespus că fratele ei nu mai venise deloc. Se decise să-i scrie în seara aceea că îl aşteptase la navă, el nu apăruse, iar ea fusese nevoită să renunţe la casă şi să se angajeze damă de companie pentru o bătrînă năzuroasă. Nu, mai bine-i scria că lucra ca menajeră la un văduv cu şase copii. Era în stare să spună orice numai ca James să nu vină vreodată în America şi să o lase fără un post care putea deveni extrem de călduţ şi profitabil.

Cînd Edilean se foi în somn, Harriet zîmbi. Era o fată aşa de drăguţă, iar ochii ei mari priveau lumea încă miraţi. Se furişă în micul birou de lîngă bucătărie şi reveni de acolo cu o pătură pe care o aşeză cu grijă peste Edilean. Biata de ea, era probabil cumplit de obosită.

Pentru o clipă Harriet o privi, apoi îi aşeză o şuviţă pe după ureche. Dacă ar fi avut o fiică, i-ar fi plăcut să fie exact aşa.

– O să ne descurcăm de minune, şopti ea. O să ne facem împreună o viaţă cît mai frumoasă. Zîmbind, se duse la bucătărie ca să pregătească ceva pentru cină. Poate că acum dacă tot aveau bani, îşi permiteau să angajeze o bucătăreasă.

CAPITOLUL 14

Edilean dormea în patul cel nou luat de la atelierul din josul străzii şi în aşternuturile cumpărate direct de pe o navă proaspăt sosită din Franţa. Pe măsuţă avea nişte farfurii şi o lampă cumpărate de ocazie. Dulapul mare îl luase de la un domn care se întorcea în Anglia. Pentru perdelele de la baldachin se dusese tocmai în afara oraşului pe drumuri infernale, pînă la o fermă de unde le luase pe o nimica toată.

Cînd Edilean auzi zgomotul de la fereastră, fu incapabilă să se trezească, gemu doar uşor şi continuă să doarmă. Nu se trezi nici cînd cineva aprinse o lumînare. Dar atunci cînd cineva îi astupă gura, se dezmetici imediat şi dădu să ţipe.

– Eu sunt, scumpa mea.

Recunoscu imediat mîna caldă ce-i acoperea gura, iar atunci cînd simţi şi trupul mare al lui Angus aşezat alături de ea în pat, se repezi să-l cuprindă cu braţele pe după gît. Lacrimile îi umplură ochii şi începu să se suspine cu faţa sprijinită de pieptul lui. Îi simţea aşa de bine bătăile inimii.

– Am crezut că ai plecat în Virginia şi că n-o să te mai văd niciodată. Ne-am despărţit cu atît de mult timp în urmă şi...

– Gata, fată, taci, îi şopti el mîngîindu-i părul. N-au trecut decît şase săptămîni. Nu cred că viaţa ta a fost aşa de rea încît să ai impresia că au trecut luni de zile.

– Ba da, suspină ea. Adică nu, nu a fost așa de rea, dar eram obișnuită să te văd în fiecare zi. Se agățase de el cu toată forța, el însă n-o luase în brațe. Cu o mînă se sprijinea de pat și cealaltă era în părul ei.

Ea lăsă capul pe spate ca să-l poată privi mai bine. Nu se mai bărbierise de mult, iar ochii îi erau obosiți și plini de griji.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic, răspunse el, mutîndu-se la marginea patului. Am venit să văd ce faci? Cum se poartă cu tine femeia aia?

– Harriet?

– Da, parcă așa o chema, fata bătrînă.

– Nu-i mai spune așa. E o femeie de treabă. A fost foarte drăguță cu mine și am petrecut mult timp împreună.

– O placi?

– Foarte mult. Cînd Edilean îi întinse mîinile, el le luă și le privi în lumina slabă a lumînării. Ceva nu era în regulă. De ce ești încă aici? De ce n-ai plecat imediat în Virginia?

– Îmi place aici, asta-i tot, răspunse el, încă privindu-i mîinile. Aproape că am uitat că există asemenea mîini mici și fine ca ale tale.

Încă mai purta hainele lui James, dar ea știa bine că ceva nu era în regulă.

– Vreau să știu ce ai pățit.

– Nimic, răspunse el tare, după care privi speriat spre ușă. Unde e?

– Nici o grijă, Harriet doarme profund. Nu ne-ar auzi nici dacă ne-am apuca să facem dragoste

Angus îi eliberă mîinile.

– Vorbești de parcă ai ști ce-i aia.

– Am auzit destule ca să-mi dau seama și singură, rosti ea.

– Și asta ce vrea să însemne?

– Cum așa? Știi bine că fiecare bărbat din zonă vrea să se însoare cu mine. Am avut parte de bărbați bătrîni, tineri, slabi, scunzi, grași, niciodată căsătoriți sau văduvi, toți au venit în vizită și m-au curtat, unii lăudîndu-se cu măiestria lor în a face dragoste cu o femeie.

Angus se instală mai bine în pat.

– Și pe care dintre ei ai pus ochii?

– Pe niciunul, răspunse ea, dar cînd îi văzu zîmbetul se gîndi că nu merita să spună adevărul. Dar au fost cîțiva care mi-au stîrnit un pic interesul. Unii sunt chiar foarte manierați și eleganți.

– Dar nu l-ai acceptat pe niciunul dintre ei, nu?

– Ce vrei de fapt? Mă ceri cumva de nevastă?

Zîmbind, Angus se ridică din pat și se duse în celălalt capăt al odăii.

– N-am plecat din Boston, așa că am auzit destule despre tine. Ai produs multă agitație printre bărbații de aici. O tînără frumoasă și bogată, care are pe deasupra și o casă frumoasă. Da, i-ai pus pe toți pe jeratic.

– Cum adică n-ai plecat din Boston?

Angus se așeză pe scaunul de lîngă pat.

– N-am venit pînă aici ca să vorbim despre mine. Vreau să vorbim despre tine, despre ce-ai mai făcut, despre cum te înțelegi cu sora lui Harcourt.

– Ți-am mai spus, e o femeie tare cumsecade. Acum Edilean îl studia cu mare atenție. I se părea că slăbise destul de mult. Problema era că încă nu-și dădea seama ce anume nu era în ordine.

– Ai mai slăbit? Pari mult mai subțire decît te știam.

– N-am avut nici o femeie care să aibă grijă de mine să mănînc, răspunse el cu un zîmbet. Edilean era în cămașă de noapte iar el nu mai văzuse vreodată ceva atît de frumos.

– Angus, șopti ea, trăgînd cuvertura la o parte de pe pat, ca pe o invitație.

– Ești un diavol, se supără el. Gata, nu mă mai ispiti. O să plec mîine din oraș și am vrut să-mi iau rămas bun și să aud din gura ta că ești bine.

– Da, sînt... Se opri și-l privi foarte serioasă. Nu! N-am de gînd să mint. M-am plictisit de moarte! Angus, toți indivizii ăia... toți sînt groaznic de plicticoși. Uneori simt cum îmi pierd răbdarea cu ei. Încearcă să mă impresioneze fie cu educația lor, fie îmi împuie capul cu recoltele.

– Să înțeleg că știu să citească? o întrebă el zîmbind.

– Da, deși de multe ori îmi doresc să nu fi știut. Mă curtează cu tot felul de poeme și serenade. Își imaginează că dacă o să-mi citească în latină o să mă fulgere deodată dragostea.

– Și nu s-a întîmplat?

– Deloc, flutură ea din mînă. Te rog, mai spune-mi ceva. Mi-a fost așa de dor de tine!

– Serios? o întrebă el. Și eu... Se întrerupse pentru că nu voia să-i spună cum se gîndise la ea în fiecare zi. Cum nu se putuse dezlipi de orașul în care locuia ea. De fiecare dată cînd voise să plece în Virginia, ceva îl oprise. Rareori trecea vreo noapte în care să nu stea în fața casei ei ca să-i privească geamul. Știa cînd stingea lumînarea și cînd se culca foarte tîrziu.

– Tabitha ce mai face? întrebă Edilean, aproape scuipînd numele acelei femei.

– Bine. O să ne căsătorim mîine înainte să plecăm spre Virginia.

Edilean făcu ochii mari de tot.

– Scumpa mea! Și mie mi-a fost tare dor de tine. N-am mai văzut-o pe Tabitha de cînd am debarcat. Ne-am luat rămas bun, continuă el, fără să-i spună cît de înfocat fusese acel rămas bun, apoi ea a dispărut. Habar n-am, poate deja s-a măritat.

– Orice ar fi făcut, sigur nu e de bine.

– De ce o urăști atît de mult? Pentru că am dansat cu ea?

– Nu are nici un pic de moralitate.

– Nu crezi că ești cam aspră?

– Nu contează, oricum nu-mi pasă. Chiar pleci mîine spre Virginia?

– Da, o să plec. Căruța e gata încărcată și am și doi cai foarte buni.

– Și ce-o să faci cînd o să ajungi acolo?

– Cumpăr teren și-mi construiesc o casă.

– La Williamsburg?

– Știi bine că nu prea suport orașele. Boston-ul e prea zgomotos și prea aglomerat. Prefer un loc în care să-l cunosc pe fiecare om.

– Ca în Scoția, rosti ea încet.

E dădu din umeri.

– Așa sînt eu obișnuit. Dar tu? Ce anume vrei tu? În afară de un bărbat care să nu te plictisească.

– Nu știu. Edilean dădu deoparte cuvertura și coborî din pat. Dădu să se întindă după halatul care era la picioarele patului, dar renunță. Mai bine se plimba prin fața lui doar în cămașă de noapte. Cînd eram în Anglia știam exact ce vroiam de la viața, însă aici e altceva. Nu știu ce anume, poate soarele, nu-mi dau seama.

– Poate căldura asta cumplită, răspunse el. De abia suport să stau îmbrăcat pe zăpușeala asta.

– Am auzit c-o să fie și mai cald de atît, rosti ea, apropiindu-se cu încă un pas de el. Era goală pe sub cămașa de noapte, care în lumina aceea, părea aproape transparentă. Iar în Virginia e și mai cald ca aici.

– Bănuiesc c-o să mă obișnuiesc cu vremea.

Ea se mai apropie un pic de el.

– Ce joc faci acum? se încruntă el. Era mai bine dacă nu veneam.

– Angus, începu ea, vreau să vin...

– Nu, n-o spune! o întrerupse el. Nu-mi cere ceea ce nu pot să-ți ofer.

– Te rog, îl imploră ea. Cu tine sînt vie și plină de energie, gata să fac planuri pe care apoi să le pun în aplicare. Aici, în casa asta, viața mea e la fel ca aceea din Anglia.

– Și ce, atunci nu-ți era bine?

– Ba da, dar nici nu știam altceva. Nu aveam habar că viața îți poate oferi așa de multe, rosti ea, mai apropiindu-se cu un pas.

– Nici nu ai habar ce anume spui acum. Ai petrecut timpul prin internate alături de alte fete. Nu știi cum e atunci cînd un bărbat și o femeie trăiesc împreună.

– Atunci spune-mi tu, îl îmboldi ea. Sau și mai bine, arată-mi!

El își așeză mîinile pe umerii ei, încercînd s-o țină la distanță.

– Scumpa mea, crede-mă cînd iți spun că ceea ce crezi tu că vrei nu se poate. Tu vrei ca eu să fiu altcineva, ori asta nu pot.

Edilean scutură mîinile lui de pe umeri și-i întoarse spatele.

– Deci ne-am întors la același lucru, nu? Tu ai dus o viață grea, în timp ce eu am crescut în puf.

– Mai mult sau mai puțin, răspunse el.

– Iar rîzi de mine?

– Ca de obicei, nu?

– Da, ca de obicei, îi zîmbi ea. Mă faci să rîd de mine. Se trînti cu năduf pe marginea patului. Of, Angus, ce o să mă fac de aici înainte?

– Mărită-te cu un om cumsecade și fă o sută de copii, răspunse el, simțind cum i se punea nodul în gît. Aceia nu vor fi copilașii lui. Așa cum stătea ea pe marginea patului, n-ar fi trebuit decît s-o

împingă ușor pe spate. Își frecă ușor bărbia. N-ar fi trebuit să vin aici în seara asta.

– Să-ți trimit o invitație la nuntă? îl întrebă ea furioasă.

– Nu, nu cred că aș putea suporta, răspunse el încet.

Edilean se uită în sus spre el și-i înțelese expresia de pe față, așa că se apropie, se ridică pe vîrfuri, și îmbrățișîndu-l îi ceru:

– Stînge-mă în brațe. Strînge-mă ca și cum n-aș fi doar un copil năzuros. Gîndește-te că sînt Tabitha.

Angus își plimbă degetele prin părul ei bogat care atîrna desfăcut pe spate, apoi ridică o șuviță. Lucea precum aurul topit în lumina slabă. O duse la nas și-i inspiră aroma.

– Ăsta e aurul pe care mi-l doresc, șopti el răgușit. Oamenii ăia sînt niște proști dacă nu sunt în stare să te facă să rîzi și nu te aruncă pe calul lor ca să fugă cu tine.

– Nu vrei să faci tu asta? întrebă ea, cu ochii ațintiți pe buzele lui.

– Nu pot, rosti el cu greutate.

– De ce? îl chestionă ea, lipindu-se cu coapsele de el. Uneori am senzația că toți bărbații din orașul ăsta mă plac, numai că pe mine nu mă interesează și știi de ce?

– Nu, răspunse el, lipindu-și fața de părul ei. De ce nu te-ai îndrăgostit de unul dintre băieții ăștia eleganți?

– Pentru că în comparație cu tine, nu fac doi bani.

– Cu mine? zîmbi el, mîngîindu-i părul și apoi și obrazul. Sînt crescuți la fel ca și tine. Ce n-au ei și am eu?

– Oare ce-ar face dacă s-ar trezi cu o femeie care iese dintr-un sicriu?

Angus izbucni în rîs, iar ea profită de ocazie ca să-și lipsească sînii de pieptul lui.

– În primul rînd nu cred că ar mîna ei caii de la o căruță, ar plăti pe altcineva s-o facă.

– Exact! Angus, chiar nu poți pricepe deloc că te iubesc?

– Nu, nu spune asta. Își îndepărtă mîna din părul ei. Nu vorbești serios.

– Ba vorbesc foarte serios. Și să nu-mi spui că nu știu ce e dragostea. Oamenii se nasc știind ce este dragostea. Chiar și cei care n-au avut parte de ea, tot știu ce le lipsește.

– Ești foarte tînără și...

– Și tu ești la fel de tînăr. Cine te aude vobind așa ar zice că ai o sută de ani, numai că ești foarte tînăr și ai toată viața înainte. Vreau să vin cu tine, să fac parte din viața ta. Vreau să...

El îi desfăcu brațele din jurul gîtului și o privi extrem de serios.

– Nici nu știi ce spui. Tu te-ai îndrăgostit de ceea ce crezi că sînt. În mintea ta eu sînt un... un...

– Un erou scoțian romantic? îl ajută ea, încleștînd pumnii. Tocmai îi spusese că îl iubea, iar el deja o contrazicea spunîndu-i că de fapt i se părea. Crezi că te văd ca pe un personaj de poveste? Ca pe cineva perfect?

– Cred că...

Edilean nu-l lăsă să termine ce avea de spus.

– Știu foarte bine cum ești. Te cunosc mai bine decît ai crede. Ești groaznic de încăpățînat. Chiar și acum cînd o femeie bogată și nu tocmai slută ți-a spus că te iubește, tot nu vrei s-o accepți, doar din încăpățînare. Ca să nu mai vorbim de firea ta infernală, continuă ea. Te răzbuni pe cei din jur pentru ceva ce n-are legătură cu ei. Îți place să-i tachinezi pe ceilalți, dar Doamne ferește să rîdă cineva de tine, pentru că atunci mîndria te face să devii aproape stană de piatră. Parcă îngheți, iar ochii tăi spun foarte limpede că nu îți e permis să îl iei în rîs pe McTern din clanul McTern.

– Dacă tot sînt așa de groaznic, nu înțeleg de ce ai vrea să stai alături de mine.

– Poftim! exclamă ea. Uită-te la tine! Vii în camera mea pe fereastră, stai cu mine în pat pînă cînd înnebunesc de dorință, apoi cînd îți spun că te iubesc, îmi zici că-s prea copil ca să știu ce e aceea dragoste. Iar acum te mai și superi pe mine! Nu ești doar needucat, ci și prost pe deasupra. Haide, pleacă de aici. Fugi în Virginia și...

Edilean se întrerupse atunci cînd el o prinse în brațe și-i astupă gura cu gura lui. Edilean crezuse că se putea lăuda că știa să sărute, doar făcuse practică în vacanțe în vizită la prietenele ei, dar nimic n-o pregătise pentru Angus.

Sărutul lui nu era nici blînd, nici ușor. Era plin de pasiunea stăpînită atîta amar de vreme. Angus o dorise încă din clipa în care o văzuse pentru prima dată, în curtea conacului din Scoția. În timpul săptămînilor în care fuseseră amîndoi în aceeași cabină aproape că-l scosese din minți de dorință. Uneori și cel mai simplu gest al ei îl trimisese direct pe punte la aer curat.

La început o sărută cast, cu buzele strînse, însă atunci cînd se înmuie toată în brațele sale, deschise gura. Cînd limba lui o atinse pe ea ei, iar ea gemu înăbușit de plăcere, simți că mai avea puțin și exploda.

Cînd genunchii ei cedară, o luă în brațe și o duse ușor spre pat. O văzuse de multe ori în pat și de fiecare dată își dorise să se așeze alături de ea, s-o strîngă în brațe, s-o mîngîie. Fuseseră atîtea nopți în care stătuse treaz în hamacul lui *și doar o privise dormind*. Știa fiecare sunet pe care-l scotea în somn și le iubea pe toate.

Adînci sărutul, iar trupul ei aproape că se mulă pe trupul lui. Edilean își ridică un picior peste coapsa lui, iar el începu să-i mîngîie pulpa, coapsa și apoi fundul mic și rotund.

– Edilean, șopti el, în timp ce-i săruta fața și gîtul.

– Da, răspunse ea. Fă cu mine ce vrei, dar nu te opri.

Angus gemu auzind-o. Nu crezuse că dorința putea să crească mai mult de atît. În timp ce cămașa i se ridica tot mai mult, trupul ei se lipea și mai tare de trupul lui.

– Fă dragoste cu mine, îi șopti ea. Te rog. Te doresc de atîta vreme.

– Și eu pe tine, răspunse el, sărutîndu-i umărul dezgolit. O mînă i se pierduse în părul ei auriu, iar cealaltă se plimba slobodă peste pielea ei catifelată.

Ea-i săruta fața, pierdută în pasiune, iar el gemu încîntat. Începu iar să-i sărute buzele, în timp ce mîinile ei cutreierau peste pieptul lui.

– Iubește-mă, îl îndemnă ea din nou. Iar mîine ne căsătorim și plecăm spre Virginia.

– Da, șopti el, năucit de asaltul mîinilor ei mici asupra pieptului lui. Stătea cu capul pe spate și totul plutea parcă în ceață, dar totuși un cuvînt ajunse la el. Căsătorim? reuși el să bîiguie.

– Da, să ne căsătorim, rosti ea, acoperindu-i iar gura.

– Nu! rosti el deodată și-o împinse. Cînd o privi, gemu din nou. Edilean stînd într-un salon la ceai era o priveliște frumoasă, dar Edilean în cămașă de noapte, ciufulită, cu umerii dezgoliți și ochii umbriți de pasiune, era mai mult decît îndrăznise el să spere vreodată în cele mai nebunești vise.

Însă nu putea lăsa lucrurile să meargă pană la capăt. Nu putea îndura să vadă cum dragostea ei se transforma în ură. Nu se putea îndura să-i ofere ceea ce dorea pentru moment, ca apoi să-i suporte disprețul. Nu, mai bine purta în sufletul lui imaginea ei așa cum era acum, decît să-i simtă mai tîrziu dezgustul.

– Nu pot, șopti el cu greu. Nu ești pentru mine și nu am de gînd să te pîngăresc.

În numai cîteva secunde, Angus deja plecase, sărind pe gemul pe care intrase și dispărînd apoi în întuneric.

Lui Edilean îi trebuiră cîteva momente bune ca să-și revină din extaz și să realizeze că omul pe care-l iubea dispăruse. Nu-i oferise doar trupul ei, ci și dragostea și viața, dar cu toate astea o părăsise! Refuzase tot ce-i oferise ea.

Înainte să realizeze bine tot ce se petrecuse, ușa de la dormitor se deschise și în prag apăru Harriet, cu un halat peste cămașa de noapte, bonețică pe cap și o lumînare în mînă.

– A plecat, rosti Harriet, privind-o pe Edilean cum realiza încet ce se petrecuse și cum în ochii ei pasiunea era înlocuită de altceva. Gata, a plecat, zise iar, așezîndu-se pe pat lîngă ea și trăgîndu-i cămasa de noapte peste coapsa dezgolită.

– M-a părăsit, șopti Edilean, cu neîncredere în ochi. I-am spus că-l iubesc, iar el a fugit.

– Știu, răspunse Harrier.

– Nu, nu știi, nici n-ai avea cum.

– Ba da, răspunse Harriet. Cînd eram de vîrsta ta m-am îndrăgostit și eu, dar după ce a vorbit cu tata și a aflat că n-am avere, m-a părăsit. Știu cum e să iubești și să pierzi.

– Dar eu am bani, rosti Edilean cu stupoare. M-a părăsit pentru că... Ridică privirea spre Harriet. Nici nu știu măcar de ce m-a părăsit. Nu știu de ce nu mă iubește așa cum îl iubesc eu, continuă ea cu ochii plini de lacrimi.

Harriet deschise larg brațele, iar Edilean se cuibări la pieptul ei ca să-și plîngă amarul.

– Îl iubesc, mărturisi ea printre suspine. Îl iubesc, dar el nu mă crede. Zice că nu-l cunosc, dar eu îl cunosc foarte bine.

Harret nu-i putea spune lui Edilean că auzise absolut tot ce se petrecuse acolo. Nu putuse dormi, așa că auzise foșnete afară. Se

dăduse jos din pat ca să coboare la Edilean s-o prevină, dar apoi îi auzise vorbind şi-i recunoscuse glasul. Era bărbatul acela de pe vas. Cînd o întrebase de el, Edilean nu-i spusese aproape nimic, nu-i dăduse importanţă, însă Harriet nu se lăsase prostită, ştia că era îndrăgostită de el. De aceea toţi cei care veneau s-o curteze păreau plictisitori.

În seara aceea Harriet ascultase totul cu neruşinare. Îşi amintise de ea în tinereţe, cînd bărbatul iubit insistase să facă dragoste cu ea, iar ea-i spusese să aştepte noaptea nunţii. Apoi iubitul ei dispăruse cînd aflase că nu avea avere. După aceea Harriet şi-ar fi dorit să nu-l fi refuzat şi să fi petrecut împreună măcar o noapte de pasiune, chiar dacă după aceea ar fi făcut un copil şi ar fi fost trimisă departe de familie. Dar pe atunci nu ştiuse că nu va mai avea o a doua şansă în iubire.

Cînd Edilean şi tînărul de pe vas păruseră a fi gata să se iubească, Harriet se îndepărtase zîmbind, bucuroasă că în fine cei doi îşi găseau liniştea şi fericirea, dar imediat după aceea auzise o bufnitură şi cînd se uitase pe fereastra de pe hol, văzuse o umbră dispărînd pe stradă. Îi trebuiseră cîteva momente înainte să intre în dormitor la Edilean.

Acum o ţinea în braţe şi o mîngîia de parcă ar fi fost fiica ei.

– Gata, scumpa mea, rosti ea. Ştiu că acum nu o mă crezi, dar o să treci şi peste asta.

– Nu, n-o să pot. Nu înţelegi. Pare să mă iubească acum şi pe urmă nu mă mai iubeşte.

Harriet nu ştia cum să-i explice că Angus o iubea enorm de mult dacă izbutise să-şi înfrîngă dorinţa şi să plece de acolo, numai pentru că era un om cum rar mai întîlneai, un om de onoare! Cînd ascultase la uşă, Harriet înţelesese care era problema lui, şi-i dădea dreptate. Chiar dacă Edilean se considera o persoană ca oricare alta, nu era deloc aşa. Fusese îngrijită şi răsfăţată întreaga viaţă. Nu ştia cum era să-ţi doreşti ceva, chiar şi o rochie nouă, şi să nu-ţi permiţi. Dacă se mărita acum cu Angus, Harriet era sigură că urma să ajungă să-l dispreţuiască.

– Gata, suspină Harriet. O să mă duc să-ţi aduc un lichior, ca după aia să dormi.

– Nu pot să dorm, răspunse Edilean. Nu vreau să dorm.

– Ştiu, răspunse Harriet. Dar trebuie. Iar lucrurile vor părea mai simple mîine dimineaţă.

– Nu, n-o să-mi revin niciodată.

Harriet îi luă mîinile în ale ei şi-o privi în ochi.

– Poate că nu, dar prin viaţă o să treci prin multe, iar după unele de abia dacă o să poţi să supravieţuieşti. Aşa e viaţa pe pămîntul ăsta. Numai în ceruri o să ne găsim liniştea. Acum întinde-te şi stai cuminte pînă vin eu cu lichiorul, şi o să bei un pahar, poate chiar toată sticla, de ce nu? Ai înţeles?

– Da, rosti Edilean sfîrşită, lăsîndu-se să cadă peste perne şi tragînd cuvertura pînă sub bărbie.

CAPITOLUL 15

– Te rog, uite mă pun și în genunchi dacă vrei, dar te rog, gata cu suferința asta, rosti Harriet două zile mai tîrziu, în timp ce Edilean privea fără chef pe geam în fața tăvii neatinse pe care se afla micul dejun.

– Nu sufăr, rosti ea după ce o privi pe Harriet, apoi oftă. Bine, poate că jelesc un pic, dar mai degrabă sînt foarte tristă. Am fost respinsă și mă doare.

– Dar nu te-a respins, rosti Harriet poate pentru a suta oară. O făcuse pe Edilean să-i povestească totul de-a fir a păr, ca să nu-i mărturisească totuși că ascultase la ușă. A avut motive întemeiate ca să plece așa, continuă ea, fără să-i spună că Angus avea mare dreptate.

Din păcate, Edilean suferea cumplit, indiferent ce i-ar fi spus oricine. De două zile revedea într-una firul întîmplărilor încercînd să înțeleagă ceva. Poate că Angus avea dreptate și fusese toată viața răsfățată. Poate că bărbații îi făcuseră pe voie. Edilean știa bine că o plăceau, că le plăcea felul în care le zîmbea, dar că mai ales averea ei le făcea cu ochiul, pentru că ar fi putut trăi liniștiți din ea pînă la sfîrșitul vieții.

Numai că, atunci cînd în fine se hotărîse ce bărbat își dorea, acesta o respinsese.

– Și cu Angus doi, șopti ea.

– Ai spus ceva, scumpo?

– Doi bărbați. Am ales doi bărbați și amîndoi m-au respins.

– Edilean, niciunul dintre ei nu te-a respins, rosti Harriet. Dacă vrei să auzi ce înseamnă repingerea stai să-ți povestesc despre viața mea.

Edilean o măsură din priviri pe Harriet, care tria scrisorile de pe masă, punînd deoparte invitațiile. Dacă cineva în Boston dădea o petrecere, în mod sigur o invitație era trimisă și domnișoarei Edilean Harcourt. Privi la silueta înaltă și subțire a femeii, la părul grizonat și gîndindu-se cum fusese trimisă să stea cînd la o rudă cînd la alta, care o țineau de milă, Edilean se cutremură toată. Oare avea să ajungă asemenea ei? Singură și nedorită de nimeni? Sau avea să fie nevoită să se așeze la casa ei alături de un bărbat care nu-i era pe plac?

Se ridică de la masă și se duse la etaj, în dormitorul ei. Doi bărbați, ăsta era gîndul care i se tot învîrtea prin minte. La început James, care o trădase fără regret, iar dacă n-ar fi fost Angus acolo... Mai bine nu se gîndea la ce ar fi fost viața ei dacă James ar fi reușit să-și ducă planul pînă la capăt. Ar fi fost nevoită să se întoarcă la unchiul ei și să trăiască din mila lui tot restul vieții. Dacă bărbații de care se îndrăgostise n-o voiseră nici măcar cu atîta aur, cine s-ar mai fi uitat la ea dacă ar fi fost săracă?

Se uită spre pat, proaspăt înfățat și ademenitor, amintindu-i cum se aruncase în brațele lui Angus. Harriet îi spusese că fostul ei logodnic făcuse totul ca s-o bage în pat, dar că ea îl refuzase.

– Dar nu și eu! rosti Edilean tare. Nu și eu. M-am oferit la doi bărbați, dar niciunul dintre ei nu m-a vrut.

Edilean n-ar fi putut să spună cu exactitate ce anume s-a petrecut, dar într-o clipă se afla în pragul ușii, ca în cealaltă să atace cu furie întregul dormitor. Pe birou avea un briceag micuț, cu care

începu să sfîşie patul, cuvertura, cearceaful şi apoi salteaua. După care începu să răstoarne tot ce-i ieşea în cale. Cînd atacă şi şifonierul, cineva o prinse de la spate de talie. Se luptă să se elibereze, dar degeaba.

Îşi amintea vag că auzise glasul lui Harriet urlînd, apoi cineva îi dusese o cană la buze şi-o obligase să bea ceva. Edilean se luptase din răsputeri cu cel care o ţinea, dar nişte degete puternice îi forţaseră maxilarul să se deschidă, iar o mînă neîndurătoare îi turnase conţinutul acelei cesti pe gît. Continuase să se zbată, însă în cele din urmă ameţise, totul se întunecase în jur, ea se calmase ca prin minune şi apoi adormise.

Edilean se trezi încet, fără să ştie unde anume se afla. Încercă să se ridice, dar o durea tot corpul.

Se aprinse o lumină, iar Harriet se aplecă deasupra ei.

– Cum te simţi?

– Îngrozitor, răspunse Edilean privind în jur. De ce sînt la tine în cameră?

– Ai dormit mai bine de două zile şi mi-a fost mai uşor să te veghez de aici.

Edilean se trînti înapoi pe teancul de perne.

– De ce am dormit atît?

– Pentru că ţi-am dat un somnifer.

– Tu? se înfurie ea pe moment, dar era mult prea slăbită ca să poată face ceva. Ce s-a întîmplat?

– Nu-ţi aminteşti nimic?

Edilean se întoarse s-o privească rece.

– Nu ştiu ce-mi amintesc. Vreau să-mi spui adevărul. Ce anume s-a întîmplat?

Harriet oftă şi se aşeză pe scaunul de lîngă pat.

– Mai ţii minte cînd a venit Angus la tine în cameră?

Lui Edilean îi trebui un moment, dar apoi totul îi reveni în minte, fiecare secundă din noaptea aceea, fiecare vorbă, fiecare atingere. Dar mai ales îşi amintea cum îl rugase să se însoare cu ea şi să plece împreună. Numai că el o refuzase. Cu sălbăticie chiar. O aruncase ca o pe zdreanţă fără valoare.

– Da, rosti în cele din urmă. Îmi amintesc de noaptea aceea. Dar de ce sînt... O privi deodată pe Harriet. Cred că mi-am distrus camera.

– Da, răspunse Harriet. Ai făcut patul franjuri, ai distrus toată mobila, mai puţin şifonierul cel mare, şi ţi-ai tăiat şi rochiile.

– Foarte bine, murmură Edilean. Oricum nu erau ale mele. Cine m-a adus aici?

– Cuddy.

Edilean o privi mirată.

– Cuthbert, care e şi vizitiu şi grădinar. Mi-e teamă că va trebui să-l concediez. I-a plăcut prea mult să se lupte cu tine.

– Nu-l concedia, mai bine dă-i o primă, îi zise Edilean. E plăcut să ştiu că măcar un singur bărbat se bucură cînd mă atinge. Bănuiesc că mi-ai dat laudanum. Fratele tău era maestru în a împărţi tuturor aşa ceva.

O clipă Harriet o privi pe Edilean tăcută.

– Te rog, nu lăsa tot ce s-a petrecut să te transforme într-o persoană plină de amărăciune.

– Şi cum ar trebui să fiu? Fericită că am scăpat de un bărbat care nu mă voia? Aş fi putut să mă mărit cu el şi să-mi petrec viaţa încercînd să-i demonstrez că nu sînt un om chiar fără nici o valoare. Ştii ce mi-a spus? Că ar trebui să se însoare cu una ca Tabitha!

– Şi cine este această Tabitha?

– O hoaţă de pe vas, făcea parte din grupul de deţinute. I-a spus lui Angus o poveste siropoasă, cum că ar fi fost închisă pe nedrept pentru că se iubise cu stăpînul ei. Ba mai mult, i-a zis că ar fi născut copilul acestuia, dar care a murit în pîntec. Şi că se apucase de furat tocmai pentru că era însărcinată. După capul ei, nici Sfînta Fecioară n-a fost atît de bună. Dar ştii care e adevărul?

– Care? întrebă Harriet încruntată. Furia fetei o îngrijora sincer.

– Margaret mi-a spus că Tabitha era una dintre cele mai bune hoaţe de buzunare din Londra.

– Margaret?

Edilean dădu a lehamite din mînă.

– O altă deţinută de pe vas, care m-a ajutat să modific rochiile. Margaret mi-a spus că Tabitha a crescut la o fermă, dar a fugit de acolo pentru că o atrăgea viaţa de la oraş, aşa a învăţat să fure din buzunare.

Edilean se opri o clipă şi apoi ridică pumnii spre tavan.

– Angus a crezut fiecare vorbuliţă pe care i-a spus-o femeie aia! I-a trîntit o poveste lacrimogenă, iar el a înghiţit-o cu totul! Ca un peşte care a apucat momeala, aşa a fost! Cu toate astea pe mine nu m-a crezut niciodată! I-am spus că nici viaţa mea n-a fost tocmai o bucurie, dar el mi-a zis că m-am putut baza întodeauna pe banii lăsaţi de tata.

Harriet îşi ascunse faţa cu o mînă, nu voia ca Edilean să citească pe chipul ei că era de acord cu spusele lui. Poate că Angus greşise cînd crezuse vorbele unei hoaţe, dacă aşa se întîmplase, dar o citise foarte bine pe Edilean. Considerase că era perfect normal ca Harriet să se ocupe de toată casa şi de ea, fără să-şi pună problema dacă merita sau nu.

Edilean încercă din nou să se ridice, dar ameţeala o învinse.

– Încă mai ai laudanum în organism, îi spuse Harriet apropiindu-se de ea. N-ar strica dacă ai mai dormi un pic. Mîine o să ne gîndim cum o să...

– Începem o nouă viaţă? o întrerupse Edilean. Încă una? O viaţa nouă după ce a murit tata, o viaţă nouă cînd m-a luat unchiul la el, o altă viaţă la fel de nouă cu James, şi pe urmă încă una într-o altă ţară. Şi de mîine o luăm de la capăt. Oare ce-mi mai rezervă viaţa de data asta? Un neisprăvit cu care să mă mărit?

Harriet cedă nervos.

– Dacă nu vrei un neisprăvit, cum spui tu, atunci ar fi bine să încetezi s-o mai faci pe doamna delicată, strigă ea, ieşind din cameră şi trîntind uşa în urma ei.

– Ce a vrei să spui? ţipă Edilean după ea. Nu sînt deloc delicată! Sînt... Încercă să se ridice, dar degeaba. Ramase întinsă în pat, însă fără să doarmă. O auzi pe Harriet cum încuie uşa de la intrare pentru noapte, apoi cum urca pe scări şi mergea în fostul ei dormitor. Nu o auzi spunîndu-i noapte bună, era încă supărată.

De ce oare toată lumea crede că nu sînt bună de nimic, cugetă ea pe întuneric. Angus îi spusese că ea aştepta mereu vreun bărbat care să vină s-o salveze, iar că aceştia se găseau destui să-i facă pe voie şi să-i rezolve problemele. Era adevărat că James o salvase de unchiul ei, iar Angus o scăpase de James, dar mai fuseseră momente în viaţă în care îşi rezolvase singură problemele. Ba chiar...

Oricît se gîndi şi-şi răscoli amintirile, nu reuşi să găsească un moment în care să fi izbutit să se descurce de una singură. Exact cum spusese Angus, aşteptase să vină cineva care să-i rezolve problema.

Cum dormise deja vreo două zile, Edilean nu vedea de ce ar mai pierde timpul degeaba. Era încă noapte atunci cînd izbuti să se dea jos din pat şi să coboare la parter, ca să se aşeze la biroul mic al lui Harriet.

În primul rînd, trebuia să aibă grijă de Angus. Dacă se gîndea bine la noaptea aceea în care venise la ea, şi reuşea să uite momentele de pasiune dintre ei, revedea în minte felul în care i se păruse că slăbise şi hainele care începuseră să se uzeze rău. Deci, Angus slăbise, asta era una la mînă. Doi, hainele de pe el nu erau în cea mai bună condiţie. Diamantele ar fi fost suficiente ca să-şi facă o mulţime de haine noi, numai că nu se întîmplase aşa. De ce? Era prea zgîrcit şi nu se îndurase să arunce banii pe haine? Din păcate, nu ştia cum se descurca el cu banii.

Petrecu următoarele ore desenînd portretul lui şi gîndindu-se la ce anume era în neregulă cu el. Cînd soarele răsări peste oraş, se duse la etaj ca să se schimbe. Bătu uşor la uşa dormitorului ei, însă Harriet era deja trează şi îmbrăcată.

– Mai eşti supărată pe mine?

– Nu-mi place cînd cineva distruge lucrurile din casă. Şi nu sufăr să văd pe cineva cum îşi plînge singur de milă.

– Da, cred că eu sînt de acum campioană la plînsul singur de milă, oftă Edilean.

Harriet nu se putu abţine să nu zîmbească.

– Dar o să încetez, continuă Edilean. Din acest moment. N-am de gînd să mai stau să aştept să vină cineva care să-mi rezolve problemele.

– Şi cum vrei să procedezi?

– Deocamdaă n-am nici cea mai vagă idee, rosti ea veselă, Dar ştiu că nu vreau să ajung să fiu bătrînă şi singură... Iartă-mă, adăugă repede.

– Nici o problemă. Nici eu nu mi-am dorit aşa ceva.

Edilean era roşie toată la faţă din cauza idioţeniei pe care o spusese.

– Cînd termin cu tot ce am plănuit, o să-ţi găsesc un soţ.

– Hai că asta-i bună, se înveseli Harriet. Şi cum o să faci minunea asta? Îl scoţi dintr-o sticlă?

– Dacă o să fie nevoie, o să-l cumpăr.

Harriet o privi siderată.

– Şi o să aibă şi o fermă? întrebă în cele din urmă. Una mică şi care să aibă mulţi copaci. Mi-ar plăcea tare mult un văduv cu copii.

Edilean rămase mută. Nu erau împreună de prea mult timp, dar niciodată nu se gîndise că poate Harriet îşi dorea mai mult de la viaţă decît să stea să aibă grijă de ea şi s-o audă plîngîndu-se toată ziua de cît de plictisitori erau curtezanii.

– Un văduv cu fermă şi copii, rosti ea. O s-o fac chiar dacă ar trebui să cumpăr întregul Boston.

– Credinţa ta că poţi să faci orice vrei şi că ţi se cuvine orice, e ceea ce-mi place cel mai mult la tine, şi ceea ce mă scoate din minţi în acelaşi timp. Harriet luă de pe scaun cearceafurile călcate şi ieşi din încăpere cu un zîmbet larg pe buze.

Edilean privi în jur şi văzu distrugerile pe care le făcuse. Măsuţa fusese luată şi dusă la reperat, dacă se mai putea repara ceva la ea, patul fusese reparat, dar pe lemn se vedeau semenele briceagului, ca şi pe lemnul de la şifonier.

Cînd îl deschise văzu că supravieţuiseră doar două rochii, pe celelalte le făcuse fîşii.

Îşi puse pe ea una dintre rochii, şi-şi notă să nu uite să se ducă la croitoreasă. Dar înainte de asta avea alte lucruri pe care trebuia să le facă.

O oră mai tîrziu îl chemă la ea pe vizitiu. Ea stătea pe scaun, el în picioare în faţa ei. Era un tînăr de înălţime medie şi înfăţişare anostă, un om pe care îl uitai imediat, de aceea era potrivit pentru misiunea în care voia să-l trimită.

– Vă simțiți mai bine acum, o întrebă el cu insolență, dar ea deja se obișnuise cu felul de-a fi al americanilor. Ei nu considerau că erau servitorii cuiva, ca atare cereau să fie tratați ca niște egali ai angajatorilor.

– Mă simt foarte bine, răspunse Edilean. Am o treabă pentru tine.

– Fac orice ca să vă ajut, răspunse el cu un zîmbet.

– În primul rînd, șterge-ți zîmbetul ăla de pe buze, îi zise ea cu asprime. Dacă mai vrei să rămîi aici, atunci poartă-te cum trebuie.

– Da, doamnă, răspunse el imediat.

– Vreau să-l găsești pe omul ăsta, îi zise ea, întinzîndu-i portretul lui Angus. Semăna bine cu el așa cu arăta acum, fără barbă și cu părul strîns la spate.

– Cum îl cheamă?

– Nu știu ce nume folosește acum.

Ochii omului se măriră de uimire.

– Este cumva acela care v-a atacat?

– Să mă atace? Cine ți-a spus așa ceva?

– Domnișoara Harriet a zis că...

– Nu, nici vorbă de așa ceva, răspunse Edilean. Nu m-a atacat nimeni. Omul acela... Se opri și oftă. M-am înfuriat și am făcut o criză de nervi pentru că n-am obținut ce-am vrut, și cu asta basta. Cred însă că omul ăsta are probleme și de aceea vreau ca tu să afli tot ce poți despre el.

– E aici în Boston?

– Așa cred. Cel puțin a fost în oraș în ultimele șase săpămîni. Se poate să fi plecat spre Virginia, dar nu cred. Vreau să afli unde a fost în aceste săptămîni și ce anume a făcut. Crezi că ești în stare să te descurci?

– E căutat pentru vreo crimă?

– Nu! se supără Edilean. Cel puțin nu în țara asta. Poftim, îi zise ea, întinzîndu-i o pungă de piele plină cu bani. Vreau să-mi dai socoteală de cum ai cheltuit banii. Dacă-l găsești în trei zile, o să primești aceeași sumă pentru deranjul tău.

– Da, doamnă, răspunse imediat Cuddy, apoi plecă din salon cu portretul în mînă.

La prînz, Harriet o întrebă pe Edilean de ce era așa de nervoasă.

– Nu sînt, minți ea. Am crezut numai că am auzit un zgomot.

– Poate a mai venit cineva în vizită. Ar fi mai bine să te nu mai porți așa de amabil cu bărbații care vin aici, pentru că se gîndesc că au o șansă.

– Sincer, unul dintre ei chiar mi-a plăcut, tînărul Thomas Jefferson. E foarte arătos.

– Atunci mărită-te cu el! izbucni Harriet. Ia ce ți se oferă, nu sta să aștepți.

– Stai că omul nu mi-a cerut mîna, a venit numai în vizită împreună cu ceilalți. Dar e la fel de înalt ca Angus și aproape la fel de frumos, numai că-i lipsește... se opri atunci cînd Harriet se așeză pe scaun ca s-o privească mai bine.

– Te rog să nu faci aceeași greșeală pe care am făcut-o și eu. Nu-i compara pe toți cu un singur bărbat. După ce bărbatul pe care-l iubeam m-a părăsit, nimeni nu mi s-a mai părut de ispravă. Era unul care m-a cerut și pe care l-am refuzat petntru că nu-mi plăcea ce sunet scotea atunci cînd strănuta.

– N-o să fac așa ceva, promise Edilean. Jur că dacă Thomas Jefferson o să mă ceară în căsătorie, atunci o să accept. Te simți mai bine acum?

– Nu, răspunse Harriet ridicîndu-se. Încă nu te cunosc destul de bine, dar cred că ai pus ceva la cale. Mi s-a părut mie sau Cuddy a ieșit pe furiș din salon azi dimineață?

– Cred că o să mă duc să cumpăr un ziar, zise Edilean, ridicîndu-se și ea de la masă.

Lui Cuddy îi trebuiră două zile să afle tot ce era nevoie despre Angus. Cum bănuia că Harriet nu era la curent cu treburile tinerei sale stăpîne, Cuddy preferă să-i iasă înainte lui Edilean atunci cînd aceasta se plimba singură prin oraș.

– Doamne, suflă ea, m-ai speriat de moarte!

– Am crezut că ce-am discutat e un secret știut doar de noi doi, răspunse el dînd din umeri.

– Așa e, zise ea, trăgîndu-l din drum pe o alee dintre două clădiri înalte. Ce anume ai aflat? A plecat spre Virginia?

– Nu, e tot aici. Conduce o tavernă și un popas pentru trăsuri la nici zece mile spre sud. Nu e proprietarul, dar conduce totul în locul acestuia. Toată lumea care poposește acolo îl place și nu e genul cu care să glumești. În plus e foarte îngrijit.

Edilean se uita la Cuddy, dar nu-l vedea.

– Deci Angus a ajuns să aibă grijă de-o tavernă?

– Numele lui e Harcourt, ca al dumitale. Sunteți cumva frați?

– Nu, rosti ea cu asprime, în nici un caz nu e fratele meu. Ce anume ai văzut? Cu cine ai stat de vorbă?

– Poate că n-ar trebui să vă spun, dar a fost ușor de găsit. Am întrebat vizitul unui poștalion, iar el mi-a spus unde e. M-am dus pînă acolo și am dat de el. L-ați desenat tare bine. Am băut și am mîncat și am privit ce se petrecea. După aceea m-am dus și am vorbit cu grăjdarii. Cu toții îl plac.

– Toate bune și frumoase, dar ce caută acolo?

– Mi-au spus că proprietarul e un leneș și jumătate, iar atunci cînd a venit Angus l-a luat la început la grajduri, numai că se pricepea așa de bine la toate, că foarte curînd l-a lăsat pe el să conducă întreaga afacere.

– Am înțeles că se pricepe la afacere, ce nu înțeleg eu e de ce naiba s-a angajat acolo? Vorbea mai degrabă pentru ea decît pentru el, iar atunci cînd ridică privirea spre Cuddy observă că el nu pricepea o iotă, din punctul lui de vedere orice bărbat trebuia să muncească pentru a-și cîștiga traiul.

Vizitiul îi dădu o bucată de hîrtie pe care era trecut numele tavernei și cum se ajungea acolo, ea îi mulțumi, și cînd ajunseră acasă îi dădu și banii promiși. Dar tot restul zilei o măcină întrebarea rămasă fără răspuns, de ce lucra Angus într-o tavernă? De ce nu vînduse diamantele și nu-și cumpărase pămîntul pe care și-l dorea?

După amiază Harriet nu mai putu răbda și o întrebă ce anume o frămînta așa de tare.

– Ești tare zăpăcită, de parcă te-ai gîndi intens la ceva anume.

– E o nimica toată, răspunse Edilean. Se aflau în grădinița mică din spatele casei, iar Harriet smulgea buruienile din jurul sparanghelului. Nu scosese tot sparanghelul zicînd că trebuia să mai lase ceva și acolo ca să crească.

– Cred că o să arate bine pe lîngă trandafiri, spusese ea mai demult.

– Atunci fă rost de cîteva răsaduri de trandafiri dacă asta-ți dorești, răspunsese Harriet, dar pe atunci ea încă suferea după Angus și nu se preocupase de treaba asta. În acel moment Edilean planta trandafirii în timp ce Harriet se ocupa de buruieni.

– N-am nimic, repetă Edilean, ridicîndu-se. Aici în oraș sînt prea puține grădini, așa că oamenii ar putea să vină la noi ca să cumpere trandafiri.

– Ce idee aiurită! răspunse Harriet. N-au decît să-și crească singuri florile. Vreau să știu la ce anume te gîndești atît de intens. Nu poți să treci de la o criză de furie distrugătoare la atîta calm și liniște fără să plănuiești ceva.

– Plănuiesc eu ceva, dar e de bine. Edilean se îndepărtă puțin, ca să se uite la trandafiri. Era puțin cam tîrziu pentru ei, dar mergea și așa. Vecina care îi dăduse răsadurile fusese teribil de curioasă ca să afle ce, cine și cum era Edilean, dar ea refuzase să se destăinuie. Și nu știu nici eu prea bine ce e în capul meu. Am o idee vagă, ce stă să înflorească, dar de abia dacă a încolțit.

– Să-mi spui cînd înflorește de-a binelea ca să scot mobila din casă.

Edilean începu să rîdă.

– Cred că a fost un eveniment unic în viața mea, pentru că nu am de gînd să cad iarăși victimă furiei mele.

– Foarte bine, o lăudă Harriet ridicîndu-se și apoi lăsîndu-se să cadă ostenită pe băncuța de lîngă perete. Își scoase tacticoasă mănușile de grădinărit și-i zise: ți-am spus vreodată ce-am făcut după ce am fost părăsită? În afară de plînsul obligatoriu în astfel de situații?

– Nu, răspunse Edilean, așezîndu-se alături de ea. Povestește-mi cu lux de amănunte.

În următoarele cîteva zile, Edilean se simți tentată să-i povestească lui Harriet toată istoria cu Angus și diamantele, ca s-o întrebe apoi ce părere avea. Numai că nu-i venea să-i spună ceva despre diamante pentru că, legal, acestea erau ale soției lui James, ceea ce însemna că Harriet ar fi putut avea pretenția să le ceară. Nu, decise Edilean pentru a mia oară, trebuie să mă descurc singură.

După ce se gîndi bine, ajunse la concluzia că Angus lucra la tavernă ca să rămînă în oraș aproape de ea. Dar tot n-avea sens, de ce să rînească în grajdurile altuia cînd putea să vîndă diamantele și să trăiască bine mersi la un hotel.

A doua concluzie care se impuse aproape de la sine, era aceea că Angus nu mai avea diamantele. Ba chiar se întrebă dacă el i-ar fi spus că-i fuseseră furate. Nu. Mai bine s-ar fi lăsat schingiuit decît să

recunoască așa ceva. Mîndria sa nemăsurată nu l-ar fi lăsat să recunoască.

Mai exista o posibilitate, și anume să fi pus diamantele undeva în seiful vreunei bănci, dar Edilean respinse acest gînd. Își amintea foarte bine că Angus îi spusese că vrea propria lui casă. Dacă-l cunoștea bine, și-l cunoștea, și-ar fi cumpărat deja un petic de pamînt de pe urma căruia ar fi încercat să cîștige bani ca să poată să-și achite datoria față de ea.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît era mai convinsă că Angus rămăsese cumva fără diamante.

– Și cred că știu precis unde anume sunt acum, murmură ea de una singură.

– Ai spus ceva, scumpa mea? o întrebă Harriet.

– Nu, gîndeam doar cu voce tare.

– Se pare că se întîmplă cam des în ultima vreme, cugetă Harriet. Mă refer la partea cu gînditul, mai zise ea îngrijorată.

În seara aceea Harriet se duse să cumpere pește proaspăt din port, iar Edilean îl chemă pe Cuddy la ea.

– Vreau s-o găsești pe femeia asta, îi zise, dîndu-i portretul pe care i-l făcuse Tabithei.

– Da, doamnă, o să-mi placă s-o găsesc pe femeia asta, zise Cuddy.

– Să nu te apropii prea mult de ea c-o să-ți fure tot de prin buzunare. Are niște degete extrem de abile, n-o să simți nimic.

Cuddy încuviință din cap și puse bine portretul.

– Poți să te duci s-o cauți. Sînt convinsă că preferă să lucreze noaptea.

– O fi cu bărbatul acela de la tavernă?

– Nu, răspunse Edilean. Cel puțin nu cred. Poate că Angus înghițise minciunile ei, dar nu era prost, mai devreme sau mai tîrziu și-ar

fi dat seama cu cine avea de-a face. Fugi acum şi dă-mi de ştire cum afli ceva.

– Da, doamnă, răspunse omul şi plecă.

CAPITOLUL 16

Lui Cuddy îi fură necesare mai mult de două săptămîni ca s-o găsească pe Tabitha. În tot acel răstimp, Edilean se războiu cu Harriet care ţinea morţiş să-l dea afară.

– Şi de ce mă rog frumos nu mă pot scăpa de el? Doar nu-i aici ca să-şi facă treaba!

Edilean ar fi făcut aproape orice ca s-o împiedice pe Harriet să afle ce anume pusese la cale. În afară de povestea cu bijuteriile, pe care Harriet nu trebuia s-o afle, Edilean îi promisese că avea să-l uite pe Angus.

– Lasă că fac eu treaba în locul lui. Cu ce anume se ocupă un vizitiu şi grădinar ca el?

– În primul rînd curăţă grajdul şi boxele cailor, răspunsese Harriet, privind-o pe Edilean ca şi cum mai repede ar fi nins în iulie decît să facă ea muncă de rîndaş.

Dar Harriet nu pusese la socoteală anii lungi pe care Edilean îi petrecuse prin casele altora şi de ce era în stare atunci cînd dorea să scape de insistenţele unora. Împrumută o rochie de muncă de la Harriet, şi-o prinse bine cu o centură groasă şi o porni spre grajd. Patru ceasuri mai tîrziu, în curtea din spate era o grămadă de bălegar, iar în boxele cailor erau aşternute paie proaspete.

După aceea se simţise ruptă de oboseală, dar mulţumită. Preferase munca în locul tinerilor domni care se instalau în salonul

ei şi încercau apoi s-o impresioneze. Harriet rămăsese fără glas, iar Edilean considerase acest lucru drept o victorie personală.

Cînd Cuddy îşi făcu în fine apariţia, nu arăta tocmai grozav. Hainele îi erau aproape rupte, iar faţa plină de mizerie.

– Vă rog să-mi scuzaţi ţinuta, doamnă, rosti el, aşezîndu-se greoi pe un scaun din bucătărie.

Edilean trimise bucătăreasa cu treburi prin grădină.

– Ce ai aflat?

– Contractul ei a fost cumpărat de un bărbat de pe docuri.

– Da, era deţinută, rosti Edilean, iar contractul mi se pare că e pe şapte ani, nu?

– Da, iar ea a fost de acord, numai că omul spune că i-a furat tot ce-a putut în prima noapte, după care s-a făcut nevăzută. Şi eu am fost cît pe ce să n-o găsesc. Dacă nu cunoşteam nişte oameni care... cum să spun, fac parte din clasa de jos de tot, n-aş fi avut cum să dau de ea.

Edilean ştia că trăgea de timp şi exagera ca să primească mai mulţi bani, numai că ea n-avea timp de poveşti.

– Pînă la urmă ai găsit-o? Ai văzut-o?

– Da, răspunse Cuddy. Vă supăraţi dacă îmi daţi şi mie ceva de îmbucat şi de băut?

Nerăbdătoare, Edilean se duse în camară de unde îi aduse nişte pîine şi brînză. Observă că pe un raft erau nişte sticle cu ceea ce părea a fi bere de casă, aşa că luă una dintre ele.

– Nu ştiu cine din casă bea bere, dar pot să-ţi dau o sticlă.

– Domnişoara Harriet, rosti el în timp ce tăia o felie de brînză. Ea o face şi ne mai dă şi nouă cîteodată. Şi e foarte bună.

Edilean îl privi uluită o clipă. Era casa ei, ea plătea totul acolo şi cu toate astea, erau o mulţime de lucruri de care habar nu avea. Se aşeză pe scaunul din faţa lui, ştiind că prietenii din Londra n-ar fi făcut una ca asta nici în ruptul capului.

– Unde e? întrebă ea.

– Trăieşte în pădure laolaltă cu o bandă de alţi deţinuţi. Cred că vor să meargă spre sud să cumpere pămînt ca să trăiască acolo, dar o să mai stea prin zonă o vreme.

– Şi cum de ai aflat toate astea?

– Am stat cu ei o noapte.

– Serios? replică Edilean, turnîndu-i încă un pahar cu bere. Şi ai văzut-o pe Tabitha?

– Mulţumesc, zise el, sorbind o gură. Da, am văzut-o. Seamănă bine cu desenul. Dacă eraţi bărbat, puteaţi să o porniţi la drum şi să scoateţi bani frumoşi cu portretele astea.

– O să ţin minte. Tabitha avea vreun fel de bijuterii?

– Nu-mi amintesc, rosti el privind în zare. Ba nu! Dimineaţa am văzut o brăţară lucitoare, dar cînd a şi-a dat seama că mă uitam, şi-a tras mîneca peste ea. Parcă era de sticlă.

– Mai degrabă cărbune, murmură Edilean. Cînd termini de mîncat, vreau să vii în salon şi să-mi descrii cu lux de amănunte tot ce-ai văzut, de la cum arăta tabăra lor pînă la hainele cu care erau îmbrăcaţi.

Cuddy o privea cu gura căscată.

– Nu m-am uitat la ţoalele ei.

– Avea cumva o ţinută ca a mea? întrebă Edilean care purta o rochie de culoarea caiselor, cu broderie fină în partea de sus.

– Nu prea cred, rîse Cuddy.

– Deci ai observat ce anume purta, nu?

– Se pare că da, rosti Cuddy, impresionat de propria-i inteligenţă.

– Te aştept în salon, dar grăbeşte-te să nu vină Harriet.

– Da, doamnă, termin în două secunde.

Edilean fusese nevoită să se folosească de toată șiretenia pentru a proteja secretul ei față de Harriet. De cînd Edilean „își pierduse mințile", Harriet o supraveghea cu mare atenție. Ca și cum se aștepta ca pe Edilean s-o apuce pandaliile în orice clipă. Iar toată agitația, zîmbetele și falsa nepăsare pe care aceasta le afișa, n-o păcăliseră nici o clipă, ca atare o privea mereu cu suspiciune.

În cele din urmă Edilean plăti o sumă enormă unei cameriste, care lucrase la două case mai departe, pentru o uniformă care să i se potrivească. O rochie simplă și gri, cu un șorț mare alb. Prima dată cînd o probase fusese singură în cameră, iar Harriet aproape că dăduse buzna peste ea cînd venise cu așternuturi proaspete. Edilean fusese forțată să născocească o minciună plauzibilă care să explice ușa încuiată a dormitorului.

În seara în care plănuia să se ducă după Tabitha, se gîndi mai întîi să-i pună lui Harriet laudanum în ceai, dar se abținu. Știa că dacă voia putea să plece liniștită de acasă pe ușa din față, fără a-i spune lui Harriet unde se ducea și ce avea de gînd să facă, dar pufnetul ei era mai rău decît dacă ar fi certat-o în gura mare.

Așa că, Edilean aranjă să i se pună o scară în fața ferestrei de la dormitor, pe care de altfel coborî cu agilitate puțin după miezul nopții.

– Sînteți sigură că vreți să faceți una ca asta? o întrebă Cuddy. Oamenii ăia sînt tare periculoși.

– Ai pistolul la tine?

– Încărcat și pregătit, răspunse el, dar asta nu înseamnă că îmi place ce vreți să faceți. Dacă i-aș șopti judecătorului unde sînt, i-ar aduna cît ai clipi.

– Și cam ce crezi că se va întîmpla cu bunurile furate? Crezi că cei care vor scăpa de oamenii legii o să le lase acolo?

Cuddy o privi șocat.

– După asta umblați? După ce au furat?

– Vreau un singur lucru, răspunse ea. Care nu-mi aparține.

Cuddy începu să pună lucrurile cap la cap. De aia îl întrebase ea de ce Angus Harcourt ăsta muncea pentru alții, iar apoi îl trimisese să-o caute pe deținuta care furase ceva ce aparținea altcuiva. Da, acum totul avea rost.

Dar Cuddy preferă să nu spună nimic. Ridică lampa și o conduse pînă la grajd unde așteptau doi cai înșeuați.

– Sînteți sigură că puteți călări? întrebă el. Calul dumneavoastră e cam sucit, mai bine l-aș lua eu.

– O să mă străduiesc să rămîn în șa, rosti Edilean foarte serioasă. Crezi că o să găsești locul ăla pe întuneric?

– Fără probleme, răspunse Cuddy în timp ce încăleca. Mergeți după mine și încercați să țineți pasul, n-o să merg prea repede.

– Ești foarte amabil, răspunse Edilean, încălecînd la rîndul ei.

– Acum, dacă vreți să vă dați puțin într-o parte să pot întoarce calul, plecăm imediat.

Edilean își îndemnă calul să iasă cu spatele din grajd, însă imediat ce acesta simți aerul rece al nopții, se și ridică pe picioarele din spate.

– Încetează, rosti Edilean, făcîndu-l să se potolească. Dacă te mai apucă încă o dată, îți tai din porția de ovăz! Se întoarse și-l văzu pe Cuddy ieșind din grajd mut de uimire.

– Încă n-am mai văzut vreo fată care să călărească așa!

– E bine de știut că cineva consideră că sînt în stare de ceva, rosti ea, dîndu-se la o parte și lăsîndu-l pe el să iasă primul din curte.

Plănuise toată acea călătorie pentru cînd avea să fie lună plină ca să poată vedea drumul. Poate că omul avusese dreptate și ar fi fost mai bine să se fi dus la autorități, dar Edilean simțea că era un lucru pe care trebuia să-l facă ea însăși. Și mai știa că dacă i-ar fi spus lui

Harriet ce intenționa să facă, aceasta ar fi acuzat-o imediat că era geloasă. Harriet i-ar fi spus că era doar furioasă pentru că Angus preferase în locul ei o femeie amarîtă care nu va avea niciodată ceea ce avea ea. Iar în acest caz nu s-ar fi putut apăra, pentru că nu i-ar fi putut spune lui Harriet despre bijuterii.

În timp ce călărea în spatele lui Cuddy, gîndurile ei fugiră spre Marny, pe care o lăsase în Anglia. Se gîndi că poate reușea cumva s-o aducă de acolo.

Dar nici măcar gîndurile nu reușiră să-i domolească agitația. Îi zise lui Cuddy că o ia înainte și-l așteaptă la răscruce, după care dădu pinteni calului și o luă la galop. Ar fi putut lăsa calul să alerge în voie, dar din păcate drumul era presărat cu gropi, însă cu grijă putea să-i lase un pic de frîu liber. Deși acesta nu era la fel de bine dresat ca Marny, avea chef să alerge.

Drumul acela în noapte îi aminti lui Edilean de cursa dintre ea și Angus, din Scoția, înapoi spre bătrînul conac. Fusese hotărîtă atunci să ajungă înaintea lui ca să le povestească celor de acolo ce se petrecuse. Se aplecă în șa și mîngîie cu drag grumazul calului. Se părea că din acel moment destinele lor se legaseră pentru totdeauna. Cum mersese deja destul de departe, se întoarse ca să-l aștepte și pe Cuddy. Oricum nu voia să lase calul să transpire prea tare în noaptea aceea rece.

– Doamne sfinte, doamna mea, rosti Cuddy atunci cînd o ajunse, unde ați învățat să călăriți așa?

– În Anglia multe femei sînt călărețe foarte bune, răspunse ea. Știi unde e cotitura aceea?

– Cam la jumătate de milă mai departe, însă de acolo nu putem lua și caii pentru că o să ne audă.

– Da, n-ar fi bine, răspunse Edilean. Vreau să ne strecurăm pe tăcutelea ca să pot pune ăsta la gîtul Tabithei, adăuga ea, scoțînd de la brîu un cuțit mare cu lamă subțire.

– Dar nu asta mi-ați spus mie, protestă Cuddy. Nu puteți să... Se opri, privind-o speriat. Riscați să fiți omorîtă.

– Poate, răspunse Edilean. Dar sînt datoare cuiva și am de gînd să mă achit. Intenționez să creez o diversiune, ceva foarte zgomotos care să atragă atenția tuturor, iar în secunda în care nu se mai uită nimeni spre cortul ei, vreau să te furișezi acolo și să iei bijuteriile.

– Bijuterii?

– Colier, cercei, tot. Ar trebui să fie într-o cutie, dar la fel de bine s-ar putea să se afle și într-o pungă. Oriunde s-ar afla, vreau să le iei și apoi să te strecori afară și să pleci.

– Și cam ce anume plănuiți pentru diversiune? o întrebă el suspicios.

– Am eu ceva în cap. Tu doar urmează-mi instrucțiunile și eu o să am grijă să te strecori nevăzut. Este limpede? Ai vreo întrebare?

– Nu, doamnă, rosti el, gîndindu-se că poate pregătise vreun butoi cu exploziv pe undeva pe aproape și că aceea urma să fie diversiunea. Însă așa ceva ar pune toată lumea pe fugă.

Curînd, Cuddy opri calul și-i șopti:

– Aici! De aici mergem pe jos. Doamnă, m-am gîndit bine și nu cred că ar trebui să faceți așa ceva. E prea periculos. Nu știți decît o femeie, care-i hoață. Acolo mai sînt și bărbați și numai bunul Dumnezeu mai știe ce rele or fi făcut. Cred că m-ai degrabă v-ar tăia gîtul decît să vă lase să luați ceva.

– Atunci o să risc, răspunse Edilean. Ți-am spus că sînt datoare cuiva și trebuie neapărat să mă răscumpăr.

– Și merită să vă riscați viața? o întrebă Cuddy respectuos.

– Merită!

– Ei bine, atunci haideți să mergem, oftă el.

– Cuddy, nu! Tu rămîi aici. Mă duc acolo singură și cînd o să auzi zarvă, de abia atunci te furișezi acolo și îți vezi de treaba ta.

– Atunci n-aş fi bărbat dacă aş face întocmai, nu?

Edilean îi zîmbi.

– Dacă mă vezi că scot cuţitul, ai grijă să nu-mi stai în cale. S-ar putea să iau şi eu gîtul cuiva.

– Aşa o să fac, promise el cu un zîmbet plin de admiraţie.

Legară caii de un copac şi apoi o porniră pe jos prin pădure. Luna strălucea pe cer, dar ramurile dese îi blocau lumina. Pasul lui era mult mai mare ca al ei, aşa că Edilean se sforţa să păstreze ritmul fără să se împiedice de ramuri sau pietre.

– Acolo! rosti Cyuddy în cele din urmă.

Edilean reuşi să întrezărească un foc printre copacii deşi.

– Am impresia că doarme toată lumea, şopti Cuddy, dar sigur au pe cineva de pază pe undeva. Doamnă, sincer vă spun, cred că ar fi mai bine dacă am face cale-ntoarsă. Nu e de noi toată tărăşenia asta.

Edilean scuturâ din cap că nu şi-i făcu semn s-o urmeze. Mergeau în linişte şi ajunseră în apropierea taberei fără a fi văzuţi. Pe lîngă foc fuseseră ridicate aproape o duzină de corturi improvizate din pături înşirate pe frînghii, iar în fiecare dintre ele Edilean deslusi oameni care dormeau.

– Care e al ei? şopti ea.

El îi indică un cort din capătul îndepărtat.

– Stai aici, mă duc eu acolo, şopti Edilean, însă Cuddy scuturâ imediat din cap că nu.

Ea însă dădu din cap iar, dîndu-i de înţeles că n-avea de gînd să renunţe.

Şovăitor, Cuddy se făcu că-i dă ascultare. La nici zece secunde după ce ea dispăru în pădure, o porni pe urmele ei.

Edilean se strecura neauzită prin pădure, spre cortul pe care i-l arătase Cuddy. Plănuia să se strecoare înuntru să-i pună Tabithei cuţitul la gît şi să-i dea de ales: diamantele sau viaţa.

Edilean îşi puse cuţitul intre dinţi şi începu să se tîrască spre intrarea în cort în patru labe. Inima îi bubuia în piept şi de abia mai respira, însă era decisă să facă ceea ce plănuise.

Dădu deoparte o latură a păturii şi privi înăuntru. O văzu pe Tabitha întinsă pe spate şi cu o mînă dată în lături, părînd la fel de inocentă precum le spunea ea oamenilor că era. Încă doi paşi şi era acolo. Cînd ajunse la capul Tabithei, Edilean se ridică în genunchi, luă cuţitul şi...

În următoarea clipă fu prinsă de talie şi scoasă cu forţa din cort. Un moment se gîndi că probabil o înhăţase Cuddy, dar lîngă ea stătea un bărbat total necunoscut. Avea perciuni mari şi negri şi respiraţia lui duhnea a băutură.

– Dă-mi drumul! se luptă ea.

– Te aştepţi să vină amărîtul ăla să te salveze? se interesă individul, strîngînd-o în continuare de mijloc.

Edilean privi într-o parte şi-l văzu pe Cuddy prăbuşit lîngă un copac. Nu părea să respire.

– L-ai omorît!

– Nu, e doar ameţit.

Edilean îl văzu pe Cuddy mişcîndu-se, dar nu putea să-şi dea seama cît de tare fusese rănit.

– Ce naiba cauţi tu aici? se interesă Tabitha ieşind din cort şi privind spre Edilean care se zbătea în strînsoarea individului.

– A venit să te omoare. Şi ar fi reuşit, dacă nu eram pe fază.

Tabitha părea sincer surprinsă.

– Vroiai să mă omori? De ce?

– Ai ceva ce-mi aparţine, scrîşni Edilean.

– Angus nu-i aici.

– Nu sînt aici... rosti Edilean înainte să dea cu coatele în abdomenul omului ce-o ţinea, făcîndu-l s-o elibereze.

– Ar trebui să... începu bărbatul.

– Du-te de aici, îi zise Tabitha omului, după care își întoarse iar atenția spre Edilean. Nu ți-am luat eu bărbatul.

– E cam mare chiar și pentru tine, n-ai cum să-l strecori în buzunar, rosti Edilean, auzind pe cineva cum chicotea. Nu privi în jur, însă simți mișcarea celor care veniseră să caște gura la ele.

Tabitha ridică de pe jos cuțitul și-l privi de-a dreptul șocată.

– De ce ai veni pînă aici să mă ucizi? Ți se pare că viața mea nu-i și așa destul de amărîtă?

– Amărîtă? izbucni Edilean. Lui Angus i-ai înșirat numai minciuni cu privire la deportare, apoi ai fugit de la cel care ți-a răscumpărat contractul. Mie mi se pare că tu ești cea care provoacă necazuri, nu invers.

Tabitha o privi pe Edilean cu ură, ca mai apoi, în lumina palidă a lunii, să-și descopere deodată un umăr. Edilean dădu un pic în spate atunci cînd văzu cicatricea roșie.

– M-a ars cu fierul roșu, ca pe vite! Și-a pus inițialele pe umărul meu. Și a făcut-o pentru că i-am spus că o să muncesc pentru el, nici o problemă, dar că n-o să mă vîr în patul lui, pentru că oi fi eu hoață, dar nu-s tîrfă.

Edilean refuza să se lase impresionată de cicatricea aceea, pentru că observase că femeia purta toate cele trei brățări din parura pe care i-o dăduse lui Angus.

– Alea sînt ale mele, rosti Edilean arătînd cu capul spre brățări.

Nedumerită, Tabitha se uită la ele și le atinse ușor.

– Vrei să spui că sînt adevărate?

Cînd Edilean nu răspunse, Tabitha se închină.

– Doamne, ai milă de mine!

– Le-ai furat de la Angus și le vreau pe toate înapoi, insistă Edilean.

Tabitha privea cu mirare la brățările de pe mînă.

– Mi s-au părut foarte frumoase, dar nu m-am gîndit nici o clipă să sînt... Ce? Diamante?

Edilean nu-i zise, o privi doar încruntată.

– Aveai de gînd să mă omori ca să pui mîna pe ele? o întrebă Tabitha cu ochii mari. Intenționai să te strecori pe la spatele meu și să...? făcu un gest sugestiv cu mîna în dreptul gîtului, privind la bărbatul din spatele lui Edilean.

– Dacă vrei o duc în pădure și pe urmă o să-i pară tare rău, rosti omul.

Tabitha se uită iar spre Edilean.

– Nu trebuie decît să spun da, și o să-ți dorești să te ucidă în nici zece minute. Se uită iar la individ. Ia-o și pe ea și pe însoțitorul ei și scoate-i în drum, dar vezi să nu-i rănești, ai priceput?

Individul o prinse pe Edilean de braț, dar aceasta se smunci deodată și se eliberă.

– Nu plec de aici pînă nu-mi dai parura.

– Ce să-ți dau? se miră Tabitha.

– Setul de bijuterii, răspunse Edilean. Sînt ale lui Angus!

– Și de ce n-a venit el să le ia? De ce te-a trimis pe tine ca să-i faci treaba murdară?

– El habar n-are că sînt aici sau că tu i-ai furat bijuteriile.

– El nu știe că eu le-am luat? rosti Tabitha.

– Cum se poate să nu-și fi dat seama?

Tabitha zîmbi deodată.

– Mă place. Am văzut-o în ochii lui cînd am urcat pe vas. Dacă n-ai fi fost tu... Dădu din umeri. Acum sînt ale mele.

– Nu, nu sînt! țipă Edilean și se aruncă asupra Tabithei, trîntind-o la pămînt.

– Bătaie între fete, murmură deodată individul care stătuse în spatele lui Edilean, apoi începu să urle cît îl ţineau bojocii: Bătaie! Bătaie!

Imediat în jurul lor se făcu un cerc.

– Dă-te de pe mine! ţipă Tabitha, încercînd să se rostogolească.

– Dacă nu-mi dai bijuteriile, te las fără păr!

– Nu zău? contră Tabitha. Hai să te văd de ce eşti în stare!

În clipa următoare, Edilean îşi vîrî mîna în părul ei şi trase aşa de tare încît Tabitha urlă cu ochii plini de lacrimi.

Tabitha încercă s-o lovească pe Edilean în fluierul piciorului, dar aceasta, agilă, izbuti să se ferească la timp.

– Te-a cam bătut la faza asta, Tabby, strigă o femeie de pe margine.

Încă năucită de tot ceea ce se petrecea, Tabitha rosti ameninţătoare:

– Dacă nu te potoleşti, o să fiu nevoită să te rănesc.

– Poţi să încerci, răspunse Edilean, dar eu de aici nu plec pînă nu iau bijuteriile. Şi dacă nu mi le dai tu, o să le iau eu cu forţa.

– Nu poţi, începu Tabitha, însă pumnul lui Edilean o lovi chiar în falcă. Se dădu cîţiva paşi în spate, frecîndu-şi maxilarul pentru a se convinge că nu era rupt.

În următoarea secundă sări la Edilean, însă ea se feri şi Tabitha ateriză greu în ţărînă, în timp ce grupul de gură-cască rîdea.

Edilean ştiuse dinainte ce avea să se întîmple. Toată viaţa trăise înconjurată de femei şi ştia foarte bine că indiferent de clasa socială, toate se băteau la fel de dur ca şi bărbaţii. Îi spusese lui Cuddy că trebuia să percheziţioneze cortul şi să ia diamantele. Era convinsă că, şi dacă învingea în luptă, adunătura aceea de proscrişi n-ar fi lăsat-o să plece cu bijuteriile, aşa că nu-i rămînea altceva de făcut decît să continue ca să-i dea timp lui să plece de acolo cu ele.

Îndrăzni să arunce o privire în direcţia lui şi văzu că se ridicase şi-şi freca moalele capului, gemînd uşor, aşa că putu respira uşurată. Era evident că nu fusese rănit prea tare. Acum nu-i mai rămînea decît să amuze gloata pentru ca nimeni să nu-l mai bage pe el în seamă.

Cînd observă că bărbatul care o prinsese se uita la Cuddy, îşi ridică pumnul şi-o pocni iar pe Tabitha, atrăgîndu-i acestuia atenţia asupra lor.

Tabitha încercă s-o pocnească la rîndul ei pe Edilean, însă nu-şi nimeri ţinta.

– Unde naiba ai învăţat să te baţi aşa? o întrebă Tabitha, cu pumnii ridicaţi şi fără să-şi poată reţine admiraţia.

– La internatul de fete, răspunse Edilean. Plus ce-am mai prins de la bărbaţii îndrăgostiţi de mine, un pic de box, cîteva şmecherii de la luptele greco-romane.

– Îndrăgostiţi de tine? rîse Tabitha. S-o crezi tu, erau îndrăgostiţi de averea ta! Crezi că Angus nu mi-a spus?

– Nu te cred, răspunse Edilean ratîndu-şi ţinta.

– Ştii unde mi-a spus? Cînd eram în pat. Frumos bărbat şi bun la pat. Şi mai ştiu că nu eraţi căsătoriţi. Prea stătea departe de tine. Doamna de Gheaţă, aşa te poreclise. În plus, el mi-a dat bijuteriile astea.

Edilean nu mai gîndea limpede, era aşa de furioasă încît nu mai gîndea limpede, aşa că atunci cînd sări pe Tabitha, aceasta se dădu deoparte, iar ea muşcă din ţărînă. Înainte să se poată rostogoli, Tabitha se aruncă desupra ei ţintuind-o locului, fiind cu cel puţin douăzeci de kilograme mai vînjoasă.

Tabitha o prinse de păr şi-o dădu tare cu capul de pămînt. Edilean simţi piatra cum îi zdrelea obrazul şi imediat după aceea sîngele îi invadă şi gura.

Cînd se întoarse şi gloata văzu sîngele, izbucniră urale de peste tot şi începură şi pariurile.

Edilean era aşa de ameţită încît nu văzu pumnul Tabithei decît atunci cînd o lovi chiar sub urechea stîngă. Se dădu cîţiva paşi în spate şi-l observă pe Cuddy cum cotrobăia preocupat prin cortul Tabithei.

Edilean începu să se mişte în cerc, din ce în ce mai departe de Tabitha şi obligînd şi gloata să se îndepărteze de cort laolaltă cu ele.

– Ţi-a ajuns? o întrebă Tabitha.

Femeia era mai mare decît ea, însă Edilean era mult mai agilă. Se lăsă deodată să cadă la pamînt şi cu piciorul îi puse piedică Tabithei, care căzu greoaie, scuipînd sînge ameţită.

– Dar ţie ţi-a ajuns?

– Nici pe departe. Nu m-am plictisit nici de tine şi nici de Angus.

Auzind-o vorbind de Angus, Edilean îşi înfipse umărul în stomacul ei, apoi ridică pumnul.

CAPITOLUL 17

Angus se trezi din cauză că cineva încerca să dărîme uşa de la hambar. Tot timpul grăbiţi, îşi zise el în timp ce-şi trăgea pantalonii. Se culcase tîrziu pentru că avusese de furcă cu doi beţivani, pe care cum îi vîra la ei în cameră, cum ieşeau imediat afară şi se luau la bătaie. Trebuise să-i ameninţe că avea să le dea el o mama bună de bătaie, înainte să se ducă în pat.

Iar acum nici nu se luminase de zi că altcineva avea treabă cu el. Camera lui Angus era în spatele hambarului, lîngă magazia mică de unelte şi departe de taverna şi hanul în care dormeau călătorii. Aşa mai avea un pic de linişte şi se putea odihni.

Bătăile în uşă continuau cu disperare. Tocmai înjura de mama focului cînd îl auzi pe cel care făcea scandal spunînd parcă numele lui Edilean. Angus se opri o clipă, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, spunîndu-şi apoi că era absurd. Lui Edilean îi spusese că pleca la Williamsburg.

Urmă o altă bubuitură, iar bărbatul de afară repetă:

– Edilean!

Angus ajunse la uşă din trei paşi şi-o deschise nervos. În faţa lui se afla un tînăr îmbrăcat ca un muncitor, iar în braţele lui se afla Edilean. Dormea, sau era inconştientă, faţa ei frumoasă era vînătă şi umflată, iar hainele rupte şi pline de sînge.

Angus o luă pe Edilean din braţele omului.

– Ce s-a întîmplat? întrebă în timp ce se îndrepta cu ea spre camera lui.

– S-a bătut cu o femeie pe nume Tabitha pentru astea, rosti Cuddy, scoţînd din buzunar bijuteriile. Sper că au valoare pentru tine, pentru că pe ea e posibil s-o fi costat viaţa, rosti el furios.

Angus aruncă o privire spre bijuterii, neînţelegînd mare lucru. O aşeză cu grijă pe Edilean în pat, apoi se întoarse spre Cuddy.

– Du-te şi adu apă fierbinte, îi porunci el. Şi bijuteriile dă-le încoace.

– Nu sunt obligat să... începu Cuddy, dar privind bine la chipul lui Angus, îi puse bijuteriile în mîna întinsă. Mi-a zis că lipsesc nişte brăţări şi un cercel, mormăi el şi apoi se întoarse şi ieşi în fugă de acolo.

– Edilean, murmură Angus, în timp ce-i dădea părul la o parte de pe faţă şi încerca să-şi dea seama cît de serioase erau rănile. Cînd ea gemu, realiză că era doar adormită. Adulmecă un pic aerul şi-şi dădu seama că băuse nişte whisky, ceea ce era foarte bine.

Rapid, grăbindu-se să termine înainte de întoarcerea lui Cuddy, Angus o dezbrăcă. Trebuia să vadă cît de întinse erau rănile şi dacă nu exista vreun os rupt. Pe cît posibil, ar fi preferat să nu cheme doctorul. Cum reparase destule răni la viaţa lui, ştia precis ce avea de făcut.

Cînd Edilean rămase goală în faţa lui, nu se putu abţine să nu-i admire trupul frumos, coapsele rotunjite şi curbele perfecte ale sînilor. Îşi aminti cum i se oferise, iar el o refuzase. Acela fusese lucrul cel mai greu pe care-l făcuse vreodată în viaţă. De atunci, nici că se mai gîndise la altceva decît la ea. Şi nu trecea o zi fără să-şi spună singur să se întoarcă şi să şi-o facă soţie.

Scutură din cap, încercînd să se concentreze la ceea ce avea de făcut. Îşi trecu uşor mîinile peste pielea ei fină, încercînd să-şi dea seama dacă exista vreun os rupt. Nu părea să aibă nimic serios, deşi gemea uneori atunci cînd el apăsa mai tare.

Era plină de vînătăi, dar acestea aveau să treacă. Cele mai afectate zone erau faţa şi gîtul, puţin şi umerii. Avea o tăietura mică pe bărbie şi una mai urîtă pe umăr, iar ambele antebraţe erau julite rău, dar nu văzu nici o rană care să necesite cusături sau de pe urma căreia să ramînă cu cicatrici urîte.

– Edilean, şopti iar. Ce naiba ai păţit?

Se uită la bijuteriile de pe masă şi se întrebă de unde apăruseră oare. Ştia că le avea în buzunar înainte să coboare de pe vas, apoi, după ce se despărţise de toată lumea acestea dispăruseră ca prin farmec. Se blestemase pentru neglijenţa de care dăduse dovadă, dar gîndurile lui fuseseră atunci la Edilean. Fusese atît de nefericit după ce drumurile lor se despărţiseră, încît nu se mai gîndise la nimic altceva. Îi fusese aşa de dor de ea. De atîtea ori se întorsese de abia aşteptînd să-i spună ceva, s-o vadă zîmbind şi tot de atîtea ori fusese rănit, căci ea nu mai era alături de el.

Petrecuse atîtea seri în faţa casei ei, urmarind-o. Îşi spusese că o apăra, dar fiecare bărbat care intrase acolo fusese ca un pumnal în inima lui. Ştia că ea găzduia numeroase ceaiuri pentru tinerii studenţi de la Harvard, cu care ieşea apoi pe scări să-i conducă, uneori cîte patru sau cinci deodată.

În fiecare zi punea cîte o chelneriţă să-i citească ziarul, tot aşteptîndu-se ca să-şi anunţe logodna cu vreunul dintre acei bărbaţi. Se gîndea că se putea mărita cu un bărbat care să deţină atîta teren încît să-şi formeze propriul stat, pe care să-l numească Edilean în onoarea ei. Sau poate că asta era numai dorinţa lui. Dacă avea vreodată că construiască un oraş, acela în mod sigur s-ar fi numit Edilean dacă ar fi fost şi ea cu el.

Atunci cînd Angus înţelesese că bijuteriile fuseseră furate, nu mai avusese ce face şi primise demn acea lovitură. Poate că Edilean le luase înapoi. Nu credea aşa ceva, dar poate că ea îşi dorise atît de mult ca el să nu plece din Boston încît i le luase.

Sau poate că aşa şi-ar fi dorit el să fie.

Edilean se mişcă în pat, gemînd tare.

– Gata, scumpa mea, sînt aici şi o să am grijă de tine.

Cînd auzi paşii lui Cuddy apropiindu-se de uşă, acoperi trupul gol al lui Edilean cu o pătură.

– A trebuit să aştept să se înfierbînte apa, rosti Cuddy din prag, însă cînd dădu cu ochii de stăpîna sa, ochii i se măriră de uluire. I-ai scos hainele? Furia îndreptată spre Angus şi grija pentru Edilean erau evidente.

– Să nu te prind că mai comentezi ceva, pentru că o să-ţi pară rău, mîrîi Angus ameninţător.

– Foarte bine, rosti Cuddy, trîntindu-se pe un scaun. Nu e deloc treaba mea, deşi aproape c-am fost omorît în timp ce-o ajutam.

Angus muie o cîrpă curată în apă şi începu să spele cu delicateţe faţa lui Edilean.

– Vreau să aud cu multe amănunte tot ce s-a întîmplat. Încearcă să nu uiţi ceva.

Lui Cuddy însă nu-i plăcea deloc felul în care-l trata omul acela, la fel cum nu-i plăcuse nici cînd Edilean îi ceruse s-o ducă la scoţian, deşi el îi spusese că domnişoara Harriet s-ar fi priceput mai bine să se îngrijească de rănile ei. Dar degeaba, Edilean insistase şi chiar ameninţase să vină singură dacă el n-o aducea. Cuddy cedase atunci cînd Edilean aproape căzuse de pe cal. Atunci descălecase de pe calul lui şi urcase în şa în spatele ei. Edilean îi adormise în braţe la nici cinci minute după aceea, iar el fusese al naibii de tentat s-o ducă

direct acasă, la domnişoara Harriet, dar n-o făcuse. Bătuse mult drum în plus ca s-o aducă la omul ăsta care o dezbrăcase fără nici o ruşine.

Cuddy nu-l plăcea, iar tonul lui o spunea foarte clar. Încet, începu să-i povestească despre Tabitha, însă omise să-i zică ceva despre cum îl trimisese Edilean să se intereseze şi de el.

– Dar de unde a ştiut că sînt aici?

Cînd Cuddy nu-i răspunse, se întoarse să-l privească cu luare aminte.

– Te-a trimis să te interesezi şi de mine, aşa-i?

Cuddy încuviinţă din cap.

– Iar tu i-ai povestit unde stau şi ce lucrez, în amănunt, corect?

Cuddy dădu iar din cap, destul de speriat, dar Angus îi zîmbi.

– Stai liniştit, băiete, are ea un mod de a-i convinge pe bărbaţi să facă lucruri pe care în mod normal nu le-ar săvîrşi.

– Aşa mi-a făcut şi mie, izbucni Cuddy cu patimă. Am alergat după ea de parcă aş fi fost cameristă.

– Şi eu la fel, mărturisi Angus ridicîndu-se. Nu cred că e rănită prea rău, mai degrabă ruptă de oboseală. Cum arăta Tabitha după bătaie?

– Mult mai rău decît doamna Edilean.

– Vorbeşti serios? rosti Angus cu mîndrie. S-a luptat cu o femeie atît de solidă ca Tabitha şi a învins?

– Da, zîmbi şi Cuddy. Eu am fost în cort cam toată perioada aia, în patru labe, umblînd printre lucruri femeieşti, dar pot să vă spun că a fost sîngeroasă. Mă şi mir că nu şi-au scos vreun ochi sau vreun dinte.

Angus se încruntă.

– Aşa de rău a fost?

– Mai rău decît îţi poţi imagina, răspunse Cuddy privindu-l curios. Dar de ce s-a luptat pentru dumneata? Numele dumitale e tot Harcourt, sînteţi rude?

– Sînt soţul ei, răspunse Angus absent. Mă rog, mai mult sau mai puţin. Ai avut o noapte grea, de ce nu te duci tu în tavernă că ceri să ţi se dea micul dejun? Iar apoi dacă ţi-e somn spune-i lui Dolly c-am zis eu să-ţi dea camera cea mai bună.

– Soţul ei? Dar pe ea o curtează o grămadă de bărbaţi. N-ai idee cîţi cai hrănesc în timp ce ei sînt înăuntru încercînd s-o amuze. Dacă mă întrebi pe mine, cred că îşi doresc mai mult banii ei decît pe ea. Iar dacă ar şti ce croşeu are, făcu el, nu cred că ar mai dori-o deloc.

Angus zîmbi văzîndu-l pe băiat cît era de entuziast.

– Haide, fugi, am eu grijă de ea, îl îmboldi el. Mănîncă ceva şi pe urmă dormi puţin. Diseară o să fii acasă.

– Şi cu doamna Edilean cum rămîne? Domnişoara Harriet o să mă jupoaie de viu dacă mă întorc fără ea.

– O să meargă cu tine, stai liniştit, răspunse Angus. E doar vînătă şi îndurerată, dar altfel n-are nimic serios. Acum fugi de aici şi las-o să se odihnească.

În timp ce Cuddy părăsea hambarul se gîndea că omul acela era soţul ei. Deci nu era de mirare că doamna nu-i agreea pe filfizonii aceia de-i tot veneau în vizită. Era deja măritată cu un om care servea toată ziua bere. Aşa că era normal că nu voia să-l arate lumii. Chicotind, Cuddy se duse în tavernă şi comandă un mic dejun copios.

Edilean se trezi tresărind şi simţi deodată panică. Îşi ridică braţele deasupra capului ca să se apere.

– Gata, scumpo, eşti în siguranţă cu mine, îi zise Angus, aşezîndu-se pe marginea patului, lîngă ea.

Edilean încercă să se ridice în capul oaselor, dar o durea tot corpul la cea mai mică mişcare. Se uită în jur, observînd austeritatea camerei.

– Asta-i taverna unde munceşti?

– Ăsta-i hambarul, răspunse el. Nu valorez chiar aşa de mult în ochii proprietarului încît să-mi cedeze o odaie deasupra tavernei.

Edilean realiză că el deschisese calea pentru ea ca să glumească, dar refuză.

– Ţi-a dat Cuddy bijuteriile?

– Sigur că da.

– Pot să le văd?

– Nu, îi zîmbi el. Ştiu că ai văzut deja ce lipseşte.

– Dar trebuie să...

Cînd ea încercă iar să se ridice, el o împinse cu blîndeţe înapoi pe pernă.

– Nu, scumpa mea, tu ai nevoie de somn acum. Am auzit că ai avut parte de o luptă dată naibii.

– A fost o nimica toată în comparaţie cu lupta mea cu Bessie Hightop, cînd am împlinit paisprezece ani. Tatăl ei era duce şi ea şi-a permis să spună că sînt căpuşa şcolii, mereu în căutarea cuiva pe spinarea căruia să trăiesc în vacanţe.

– Aşa că i-ai arătat tu!

– De fapt, în perspectivă, mai degrabă am pierdut. Tatăl ei a aflat ce s-a petrecut şi m-a invitat să petrec paştele la ei. Cum mă simţeam teribil de mîndră de mine, m-am dus.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Bunicul lui Bessie, tatăl mamei ei, m-a cerut de nevastă.

Angus nu se putu abţine să nu rîdă.

– Îmi pare rău că n-am fost de faţă să aud ce i-ai spus despre propunerea lui.

– Cînd mi-a sugerat să mă aşez în poala lui, i-am explicat că are genunchii prea osoşi şi că m-ar durea fundul din cauza asta.

– Doamne ce dor mi-a fost de tine!

Edilean nu zîmbi.

– Mie nu mi-a fost dor de tine. După ce m-ai părăsit de parcă aş fi fost ultima otreapă, nu mi-am dorit decît să-mi achit datoria faţă de tine.

– Datorie?

– Da, tot ce-ţi datoram. Mi-ai spus de destule ori că dacă nu eram eu, tu ai fi fost acum acasă în Scoţia, alături de scumpa ta familie.

– Şi ţi-am mai spus că tu mi-ai oferit o ocazie cum se iveşte numai o dată-n viaţă.

– Aşa e. Atunci cînd ţi-am oferit parura m-am gîndit că o să-ţi cumperi o fermă şi apoi poţi să-ţi inviţi toată familia aici. Numai că bijuteriile ţi-au fost furate laolaltă cu ocazia de a avea propriul teren. Cînd Cuddy mi-a spus unde eşti şi ce faci, mi-am dat seama că redevenisem datoare. Ai trecut de la a fi şeful unui clan la postura de grăjdar în sujba cuiva.

– Nu cred că a fost chiar aşa de rău. Dacă lucrurile merg tot la fel de bine, cît de curînd aş putea deveni propietarul tavernei.

– Ha! făcu Edilean, strîngînd din dinţi de durere, dar ridicîndu-se în capul oaselor. Dacă proprietarul are un văr de gradul al treilea o să-i lase lui totul, nu ţie. Cînd vine vorba de proprietate, rudele de sînge cîştigă întotdeauna.

– Edilean, rosti Angus ridicîndu-se şi privind jenat spre ea. Atunci cînd se proptise în capul oaselor, nu fusese conştientă că pe sub pătura aceea era goală puşcă. Însă privirea lui îi aminti ce se întîmplase ultima dată cînd se văzuseră.

– Te rog frumos, dă-mi hainele ca să mă îmbrac şi să plec de aici.

Răceala din glasul ei îl înfioră. Cînd fuseseră pe vas şi ea se supăra pe el, rîsese de ea şi o făcuse şi pe ea să rîdă. El crezuse că fusese geloasă pe Tabitha, iar acest lucru îi mîngîiase vanitatea masculină. Dar răceala de acum îi displăcea profund.

– Ţi-aş fi recunoscătoare dacă... începu ea.

– Termină! o potoli Angus. Vreau să încetezi chiar în clipa asta! Ce naiba a fost în capul tău de te-ai dus într-o tabără de criminali şi te-ai luat la bătaie? Ai idee cît de periculos a fost?

– Era ceva ce trebuia să fac, răspunse Edilean. Acum vrei, te rog, să-mi dai hainele ca să pot pleca?

– Nu! Nu pleci nicăieri pînă nu mănînci ceva şi nu dormi. Vreau să fiu sigur că eşti în regulă.

– Acum eşti şi doctor?

– Dacă nu mă credeai în stare să am grijă de tine, de ce ai mai venit aici? De ce nu te-ai dus la tine acasă şi n-ai lăsat-o pe sora lui Harcourt să te îngrijească?

Se bucură cînd îi văzu mînia din ochi. Era mult mai bună decît răceala.

– Ai uitat din ce motiv m-am dus în tabăra nemernicilor?

– Ca să mă faci pe mine să cad de prost?

– N-a trebuit să mă străduiesc foarte tare, nu crezi?

Se priviră urît cîteva momente. După aceea Angus se duse la un dulap, luă de acolo o cămaşă curată şi i-o aruncă.

– Asta-i tot ce primeşti deocamdată. Vreau să stai acolo în pat şi să te odihneşti, rosti nervos, apoi se îmblînzi deodată: Edilean, ce te-a apucat de ai făcut o asemenea prostie?

Ei îi stătea pe limbă să-i spună că "din dragoste", însă se abţinu.

– Ţi-am spus că am vrut să-mi achit datoria faţă de tine, îi zise iar, în timp ce-şi punea cămaşa pe ea.

– Asta-i tot?

– Asta-i tot. De acum sîntem chit, nu trebuie să mă mai simt vinovată că din cauza mea i-ai părăsit pe toţi cei de acasă. Ai bani ca să-ţi cumperi teren şi să întemeiezi orăşelul McTern, după care poţi să-i aduci pe toţi aici şi să fii iar stăpîn peste ei. O să te poţi plimba ţanţos pe sub privirile lor pline de uimire şi adoraţie.

– Asta-i ce crezi tu că vreau?

– Habar nu am ce anume vrei, răspunse ea. Eu nu fac parte din clanul tău!

El dădu să-i răspundă, dar preferă s-o pornească spre uşă.

– Nu cred că e momentul să ne certăm. Vreau să dormi şi eu o să-i dau de ştire surorii lui Harcourt că eşti în siguranţă.

Din clipa în care el plecă de acolo, Edilean îşi dădu seama cît de obosită era. Acum nu realiza de ce-i spusese lui Cuddy s-o aducă acolo. Ar fi fost mult mai bine dacă s-ar fi dus acasă, la Harriet şi în propriul pat, dar era atît de epuizată încît nu-i păsa în al cui pat dormea. Se lăsă în jos pe pernă şi adormi instantaneu.

Angus era afară, chiar lîngă uşă, sprijinit de perete, cu ochii închişi. Era destul de umilitor că fusese atît de neglijent încît permisese cuiva să-i fure bijuteriile, dar că Edilean le găsise şi i le adusese era deja mai mult decît putea suporta. O fată fusese de o mie de ori mai pricepută ca el.

Deschise uşa şi aruncă o privire în odaie ca să vadă ce făcea. Aşa cum bănuise, dormea dusă. O înveli bine şi-i dădu părul deoparte de pe faţă.

Nu credea că era posibil să iubească cineva mai mult decît o iubea el pe Edilean.

Din momentul în care o întîlnise, pusese stăpînire pe mintea, pe sufletul şi pe viaţa lui. Se luptase din greu cu sentimentele pe care le născuse în el. În Scoţia se luptase cu dorinţa de a fi alături de ea, să-i vadă chipul frumos. Iar furia pe care o simţise din cauza acelei

intruziuni în viaţa lui se manifestate în multe feluri. Acum regreta că acţionase cu atîta violenţă, dacă aruncatul ei într-un jgheab era o modalitate violentă.

Nimeni nu-i spusese că dragostea nu aducea numai fericire. El crezuse că atunci cînd cineva se îndrăgostea, ei bine... nici el nu fusese tocmai sigur ce se petrecea, auzea îngerii cîntînd?

Sentimentele pe care le avea pentru Edilean erau cam de zece ori mai puternice decît i se părea a fi normal. Ceea ce simţise cînd hoţii luaseră vitele era o nimica toată în comparaţie cu ceea ce simţea pentru ea. Furie, fericire, slăbicie, forţă. Erau momente în care ea îl făcea să se simtă cel mai mare, cel mai tare, cel mai frumos şi cel mai deştept om din lume. Şi pe urmă parcă era mai prejos decît un vierme.

Scutură din cap şi-i atinse uşor obrazul, făcînd-o să se mişte în somn. Nu putea descrie amalgamul de sentimente avute atunci cînd îl văzuse pe băiat cu ea în braţe. După noaptea în care fugise din camera ei, crezuse că n-avea s-o mai vadă vreodată. Îşi spusese singur că se va bucura să audă că în fine se căsătorea. Dar cînd îl văzuse pe Cuddy cu ea în braţe, gîndindu-se că o atingea, îi venise să-l omoare. Dacă ar fi trăit pe vremea străbunilor, atunci i-ar fi luat capul înainte să fi pus o întrebare.

Din fericire, tot ce simţise atunci se topise cînd îi văzuse faţa frumoasă umflată şi plină de sînge.

Fără chef, Angus se duse la tavernă ca să-şi vadă de treburi. Pe Edilean o minţise cu neruşinare cînd îi spusese că voia să cumpere localul. Adevărul era că-l ura. Să servească băutură şi mîncare cît era ziua de lungă şi să-i audă pe toţi plîngîndu-se ba că ceva era prea rece, ba că era prea cald, nu era tocmai ceea ce-şi dorea de la viaţă.

Cînd descoperise că nu mai avea bijuteriile se înfuriase cumplit, dar atunci cînd fusese la ea, crezuse că nu lăsase să se vadă absolut

nimic. Mai degrabă murea decît s-o lase să vadă cît de dobitoc şi neglijent era. Mai rău, nu izbutise să-şi dea seama cine ar fi putut să-l fure şi cînd. Petrecuse zile în şir încercînd să-şi amintească pas cu pas tot ce se întîmplase, dar degeaba. Şi nici nu putea întreba pe nimeni nimic, cine ar fi recunoscut că a văzut asemenea bijuterii?

Sigur că se gîndise la deţinutele de pe navă, dar ca prostul îşi zisese că n-ar fi furat nimic de la el. Sau poate că nu voise ca Edilean să fi avut dreptate în legătură cu Tabitha. Preferase să creadă că Tabitha era nevinovată, iar Edilean geloasă.

Numai că Edilean avusese dreptate, descoperise ceea ce Angus nu fusese în stare şi rezolvase problema.

Şovăi o clipă, apoi intră în tavernă. Ca de obicei, erau aşa de multe treburi de făcut, încît se înseră înainte să-şi dea el seama. Realiză deodată că era un mare dobitoc. El muncea, iar Edilean era în camera lui.

– De ce zîmbeşti aşa? îl întrebă barmanita curioasă.

– Pentru că iubesc, zise el rîzînd şi plantîndu-i un pupic şi ei pe obraz. Azi am terminat cu munca. Şi nu ştiu dacă o să mai vreau să mai lucrez aici.

– O să te jupoaie şeful!

– Dacă poate să mă găsească!

Angus plecă de lîngă ea rîzînd fericit.

Cînd deschise uşa, Edilean tocmai se trezise.

– Mă simt groaznic, mărturisi ea. Mă doarte fiecare muşchi în parte.

– Stai să văd, îi zise el, aşezîndu-se pe pat lîngă ea şi dezvelind-o. Începu să-i maseze umerii cu blîndeţe.

– Angus? şopti ea.

– Da, ce e?

– Dacă nu ajung la budă o să explodez.

El se retrase zîmbind.

– Mereu foarte practică, nu-i aşa?

– Am trecut de faza asta. Trebuie să ieşi ca să mă îmbrac.

– Asta înseamnă izmenuţe, jupoane, ciorapi, corset şi tot restul? Şi desigur trebuie să te ajut cu corsetul.

– Am unul nou care se strînge în faţă, numai că ar dura prea mult, n-am să izbutesc.

El o luă atunci în braţe, cu tot cu pătură.

– Ascunde-ţi faţa, ca să nu te vadă nimeni.

– Dar îmi ies picioarele pe afară, răspunse ea.

– Nişte picioruşe adorabile.

Capul îi era ascuns bine de pătură şi tot ce putea vedea ea era faţa lui Angus.

– Unde mă duci?

– Te duc afară, la boscheţi, tu ce credeai? Preferi gaura aia din pămînt care-i buda noastră?

– În natură la boscheţi, răspunse ea. Angus, ce se petrece? Ai... rosti ea ezitînd. S-a schimbat ceva? se aventură în cele din urmă.

– Nu, nu s-a schimbat nimic, răspunse el. Totul e la fel ca înainte. Zîmbea, ştiind ce anume ar fi vrut ea să audă. Dar îi spusese adevărul. Nimic nu se schimbase, o iubea la fel de mult ca şi înainte.

Edilean rămase tăcută, iar cînd el o lăsă jos din braţe, constată că se afla pe o pajişte cu iarbă înaltă pînă la genunchi.

– Te las aici să-ţi vezi de ale tale, rosti el. Urmează poteca şi mă găseşti.

După cîteva momente, uşurată, se întoarse să privească în jur. Soarele tocmai apunea, iar lumina de pe pajişte era superbă. Printre firele de iarbă se iţeau flori colorate ce străluceau ca pietrele nestemate.

În loc s-o pornească spre Angus, ea se îndreptă spre un stejar mare ce se vedea puţin mai departe. Copacul acela îi amintea de un

altul, din copilărie, unde se putuse ascunde de lumea din jur. Stejarul fusese pe proprietatea tatălui său, deținută de patru generații și acela fusese locul ei preferat de joacă. Cînd ajunsese în Scoția, la unchiul ei, încă mai avea în cufăr o punguță cu ghinde din stejarul copilăriei. Intenționa să-și țină promisiunea pe care și-o făcuse în copilărie și să planteze o ghindă din stejarul ei acolo unde va avea propria ei casă.

– E tare frumos aici, așa-i? îi zise Angus cu blîndețe din spate.

– Da.

– Vin deseori aici cînd mai fug de la tavernă.

– Să înțeleg că nu-ți prea place acolo? îl întrebă ea cu un zîmbet.

– Urăsc taverna asta! răspunse el luînd-o de mînă. Edilean...

Ea se întoarse și-l privi plină de speranță. Nu mai aveau nevoie de cuvinte, ochii lor spuneau tot. O prinse în brațe și începu s-o sărute. Erau singuri, sub un stejar imens, în pragul înserării, iar femeia din brațele lui nu purta pe ea nimic altceva decît o cămașă mai lungă.

Buzele ei se depărtară sub ale lui. Angus o simțea lipsită de experiență, dar doritoare să învețe, o combinație irezistibilă.

O strînse și mai tare în brațe și-i șopti aproape sufocat:

– Dacă încep, n-o să mă mai pot opri.

– Ți-a cerut cineva așa ceva? îl întrebă ea cu un zîmbet de triumf pe buze.

Angus o luă în brațe și o așeză cu grijă sub copac.

– Să-mi spui dacă te rănesc, rosti el, atingîndu-i delicat o vînătaie de pe umăr.

Dădu cămașa deoparte și o sărută.

– E mai bine așa?

– Mult mai bine, șopti ea. Dar sînt plină de vînătăi, uite, pe coaste de exemplu.

El îi puse o mînă pe picior și și-o strecură pe sub cămașa largă.

– Pe aici n-ai vînătăi?

Edilean închise ochii fericită, în timp ce mîna lui cutreiera pe sub cămașă, iar buzele îi sărutau gîtul. Angus o simțea precaută și controlată. Își aminti cu regret seara aceea, în care se deschisese plină de pasiune în fața lui. De data aceasta trebuia să fie răbdător cu ea. Iar după aceea... Nu-și permise să meargă mai departe cu gîndul, pentru că deja acceptase că dacă ea îl mai voia, atunci, de ce nu? Dragostea nu avea nici o legătură cu ceea ce era logic sau practic.

– Dar aici? Te doare? E vînăt? rosti el ajungînd în fine între coapsele ei și auzind-o oftînd deodată.

În clipa următoare îi trase cămașa peste cap și o lăsă goală în iarbă. Acum putea s-o privească cu dragoste și pasiune, nu ca un doctor ce caută oase rupte. În lumea fantastică a apusului, vînătăile de pe corpul ei păreau aproape argintii.

– O să-ți sărut fiecare vînătaie în parte, promise el, trecînd cu buzele peste sîni spre pîntec.

Dură ceva, dar în cele din urmă o simți cum se abandona pasiunii. Angus nu se grăbea, deși era în agonie, însă știa că trebuia să aibă grijă ca ea să capete încredere totală în el.

Atunci cînd Edilean începu să geamă necontrolat, cu mîinile înfipte în părul lui, Angus se ridică în fine deasupra trupului ei micuț. Atunci cînd o pătrunse, Edilean începu să țipe, dar el o aduse la tăcere cu un sărut. Câteva momente mai tîrziu pluteau amîndoi pe aripile extazului.

CAPITOLUL 18

– Vreau să aud totul, îi zise Angus. Nu vreau să omiți nici cel mai mic detaliu. Erau în odaia din hambar, iar capul ei se odihnea confortabil pe pieptul lui și apropiau zorii. Făcuseră dragoste aproape toată noaptea, de două ori sub stejar, iar după ce se întunecase de-a binelea se mutaseră înăuntru.

– Vrei să auzi totul despre trasul de păr, pumni și mușcături?

– Mușcături?

– Nu, nu ne-am mușcat, rosti ea, plimbîndu-și mîna peste pieptul lui. Nu cred că Tabitha voia să ne batem. Dar nici n-a știut că bijuteriile erau adevărate.

– Și ai crezut-o?

Edilean se ridică într-un cot.

– Nu-mi spune mie despre minciunile ei! Nu am crezut o iotă din ce mi-a spus despre tine și ea.

– Dar ce a spus? se interesă el, iar Edilean îi povesti despre cum se lăudase Tabitha că se culcase cu el și despre cum o poreclise. Și n-ai crezut-o?

– Nu. Eu, spre deosebire de tine, am știut că e o mincinoasă.

– Nu e adevărat, rosti el imediat, dar cînd Edilean continuă să-l privească, recunoscu: poate că am crezut-o, părea o fată așa de drăguță.

– E o mincinoasă și o hoață.

El îi așeză capul la loc pe umărul lui.

– Da, ai spus de multe ori ce părere ai despre ea, dar cum de ai ghicit că ea a fost cea care a furat bijuteriile.

– Prin înmulțire.

– Poftim?

– Am înmulțit inteligența ta masculină cu măsura pieptului ei și n-am mai avut nici un dubiu cine era hoțul.

– Inteligența mea... rosti Angus și o ridică deasupra lui. O să fii pedepsită pentru asta!

– Și cum o să mă pedepsești?

– Cu sărutări, răspunse el și se apucă de treabă, însă Edilean se eliberă și dădu deoparte pătura cu care erau înveliți. Cînd el încercă să se acopere la loc, îl opri. Voia să-l vadă. Voia să admire trupul pe care adesea îl văzuse acoperit de haine.

El păru deodată să înțeleagă și se lăsă la loc pe perne, urmărind-o cu interes. Ea îl prinse de umăr și-l trase puțin, dîndu-i de înțeles că voia să se întoarcă. Se putea concentra mai bine dacă n-o privea așa de intens.

Avea spatele lat, cu mușchi bine reliefați. Edilean își plimbă mîinile de la umeri la talia îngustă, iar atunci cînd simți sub degete cicatricile, se opri. Cum în cameră era întuneric, se întinse peste el ca să ia lumînarea, mîngîindu-l cu sfîrcurile fără să vrea.

– Intenționezi să mă torturezi? o întrebă el.

Însă ea era prea ocupată să aprindă lumînarea. Îi privi iar spatele la lumină. Avea cîteva cicatrici mari. Își trecu un deget peste una foarte mare, care pornea de la umăr și se întindea pînă la mijlocul spinării.

– Asta de la ce e?

– Un glonț.

Cînd ea nu spuse nimic, el zîmbi și continuă:

– Aveam șaisprezece ani și nu mă camuflam la fel de bine...

– Prin „camuflaj" te referi la strecuratul prin iarbă că să spionezi oamenii care desenează pașnici?

– Exact, încuviință el. Am urmărit hoții, m-am apropiat prea mult, ei m-au văzut și m-au împușcat.

Edilean se aplecă și sărută cicatricea.

– Și cine a avut grijă de tine?

– Kenna, soru-mea.

Cînd îl simți cum ezita, Edilean ridică privirea.

– Te gîndești la copilașul nou-născut și te întrebi ce e?

– Da, scumpa mea. Cum de ai ajuns să mă cunoști așa de bine?

– Te cunosc mai bine decît îți poți imagina. Cînd el încercă să se întoarcă, ea îl împinse la loc și-i atinse o altă cicatrice, care părea să fi fost o arsură pe partea din spate a brațului.

– Am căzut în foc cînd aveam trei ani.

– Și astea? Erau patru umflături pe partea dreaptă a taliei.

– Shamus m-a împins de pe o stîncă și am cazut peste niște pietroaie.

– Shamus, va să zică. Și cînd te gîndești că a fost cît pe ce să fie el acum alături de mine!

Angus rîse și se mișcă lîngă ea. Edilean dădu pătura mai jos și-și trecu mîinile peste fesele rotunde, apoi mai jos peste coapsele pline de mușchi.

– Scumpa mea, șopti el gîtuit, vrei să mă lași fără bărbăție?

– Vrei să spui că nici o altă femeie nu s-a mai uitat la tine?

– Nu așa, zise el dînd să se întoarcă însă fiind oprit de mîna ei.

– Încă n-am terminat cu tine. Mai descoperi o cicatrice pe coapsa stîngă. Și asta de aici?

– Am fost tîrît de un cal peste o bucată de fier. Atunci aproape că mi-am pierdut piciorul.

– Și cîți ani aveai?

– Vreo zece.

– Mă bucur că ai ajuns teafăr pînă la mine.

– Teafăr și în creștere, murmură el. Edilean nu cred că mai pot să îndur prea mult.

Ea se mută la picioarele lui unde mai descoperi cîteva cicatrici nesemnificative. Rămase locului și privi spre trupul lui frumos și gol. Ce straniu i se părea totul. Dădacele și apoi profesoarele, toate o sfătuiseră să își acopere cît mai bine trupul și să nu-l lase văzut de bărbați, dar iat-o acum, goală pușcă, privea cu admirație acel bărbat superb la fel de gol ca și ea.

Încet, începu să-și tîrască trupul peste trupul lui, sărutîndu-i pielea întunecată și fierbinte. Cînd ajunse la gît, el se întoarse și o puse chiar deasupra lui.

– Stai așa, protestă ea. Mai am de văzut și partea din față.

– Ce-ar fi să te uiți stînd călare?

– Călare? începu ea, însă el o opri atunci cînd o ridică și o așeză peste acea parte a lui care o aștepta nerăbdătoare. Am înțeles, suspină ea. Călare. Și acum ce fac?

– Ce-ți poftește inima, suflă el, facîndu-o să se simtă deodată foarte puternică.

– E ca și cum ai călări un cal? Pot să încerc? Se ridică în genunchi și începu să se miște de jos în sus încet, dar ritmic. Cum cea mai parte a vieții o petrecuse călărind, avea coapse puternice. Ce-ai zice acum de-un galop?

Angus se mută deasupra ei fără a întrerupe vreo secundă contactul.

– Dar ce-ai zice dacă poneiul tău ar prelua comanda și ar fugi cu tine? rosti el, împingîndu-se în ea.

– Da, izbuti ea să mai spună.

O oră mai tîrziu, Edilean dormea dusă, jumătate pe pat, jumătate desupra lui, și deși Angus ar fi preferat să rămînă acolo pentru totdeauna, știa că trebuia să se trezească și să se apuce de treabă. Dacă nu, în cîteva momente va veni să-i bată careva la ușă cu cine știe ce problemă.

Asta o să fie ultima mea zi aici, cugetă el în timp ce se dădea jos din pat, atent să n-o deranjeze pe Edilean. O s-o mai lase să dormă puțin, apoi o să vină s-o trezească și pe urmă... Nu știa ce o să facă, ideea era că vor fi împreună.

O privi cît se îmbrăcă, admirîndu-i fața frumoasă și vînătă, felul în care strîmba din nas cînd dormea, cum stătea bine cuibărită sub pătură.

Sper că a rămas grea, își zise el, oprindu-se o clipă înainte să se încalțe. Da, ce bine ar fi. Să aibă o fetiță care să semene leit cu ea. Ar boteza-o Catherine, după bunica. Catherine Edilean, zîmbi Angus. Dar care ar fi numele de familie? Cum era căutat de autorități, nu putea fi McTern, dar nici Harcourt nu era o soluție. Cînd o să se trezească, o să alegem împreună un nume, conchise el.

Cînd termină cu aranjatul, ieși în vîrful picioarelor din odaie și intră în tavernă.

Dolly, barmanița, îl privi cu atenție.

– Am crezut că ai plecat. Sau asta e doar din cauza mînzei din camera ta?

Angus zîmbi. Era obișnuit cu traiul în zone în care nu existau secrete.

– E doar o altă femeie, răspunse el. Nimic special.

– Eu nu așa am auzit. Făcu semn spre tînărul care o adusese pe Edilean cu o zi înainte. Era la o masă alături de alți cîțiva bărbați și tocmai le spunea ceva ce părea să-i fascineze.

Angus întoarse capul, încercînd să ascundă încruntătura.

– Și ce le tot spune oamenilor?

– Că poate să se bată la fel de bine ca un bărbat!

– Și ce altceva?

– Mai e și altceva?

Angus ar fi vrut s-o întrebe dacă gură-spartă îi spusese cine era cu adevărat Edilean și unde locuia.

Dolly se apropie de el.

– N-a spus la nimeni cine e micuța doamnă, dacă asta te interesa. De fapt, a lăsat să se înțeleagă că e o deținută venită cu un vas din Anglia.

El o privi cu duritate.

– V-am văzut pe amîndoi, continuă ea cu un zîmbet duios. Și eu am fost tînără odată. Ea nu e o criminală, iar el e băiat bun. Îi întoarse spatele și se duse să le servească oamenilor micul dejun.

Angus își turnă o halbă cu bere și-o bău dintr-o suflare. Nu dormise deloc toată noaptea, iar Edilean fusese... Zîmbi cînd își aminti pasiunea, sărutările, pozițiile. Îl uimise și-i făcuse mare plăcere atunci cînd ea îl studiase. Îi plăcuse curiozitatea ei, felul în care încercase lucruri noi. Una peste alta fusese o noapte de extaz, iar dacă trebuia să moară în clipa aceea, n-ar fi avut ce regreta.

Cînd puse halba jos văzu afișul de pe perete. Era același pe care-l văzuse și în Scoția, același portret făcut de Edilean, cu părul vîlvoi și barba mare.

O clipă Angus paraliză, privind prostit la afișul acela, care nu fusese acolo cu o zi înainte.

Cînd Dolly se întoarse la bar, el era încă acolo. Luă băuturile pregătite și le puse pe o tavă, dar el rămăsese înțepenit locului. Cînd femeia dădu să plece cu tava, el o prinse de braț.

– Asta de unde a mai apărut? șopti, de abia fiind capabil să vorbească.

– A venit un bărbat cu el aseară. Mi s-a părut că seamănă un pic cu tine, îl necăji ea.

– I-ai spus şi lui?

Dolly îi privi chipul şi înţelese imediat ce se petrecea.

– Nu, nu i-am spus nimic. Nu mi-a plăcut deloc. E un tip arătos şi o ştie. M-a tratat de parcă aş fi fost sclava lui.

– Şi acum unde e?

– Bunui că nu s-a trezit încă. Fugi, îl îmboldi ea. Fă ce ai de făcut. Eu o să-l reţin cît de mult pot. Unuia ca el sigur nu i-ar conveni deloc dacă i-aş trînti supa în poală.

– E singur?

– Nu. Are două huidume cu el. Nişte indivizi tare ameninţători. Angus, începu ea, nu ai cum să le faci faţă la toţi. Trebuie să fugi!

Pentru a doua oară în două zile, Angus o pupă pe Dolly, apoi se strecură afară din tavernă. Cînd ajunse la hambar, se opri în faţa uşii. Instinctul îi spunea s-o trezească pe Edilean şi să-i spună că venise James după ei, cu tot cu afişul acela şi probabil cu un mandat de arestare pentru el, şi că nu venise singur.

Angus ştiuse că exista posibilitatea ca James să vină în America după ei. N-aveai cum să umileşti în asemenea hal un om ca Harcourt şi să nu te aştepţi la răzbunare. Cu toate acestea, afişul acela îl şocase. Măcar dacă James ar fi venit cu o zi înainte! Dacă ar fi apărut înainte ca ei doi să fi petrecut noaptea împreună, atunci lucrurile ar fi stat altfel. Angus ar fi putut dispărea discret şi nimeni n-ar fi fost rănit.

Dar acum trebuia să fugă şi toată lumea avea să sufere. Iar Edilean n-ar fi fost niciodată de acord ca el să plece şi ea să rămînă, va merge cu el.

Îşi frecă ochii în speranţa că-şi va limpezi gîndurile. În primul rînd, nu-i putea spune lui Edilean adevărul. Nu se putea duce la ea ca să-i spună că o iubeşte, dar că trebuie să dispară şi pe ea s-o lase în urmă ca să o ştie apărată. Ea n-ar fi fost niciodată de acord cu despărţirea, dar era imperios necesar ca acest lucru să se întîmple. Trebuiau să se despartă pentru totdeauna.

Pentru el totul era limpede, parcă vedea viitorul într-un glob de cristal. James îl va urmări pe Angus oriunde s-ar fi dus, iar dacă ar fi avut soţie şi copii, tot l-ar găsi. Şi pe urmă? Dacă nu l-ar fi omorît pe loc, atunci ar fi avut grijă să ajungă la temniţă. Iar dacă nu ar fi putut să fie judecat în America, era sigur că în cele din urmă l-ar prinde şi l-ar duce cu forţa în Scoţia. Unde sigur ar fi condamnat la moarte sau la închisoare pe viaţă.

Şi atunci ce s-ar întîmpla cu Edilean? S-ar lupta pentru el. Aşa cum s-a luptat pentru bijuterii, doar că de data asta lupta s-ar duce prin sălile de judecată. S-ar lupta cu James şi cu întreaga lume ca să-l scape. Dar n-ar avea cum să cîştige. Angus fugise în lume cu o fată care se afla sub tutela unchiului ei. Doar pentru că se căsătorise cu ea după aceea l-ar face să arate mai rău, nu mai bine. Ar părea că se folosise de ea cînd era minoră, împotriva voinţei tutorelui său.

În plus, mai era şi problema cu aurul. Atunci cînd fugiseră, aurul se afla, legal, sub îngrijirea unchiului. Angus îl furase de fapt de la el.

Nu, nici un tribunal din lume nu va asculta ce ar fi avut el de spus. N-ar crede niciodată povestea lui Angus şi-l vor condamna pe viaţă.

Putea s-o ia pe Edilean cu el? Asta-şi dorea pentru ea? Să-şi petreacă viaţa ascunzîndu-se, ca el să nu fie prins? Iar dacă va fi prins, ea va fi condamnată la drumuri zilnice la închisoare ca să-l vadă? Sau să fie obligată să asiste la spînzurarea lui?

Rămase un timp în faţa uşii de la odaie, ştiind că înăuntru Edilean dormea liniştită în patul lui, iar el trebuia s-o părăsească. Din nou. Trebuia să fugă de lîngă ea lăsînd-o să creadă că... Ce? Că n-o iubea? Era oare omeneşte posibil să creadă aşa ceva?

Trebuia s-o facă într-un fel sau altul să creadă că n-o iubea deloc, că doar profitase de ea. Că era doar un ticălos, un nemernic. Că obținuse ce dorise de la ea și cu asta basta.

O parte din el știa că ea simțea c-o iubea și avea să-l ierte. Îl considerase un mare nemernic după ce fugise din dormitorul ei, dar îl iertase. Aproape că zîmbi cînd își aminti ce rece fusese cu el la început. Nu-i trebuise prea mult ca s-o topească.

Așa era dragostea, acum rece, pe urmă clocotită.

Niciodată în viața lui nu fusese nevoit să facă ceva atît de greu ca acum, ceva atît de neiertat. Încetișor, deschise ușa de la odaia lui și se strecură înăuntru. Edilean se dezvelise în somn, iar el dădu s-o acopere, însă renunță și se mulțumi să se așeze pe marginea patului ca s-o mai admire o dată. Plănuise s-o ceară de soție. Cît o ținuse în brațe se gîndise cum o să facă nunta și apoi să plece spre Virginia. Își imaginase cum avea să-i construiască exact acea casă pe care o desenaseră pe vas. Avea încă schițele la el, erau comorile lui.

Dar acum totul dispăruse ca un fum. Nu fusese precaut și nu luase în considerare furia lui James Harcourt. Totul se petrecuse atît de departe și cu multă vreme în urmă, încît nu încercase să se mai pună în locul acelui om. Ruinaseră planurile îngrijit alcătuite de un individ care nu avea conștiință sau principii. De ce crezuseră că avea să accepte înfrîngerea fără comentarii?

Angus mîngîie ușor părul lui Edilean. Ea era în siguranță. Trecuse de optsprezece ani, iar după testamentul tatălui său, aurul îi aparținea în mod legal. Dacă se căsătorea, cugetă Angus cu durere în suflet, soțul ei putea s-o apere de orice pretenție ar fi avut Harcourt. Era ușor de dovedit că se însurase cu fiica ducelui în timp ce era logodit cu ea.

Singura grijă a lui Angus rămînea Harriet, sora lui Harcourt. Oare cu cine va ține ea, cu Edilean sau cu James? Dar știa care era

răspunsul. Edilean era cea cu bani. Era o realitate crudă a vieții, dar era adevărată. Din ceea ce-i spusese Edilean despre Harriet, era o femeie cu bun simț care-și disprețuia fratele cel leneș și viclean.

Angus luă mîna lui Edilean, îi sărută fiecare deget în parte și apoi palma și și-o lipi de obraz.

– Să nu mă urăști prea mult, îi șopti el, știind însă că trebuia s-o facă să-l disprețuiască, altfel ar fi venit după el.

Se ridică și începu să-și arunce hainele într-un sac de pînză. Se opri, ezitînd lîngă diamante. Dacă nu le lua, atunci tot efortul ei ar fi fost degeaba. Luă colierul și celelalte piese, care lui Edilean i se păruseră prea încărcate, și-i lăsă cercelul rămas.

O mai privi o dată, ca să-și întipărească în minte imaginea ei, apoi deschise ușa și se strecură afară. În fața hambarului dădu peste tînărul care o adusese la el.

Cuddy îl privea pe Angus ca și cum n-ar fi știut cum să i se adreseze, cu „domnule" sau să zîmbească larg știind ce se petrecuse cu o noapte înainte. În spatele lui erau cei doi cai gata de plecare.

– N-am știut dacă doamna o să vrea să plecăm sau nu în dimineața asta, rosti Cuddy liniștit. Pot să mă întorc singur la Boston, dacă așa dorește.

– Poate să facă tot ce vrea, răspunse Angus, cu un zîmbet libidinos. Eu am obținut ce voiam de la ea, dacă mă înțelegi.

Văzu cum băiatul se înfurie pe loc și-și zise că bănuise corect și că acesta era probabil îndrăgostit de Edilean.

– Poftim, îi zise el, aruncîndu-i o monedă. Acum ia-o și du-o acasă. Trezește-o și du-o acolo unde... făcu un gest nepăsător cu mîna. Unde sînt cei de-o teapă cu ea. M-ai priceput? Du-o acum acasă!

– Da, răspunse Cuddy. Îl privea pe Angus de parcă ar fi vrut să-l omoare. O s-o iau imediat de aici. O să am eu grijă de doamna mea.

– Așa să faci, răspunse Angus, legîndu-și sacul de șaua calului lui Edilean.

– Ăsta-i calul doamnei! protestă Cuddy. Nu poți să-l iei!

Angus încălecă și apoi se întoarse spre băiat.

– Asta-i o nimica toată pe lîngă ce am mai luat de la ea, rosti cu un zîmbet nesuferit.

– Dacă aș avea acum pistolul la mine te-aș ucide fără să clipesc! scrîșni Cuddy.

– Și să-l lași pe diavol fără treabă? răspunse Angus, pregătindu-se de plecare. Te rog să-i spui că a fost o noapte extrem de plăcută.

Cuddy îl privi plecînd în galop și dădu drumul la o serie impresionantă de înjurături la adresa lui. Nu voia s-o treasca pe doamna Edilean, dar era mai bine să plece cît mai repede din locul acela.

Inspiră adînc, intră în hambar și se duse să bată la ușa odăii.

CAPITOLUL 19

– Pe mine nu poți să mă păcălești, rosti Harriet, privind-o pe Edilean peste masa cu micul dejun. Ești foarte, foarte supărată.

– Rîde ciob de oală spartă! răspunse ea, încruntîndu-se la Harriet.

Edilean se întorsese de trei săptămîni acasă, după noaptea petrecută cu Angus. Și totul se schimbase. După ce fusese aruncată ca o zdreanță, din nou, duruse atît de tare că aproape amorțise. Prima dată își manifestase furia asupra mobilei și hainelor, dar de data asta era atît de mînioasă că nu știa cum să se manifeste. Era ca și cum ar fi avut în piept un cărbune încins care creștea în fiecare zi tot mai mult. Lucrurile care mai demult îi făcuseră plăcere acum nu-i mai spuneau absolut nimic. Bărbații care veneau în vizită la ea cu flori și bomboane nu mai primeau zîmbete. Nu mai era în stare să flirteze și să-i facă să se simtă ca și cum ar fi fost cei mai frumoși, deștepți și curajoși din lume. Ajunsese să le corecteze greșelile de gramatică, felul în care recitau poeziile și să le spună să se întoarcă la școală. Ca atare, plecau cu toții, roșii la față și nici că se mai întorceau.

Prima dată cînd respinsese astfel un tînăr care promitea, crezuse că Harriet avea s-o boscorodească, dar aceasta părea frămîntată de propriile-i griji. Și ea se schimbase, nu mai părea preocupată ca înainte să-i găsească un soț.

Cînd se întorsese acasă, Edilean crezuse că se va topi în lacrimi, însă nu reuşise să verse nici măcar una singură. Iar Harriet nu comentase nimic, ceruse doar să i se pregătească o baie fierbinte şi-i adusese haine curate, dar nu scosese o vorbă de dojană. Harriet părea muncită de griji şi tresărea la cel mai mic zgomot.

După ce Harriet tresări a douăzecea oară din cauza zgomotului din casă, Edilean izbucni:

– Chiar crezi că am de gînd să te pocnesc?

– De ce mi-ai face una ca asta? se miră Harriet.

– Pentru că m-am ales cu vînătăile astea după o bătaie.

Harriet păru să aterizeze pentru o clipă în prezent.

– Serios? Şi cu cine te-ai bătut?

– Tabitha, răspunse Edilean. Ea...

– Nu cred că o cunosc, răspunse Harriet, însă îşi pierduse interesul. A bătut cineva la uşă?

– N-am auzit nimic, răspunse Edilean. Dacă e vreun bărbat, spune-i să se ducă la dracu'!

Nici măcar înjurătura nu păru s-o abată pe Harriet de la gîndurile ei. Ieşi din cameră în fugă, iar Edilean o auzi deschizînd uşa de la intrare, dar se părea că nu era nimeni acolo.

Harriet era aşa de cîteva săptămîni, comportamentul ei calm şi raţional dispăruse cu totul.

Din păcate, acea dimineaţă nu era tocmai nemaipomenită nici pentru Edilean. Nu-şi permisese să spună ceva cu glas tare, dar sperase în secret să fi rămas grea. Desigur, nu era deloc bine să aduci un copil pe lume în afara căsătoriei, dar ea tot sperase. Din păcate, în dimineaţa aceea îi venise ciclul, ceea ce însemna că totul se terminase între ea şi Angus. Pentru totdeauna. Nu ştia cu ce anume greşise, dar era sigură de un singur lucru, că el n-o voia, punct.

O privi pe Harriet cu ochi reci, în timp ce-şi ungea o chiflă cu unt.

– Dacă te interesează, mă gîndeam la Tabitha.

– Tabitha? o îngînă ea, sărind iar atunci cînd una din fetele în casă trînti ceva în salon.

Simplul fapt că Harriet nu-şi amintea multe dintre istoriile pe care i le spusese Edilean despre Tabitha, era un alt semn că avea probleme.

– Cînd ai de gînd să-mi spui ce anume te macină? o întrebă Edilean.

– N-am nimic, continuă cu povestea ta. Ce-i cu Tabitha asta? Vrei s-o invităm la ceai?

– Cu sau fără lanţurile de la picioare? o întrebă Edilean, însă Harriet nu auzi pentru că fata în casă mai scăpase ceva pe jos.

– Nu mai pot să suport! oftă Harriet şi ieşi val-vîrtej din salon.

– Zgomotul nu e permis, rîse Edilean fără pic de veselie.

Uneori se gîndea la ce diferenţă era între ea, cea de acum şi ea de dinainte să fi venit unchiul ei s-o ia de la şcoală. Deşi fusese nevoită să fie draguţă cu nişte oameni de care nu-i păsa pentru ca să primească cele mai bune invitaţii, avusese sentimentul că merita să primească tot ce viaţa avea de oferit mai bun. Edilean Talbot fusese absolut sigură că era cu mult mai bună şi mai presus de femeile de teapa Tabithei sau a lui Margaret. Femeia îi ceruse s-o angajeze imediat ce ajungeau în America, dar Edilean respinsese ideea din capul locului.

În ultimele săptămîni se gîndise foarte mult la bătaia cu Tabitha. În acel moment Edilean simţise că avea dreptate. Dar acum stătea şi se întreba ce se întîmplase după aceea cu Tabitha. Îşi amintea foarte limpede cicatricea de pe umărul ei. Edilean n-avusese niciodată în

viață parte de ceva așa de barbar. Da, unchiul ei intenționase să o mărite cu un bărbat îngrozitor, și da...

Edilean știa că avusese destule probleme în viață, dar în cele din urmă cîștigase bătăliile. Era adevărat, bărbații o răniseră destul de rău, dar avea o casă frumoasă și un cont gras în bancă. De cîte ori se ducea să scoată bani, președintele băncii îi ieșea în întîmpinare și se purta cu ea de parcă ar fi fost regină.

Dar ce avea să se întîmple cu Tabitha? se întrebă ea. Acum că nu mai avea nici bijuteriile, ce se va alege de ea? Ce se întîmplase cu Margaret și cu celelalte femei de pe vas? De fapt, ce se întîmplase cu toate deținutele trimise în America? Oare bărbații care le cumpărau contractele ajungeau să le ardă cu fierul roșu cu însemnele lor?

– Nu se poate! rosti Harriet, scoțînd-o din reverie, în timp ce lua ziarul de pe masă.

– Ce e? întrebă Edilean. Iar s-au scumpit puii?

– Mai rău, oftă Harriet. A murit domnul Sylvester.

– Înainate să mă fi măritat cu el? glumi Edilean. Mai mare rușinea!

– Da, înainte să-l fi umilit ca să-și dorească să fie mort și îngropat, i-o întoarse Harriet. Domnul Sylvester este omul care cultiva cam tot ce mîncai tu.

– Așa deci, rosti Edilean total neinteresată. Nu avea habar ce să facă toată ziua aceea. Era incapabilă să stea să picteze alte flori.

– Biata lui soție! Au șapte copii, iar cel mai mare de abia a împlinit zece ani.

– Poate că de asta a și murit, a făcut prea mulți copii, murmură Edilean plictisită.

– Azi ești și mai prost dispusă decît de obicei. Dar așa ești tu, într-o continuă proastă dispoziție. Nu vrei să-mi spui despre ce e vorba?

– Numai dacă-mi spui și tu mie ce te face așa de nervoasă, răspunse Edilean.

Harriet o privi o secundă, apoi își văzu mai departe de ziarul ei.

– Mă întreb ce-o să se aleagă de ei acum. Nu prea văd cum ar putea doamna Sylvester să aibă grijă de fermă cu atîția copii mici agățați de fusta ei. În afară de asta nu pare prea interesată în a crește cele mai bune mere.

Lui Edilean i se părea că avea parte de cea mai plictisitoare conversație din viața ei.

– Care-i problemă? Un măr e un măr.

– N-ai mai vorbi așa dacă ai veni la piață cu mine.

– Cred că îmi găsesc ceva mai interesant de făcut.

– Ce? Să stai în casă toată ziulica și să-ți plîngi de milă? Să mai pictezi niște trandafiri? Crezi că eu sînt rea cînd am o problemă, tu ești de o mie de ori mai dificilă! Ești... Harriet se opri atunci cînd din stradă se auzi zarvă mare.

– Vrei să te potolești cu tresăritul ăsta? țipă Edilean la ea ridicîndu-se de la masă. Merg cu tine la piață! Fac tot ce vrei tu! Dar potolește-te!

Harriet puse șervetul pe masă și se ridică la rîndul ei.

– O să încetez atunci cînd și tu o să încetezi să te mai ascunzi de lume de fiecare dată cînd nemernicul ăla îți face cîte un pocinog! Cînd o să încetezi să lași un bărbat care nu te vrea, și ți-a demonstrat-o de altfel, să-ți ocupe fiecare gînd? Cînd o să te maturizezi, cînd n-o să te mai gîndești doar la tine și la plăcerile tale? N-ai obținut de la viață ceea ce-ți doreai! Nici noi, celelalte, numai că noi n-avem bani sau o educație nemaipomenită și nu ne permitem să stăm să pictăm cai verzi pe pereți în timp ce alții ne servitoresc și au grijă de noi!

Harriet ieși cu capul sus din încăpere, iar Edilean o auzi cum urca scările și apoi trîntea cu sete ușa de la dormitorul ei. Se așeză la

loc pe scaun, un pic buimăcită. Cînd se întoarse le văzu pe cele trei cameriste care stăteau în pragul uşii şi care o zbughiră imediat. Însă apucase să le vadă ochii. Auziseră tot ce-i spusese Harriet şi era limpede că erau de acord cu spusele ei.

Oare o urau? se întrebă Edilean. Lăsase treburile casei în seama lui Harriet, aşa că nu le prea dăduse atenţie fetelor care lucrau pentru ea. Adevărul era că nici măcar numele nu le ştia.

Edilean ştia foarte bine că tot ce spusese Harriet era adevărat. De cînd îl cunoscuse pe Angus, acesta îi dominase fiecare gînd. Pe vas fusese cel mai rău. Cînd fuseseră de acord, atunci se simţise fericită, cînd se certaseră, fusese nefericită, el parcă îi controlase toate sentimentele şi emoţiile. Fericire, tristeţe, exaltare, toate emoţiile ei controlate de un bărbat care, aşa cum subliniase Harriet, n-o vroia! Trebuia să ţină bine minte aceste cuvinte. În mod singur se va duce în groapă cu ele în minte. Oare ce i se va grava pe piatra de mormînt? AICI ZACE EDILEAN TALBOT CARE A FOST TOATĂ VIAŢA NEFERICITĂ PENTRU CĂ ANGUS McTERN N-A VRUT-O DE NEVASTĂ.

Una peste alta, cugetă mai departe Edilean, dragostea adevărată era mai grozavă în lecturi, dar nu de experimetat în viaţa reală.

Dar ce putea să facă? Cum putea cineva să se schimbe? În Anglia nimeni nu-i pusese la îndoială persoana. Acolo fusese o fată frumoasă şi bogată, mai mult de atît nu avusese nevoie. Nimeni nu se aşteptase de la ea să facă altceva decît să se mărite. Însă testamentul tatălui ei schimbase totul. Îi acordase dreptul asupra banilor şi asupra vieţii ei.

Problema aici era că toţi se aşteptau ca toată lumea să muncească, indiferent de sex. La biserică ajunsese să cunoască femei foarte bogate care munceau mai mult şi mai din greu decît servitoarele. Îşi preparau singure gemurile, săpau în grădină la cartofi şi apoi intrau în casă şi năşteau fără probleme. De asta îi fusese teamă în Scoţia.

Gîndurile acestea aproape c-o făcură pe Edilean să-şi dorească să se întoarcă în Anglia. Acolo putea să-şi cumpere o casă frumoasă şi... Nu ştia ce avea să se întîmple pe urmă. Avea să stea în salon să-şi aştepte peţitorii?

Cînd o auzi pe Harriet coborînd scările, îi ieşi înainte.

– Te superi dacă vin şi eu cu tine?

– N-ai decît să faci cum vrei, îi răspunse ea supărată în timp ce-şi lega boneta şi-şi lua pe braţ coşul mare de cumpărături.

Edilean dădu să se grăbească, dar se linişti cînd o văzu pe Harriet în prag, privind suspicioasă strada. Edilean nu ştia pe cine se aştepta ea să vadă pentru că nu vroia să-i spună.

Harriet o porni apoi cu paşi mari, iar Edilean se văzu nevoită să alerge pe lîngă ea, ignorînd doi domni care o salutară larg. Pînă în acel moment nu mai fusese niciodată la piaţă, vizitase doar cele mai bune magazine din oraş atunci cînd decoraseră casa. După mintea ei decorarea casei era ceva ce i se permitea unei doamne, dar în afară de faptul că aproba meniul zilnic, mîncarea nu o preocupase deloc. Doamnele nu mergeau la piaţă să se tîrguie pentru peşte sau pui. Toată viaţa ei lăsase această treabă în sarcina altora.

Harriet dădu colţul unei străzi, iar Edilean se opri, cu ochii măriţi de uluire. În spaţiul larg păreau să se fi adunat cel puţin o sută de căruţe, toate pline cu produse felurite, de la carne şi legume pînă la bunuri făcute la ferme şi aduse în oraş la vînzare.

– E superb! murmură ea.

Harriet se întoarse furioasă, dar cînd văzu expresia de pe faţa ei se mai îmblînzi.

– Stai aproape de mine şi nu cumpăra nimic. Negustorii aştia sînt în stare să te ducă la sapă de lemn.

Edilean încuviinţă din cap, privind la toţi cei din jur. Dădu să facă un pas, dar Harriet o trase înapoi, ferind-o să calce într-o balegă de cal.

– Cu ce pot servi o doamnă aşa drăguţă ca tine? o acostă un bărbat cu dinţii negri.

– Cu nimic, răspunse Harriet, trăgînd-o pe Edilean după ea. E un om groaznic, cred că şi-ar vinde şi mama dacă ar scoate un preţ bun pe ea.

– Cunoşti toţi negustorii de aici?

– Pe marea majoritate, răspunse Harriet. În timp înveţi în cine poţi să ai încredere şi în cine nu.

– Şi aveai încredere în domnul Sylvester?

– Categoric. Uite! Soţia lui a venit cu căruţa plină. Hai să vedem ce-a adus.

Se apropiară de o căruţă mare în care marfa era aranjtă total anapoda, dar Harriet nu părea să fie deranjată de acest lucru în timp ce verifica legumele. Edilean se dădu un pas în spate şi privi iar în jur. Era foarte aglomerat, sute de oameni mişunau de colo-colo. Majoritatea femeilor avea coşuri mari, ca Harriet, şi se tocmeau cu negustorii în gura mare.

Cu toate că era animat, Edilean observă că cel mai bine se distrau bărbaţii, femeile dădeau impresia că de abia aşteptau să scape de nebunie.

Lîngă căruţă era o femeie tînără cu pîntecul umflat şi un copil agăţat de fuste. Plîngea încetişor într-o batistă, iar alte trei femei încercau s-o consoleze.

– Ea e văduva, nu? întrebă Edilean discret.

– Da. Era mult mai tînără decît soţul ei. Pare prea tînără ca să aibă şapte copii, aşa-i?

– Aşa-i, încuviinţă Edilean.

– Biata de ea, stau şi mă gîndesc ce-o să facă de acum încolo?

– O să vîndă ferma, o să scoată cîteva mii pe ea şi o să-şi caute un alt soţ, răspunse Edilean.

– Pari foarte sigură de tine, conchise Harriet inspectînd cu atenţie o prună.

– E destul de bună pentru masa noastră? o ironiză Edilean.

– De ce nu te duci să te uiţi să vezi ce au ceilalţi la vînzare? se burzului Harriet. Dar te uiţi numai, nu te apuca să cumperi ceva!

Edilean o ascultă şi începu să se plimbe prin piaţă, verificînd produsele. Acum începuse să înţeleagă la ce se referise Harriet. Erau multe căruţe cu produse ce nu păreau deloc comestibile. Multe fructe erau lovite, ceea ce însemna că putrezeau în cîteva zile, şi nu arătau deloc apetisant.

Cînd ajunse la capătul şirului de căruţe, Edilean zări o femeie care stătea cu spatele dar care-i părea cunoscută. Cînd se întoarse, constată că nu era alta decît Tabitha, şi în pofida ei, se simţi inundată de un val de căldură, de parcă ar fi descoperit o veche prietenă. Edilean cunoştea prea puţini oameni în America, iar Tabitha era una dintre cunoştinţele ei vechi.

Nu era convinsă că Tabitha o văzuse, aşa că se ţinu după ea. Însă după primul colţ se opri, pentru că fata dispăruse fără urmă.

Edilean dădu să se întoarcă şi dădu nas în nas cu fosta deţinută, gata de bătaie.

– Acum ce mai vrei? ţipă Tabitha la ea. Nu ţi-a ajuns cît de mult rău mi-ai făcut data trecută? Vrei să continui ce-ai lăsat atunci? întrebă ea, privind-o pe Edilean cu dispreţ.

– Ce-ai păţit după bătaie? întrebă Edilean, observînd cît de murdară era fata. Pe vas Tabitha avusese întotdeauna grijă de ea şi de hainele ei, dar acum părea să fi renunţat şi la asta.

– Ce-ţi pasă?

– Aşa e, nu-mi pasă, rosti Edilean şi dădu să plece.

– Aş putea să te omor pentru ceea ce mi-ai făcut, strigă Tabitha în urma ei.

– Nu știu la ce te referi, rosti Edilean, revenind alături de ea. Tu ești hoața, nu eu.

– Eu de unde era să știu că iubițelul tau avea diamante? Eu am crezut că erau niște tinichele cu multă sticlă pe ele. Erau aruncate în buzunarul lui, iar cînd ne-am luat rămas bun le-am săltat. Cine ține bijuterii cu diamante în buzunarul de la haină?

Și Edilean se întrebase exact același lucru, dar nu spuse nimic.

– Iar eu le-am luat de la tine și i le-am dat lui înapoi, de asta ești așa de furioasă și de... o privi sugestiv de jos pînă sus.

– De murdară? o ajută ea.

Edilean încuviință din cap.

– Oamenii de acolo, din tabără, mi-au luat brățările și m-au alungat din cauza ta. Mi-au spus că sînt o idioată pentru că nici măcar n-am știut ce-am furat și că am lăsat o doamnă ca tine să mă bată. N-au înțeles că tu luptai pentru viața ta. Eu nu.

– Adevărat, încuviință Edilean. Dar tot te-am bătut. Știa că nu-i era datoare cu absolut nimic acelei femei, dar nu reușea să se desprindă de ea. Și acum unde stai?

Chipul Tabithei se aspri deodată.

– Pe unde apuc. Cu orice bărbat mă vrea pentru o noapte.

Cu o lună în urmă, Edilean n-ar fi putut înțelege ce voia să spună Tabitha, dar după ce făcuse dragoste cu Angus, pricepea mult prea bine. Dar ca să te culci cu un bărbat fără să-l iubești... era ceva cumplit. Își aminti cum îi spusese ea că nu era tîrfă. Preferase să fie arsă cu fierul roșu în loc să se culce cu un bărbat. Numai că acum, din cauza ei, ajunsese să facă trotuarul.

– Trebuie să plec, rosti Edilean. Mă așteaptă cineva.

– Desigur, oamenii întotdeauna așteaptă pe cineva așa de bogat ca tine, se strîmbă Tabitha.

Edilean se înfurie deodată.

– Poate crezi că mie mi-e ușor, dar la rîndul meu am fost trădată ca și tine.

– Să înțeleg că tot n-ai pus mîna pe scoțian? rîse Tabitha. Măcar o veste bună pe ziua de azi.

Edilean strînse pumnii, gata de bătaie. Ea și cu Tabitha se priviră furioase o clipă, dar apoi Edilean o întrebă:

– De ce ai plecat de la ferma tatălui tău?

Tabitha o privi debusolată, dar apoi își reveni.

– Nu era tatăl meu. Era soțul mamei care s-a însurat cu ea numai că să poată ajunge la fetele ei. După trei ani de chin am preferat să fug. Dar ce importanță are pentru tine?

Edilean se apropie și mai mult de ea.

– Ce fel de fermă era?

– Cum adică?

Edilean o privea atentă, așa că Tabitha răspunse:

– O fermă ca oricare alta, cu vaci, porci, porumb, livadă. Ce alte feluri de ferme mai există?

– Dar dacă aș cumpăra eu o fermă și te-aș angaja?

– Tu? Să cumperi o fermă? rîse Tabitha.

Edilean dădu să plece iar.

– Stai!

Edilean se opri din mers dar nu se întoarse.

– Cine altcineva o să mai fie la fermă? Nu pot să mă descurc de una singură, e foarte mult de muncă.

Edilean se întoarse.

– Nu m-am gîndit mult la treaba asta, încă nu știu toate detaliile, dar un om a murit acum cîteva zile și ferma lui o să fie scoasă la vînzare.

– Și te-ai gîndit să-mi ceri mie s-o conduc?

– De ce nu? Sau preferi să furi şi să te culci cu unul sau altul pentru o noapte de adăpost?

– Mai degrabă aş... Tabitha se opri, nu merita să fie sarcastică. O să aduci şi bărbaţi acolo? Eu am nişte probleme cu bărbaţii.

– Cu toate avem, oftă Edilean. Am fost fericită pînă să-l cunosc pe James, apoi pe unchiul meu, iar Angus... dădu din mînă a lehamite. Gata s-a terminat cu asta. Harriet e femeia cu care stau, crede că sînt total nefolositoare. De fapt se pare că asta e părerea tuturor oamenilor. Aş vrea să le dovedesc că se înşeală.

– Nu poţi să ai grijă de o fermă numai cu femei.

– De ce nu?

– Pentru că barbaţii au forţă, pot să ridice chestiile grele.

– O să cumpărăm nişte cai mari. Am mers cu o căruţă la care erau înhămaţi nişte cai din rasa Clydesdale, ce puteau să urnească şi munţii din loc. În timp ce vorbea, ceea ce fusese doar o idee trecătoare, se transforma tot mai mult într-un plan solid. De ce n-ar putea femeile să conducă bine o fermă? Ar fi renumite pentru cele mai bune fructe şi legume din piaţă. Şi ar şti cum să le aşeze ca să pară cît mai îmbietoare. Edilean şi vedea deja pere frumoase aşezate pe o pînză mătăsoasă de un galben pal.

O privi bine pe Tabitha şi-şi aminti cît era de frumoasă curată şi apretată şi în mintea ei îşi făcu loc o altă imagine.

– Fata de la fermă, rosti ea.

– Cum?

– O să încep o afacere. *Fata de la Fermă*, aşa o să-mi numesc compania.

– Companie?

– Da, răspunse Edilean, apoi o privi pe Tabitha cu asprime. Ştiu că eşti o mare mincinoasă şi îţi place să povesteşti tuturor baliverne, dar pe mine dacă mă minţi o dată şi furi şi un singur ac de păr, te

arunc afară imediat, e clar? Nu-ţi mai ofer o altă şansă. Nici un fel de rugăminţi n-o să mă mai înduplece şi o să rămîi iar singură pe străzi. Înţelegi ce-ţi spun?

– Da, răspunse Tabitha cu insolenţă.

– Eu vorbesc foarte serios şi aş vrea să fii şi tu la fel de serioasă. Ne învoim sau nu?

Tabitha se gîndi bine la propunere, redevenind foarte serioasă.

– Mă iei de pe străzi şi mă ocup de fermă, iar eu n-o să te mint niciodată şi nici n-o să fur niciodată de la tine, se învoi ea. Dar nu pot să spun acelaşi lucru şi despre alţii, dar de tine nu mă ating.

– Dacă vrei să furi de la bărbaţi şi să ajungi la închisoare nu-i deloc bine, dar asta e treaba ta, se învoi şi Edilean. Acum haide să mergem să-i spunem lui Harriet.

Zece minute mai tîrziu o descoperiră pe Harriet care se tocmea la sînge cu un fermier pentru fasolea albă.

– Omul ăsta e un hoţoman, îi zise lui Edilean. Ca să nu mai vorbim de marfă, uită-te şi tu la boabe, sînt pline de gărgăriţe.

– Vrei fasole, bine, nu, la fel de bine, îi răspunse plictisit negustorul.

Murmurînd nemulţumită, Harriet puse pachetul cu fasole în coş, apoi se întoarse spre Edilean.

– Ce-i cu expresia asta de pe faţa ta? Şi ce caută femeia aia groaznică după tine?

– Ea e Tabitha.

– Ce cu care... Harriet o privi mai bine pe Tabitha. Pare mai degrabă o doamnă a plăcerii.

– Aşa este şi e numai din vina mea, rosti Edilean, trăgînd-o deoparte pe Harriet. Am de gînd să cumpăr ferma domnului Sylvester.

– Nu zău? făcu Harriet. Şi ce-o să faci cu ea? O să plantezi trandafiri?

– Nu-i o idee rea. Parcă văd deja trandafiri roşii alături de prune aburite.

Harriet puse mîna pe fruntea lui Edilean.

– Ai stat prea mult în soare.

– Am avut prea mult din de toate şi nu suficient din orice.

– Cînd ajungem acasă o să-ţi dau un pic de laudanum ca să poţi să dormi.

– Tu şi frate-tău şi afurisitul ăsta de laudanum! se supără Edilean.

– Ce-i cu fratele meu? se îmbăţoşă Harriet.

– Nimic! Vrei să încetezi să te mai porţi ca mama şi să mă asculţi un pic? O să cumpăr o fermă pe care noi două o s-o conducem. Tu o să te ocupi de bani pentru că te pricepi să chiverniseşti pînă şi ultimul bănuţ, iar eu o să mă ocup de...

– Nu poţi să cumperi o fermă, o întrerupse Harriet. Nu ştim mai nimic despre agricultură. Nu poţi să...

– Azi dimineaţă te plîngeai că nu fac nimic, iar acum îmi spui că nu pot să fac ce vreau. Gata! rosti ea spre Harriet. Tu stai aici cu Tabitha cît vorbesc eu cu doamna Sylvester.

– Doar nu te gîndeşti să mă laşi aici cu acestă... această femeie!

– Ba da, zise Edilean deja în mişcare. Şi o să fii în siguranţă. Ştiu sigur că nu se descurcă atît de bine la bătaie.

Harriet arăta de parcă mai avea puţin şi leşina.

– Încearcă să n-o sperii, pentru că altfel te scot din afacere, îi zise Edilean Tabithei.

Tabitha încuviinţă, deşi ochii îi jucau deja în cap.

– Capul sus, Harriet, mai zise Edilean. După ce o s-o speli şi-o să-i dai haine curate o să vezi cît e de frumuşică.

– Eu? S-o spăl? Ai căpiat?

– Probabil, răspunse Edilean peste umăr, căutînd-o din priviri pe tînăra văduvă. E posibil să fi căpiat!

PARTEA A DOUA

FRONTIERA AMERICANĂ
1770
PATRU ANI MAI TÎRZIU

CAPITOLUL 20

– Harcourt, rosti colonelul Wellman, vreau să-l găseşti pe... mi-e şi greu să pronunţ, pe logodnicul fiicei mele. Prostul ăla s-a lăsat prins de indieni.

– Care indieni?

– Cum care indieni? răbufni colonelul.

– Din ce trib?

– Şi eu de unde mama naibii vrei să ştiu? Sălbaticii ăştia sînt specialitatea ta, nu a mea. Nu ştiu decît că băiatul a dispărut şi că fiică-mea plînge în fiecare seară. Spune-mi, Harcourt, tu le înţelegi pe femei?

– Absolut deloc, răspunse Angus foarte sincer.

– I-am oferit fiicei mele un bărbat adevărat, dar ea proasta îl preferă pe băietanul ăla idiot, pe Matthew Aldredge. Cînd am auzit că tocmai căruţa cu bani a fost atacată, am fost ispitit să-i spun că a murit. Dar era lîngă mine cînd am primit vestea, aşa că n-am mai avut loc de întors.

Angus preferă să nu răspundă. Învățase repede că era preferabil să nu-ți spui părerea niciunuia din armată, mai ales cînd venea vorba de un umflat idiot precum colonelul Wellman. Dar cum Angus nu era angajat în armată, colonelul simțise că era singurul cu care putea vorbi liber. Asta însemnase că Angus stătuse ore în șir să-l asculte perorînd despre orice, de la mîncare și cai pînă la cum ar trebui fiecare să-și trăiească viața.

Singura slăbiciune a colonelului era fiica sa cea frumușică, Betsy. După mintea colonelului, era o ființă firavă și suavă, care avea nevoie de protecție permanentă. Adevărul era că fata se folosea de rangul tatălui ei ca să-i șantajeze pe tinerii soldați ca să-i facă pe voie, neacceptînd un refuz.

La Angus venise de două ori. Prima dată fusese politicos, dar a doua oară o amenințase că avea s-o ducă în fața colonelului care astfel va afla adevărul. De atunci îl lăsase în pace.

Cei care-i acceptaseră ofertele trăiau cu spaima de a nu fi prinși de tatăl ei. În cei trei ani de cînd era Angus la fort, Betsy acuzase doi tineri că îi făcuseră avansuri necuviincioase, deși adevărul era că ea le transformase viața în iad. La început fuseseră fermecați de dorințele ei insațiabile, dar atunci cînd începuseră să întîrzie la apel sau cînd ea se strecura pe fereastra barăcii la trei dimineața, făcînd gură că n-o mai iubeau, amîndoi încercaseră să rupă relația. Din păcate, fata îi turnase tatălui ei o grămadă de minciuni în privința lor, așa că vajnicul colonel îi trimisese în misiuni periculoase din care nu se mai întorseseră în viață.

Dar toate astea se petrecuseră cu mult înainte să apară căpitanul Austin la fort. Era scund, solid, urît și rău, un om care nu credea în milă sau iertare. Venise prospăt din Anglia, descendentul mai multor generații de militari, iar pentru el nu exista decît o singură modalitatea de a face un lucru, doar așa cum considera el.

Prima dată cînd Austin o prinsese pe Becky fugind dintr-o baracă în orele mici ale nopții, reușise să o facă să înceteze. Se dusese la tatăl ei și-i spusese că fata era așa de frumoasă, încît se temea pentru ea și nu prea avea încredere în americani, așa că la toate ferestrele fuseseră instalate gratii groase de fier. Atunci cînd Betsy începuse să-i facă ochi dulci unui soldat proaspăt sosit din Carolina de Nord, Austin avusese grijă ca acesta să fie rapid transferat în altă parte.

Pentru toată lumea fusese motiv de amuzament si relaxare, dar parcă tot nu le venise a crede atunci cînd colonelul anunțase că voia să-și mărite fata cu Austin. Cît despre Betsy, le spusese tuturor că mai degrabă se mărita cu Scaraoțchi.

Acum cînd Angus află că fata avea un logodnic, primul lui gînd se îndreptă spre bietul om.

– E un nimic, continuă colonelul să țipe. N-are nici o valoare. E fiul cel mai mic al unui om bogat, numai că el n-o să capete nimic din moștenire. Nici o lețcaie. Unde mai pui că s-a gîndit să devină pastor. Ți-o poți imagina pe fata mea nevastă de popă?

Angus se gîndi că era mai înțelept să lase acea întrebare fără răspuns. Ca întotdeauna, Wellman era îmbrăcat corect, în uniformă. Pe tema asta se glumea mereu, iar sodații spuneau că uniforma era ca un tatuaj, lipită de piele.

Cît despre Angus, acesta purta ceea ce purtau toți oamenii de la frontieră, haine de piele de căprioară, ușoare, suple și care-l apărau de frig, ținînd cont că își petrecea mai mult timpul pe afară. Treaba lui ca observator, era să aibă grijă să fie respectate granițele. Americanii cei hrăpăreți n-aveau voie să se stabilească pe acel teritoriu pe care guvernul îl decretase ca fiind al indienilor, care la rîndul lor, n-aveau voie să vină să-i atace pe americanii stabiliți aproape de graniță. În plus, mai erau pe acolo și cîțiva francezi furioși. Războiul dintre francezi și indieni se încheiase cu mai bine de opt ani în urmă,

dar încă mai existau francezi care considerau că zona de la vest de munții Alegheni le aparținea.

– Vreți să-i găsesc logodnicul? întrebă Angus.

– Da! Nu! Ea îl vrea, dar eu nu. De ce ar vrea o fată plină de viața ca Betsy să ia un bărbat efeminat și lipsit de vlagă, neputincios și laș...? dădu din mînă în silă. Căpitanul Austin mi-a spus că a fost dus undeva spre vest, așa că vreau să-l găsești. Sau și mai bine, vino cu trupul lui neînsuflețit. Ia niște oameni și du-te de recuperează ce-a mai rămas din el. Cei ca el nu reușesc să supraviețuiască în pustietatea asta.

– Mac, Connor și Welch, zise Angus repede. Marea majoritate a soldaților din fort erau englezi, dar Mac venea din munții Scoției, iar Connor și Welch fuseseră născuți acolo.

Mac, Alexander McDowell, la treizeci și șase de ani ai lui era cel mai bătrîn soldat din fort. Fusese promovat de nenumărate ori pentru curaj, dar la fel de des fusese retrogradat pentru insolență. În acel moment ajunsese înapoi la caporal, și după cum se tot uita Austin la el, curînd urma să fie iar soldat simplu. T.C. Connor și Naphtali Weltch erau tineri, frumoși și proaspăt sosiți. Intraseră deja în vizorul lui Betsy, ceea ce însemna că, fără ajutor, viețile lor nu mai prea valorau cine știe cît.

Auzind toate acele nume, colonelul se uită lung la Angus.

– Ești sigur că nu vrei să iei cu tine oameni cu mai multă experiență, decît bobocii ăștia?

– Sînt sigur, răspunse Angus, fără a-i mai da și alte explicații.

Wellman îl privi insistent pe Angus, ca și cum ar fi vrut să-și dea seama ce era în mintea lui, dar în cele din urmă păru să renunțe. Angus nu era nici soldat și nici englez, așa că, după mintea lui Wellman nu avea nici o șansă să-l înțeleagă.

Angus rămase pironit locului așteptînd să fie concediat. Știa bine că bătrînul ținea foarte tare la respectarea ordinelor, iar Angus avea grijă să nu intre în belele. În marea majoritate a cazurilor, îi venea foarte greu să accepte ordinele cuiva, dar nici nu-i convenea să îi cerceteze cineva trecutul și să descopere că un anume Angus McTern era căutat pentru răpire și furt.

– Și acum ce mai aștepți? îl îmboldi colonelul, de parcă lui Angus i-ar fi plăcut să stea să piardă vremea degeaba.

Angus strînse din dinți și se întoarse înainte ca bătrînul să-i vadă furia din priviri. Știa că trebuia să mai suporte misiunea și pe colonel încă vreo doi ani, apoi George Mercer, un reprezentant al companiei Ohio, se va întoarce din Anglia cu pecetea regelui, pentru a împărți teritoriul acela, iar Angus va primi o mie de acri de teren. Așa că tot ce trebuia să facă era să-și țină gura bine închisă și să respecte regulile armatei engleze și urma să fie asigurat pe viață. Nu era tocmai ceea ce-și dorise, nu fără Edilean, dar asta era ceea ce putea face în acele împrejurări.

Ieși din biroul colonelului în soarele cald de primăvară și-i văzu pe Mac și pe cei doi tineri așteptîndu-l. Angus privi spre umbra barăcilor și-l zări pe căpitanul Austin zîmbind cu răutate înainte să intre în una din ele. Știuse dinainte ce treabă avea colonelul cu el și chiar și ce oameni avea să aleagă Angus ca să participe la misiune. La naiba cu el! își zise Angus. Ura să știe că cineva putea să-l citească atît de bine. Iar dacă nenorocitul acela de Austin îl cunoștea atît de bine, probabil își dăduse seama că era acolo pentru că se ascundea de cineva.

– Pe noi ne-ai cerut? întrebă Mac cu un accent scoțian foarte pronunțat. Toată lumea se plîngea că nu putea înțelege ce spunea Mac, dar pentru Angus accentul lui îi amintea de Scoția și de familia rămasă acolo. Nu întrebase niciodată, dar Angus era sigur că și Mac avea o mulțime de secrete.

– O să vă povestesc totul pe drum, îi zise Angus lui Mac.

Welch şi Connor erau aşa de proaspeţi în armată încît se uitau la Mac să le spună ce au de făcut. Aşa că acesta le făcu semn cu capul să urce pe cai şi s-o pornească la drum.

O oră după aceea cei patru se afundau în pădure, pe un teritoriu care încă nu fusese cartografiat, deşi era străbătut de oameni de multe sute de ani.

Pentru Angus şi Mac obişnuiţi cu munţii şi dealurile sălbatice ale Scoţiei, era o zonă minunată, dar pentru Connor şi Welch era sălbăticie curată şi o cercetau mereu speriaţi.

– Ce-a mai pus Wellman la cale acum? întrebă Mac, asigurîndu-se că cei tineri veneau cuminţi după ei, speriaţi de poveştile pe care le auziseră despre urşi sălbatici şi indieni fioroşi.

Angus renunţă la vorba engelezească pe care o folosea în preajma soldaţilor şi reveni la accentul lui scoţian.

– Betsy!

Mac gemu.

– Ce mai e acum? A lăsat vreun băietan gravid?

Angus începu să rîdă.

– Dacă ar fi posibil, ea sigur ar fi prima care să reuşească. Nu, se pare că s-a logodit cu un om al bisericii.

– Să ne apere toţi sfinţii! rosti Mac cu fervoare. Ea măritată cu un pastor? Domnul o să ne trăznească pe toţi!

– Mie mi-e mai teamă să nu-şi folosească Austin cuţitul pe gîtlejul lui. Porecla lui Austin era „Cuţitarul", iar soldaţii care serviseră sub comanda lui în războiul dintre francezi şi indieni le-o spuseseră şi celelalţi soldaţi din fort. Iar aceştia răspîndiseră poveşti de groază despre ce era în stare să le facă prizonierilor cu un cuţit.

– Nu-l invidiez pe cel care este logodit cu femeia pe care o vrea Austin.

– Da, nici eu, rosti Angus şi-i povesti lui Mac despre dispariţia logodnicului. Dacă mai e în viaţă, vreau să-l previn, să ştie ce-l aşteaptă.

– Tu de cine vrei să-l aperi, de Austin sau de Betsy?

– De amîndoi, oftă Angus. Deşi, dacă e îndrăgostit nu cred că o să conteze prea mult.

– Iar tu ştii chestia asta din experienţă, nu? întrebă Mac. Îl necăjise numai, dar cînd îl privi, văzu tristeţea adîncă din ochii lui. Toată lumea ştia că Angus Harcourt nu stătea la bîrfe cu ceilalţi, nu spusese o vorbă despre trecutul lui, nici măcar în ce colţ al lumii se născuse. Mac ştia că Harcourt nu era numele adevărat al lui Angus, dar oricîte aluzii făcuse, degeaba, acesta rămăsese mut.

Angus dădu din cap spre cei tineri.

– Austin a ştiut că o să-i aleg pe ei, pentru că Betsy deja le face ochi dulci.

– Lasă că nici ei nu s-au lăsat mai prejos. Mac se întoarse în şa ca să se uite la ei. T.C. Connor era înalt, cu umeri laţi şi foarte frumuşel. Era tăcut, privea cu interes tot ce se petrecea în jur şi nu ţinea morţiş la compania celorlalţi. Naphtali Welch nu era la fel de arătos, dar cu părul roşu vîlvoi şi ochii albaştri veseli, atrăgea pe toată lumea. Era vesel şi cînta tot felul de cîntece fără perdea şi reuşea să binedispună pe oricine, oricît de rău i-ar fi frecat Austin. Într-o seară, după ce Austin îi pusese să mărşăluiască douăzeci şi cinci de mile prin praf şi căldură, iar toată lumea îşi îngrijea băşicile de la picioare şi discuţiile se învîrteau în jurul dezertării, Naps, aşa cum îl porecliseră ceilalţi făcuse un concurs cu cea mai rea pedeapsă pentru căpitan. În final cel care cîştigase fusese T.C., care venise cu un plan elaborat care conţinea inclusiv o plantă descoperită în cine ştie ce colţ al lumii care mînca oameni. Cînd terminase cu planul său de răzbunare băşicile de la picioare fuseseră deja uitate, iar starea de spirit se îmbunătăţise considerabil.

După acea seară noii veniți deveniseră foarte îndrăgiți, Naps pentru umor și bună dispoziție, iar T.C. pentru poveștile sale.

– Și a știut că o să mă iei și pe mine, rosti Mac. Acum stau și mă întreb, de ce?

– Poate pentru că te urăște?

– Da, asta da, rosti Mac vesel. Știu mai multe ca el despre armată, iar oamenii chiar mă respectă, mai mult decît pe el.

– Și poți să arunci mai bine decît el cu cuțitul, adăugă Angus. Nu-i place să fie întrecut de cineva, indiferent la ce.

– Inclusiv la femei, după ce și-a ales una.

– Din păcate pentru cei mici din spate, ea reprezintă mai mult decît un flirt.

Mac scutură din cap.

– Mă mir că încă n-a rămas grea!

– Dacă s-ar întîmpla una ca asta, colonelul l-ar ucide pe vinovat.

– Nu, întîi l-ar forța s-o ia de nevastă și de abia după aia l-ar omorî, completă Mac.

– Știe vreunul dintre voi unde anume mergem? întrebă Naps din spate.

– Copii! murmură Mac, apoi rosti peste umăr: o să-ți spunem cînd ajungem! Pînă atunci mergi și ține-ți fleanca închisă.

– Tu ai înțeles ce-a zis? îl întrebă Naps pe T.C.

– Bănuiesc că ți-a spus să taci din gură că o să aflăm destul de curînd unde anume o să ne lăsăm oasele.

– Da prăpăstios mai ești, frate!

– Ce mult mi-ar plăcea să vin aici singur și că culeg mostre din plantele astea.

Naps gemu sonor.

– Te rog, lasă-mă cu plantele astea! Gata! Sînt peste tot în jur! Ce naiba vrei să faci tu cu ele?

T.C. dădu din umeri.

– Nu știu. Poate deschid un muzeu. Mi-ar plăcea să învăț să pictez ca să pot să-mi fac o arhivă cu ele. Specimenele uscate pierd mult atunci cînd dispar culorile.

– Tu mai vrei și altceva decît plante în pat? Ceva cald și nebunatic, cum e micuța domnișoară Betsy Wellman?

– Cred că domnișoara Wellamn are ceva de-a face cu plecarea noastră în această misiune.

– Betsy? Dar ce treabă are ea cu acțiunile militare? Știi, noi doi deja am discutat despre căsătorie. Ar fi plăcut să mă însor cu fata unui colonel.

T.C. culese cîteva frunze dintr-un tufiș pe lîngă care treceau.

– Crezi tu că tatăl ei o s-o lase să se mărite cu fiul unui fermier din nordul Angliei?

– Ești cumva gelos?

– Cum domnișoara în chestiune mi-a pomenit și mie de căsătorie, cred că am acest drept, nu?

– Tu! scrîșni Naps furios. Ascultă bine la mine, Betsy e iubita mea, nu a ta! Și dacă încerci să...

– Gura amîndoi! mîrîi Mac la ei. Betsy Wellman discută despre căsătorie cu toți soldații care arată bine. Iar pe ea nu o interesează să se mărite decît cu ceea ce aveți în pantaloni.

Cînd Mac își văzu mai departe de drum, Naps șopti:

– Ce-a spus?

– Că e o zi minunată și că-i place mult să ne audă cum ne certăm!

Naps îl privi o clipă mirat, apoi începu să rîdă.

– Ești un om de treabă. Cam prea citit pentru o fată ca Betsy, dar merge. Ai vreo iubită acasă?

– Am avut, acum nu mai știu, rosti T.C., iar după tonul lui, Naps își dădu seama că mai mult de atît nu avea să afle.

– Să mă ajute Dumnezeu, băieții ăștia se ceartă din cauza curvișstinei! îi zise Mac lui Angus. Cred că atunci cînd o să ne oprim pentru noapte, n-ar strica să le spui adevărul.

– Eu? făcu Angus. Ce te face să crezi că eu sînt omul cel mai potrivit să discut cu cineva despre femei?

– Bine, se învoi Mac, îți spun eu ce trebuie să le zici. Măcar pe tine te înțeleg.

Angus zîmbi cu amărăciune.

– Da, așa mai merge. O perioadă merseră în tăcere, iar Angus profită ca să se gîndească la Austin. Cînd ieșise de la colonel oamenii pe care-i ceruse îl așteptau deja afară, ceea ce însemna că Austin știuse că va lua soldații după care alerga Betsy ca să-i scape de ea cîteva zile.

– Deci trebuie să-l găsim pe pastorul ăsta cu care vrea Betsy să se mărite, ca să-l ducem direct la ea? Lui Austin n-o să-i placă deloc treaba asta! rosti deodată Mac.

Angus își dădu seama ce anume plănuise Austin.

– Nu mergem acolo unde trebuie, zise el și-și întoarse calul. Trebuie să mergem spre căruța care vine cu banii.

Mac se luă după Angus, deși nu pricepea o iotă din tot ce se petrecea.

– Căruța cu bani? Da' parcă băiatul a fost răpit de indieni, nu?

– Asta-i ce crede Wellman. Dar cum să fi ajuns băiatul de la est de noi la vest? Și de ce n-am auzit nimic?

– Poate că a venit cu altceva, nu? țipă Mac după Angus care deja o luase mult înainte. Galopa spre o potecă ce avea să-i ducă spre partea îndepărtată a fortului. O dată pe lună, la fort venea căruța cu salariile, foarte bine păzită de altfel, iar acum tocmai era momentul. Dacă logodnicul lui Betsy intenționase să vină, apoi acesta era cel mai sigur mijloc de transport pînă la fort. Iar dacă băiatul chiar fusese

răpit, atunci de acolo fusese luat. Angus nu era foarte sigur, dar avea impresia că fusese trimis după cai verzi pe pereți și nu era deloc greu de ghicit cine-l trimisese și de ce.

Își conducea micul grup în viteză. Erau locuri în care poteca era așa de îngustă încît bieții cai de abia se strecurau, dar Angus nu încetinea nici măcar acolo. Nu știa ce anume plănuia Austin, dar era sigur că nu avea să permită nimănui să se mai apropie de femeia cu care intenționa să se însoare.

Angus aruncă o privire în spate și observă că Mac n-avea probleme să se țină după el, dar cei doi soldați tineri de abia reușeau să se mai agațe de coma cailor. Nu erau obișnuiți să călărească atîta și mai ales nu pe poteci folosite în general doar de animale.

La o oră după apus, Angus se opri pentru noapte, făcîndu-i-se milă de cei doi tineri. Mac scutură din cap a dezgust atunci cînd îi văzu cum se lăsară să alunece de pe cai, înțepeniți, îndurerați și obosiți morți. Murmurînd ceva despre cei tineri că n-au vlagă, se duse să adune lemne de foc, în timp ce Angus dispăru printre tufișuri ca să se întoarcă un sfert de oră mai tîrziu cu trei iepuri pe care să-i prăjească la proțap.

– Nu cred că o să mai pot să merg vreodată, se văită Naps.

– Foarte bine, rosti Angus cu accent englezesc ca să-l poată înțelege. Poate așa n-o să te mai apropii de Betsy Wellman.

– Alt bărbat gelos, răspunse Naps, strîmbîndu-se de durere atunci cînd încercă să se așeze.

Angus se uită la T.C. care tăcea, deși era la fel de îndurerat ca și camaradul său.

– Dar tu? Și tu crezi că Betsy e dragostea vieții tale?

– Îmi place o femeie care știe să citească, se apără T.C., întinzînd mîinile spre foc.

– Nu toți ne putem permite să ne petrecem viețile pe la școli înalte, rosti Angus cu accent soțian, scrîșnind din dinți.

– Ceea ce vrea el să spună, rosti Mac foarte rar ca băieții să-l poată pricepe, e că dacă vă e dragă viața, mai bine nu vă mai apropiați de fata colonelului.

– Dar... începu Naps.

– Austin o să aibă grijă să vă omoare, i-o reteză scurt Mac.

– Ca în Biblie, rosti încet T.C. Se uitară cu toții la el, așteptîndu-se la una dintre poveștile lui. Dar băiatul ridică din umeri. Regele David o dorea pe Bathsheba, așa că l-a trimis pe soțul ei pe front, în față, unde a fost ucis.

Cînd el nu mai adăugă nimic, ceilalți se simțiră dezamăgiți. Angus se întoarse să-l privească cu atenție. I se spunsese că motivul pentru care Thomas Canon, T.C. Connor, se înrolase în armată era simplu, se îndrăgăstise de o fată din Williamsburg, pe care tatăl ei o măritase cu un bogătaș. De atunci T.C. cutreierase zonele de frontieră, colecționînd specimene de plante de pe oriunde colindase. Angus nu știa dacă povestea era adevărată sau doar o bîrfă iscodită de cineva, iar T.C. nu discuta cu nimeni despre trecutul său.

– Cred că n-ar strica să ne odihnim un pic, rosti Angus. O să iau eu prima veghe, după care urmezi tu, îi zise lui T.C., după care Naps, iar tu Mac ultima. Cum se luminează de zi am și plecat.

– Acum poți să ne spui unde mergem? se interesă Naps.

Angus ezită la început, însă în cele din urmă cedă.

– Cred că Austin a aranjat ca logodnicul domnișoarei Wellman să fie ucis.

Naps nu părea să fi auzit nimic altceva decît „logodnic".

– E logodită cu altcineva?

Angus scutură din cap spre Mac în semn că băiatul nu avea să se învețe minte niciodată.

– Gata, la culcare! Vă trezesc cînd vă vine rîndul să stați de pază. Se întoarse apoi și se uită la Naps. Dă-mi voie să-ți spun că viața ta n-o să mai valoreze nici cît o ceapă degerată dacă cumva îmi adormi cît ești de veghe.

Naps privi la întunericul din jur și se cutremură.

– Nu trebuie să-ți faci griji în privința mea. Mi-e așa de frică încît nu cred c-o să pot să dorm deloc. Însă zece minute mai tîrziu sforăia așa de tare încît îl făcu pe Mac să-i ardă o scatoalcă.

A doua zi dimineață, Angus o porni la drum încă din zori, stabilind un ritm greu de susținut.

– Oare lodognicul e în stare să-și poarte singur de grijă? se interesă Mac atunci cînd făcură un popas.

– Nu, răspunse Angus. Wellman a zis că e efeminat.

– Ce dracu' mai e și asta? se încruntă Naps.

– Adică e ca o fată, răspunse T.C. amuzat.

– Atunci Betsy n-o să aibă probleme în a alege un bărbat adevărat, se înfoie Naps, revenind cu discuția asupra ei.

Angus vru să spună ceva despre fată, dar renunță.

– Hai să mergem. Știu cam pe unde a fost atacată căruța.

Cîteva minute mai tîrziu galopau iarăși, cînd Angus văzu fum în zare.

– S-ar putea să fi ajuns prea tîrziu, le zise el peste umăr.

Cînd ajunseră pe marginea unui povîrniș, Angus le făcu semn să se oprească, iar el sări de pe cal și se ascunse în tufișurile de pe margine. În spate, Mac le făcu semne băieților să descalece în liniște și să stea potoliți, după care el se apropie pe nesimțite de Angus.

Sub ei se vedea căruța arsă și în apropierea ei trupurile a doi soldați.

– Unde sînt ceilalți paznici? șopti Mac.

– Nu sînt sigur, dar bănuiesc că Austin a cerut ca de data asta căruța să fie păzită doar de doi oameni.

– Adică o invitație clară pentru hoți, se amărî Mac.

– Hoți și criminali.

– Crezi că trupul pastorului e pe partea cealaltă?

– De aici nu văd mai nimic, rosti Angus, dar sînt convins că e pe aproape și pun pariu pe ce vrei tu că mai mult ca sigur a fost scalpat. Austin ar prefera să se creadă că e isprava indienilor.

Mac încerca să nu arate cît era de uimit.

– Ceva de genul ăsta ar putea să ducă la război. Căruța aceea vine din partea guvernului. Crezi că Austin ar risca așa ceva pentru o tîrfuliță ca Betsy?

– Cred că-i place să cîștige indiferent pe ce căi, răspunse Angus. Eu o să-l iau pe Welch și o pornim pe acolo, tu ia-l pe Connor și vino dinspre sud. Ai mare grijă și încercați să nu faceți zgomot. Nemernicii probabil că au luat banii și au fugit, dar nu se știe niciodată, mai bine să fiți prudenți.

Mac încuviință din cap și se duse spre tinerii care-și masau mușchii pulpelor.

Angus începu să coboare încet panta, ascunzîndu-se cu grijă prin tufișuri. Welch alunecă cu zgomot de două ori făcîndu-l pe Angus să-l privească cu dușmănie.

Cînd ajunseră jos, Angus îi făcu semn băiatului să rămînă acolo și să aștepte, în timp ce el se strecură neauzit lîngă căruță. Se uită repede la cei doi soldați ca să vadă dacă mai trăiau sau nu. Bănuiala lui era că muriseră cam cu o zi și jumătate înainte, iar Angus speră ca logodnicul să fi rămas în viață. Poate că hoții luaseră banii, uciseseră soldații și-l răpiseră pe bietul pastor. Dar dacă era așa, atunci nu se aflau în locul potrivit, iar băiatul, dacă mai era în viață, se afla departe în vest, așa cum îi spusese Wellman.

Angus se ascunse în spatele unor copaci și privi cu atenție în jur. Dacă soldații erau morți de mai bine de o zi și ceva, căruța fusese pusă pe foc de curînd. Iar asta însemna că cineva rămăsese la fața locului încă de cînd se petrecuseră crimele.

Cînd constată că nu se vedea nimeni și nu se auzea nimic neobișnuit, ieși din ascunzătoare și începu să cerceteze locul crimei. Se vedeau doar niște urme de pași ce duceau spre sud unde nu foarte departe era un rîu.

Călcînd încet și neauzit, Angus se întoarse la Welch care-l aștepta cuminte acolo unde-l lăsase.

– Nu pare a fi nimeni pe aici, dar locul ăsta nu-mi inspiră încredere, rosti el încet. Ia-i și pe ceilalți și ne vedem acolo, unde e stejarul acela mare, îl vezi?

– Eu nu deosebesc un stejar de-o margaretă, oftă Welch.

– Intreabă-l pe Connor. Mergeți acolo și așteptați-mă în ascunzătoare.

– Cu plăcere, rosti Welch, ridicîndu-se încet, pe picioarele care încă-i mai tremurau de efort.

După treizeci de minute se alătură și Angus celor ce se instalaseră sub stejar.

Mac îi intinse un biscuite de armată.

– Ai văzut ceva?

– Cineva a scăpat. Căruța a fost atacată de patru bărbați, albi. Indienii au pasul mult mai ușor. Există un loc plin de sînge unde probabil a zăcut cineva și e posibil să-l fi considerat mort.

– Poate a reușit să se tîrască în tufișuri.

– Tot ce se poate. Voi doi, sînteți gata de plecare? îi întrebă Angus pe Welch și Connor.

Ei încuviințară și cîteva minute mai tîrziu o porniră iar la drum, conduși de Angus. Din cînd în cînd se apleca tare în șa ca să privească

ceva în praful drumului, încercînd să urmărească dîrele subțiri de sînge lăsate de rănit.

– S-a dus la rîu, le șopti Angus, făcîndu-le semn să ramînă tăcuți. La un moment dat descălecă și o porni mai departe pe jos, ducîndu-și calul de frîu. În apropiere se auzea rîul.

După cîteva minute, Angus părăsi poteca și se ascunse în tufișuri, dar la un moment dat ieși de acolo și ceea ce văzu probabil că-l uimi atît de tare, încît uită să se mai ascundă, ci rămase stană de piatră în plină vedere.

Curioși, ceilalți trei se apropiară cu băgare de seamă, ca să privească și ei. Nu prea departe, așezat pe un bolovan era un tînăr blond, cu fața și umerii acoperiți de sînge. Se părea că se chinuia să-și coasă singur scalpul la loc.

Angus își legă calul de un tufiș și se apropie de străin.

– N-ai nevoie de o mînă de ajutor?

– Nu, mă descurc, răspunse omul, privind la grupul de patru bărbați. Am vrut să merg mai departe ca să ajung la fort, dar sîngeram prea rău și nu mai vedeam mare lucru.

Fiecare împunsătură a acului îi făcea pe cei patru să tresară și să strîngă din dinți. Degetele tînărului erau lungi și foarte agile, așa cum lipeau pielea tăiată la un loc și apoi o coseau.

– Ai făcut treaba asta de multe ori, măi flăcău? îl întrebă Mac scîrbit.

– N-am avut ocazia să mă cos eu pe mine, rîse tînărul scăldat de sînge.

– Dar ce s-a întîmplat? se interesă Angus. Și cine ești dumneata?

– Matthew Aldredge, răspunse, întinzînd o mînă plină de sînge. Scuze, ne prezentăm iar după ce mă spăl.

– Aș putea să... începu Angus.

– Nu! refuză Matthew. Serios, prefer s-o fac singur. Ați văzut căruța?

– Da, răspunse T.C., și cadavrele.

– Bieții oameni, rosti Matthew. Au fost uciși imediat!

– Cine v-a atacat? întrebă Angus.

Matthew își mai făcu două cusături apoi lăsă brațele în jos că să le odihnească. Acul și ața atîrnau pe lîngă ochiul stîng ceea ce-l făcea să pară și mai înspăimîntător.

– Bănuiesc că trebuia să presupun că sînt indieni, dar dacă nu cumva indienii s-au apucat să învețe franceza, părerea mea e că se deghizaseră. Să înțeleg că acea căruță transportă de obicei bani?

– Nu era acolo cufărul cu bani? se interesă Angus.

– Criminalii ăia n-au găsit nimic, răspunse Matthew ridicîndu-se și pornind spre rîu. Se aplecă să-și spele mîinile. Ce pot să vă spun e că s-au înfuriat și ne-au omorît pe toți.

T.C. și Naps îl priveau cu groază.

– Adică te-au împușcat în cap și au crezut că ești mort? se interesă Angus.

– Da, exact așa. Nu știu cît am zăcut cu capul făcut țăndări, dar mai mult ca sigur aproape o zi. Nu-mi explic de ce n-am murit. Poate pentru că sîngele meu se coagulează ceva mai repede.

– Deci v-au împușcat pe toți trei și pe urmă au dat foc la căruță?

– Nu, eu am fost cel care a dat foc la căruță. M-am gîndit că sigur m-o căuta cineva și atunci am vrut să dau și eu o mînă de ajutor.

– Ai riscat enorm, răspunse Angus.

Matthew se așeză la loc și prinse să-și coasă mai departe capul.

– Treaba asta e mai ușor de făcut pe o vacă decît pe mine însumi.

Cei patru bărbați izbutiră cu mare greutate să-i zîmbească leșinat. Bietul de el arăta groaznic. Cum putea cineva să piardă așa de mult sînge și totuși să mai fie în viață?

– Eşti cumva doctor? întrebă Naps.

– Nu, doar un fermier amărît.

– Şi ai venit ca să te însori cu Betsy?

– De fapt, am venit ca să-i spun că nu mă însor cu ea. Mi s-a părut mai civilizat aşa decît să-i trîntesc totul într-o scrisoare.

– Dar ea se aşteaptă să se mărite! îi luă Naps apărarea.

– Ştiu, răspunse Matthew. A fost foarte ciudat. Cît am fost cu ea, nici că mă mai gîndeam la altceva, dar după ce a plecat parcă de abia îmi mai aminteam cum arată. Am corespondat şi... Mă rog, atunci cînd citeşti o scrisoare fără a fi distras de un chip frumos, vezi lucruri pe care înainte nu le observai.

– Cum ar fi acela că e proastă ca un stîlp de poartă? rîse Mac.

– Exact! răspunse Matthew.

– Ce a zis? îl întrebă furios Naps pe T.C.

– Că nu e suficient de bun pentru o fată ca Betsy, răspunse T.C.repede.

– În fine, continuă Matthew, cînd mi-am revenit, soarele era mult mai jos pe cer, ceea ce însemna că trecuseră cîteva ceasuri bune de cînd fuseserăm atacaţi. Am văzut că unul dintre cai nu fusese furat, aşa că m-am gîndit să-l prind, însă am leşinat din nou. Asta a fost ieri. Azi am reuşit să dau foc la căruţă, după care am venit aici, la rîu.

– Deci nu ştii încotro au luat-o cei care v-au jefuit, nu? se interesă Angus.

– Franceza mea nu e chiar aşa de grozavă, dar expresia „trei fiice drăguţe" vă spune ceva?

– McNalty, rostiră la unison atît Mac cît şi Angus.

Angus se uită la Matthew.

– Crezi că poţi să călăreşti?

– Sigur, răspunse Matthew. Doar să-mi acordaţi cîteva minute să mă spăl puţin de sînge.

– Sigur că te aşteptăm, răspunse Angus.

– În afară de asta sînt convins că pe sub tot sîngele ăla eşti un bărbat frumuşel, interveni şi Mac.

Matthew zîmbi, arătîndu-şi dinţii plini de sînge.

– Sînt urît ca naiba.

Mac încălcă şi se uită spre ceilalţi.

– De fapt, cred că în afară de mine, cei mai arătoşi bărbaţi din fort sînt chiar aici.

Angus se uită încruntat la Mac.

– Iar pe tine Austin te urăşte cel mai tare.

– Dar cine-i Austin ăsta? întrebă Matthew, urcîndu-se pe cal în spatele lui T.C.

– Gîndeşte-te la cel mai rău om pe care-l cunoşti, răspunse T.C., apoi înmulţeşte cu trei şi tot n-ai ajuns nici măcar la jumătate faţă de cît de afurisit e Austin.

Angus nu era sigur ce anume se petrecea, dar nu era deloc de bine. Şi cu fiecare secundă care trecea era convins că Austin se afla în spatele întregii tărăşenii. Numai simplul fapt că el, Angus, fusese trimis să-l caute pe logodnicul pierdut, părea să facă parte din complot.

Dacă Angus ar fi fost singur, s-ar fi îndreptat spre est, înapoi în lumea civilizată şi la naiba cu armata, dar avea alături de el trei soldaţi şi un om care părea a fi mai mult mort decît viu, aşa că nu-i putea lăsa în plata Domnului. Se gîndea că şi chestia aceea cu cele trei fete frumoase făcea parte tot din capcană, dar n-avea cum să fie sigur. Nu-i plăcea deloc că trebuia să-i lase pe cei doi soldaţi neîngropaţi, care muriseră doar din cauza lui Austin, dar era mai bine să ajungă cît mai curînd la cabana McNalty.

– Acum unde naiba ne mai duci? îl întrebă Mac în timp ce încerca din greu să se ţină după Angus.

– Pe o scurtătură, rosti Angus peste umăr, apoi se uită spre ceilalți care-l urmau. Fu plăcut suprins să constate că Aldredge și Connor schimbaseră locurile, iar tînărul plin de sînge conducea calul, în timp ce Connor se ținea bine în spatele lui. Angus constată încîntat că Matthew se pricepea bine și la cai și la călărit.

– Ca o fată, nu? rosti Angus către Mac, arătînd cu capul în direcția lui Matthew, care-și conducea cu dexteritate calul peste rîu, evitînd porțiunile stîncoase. În schimb bietul Welch era speriat de moarte.

– Hai că-i schimb acum, rosti Mac, citindu-i gîndurile. Tu du-te înainte și o să te prindem și noi din urmă.

– Vă las urme ca să vă țineți după mine, mai zise Angus, ca în următorul moment să dispară de lîngă Mac.

Mac aranjă ca Naps și Connor să schimbe locurile. După ce încălecă din nou, Naps se prinse bine de talia lui Matthew, oftă ușurat și-și puse capul pe spinarea acestuia.

– Tu și cu Betsy, iubirile mele, rosti el, în timp ce toată lumea rîdea.

Mac îi duse cît putu de repede, dorind să-l prindă pe Angus din urmă. Știa în mare pe unde se afla cabana McNalty, dar Angus cunoștea zona mult mai bine ca el.

Se chinuia să se țină după urmele lăsate de Angus, dar nu prea vedea ramurile rupte. Pentru el toate tufișurile arătau fix la fel, dar nu și pentru T.C., după cum se părea.

– Acolo! Strigă T.C. la ei. Pe lîngă *Kalmia.*

Mac îi aruncă o privire care ar fi putut să-i dea foc la păr.

– Pe lîngă tufișul ăla mare din dreapta ta, se corectă el.

Mac îi făcu semn să vină în față, iar T.C. se trezi că devenise călăuză și-i conducea pe toți. Lui îi venea ușor să vadă urmele lăsate

de Angus. Se suprinse singur cît de simplu îi era să-i conducă pe toți. Atunci cînd Naps se întinse după o frunză, îi ordonă să se potolească.

– E otrăvitoare! îi zise el. Nu mai atinge nimic decît dacă-ți spun eu.

Naps se uita uluit la el, de parcă venise cineva acolo și-l făcuse colonel.

Pînă la apus străbătuseră deja mai bine de cincisprezece mile, iar Mac știa că nu mai era mult pînă la cabană, numai că de acolo n-avea de gînd să se mai urnească nicăieri fără Angus. În afară de asta, ca să ajungă la cabană trebuiau să traverseze un rîu repede și nu voia să riște așa ceva pe timp de noapte.

– O să facem aici tabără și o să așteptăm, rosti Mac.

– Și cum rămîne cu familia McNalty? întrebă T.C., dar Mac se săturase să-l lase pe mucosul acela să dea ordine. Cu o singură privire îl făcu să dea șaua jos de pe cal și să se apuce să ridice tabăra.

Tocmai se instalaseră cînd Angus apăru deodată din beznă.

– Ce anume ai văzut? îl întrebă Mac.

Angus însă se uita la Matt. Pe fața lui sîngele se uscase și se transformase într-o crustă cafenie care-l făcea să pară îngrozitor. Ai niște săpun la tine?

– Sigur, rîse Mac. Cu ce să fie parfumat? Cu trandafiri?

Angus se întoarse spre T.C.

– Crezi că poți să găsești ceva cu care să se poată curăța un pic?

T.C. își ascunse mîndria că fusese chemat în ajutor și se strecură pe nesimțite în întunericul din jurul taberei.

Angus se așeză lîngă Mac.

– Am fost la cabană. Nu am intrat și nici nu le-am dat de știre că sînt acolo. Dar am stat și m-am uitat în jur. N-am văzut pe nimeni, dar am descoperit o mulțime de urme de picioare. Ceva nu e în regulă, dar nici dacă mă bați nu-mi dau seama ce anume, spuse el și, coborîn-

du-şi glasul şi mai mult, continuă privind spre Matt: ca să fiu sincer, mi-e cam teamă să-l duc la fort. El poate să-i spună fetei că n-o vrea, dar nu ştiu ce poate să-l apuce pe Austin şi dacă n-o să-l omoare.

Mac care încercase pînă în acel moment să facă focul, îl stinse imediat ce-l aprinse.

– Cred că în seara asta o să facem tabără la rece. Iar mîine...

– O să-l duc pe Aldredge înapoi în est. Nu e în siguranţă nici aici. Iar tu-i duci pe ceilalţi înapoi la fort.

– Şi-l las pe Austin să-şi bată joc de vieţile lor?

– Las în seama ta să-i convingi că dacă nu stau departe de Betsy asta, o să-şi piardă vieţile.

– Şi cum fac să mă înţeleagă? întrebă Mac, dar glumind doar pe jumătate.

– Nu ştiu, dar fă-i să te înţeleagă. Eu mă duc acolo sus să dorm. Angus privi în sus spre deal. Tare îmi doresc să se termine odată. Mai degrabă m-aş...

– Ştiu, îl întrerupse Mac, te-ai lupta cu cei din clanul Campbell.

Zîmbind, Angus se ridică şi o porni încet spre deal.

Cîteva minutre mai tîrziu apăru şi T.C. cu nişte frunze mari şi un soi de lut albicios pe care-l săpase probabil din malul rîului. Avea şi buzunarele pline de nişte frunze verzi.

– O să-ţi pun lutul ăsta pe faţă, iar cînd s-o usca mergem la rîu să te speli.

– Da' plantele alea sînt otrăvitoare? întrebă Naps, un pic gelos că T.C. nu era la fel de inutil ca el.

– O să te ajute să te vindeci mai repede, rosti T.C. adresîndu-i-se lui Matt, în timp ce-i întindea lutul. Trebuiau să se mulţumească doar cu lumina lunii, dar T.C. se asigură că Matt îl întinsese peste toată porţiunea acoperită de sînge.

Cînd lutul se uscă puţin mai tîrziu, T.C. îl conduse pe Matt la rîu şi-l ajută să se spele. După ce-l curăţă îi puse frunzele peste tăietura adîncă, apoi o porniră împreună spre locul în care aşteptau Naps şi Mac. După ce stabili turele de veghe, Mac se aşeză comod ca să doarmă.

Cu un ceas înainte de ivirea zorilor îl trezi Angus, cu degetul la buze, făcîndu-i semn să nu facă zgomot. T.C. stătea de pază cu puşca aşezată pe un umăr. Angus îi făcu semn lui Mac să strîngă repede şi să plece de acolo. De abia după aceea se duse să-i trezească şi pe ceilalţi. Matt se trezi imediat, dar Angus se văzu nevoit să-i astupe gura lui Naps ca să nu facă gălăgie. În cîteva minute totul era gata pregătit de plecare.

Atunci cînd Angus puse piciorul în scară, se auzi prima împuşcătură, apoi urmă o rafală de gloanţe ce şuierau printre copaci.

Înainte ca ecoul împuşcăturilor să se fi stins, Naps era deja lovit. Angus îl prinse pe băiat înainte să se prăbuşească la pămînt, dar nu reuşi să ţină şi calul, care fugi speriat.

Împuşcăturile începură iar, aşa că Angus îl trase pe băiat la adăpostul copacilor, în timp ce Mac alerga după cai. Numai calul lui Angus stătea nepăsător şi nemişcat deşi gloanţele îi fluierau pe la urechi.

– Jos! strigă Angus spre T.C. şi Matt. La pămînt şi acolo să încremeniţi.

Angus nu se gîndea decît că trebuia să-şi ducă oamenii la adăpost. Privi în jos spre Naps. Din umărul lovit se scurgea sîngele, iar puştiul stătea cu ochii închişi, dar era limpede că nu era ceva prea grav.

– Să nu clinteşti nici măcar un muşchi, îi zise el.

Naps nici măcar nu deschise ochii, se strîmbă doar de durere şi încuviinţă uşor din cap.

Alergînd cocoşat, Angus reuşi să ajungă teafăr pînă la Mac, care stătea pitit în spatele unui copac cu puşca pregătită să tragă.

– Ai văzut pe cineva? întrebă Angus.

– Nici un om, dar împuşcăturile vin din trei locuri.

Angus se bucura că Mac rămăsese calm şi urmărise de unde erau atacaţi. Trei cai fugiseră, ceea ce însemna că nu aveau cine ştie ce muniţie. Dacă bătălia urma să fie de durată, trebuiau să ţină cu dinţii de ceea ce aveau.

– Bun băiat, rosti Angus, bătîndu-l uşor pe un umăr. Cunosc bine zona, aşa că dă-mi un minut să vorbesc cu băieţii şi apoi plecăm naibii de aici.

Mac nu-i răspunse, ci ridică puşca, ţinti cu atenţie şi trase. De departe se auzi un strigăt de durere. Mac îl nimerise pe unul dintre atacatori, care acum se răzbunau trăgînd spre ei neîncetat.

Mergînd tot cocoşat, Angus se apropie de băieţii ascunşi în spatele unui bolovan acoperit de un tufiş.

– Voi sînteţi în regulă?

– Foarte bine, răspunse T.C., trăgînd un foc.

– Nici o rană nouă, veni şi răspunsul lui Matt, care încărca din nou.

Acum că se luminase, Angus putu să-i vadă în fine faţa lui Mathew Aldridge. Era într-adevăr un bărbat chipeş, cu ochi albaştri şi mari şi un maxilar proeminent. Îi văzu şi rana de la cap şi-şi aminti cum îl găsise în timp ce se cosea singur. E un bărbat mult prea de ispravă pentru o tîrîtură ca Betsy Wellman, cugetă el.

Angus îşi întoarse atenţia spre T.C.

– Ştii ce sunete scoate privighetoarea?

– Da.

– Cînd vă dau semnalul aş vrea ca amîndoi să veniţi la mine. M-aţi înţeles? Încetaţi să mai trageţi şi veniţi la mine.

Amîndoi încuviinţară din cap, iar Angus se întoarse în locul în care zăcea Naps.

– O să te duc într-un loc mai sigur ca ăsta. Crezi că poţi să mergi?

– Sigur, se sumeţi el, făcîndu-l pe Angus să se încrunte, căci recunoştea bravada. Naps mai bine murea decît să recunoască în faţa altora că era grav rănit.

Angus privi în jos spre el şi văzu şi pe un picior o pată întunecată. Se aplecă şi-o atinse, făcîndu-l să urle de durere. Deci fusese lovit în două locuri.

– O să te duc în spinare.

– Nu, pot să merg, răspunse Naps. Spune-mi numai unde trebuie să ajung şi mă descurc.

– Taci din gură, se răţoi Angus la el. Să nu te prind că-mi faci necazuri. Se aplecă şi-l săltă pe băiat pe un umăr şi o porni spre nord. Nu-i era deloc uşor să meargă repede cu tînărul cel solid pe umeri, dar reuşi. Îşi făcuse tabăra prin zonă de cîteva ori şi ştia că acolo exista o peşteră. Era sus pe un deal şi destul de dificil de ajuns la ea, dar se adăpostise acolo în timpul unei furtuni.

În timp ce urca, Angus încerca să-şi plănuiască următorii paşi. Dacă reuşea să-i aducă acolo pe toţi, aveau să fie protejaţi din trei părţi. Dacă se lua după numărul împuşcăturilor din spate, aveau de-a face cu cel puţin patru oameni. Auzi un sunet în stînga şi încremeni, apoi îşi dădu seama că nu era decît un animal, aşa că-şi văzu mai departe de drum.

În timp ce se chinuia din greu să urce ultima parte a dealului, cu Naps suit pe un umăr, Angus se gîndea cît de idiot fusese. Deşi intuise că în spatele întregii afaceri se afla Austin, nu-şi luase toate precauţiile necesare. Fusese atît de preocupat ca Austin să nu îi rănească pe membrii familiei McNalty, încît nu se mai îngrijise şi de oamenii din subordinea sa. Nu conta că nemernicul nu cunoştea zona

foarte bine, ar fi putut aranja fără probleme cu oricare dintre negustorii de blănuri. Cîţiva dintre vînătorii francezi erau neîndurători şi încă sufereau din cauză că-şi pierduseră teritoriul în favoarea englezilor.

Dacă cei care atacaseră căruţa cu bani erau dintre cei ce puneau capcane, atunci cunoşteau zona mult mai bine decît Angus. O parte dintre ei acolo trăiseră mare parte din viaţă. Sigur cunoşteau cărările pe care le folosise Angus ca să ajungă la cabana McNalty. Şi dacă îl urmăriseră cumva, atunci primiseră confirmarea că Aldredge nu era mort. Angus era convins acum că în timp ce stătuseră cu Matt cît se cususe, mai mult ca sigur că fuseseră urmăriţi. Dacă ar fi fost soldaţi în jurul lor, atunci cu siguranţă i-ar fi auzit, însă nu şi pe aceşti vînători iscusiţi.

Atunci cînd ajunse în fine la peşteră, Angus se întrebă dacă aveau să mai scape cu viaţă sau nu. În fundul peşterii exista un fir de apă care se scurgea continuu pe perete, dar nu mai era nimic de mîncare şi nici muniţie şi cel mai rău, aveau un rănit.

Cum puteau să scape de oamenii care erau în stare să păşească pe frunze uscate fără să facă un zgomot? Cum să se ascundă de oamenii ale căror haine aveau exact culorile pădurii? De multe ori Angus stătuse la zece paşi de soldaţii lui Wellman, iar aceştia nu-l văzuseră, ca atare ştia foarte bine de ce erau în stare oamenii frontierei.

Cînd intră în peşteră, îl aşeză cu grijă pe Naps care avea toată partea dreptă a corpului scăldată în sînge.

– Trebuie să mă duc după ceilalţi, îi zise lui Naps, întrebîndu-se dacă avea să-l mai găsească în viaţă. Îşi amintea foarte bine că atunci cînd se adăpostise în peşteră, găsise acolo un vraf de lemne tocmai bune de făcut focul. Era o regulă nescrisă a oamenilor din pădure

care spunea că puteai folosi lemnele dar după aceea trebuia să pui altele în loc. Măcar un foc tot puteau să facă.

Angus o porni în jos pe deal blestemînd în barbă. Cît urcase nu trăsese nimeni asupra lui, ceea ce probabil însemna că acum era linişte pentru că ceilalţi ştiau precis unde anume dusese rănitul. Din păcate peştera era singura lor alternativă în acel moment. Cu Welch rănit grav şi Connor care de abia se ţinea pe cal, nu ştia dacă reuşea să-i aducă înapoi la fort pe toţi în viaţă. Nu, cel mai bine era să-i ducă pe toţi în peşteră, ca apoi să-i lase sub protecţia lui Mac cît el se ducea după ajutoare.

T.C, Matt şi Mac erau acolo unde-i lăsase, deşi cei tineri rămăseseră fără muniţie.

– Trag de parcă ar avea la dispoziţie suficientă muniţie pentru un an, mormăi Mac.

– Trebuie să urcăm dealul acela. Sus e o peşteră în care l-am dus pe Welch.

– Cît e de rău?

– Nu ştiu, dar dacă ar fi să mergem pe ghicitelea, mie mi se pare că pierde cam prea mult sînge ca să supravieţuiască.

Mac dădu din cap spre cei doi tineri.

– Pune-i să se ocupe de el. Unul să-l coasă, celălalt să-i pună plante pe răni, la asta se pricep cel mai bine.

Încuviinţînd din cap, Angus o porni în sus pe deal, cu Mac în urma lor ca să-i apere de un eventual atac.

Le trebui mai bine de un ceas ca să urce dealul, pentru că se tot ascundeau pe după copaci atunci cînd focurile de armă nu mai conteneau. Îl aşteptau mereu pe Angus ca să le spună ce aveau de făcut. De obicei, Angus trăgea foc de acoperire ca unul dintre tineri să înainteze în sus pe deal, apoi aşteptau, după care urma alt foc de acoperire pînă ajungea şi celălalt, apoi venea el, strecurîndu-se pe după copaci şi la urmă venea Mac.

Cînd în cele din urmă ajunseră la peşteră, Matt se duse imediat la Naps. Se folosi de cuţitul de la brîu pentru a-i tăia hainele pline de sînge ca să-i poată examina rănile. După ce-l consultă, se apropie de ceilalţi care stăteau aproape de intrarea în peşteră.

– Trebuie să-i scoatem gloanţele, rosti Matt. Sînt de plumb şi dacă mai stau mult în el, o să-l otrăvească. Dar chiar şi aşa, nu sînt foarte sigur că... Se întrerupse ca să se uite la bietul Naps care zăcea pe piatra rece şi de abia mai respira din cauza durerii.

– Atunci apucă-te de treabă, îl îndemnă Angus. Scoate-i gloanţele şi peticeşte-l. Eu mă duc să caut caii ca să putem pleca de aici.

– Eu să-l peticesc? întrebă Matt, dar o singură privire a lui Angus îl potoli. Da, domnule, o să fac tot ce pot.

Angus se uită la T.C. care studia o plantă ce creştea pe pereţii peşterii.

– Du-te şi tu şi ajută-l. Faceţi tot ce e omeneşte posibil.

Angus se duse pînă-n buza peşterii, de unde putea vedea în afară fără a fi însă văzut, iar Mac veni imediat în spatele lui.

– Tu ştii ce se petrece, nu?

– Cred că Austin a angajat cîţiva vînători din zonă să ne omoare, iar aceştia intenţionează să ducă treaba la bun sfîrşit.

– Şi toate astea pentru o zdreanţă ca Betsy Wellman.

– Sînt femei pentru care merită să lupţi şi altele care nu merită, murmură Angus, dar Mac îl auzi.

– Mi se pare că acum îţi doreşti să te fi luptat mai mult cîndva, îi zise Mac.

– Sînt unele lucruri cu care nu te poţi lupta, răspunse Angus şi se apropie de Matt care se ocupa de Naps. Întrebă din priviri dacă băiatul avea să fie bine, dar Matt dădu doar din umeri, nu ştia.

– Am plecat, le zise Angus, privindu-i pe toţi. Mac ştia să aibă grijă de el, dar ceilalţi trei erau tineri şi n-aveau experienţă deloc.

Calul meu e pe aproape, aşa că dau o fugă pînă la fort şi mă întorc cu ajutoare.

T.C. şi Matt dădură din cap, iar Naps zîmbi un pic, dar Mac se uită la el foarte serios. El urma să rămînă acolo cu doi tineri fără experienţă în luptă şi un rănit, puţină muniţie şi Dumnezeu ştia cîţi duşmani gata să-i omoare.

– E singura cale, îi zise Angus. Niciunul dintre voi n-ar putea să treacă de ei.

– Da, flăcăule, ştiu, răspunse Mac, dar ochii lui spuneau că nu credea că vor mai fi în viaţă cînd se va întoarce, dacă se va întoarce.

– Trebuie să plec, zise iar Angus. Nu pot aştepta să se întunece.

– Ştiu, răspunse Mac. Haide, fugi! Salută-l pe colonel din partea noastră. Şi dacă-l vezi pe Austin, trage-i una şi pentru mine.

Angus îl prinse pe Mac de umăr.

– Dacă vreunul dintre voi păţeşte ceva, atunci o să-l omor!

– Destul de corect, răspunse Mac, împingîndu-l pe Angus să plece.

Angus coborî dealul foarte încet, ascuns pe după bolovani şi copaci, fiind sigur că cineva îi urmărea fiecare mişcare în parte. Oricine ar fi fost cei care trăgeau în ei, era sigur că îi lăsaseră să intre în peşteră, dar era convins că nu aveau să le permită să aducă ajutoare.

Cînd ajunse în apropiere de locul în care făcuseră tabăra cu o noapte înainte, fluieră uşor după cal, însă acesta nu apăru. Nu era foarte sigur, dar i se păru că aude rîsete în depărtare. Dacă cei care îi căutau erau vînători şi-şi petreceau viaţa în pădure, atunci sigur deosebeau un tril de pasăre de un fluierat.

Angus o porni încet pe malul rîului încercînd să calculeze cît timp i-ar trebui să ajungă la fort dacă alerga. Cel puţin trei zile, se gîndi el, dar dacă izbutea să fure un cal de la ceilalţi...

Se strecură cu grijă spre locul în care i se păruse că se ascundeau cei care trăseseră în ei. Tocmai cînd credea că mai avea un pic, o săgeată îi vîjîi pe la ureche. Se feri, însă îi alunecă piciorul şi se trezi zburînd spre rîu. În timp ce se pregătea să se scufunde, avu siguranţa că va muri, pentru că deja auzea sunetul dulce al cimpoiului.

Angus lovi apa cu putere, dar se ridică aproape imediat la suprafaţă şi lăsă curentul să-l ducă o porţiune de drum. Cînd trecu pe lîngă un bolovan serios, se prinse cu nădejde de el. Cu apa care-i bătea în faţă, încercă să deslușească ce se petrecea pe mal. I se păru că-l vede pe Shamus şi că acesta îi zîmbea încîntat.

Angus scutură din cap ca să-l limpezească şi privi iar spre mal, dar ceea ce văzuse înainte dispăruse.

Angus se uită în jur, gîndindu-se cum să ajungă la mal. Cunoştea un loc în care se putea traversa rîul, dar era la o milă în amonte. El trebuia să ajungă cît mai repede la mal ca să-şi caute calul.

Începu să se mişte din bolovan în bolovan, încercînd să se lupte cu undele repezi. Cînd i se păru că aude iar cimpoiul, fu convins că se lovise destul de tare la cap. Cînd în fine ajunse la mal, obosit mort, nu-şi permise nici o clipă de odihnă, aşa că începu să se cocoaţe agăţîndu-se de fiecare ramură mai solidă şi rădăcini. Cînd ajunse în fine sus pe mal, o mînă îi apăru deodată în faţă şi un glas cunoscut îi zise:

– Dă-mi mîna, flăcăule, şi-o să te ajut să urci.

Angus ridică privirea şi-l văzu pe unchiul Malcolm întins pe burtă şi cu mîna întinsă ca să-l ajute. În spate avea cimpoiul. Rămase ţintuit locului, cu picioatele bine înfipte în noroiul malului înalt şi mîinile agăţate de o rădăcină, privind la unchiul său cu gura căscată.

– Sînt mort? rosti în cele din urmă.

Malcolm îi răspunse pe un ton dulce:

– Sigur că da, băiete, iar eu am venit că să te conduc în Rai. Haide, ia-mă de mînă ca să mergem să-ţi cunoşti Creatorul!

Angus privea totul cu ochii măriţi, dar apoi auzi un chicotit pe care-l cunoştea din copilărie. Întoarse puţin capul şi-l văzu pe Shamus care rîdea de el.

– Acum ştiu sigur că mă minţi. Shamus n-ar ajunge în veci în Rai. Se prinse de mîna lui Malcolm şi se urcă pe mal. Rămas în faţa lor, ud leoarcă, îi privea şi nu-i venea a crede că erau acolo. Bine, dar cum....? începu el. Cînd...?

– Am venit la tine în vizită, îi zise Malcolm.

– Şi am ajuns să-ţi salvăm viaţa, rosti Shamus. Dacă nu eram noi, de acum erai mort. Cum de n-ai putut să scapi de ei? Nu erau decît şase.

– Şi v-aţi chinuit amîndoi să scăpaţi de ei? i-o întoarse Angus.

– Nu, răspunse Malcolm. Eu am pornit-o după tine, Tam s-a dus la peşteră să vadă de ceilalţi, iar Shamus s-a ocupat de franţuji. Un scoţian valorează mai mult decît o duzină de fandosiţi de ăia.

Shamus îl privea pe Angus cu un zîmbet care spunea că dintre ei doi, el era cel mai tare.

– Tam e şi el aici? întrebă Angus.

– Da, se ocupă de ceilalţi prieteni ai tăi. Chiar n-ai de gînd să ne întîmpini cum se cuvine?

– Malcolm, eu... începu Angus şi se opri. Nici nu ştiu cum...

– Haide, băiete, rosti Malcolm jenat. N-am vrut să te fac să lăcrimezi. Mi-ar fi de ajuns o duşcă de whisky.

– O să-ţi cumpăr o sticlă, răspunse Angus, prinzîndu-şi unchiul pe după umeri. Prin faţa ochilor îi treceau în goană toate momentele prin care trecuse de cînd nu-i mai văzuse şi totul părea să se fi petrecut cu atît de multă vreme în urmă, cînd fusese aşa de inocent. Îşi aminti cum se declanşase totul, cînd încercase s-o salveze pe

Edilean de la o căsătorie nepotrivită şi cum ajunsese să plece cu ea pe un vas peste ocean, spre o altă ţară. Şi cum se îndrăgostise de ea atît de rău, încît îl durea inima în fiecare zi de dorul ei. Nu trecea clipă fără să se gîndească la ea şi fără să se întrebe unde era şi ce făcea.

– Băiete, îl dezmetici Malcolm, noi am crezut c-o să te bucuri să ne vezi.

– Chiar mă bucur, suspină Angus.

– Şi fata unde e? se interesă Shamus.

– Care fată?

– Cea cu care ai fugit? De la care ai furat aurul?

– N-am furat... izbucni Angus, dar Malcolm îl opri.

– Nu vreţi să mai aşteptaţi o idee înainte să vă certaţi iar? N-ar strica să mergem la ceilalţi. Tam de abia aşteaptă să te vadă.

– Da, Tam, îşi aminti Angus strîngîndu-l pe Malcolm tare de umeri. Şi i-ai omorît pe toţi? îl întrebă pe Shamus.

– Ha! se sumeţi Shamus. N-a durat decît un minut. Stăteau ca raţele la vedere, nu cred că ar fi putut cineva să nu-i observe.

Angus zîmbi încîntat de aroganţa lui Shamus. Se întoarse iar spre Malcolm.

– Cum vi se pare Lumea Nouă?

– E prea cald, se plînse Malcolm. Tot mai bună e răcoarea din Scoţia. Iar whiskyul de aici e groaznic.

– Şi ne consideră englezi, se supără iar Shamus.

– Cu accentul ăsta al tău? se miră Angus. Pot să te înţeleagă?

– Nu prea, recunoscu Shamus, încîntat să fie alături de Angus.

– Pe aici, le zise Angus arătînd spre cărarea care ducea la peşteră.

Shamus o porni înainte, dar Angus rămase locului alături de unchiul său, strîngîndu-l în continuare de umeri.

– Acum trebuie să-mi dai drumul, îi zise Malcolm cu blîndeţe. Nu sînt o fantomă şi nu am de gînd să plec de aici.

– Fantomă, murmură Angus zîmbind. N-ai venit aici într-un sicriu plin de rumeguş, nu?

– Nu, răspunse Malcolm nedumerit. De ce întrebi, aşa ai intrat tu în ţara asta?

– Nu, răspunse Angus cu un zîmbet larg. Am venit ca un gentleman englez.

– De abia aştept să-mi povesteşti totul.

– De abia aştept să-ţi spun!

CAPITOLUL 21

– Nu, nu, nu şi nu! ţipă Angus. N-o să fac aşa ceva. Refuz! Şi e ultima dată cînd v-o spun!

Seara trecută făcuseră focul transformînd peştera într-un cămin improvizat. Mac plecase spre fort pe calul lui Angus, ca să aducă ajutoare. Matt, T.C. şi Naps rămăseseră cu scoţienii. Mulţumită îndemînării lui Matt şi a plantelor aduse de T.C., Naps se simţea bine şi moţăia liniştit.

Tam, Shamus, Malcolm şi Angus stăteau în jurul focului şi vorbeau pe limba lor pe care ceilalţi aproape că n-o înţelegeau deloc.

Petrecuseră ore în şir povestind. Angus îi făcuse pe toţi să rîdă atunci cînd le spuse cum îl racolase Edilean, în încercarea de a scăpa de unchiul cel hrăpăreţ. Prima dată cînd îi rostise numele fusese copleşit de durere, dar apoi, pe măsură ce le povestea prin cîte trecuseră, începuse să se simtă mai bine.

Începu să le povestească despre soţia lui James Harcourt şi despre urîţenia ei şi cît fusese de hotărîtă să-l bage în pat, dar Malcolm îl întrerupsese deodată, aruncînd cu un băţ aprins în el. După ce se curăţase, se apucase să le spună cum îl pocnise pe James cu un sfeşnic.

– Iar Edilean m-a bărbierit, rosti el visător.

– Ţi-a dat barba jos? se minună Shamus. De asta mi se părea mie că e ceva diferit la tine.

Cît timp povestise Angus, Shamus scuturase din cap, murmurînd:

– Îţi dai seama, cîteva cufere pline cu aur! Parcă nu-i venea a crede ceea ce aflase şi la ce anume renunţase.

Angus le povesti apoi cum se îmbrăcase cu hainele lui James şi pe urmă cum se îmbarcaseră. Cîteva clipe se lăsă cuprins de amintirile lui. Cum stătuse cu Edilean pe vas, cum rîseseră împreună, făcuseră planuri, cum îi lega corsetul...

– Angus! îl strigă Tam, aducîndu-l înapoi la realitate.

Angus îi zîmbi, deşi aproape că nu-l mai recunoştea. Nu mai era băietanul care se ţinea ca scaiul de vărul său mai mare. În cei patru ani care trecuseră, Tam devenise bărbat, iar Angus regreta amarnic pentru că nu fusese de faţă ca să-l vadă. Dar poate că plecarea lui fusese factorul care declanşase maturizarea băiatului. Angus dispărut, Tam fusese cel care moştenise... Ce? În afară de responsabilităţi, nu mai rămăsese nimic de moştenit pentru clanul McTern.

– Hai că v-am distrat destul, rosti Angus. Nu cred că aţi traversat oceanul doar ca să-mi auziţi poveştile. De ce aţi venit pînă aici?

– Noi... începu Shamus, dar Malcolm îl reduse la tăcere cu o singură privire.

– Kenna îţi mulţumeşte pentru rochia de mătase pe care i-ai trimis-o, îi zise Tam.

– Ce face? rosti tremurat Angus cu gîndul la sora care-i fusese atît de aproape. Cîţi copii are acum?

– Şase, răspunse Malcolm. I-a plăcut foarte mult că rochia aia are... are... se încurcă el.

– Partea din faţă care se măreşte, îl lămuri Angus.

– Deci la asta se referea! se dumiri Malcolm, sorbind din cafea.

– Ce puneţi voi la cale? îl întrebă Angus suspicios. Şi cum de aţi reuşit să mă găsiţi?

– Destul de uşor, răspunse Shamus. Cu poza ta postată peste tot am descoperit destui oameni gata să dea informaţii despre tine.

Angus se strîmbă.

– Asta aşa e, confirmă Malcolm. Dar este adevărat şi că ne-am dorit foarte tare să dăm de tine. Se uită cu mirare la hainele de piele pe care le purta Angus. Ţara asta pare să-ţi priască.

– Atunci cînd izbuteşti să rămîi în viaţă, completă Shamus.

– Gata, acum vreau să aud adevărul! le strigă Angus.

– Unchiul domnişoarei Edilean a murit! răspunse repede Tam.

– Serios? se minună Angus. Scăpase barem de unul care-l dorea în puşcărie.

– Şi i-a lăsat totul domnişoarei Edilean.

– Foarte bine, răspunse Angus, privindu-i cu atenţie. Iar acum aţi venit că să cumpăraţi proprietatea de la ea, nu?

– Pentru un ban pe an, răspunse repede Malcolm.

– Nu cred că o să fie de acord.

– Dar ea n-are nevoie de bani, rosti Shamus, doar are atîtea sclave care muncesc pentru ea.

– Sclave? izbucni Angus. Nu cred că Edilean ar fi de acord să aibă sclavi.

– Nu la asta s-a referit, rosti Malcolm, privindu-l urît pe Shamus. Doamna Edilean are... cum să spun... Malcolm se întoarse spre Tam ca să-l ajute.

– A început o afacere în Boston care se numeşte *Fata de la Fermă*.

Angus îl privise uluit.

– Vrei să spui că şi-a deschis o casă de aia... cu...

– Ţara asta ţi-a sucit minţile de tot? izbucni Malcolm. Doamna Edilean e o doamnă! Ia vezi ce spui despre ea!

– Altfel ce? Mă pui pe genunchi şi mă baţi la fund? rîse Angus.

Tam se apucă să-i explice:

– Vinde cele mai bune fructe şi legume din Boston. Are o companie pe care o conduce cu ajutorul femeilor deţinute care vin din Anglia.

– Mie-mi place cel mai mult fata din reclama ei, rosti Shamus.

– Despre ce vorbeşte?

– Păi, începu Tam, doamna Edilean are un însemn al companiei, ceva destul de apetisant.

– O fată, e însemnul companiei ei, rîse Shamus, mare; sănătoasă, cu mînecile suflecate. Muşchi serioşi pe ea şi... făcu semn cu mîinile în dreptul pieptului, sugerînd nişte sîni generoşi. O femeie tare frumoasă!

– Voi chiar vorbiţi serios? Edilean are propria ei afacere?

– Din ce ni s-a spus, se pare că are peste o sută de angajaţi, numai femei, şi deţine mai bine de jumătate de duzină de ferme, răspunse Malcolm. De cînd n-ai mai văzut-o, măi băiete?

– Patru ani, trei luni şi douăzeci şi două de zile, răspunse el imediat. Mă rog, aşa cred.

– Da, mereu te-ai priceput la socoteli, rîse Malcolm.

– Deci Edilean s-a apucat de afaceri, se minună iar Angus. Şi îi merge bine afacerea?

– Foarte bine, răspunse Malcolm. Cîştigă foarte bine şi a înfiinţat mai multe case pentru femeile singure, sau văduve. Ştiu că ajută o mulţime de femei.

– Cînd am venit aici, pe vas erau nouă deţinute, le zise Angus privind spre foc. Numai că ei tare nu-i plăceau. Angajase ca una dintre ele s-o ajute să modifice nişte rochii, dar mi-am dat seama că nu intenţiona s-o păstreze după ce ajungeam aici. Ciudat cum ai impresia că ştii bine pe cineva, dar de fapt nu cunoşti deloc persoana respectivă. Nu mi-o pot imagina pe Edilean conducînd o afacere şi mai ales angajînd deţinute.

Rămase tăcut o clipă şi apoi zîmbi deodată.

– La un moment dat s-a bătut bine de tot cu una dintre femeile alea, cu una Tabitha.

– O fată solidă? Frumoasă? întrebă Tam.

– Da, răspunse Angus. De ce, ai cunoscut-o?

– Dacă asta e Tabitha despre care am auzit noi, atunci e mîna dreaptă a lui Edilean, de fapt ea conduce toate fermele şi nu e o persoană cu care să glumeşti.

Angus rămase cu gura căscată.

– Edilean şi Tabitha lucrează împreună?

– De ce s-au bătut ele două? întrebă Shamus, încercînd să-şi imagineze scena.

– Diamante, răspunse Angus, privind cînd la Malcolm, cînd la Tam. Edilean şi Tabitha împreună. S-a sucit lumea cu fundu-n sus? Ia spuneţi-mi voi, măcar mai stă cu Harriet Harcourt?

– Sigur, răspunse Tam. Harriet este cea care se ocupă de bani.

Angus îi privi deodată cu suspiciune

– Dar voi de cînd sînteţi în America?

– De ceva vreme, răspunse Malcolm.

– De mai bine de trei luni, recunoscu Shamus. A durat ceva pînă să te găsim. N-a fost greu, dar a durat. Ştii că am putea să te predăm autorităţilor pentru o recompensă de o mie de lire?

Cînd Angus dădu să spună ceva, Tam îl întrerupse:

– Să nu-ţi faci griji, s-a ocupat cineva de James Harcourt. Sora lui, Harriet, îl plăteşte bine ca să nu se apropie de doamna Edilean.

– Ce face?

– Îl plăteşte ca să nu se apropie de ea, strigă Shamus la el de parcă Angus ar fi fost surd. Îi dă o alocaţie, nu e nimic neobişnuit aici.

– Vreţi să-mi spuneţi că voi trei v-aţi băgat nasurile în afacerile lui Edilean?

Malcolm se uită spre Tam care se întoarse apoi spre Shamus, iar toţi trei susţinură privirea lui Angus.

– Da, răspunse Malcolm. Asta e exact ceea ce am făcut.

– Şi Edilean ştie ceva din toate astea?

– Nimic, răspunse Tam. Am avut grijă să nu ne vadă. Şi n-a fost deloc uşor, ţinînd cont că toată ziua umblă peste tot în trăsurica ei. Ţin minte că într-o dimineaţă mă plimbam şi eu ca omu', cînd aproape că am dat nas în nas. Nu ştiu dacă m-ar mai recunoaşte acum, dar oricum era ocupată să se certe cu un individ din cauza unor fructe.

Povestea aceea i-o readuse pe Edilean în minte atît de tare, încît Angus se crispă de durere.

– Oare s-a...? Există vreun...?

– Bărbat? îl ajută Shamus, iar atunci cînd toţi se încruntară spre el, dădu din umeri. Ce naiba aveţi cu toţii? Ar fi mai bine să-i spuneţi tot şi gata!

– Ce anume să-mi spună? întrebă Angus.

– Am stat de vorbă cu un avocat, răspunse Malcolm care apoi se întoarse spre Tam. Mai bine zi-i tu!

– Ne-am gîndit că dacă Edilean e aşa de bogată, în fond are şi aur şi afacerea care merge aşa de bine, ar putea să ne dea înapoi moşia McTern, pentru că nu cred că o vrea, în fond nu reprezintă nimic.

– Asta mi-aţi mai spus şi eu v-am zis că nu cred că o să aveţi probleme. Edilean e o femeie generoasă. O să vi-o dea fără acel ban pe an, nu cred c-o interesează conacul cel vechi. Să nu-mi spuneţi că vă e teamă să vorbiţi cu ea.

– Nu e asta... începu Tam, privind spre Malcolm.

Angus se întoarse spre Shamus.

– Spune-mi tu ce nu sînt ei în stare să-mi zică.

Shamus dădu să-i spună ceva, dar intereveni Malcolm:

– Ești căutat pentru că ai răpit-o, așa că ea trebuie să jure în fața unui judecător că n-ai răpit-o, ci că a venit cu tine din proprie voință. Imediat ce scapi de acuzații, trebuie să-ți ofere ție proprietatea pentru că tu ești șeful clanului și moștenitorul legal, după care tu poți să i-o treci lui Tam, care e următorul în linie după tine.

– Am înțeles, rosti Angus. Rămase locului o clipă, apoi se ridică încet și se duse spre fundul peșterii. Naps dormea, dar T.C. și Matt erau treji și păreau a fi ascultat cu atenție tot ceea ce discutaseră scoțienii. Angus n-ar fi putut spune cît înțeleseseră din dialectul lor, dar era limpede că pricepuseră în mare.

Se întoarse și se uită iar la Malcolm.

– Deci zici că trebuie să merg la Edilean și să-i cer să vină cu mine la un judecător în fața căruia trebuie să jure că n-am răpit-o ci că a venit cu mine din propria-i voință?

– Exact, răspunse Malcolm. Ar putea să treacă proprietatea direct pe numele lui Tam, dar nu el e șeful clanului și nici moștenitor direct. Trebuie să respectăm linia de sînge ca să fie totul legal.

– Și problema e că sînt considerat un criminal.

– Lawler e singurul care în mod legal ar fi avut dreptul să te vrea mort sau în pușcărie, răspunse Tam.

– Asta pentru că era vorba de nepoata lui și de aurul pe care l-ai furat de la el, completă Shamus.

– Dar n-am... începu Angus și se opri. Îmi pare rău, dar nu pot să fac ceea ce-mi cereți.

– De ce nu? se înfurie Tam. Vrei să rămîi în continuare șeful clanului, chiar dacă tu stai acum aici?

– Sigur că nu, răspunse Angus, dar gîndul îi rămăsese la ceea ce-i spusese Tam. Să renunțe la dreptul său prin naștere? Putea să facă așa ceva? Mare parte a vieții încercase să readucă onoarea

familiei pe care bunicul lui o terfelise, putea să renunțe așa de ușor la treaba asta?

– Nu vrea, se plînse Tam lui Malcolm. Ți-am spus că n-o să vrea.

– Vrei să te întorci în Scoția, băiete? îl întrebă Malcolm cu binișorul. Asta e ceea ce-ți dorești?

Angus îi privi și-și dădu seama că nu aveau cum să-l înțeleagă. Ei de abia coborîseră de pe vas, încă mai miroseau ca dealurile din Scoția, ori el petrecuse aici niște ani și ajunsese să îndrăgească Lumea Nouă. Aici un om putea să devină absolut orice își dorea. Dacă mai avea un pic de răbdare urma să primească o mie de acri de teren cu care putea face absolut tot ce dorea. Chiar și acum, de-ar fi să primească moșia înapoi, tot trebuia să aibă grijă de cîteva sute de suflete. Nu, în mod cert nu voia să se mai întoarcă.

– Nu, răspunse Angus. Prefer să rămîn aici.

Tam se relaxă deodată și păru chiar rușinat de felul în care își atacase vărul.

– Atunci vii cu noi la domnișoara Edilean? rosti Malcolm zîmbind ușurat.

– Îmi pare rău, răspunse Angus, dar asta nu pot s-o fac.

– De ce nu? îl întrebă Tam. N-o mai placi?

Angus zîmbi cu amărăciune.

– Ea nu mă place pe mine, îi explică el.

– V-ați certat, se dumiri Malcolm. E de înțeles. De asta tu ești aici și ea acolo?

– Pînă la urmă, voi doi sînteți căsătoriți sau nu? se interesă Shamus. Și de ce naiba aici te cheamă Harcourt?

– E o poveste lungă.

– Am tot timpul din lume, răspunse Shamus, și nu mă deranjează o minciună dacă e bine spusă.

– E totul adevărat şi-ţi mai spun că nu pot să merg la Edilean ca să-i cer ceva. Ea... Mă rog, adevărul e că mă urăşte.

– Din ce ne-a spus căpitanul de pe „Mary Elizabeth" nu pare să fie chiar aşa, i-o întoarse Tam.

– Ne-a spus că voi doi eraţi nedespărţiţi, zîmbi Shamus. Voi doi aţi... făcu un gest obscen cu mîna.

Angus sări în picioare cu pumnii strînşi, dar înainte să se ridice şi Shamus, Malcolm îi opri.

– Stai jos! îi porunci lui Angus. Iar tu rămîi acolo unde eşti, îi zise lui Shamus. Îşi trecu obosit o mînă peste faţă. Voi doi v-aţi tot încontrat de cînd v-aţi născut.

– Eşti gelos, bătrîne? rosti Shamus, gata să sară la Angus.

– Bătrîn! pufni Malcolm cu distreţ. Încă pot să vă fac faţă la amîndoi deodată! Se întoarse spre Angus. Trebuie să mergi la domnişoara Edilean şi s-o rogi să facă toate astea.

– Tu nu înţelegi care e problema, răspunse Angus. Sînt mai mult decît dispus să merg să o rog, dar dacă facem aşa, o să refuze numai ca să se răzbune pe mine.

– Pentru ce? întrebară la unison atît Shamus cît şi Tam.

– Nu am de gînd să vă spun şi vouă.

Malcolm oftă.

– Cu toţii avem probleme cu femeile, dar se pot rezolva.

– Întocmeşte toate actele şi eu le semnez, îi zise Angus.

– Nu! Ni s-a spus că judecătorul trebuie să vă vadă împreună ca să-şi dea seama dacă spuneţi adevărul.

– Nu, aşa n-o să meargă, rosti Angus cu fermitate. Edilean o să îi spună să mă aresteze.

– Poate dacă ne spui ce s-a întîmplat, te putem ajuta cumva, insistă Malcolm. Cu toţii se uitau la Angus, inclusiv cei doi soldaţi.

Angus se gîndi cum făcuse dragoste cu Edilean şi apoi o părăsise acolo. Îşi aminti toate lucrurile oribile pe care i le spusese servitorului ei, pe care, fără îndoială, i le transmisese. Da, Angus avusese un motiv foarte bun pentru tot ceea ce făcuse, dar asta nu însemna că ea avea să-l ierte vreodată.

– Nu, răspunse Angus.Nu vă spun nimic. Trebuie să găsiţi o altă cale ca să obţineţi ceea ce doriţi. O să semnez tot ce aveţi nevoie, dar nu o să mă întîlnesc cu Edilean pentru nimic în lume.

Acum se făcuse dimineaţă şi toată lumea continua să-l pisălogească. Mai ales Tam şi Malcolm. Shamus se abţinea de la comentarii, dar îl privea pe Angus ca pe un laş care nu era în stare să înfrunte o femeie.

– Nu, repetă Angus. N-am de gînd să fac aşa ceva, degeaba mă bateţi la cap.

Nu trecu mult şi apăru şi Mac cu o căruţă şi vreo şase soldaţi după el.

– Nu le-am spus nimic celor din fort, îi zise Mac. M-am gîndit că n-o să mă creadă nimeni dacă le spun că noi bănuim că Austin e în spatele atacului. Oricum colonelul e furios că bietul Aldredge încă mai trăieşte. Iar cînd i-am spus că băiatul venea ca să se despartă de fie-sa, s-a înfuriat încă şi mai tare. Părerea mea e ca Matt să plece direct de unde a venit.

– De acord, răspunse Angus.

Mac se uită la scoţienii care priveau din gura peşterii cum era transportat Naps la căruţă. Mulţumită lui T.C. şi Matt, bietul băiat se simţea mult mai bine.

Mac îşi coborî glasul.

– Şi dacă aş fi în locul tău, nu m-aş mai întoarce la fort. Austin n-a spus mai nimic, dar era roşu la faţă ca sfecla. Era foarte furios că nu ai permis să fim ucişi cu toţii.

Lui Angus i se strînse inima. Dacă pleca acum din serviciul armatei, cînd urma să revină Mercer cu petiția semnată de rege, nu mai avea cum să-și primească terenul promis.

– Ei de unde au venit? se interesă Mac, atrătînd cu capul spre scoțieni.

– De acasă, rosti Angus. Din Scoția.

Mac ridică sprîncenele uimit.

– Ca să vezi ce mică-i lumea! Te superi dacă stau și eu puțin de vorbă cu ei? O să-mi placă să discut cu cineva care mă înțelege fără probleme.

Angus îl pofti cu un gest al mîinii, fericit că avea puțin timp la dispoziție ca să se gîndească. Pentru o clipă blestemă toate femeile din lume. Viața lui fusese foarte plăcută înainte să fie invadată de femei. Mai întîi fusese Edilean, pe care voise s-o ajute și ajunsese în cele din urmă să fie căutat pentru furt și răpire. Apoi Tabitha, care o făcuse așa de geloasă pe Edilean că aproape se răcise cu totul de el. Iar acum tîrîtura de Betsy Wellman din cauza căreia putea să-și piardă viitorul.

Angus avu parte de cinci minute de liniște înainte să fie atacat din nou de Malcolm.

– Bun băiat, îi zise el, privind spre Mac. Vorbește ca un american, dar nu-i poți purta pică pentru asta. Mi-a spus că dacă te mai întorci la fort, e acolo unul care va avea grijă să te ucidă.

– Pot să am și singur grijă de mine, izbucni Angus.

– Mie mi se pare că nu te mai interesează și altceva în afară de persoana ta, rosti Malcolm, întorcîndu-se la ceilalți.

O clipă, Angus se gîndi să-și ia pușca și să plece. Putea să se facă vînător și să trăiască apoi din ce vindea. Putea să-și petreacă timpul de unul singur, fără să mai vadă pe nimeni, decît animalele sălbatice.

Dar apoi cedă, dîndu-și seama că deja știa ce avea de făcut. Se va duce la Edilean ca să lămurească lucrurile. Poate că acum, după patru ani lungi, deja îl iertase. Poate că aflase de ce plecase. În mod sigur văzuse afișele cu el.

Poate dacă-i trimetea vorbă la fort colonelului că plecase în sălbăticie ca să-i caute pe ucigașii soldaților, avea să-i păstreze postul și atunci va primi și terenul.

Se uită la Malcolm care-l supraveghea cu atenție și dădu ușor din cap a încuviințare.

Angus se gîndi la furia lui Edilean cînd l-o vedea din nou și murmură speriat:

– Domnul să aibă milă de mine.

CAPITOLUL 22

Angus nu mai fusese în viața lui așa de nervos. Își aranja a mia oară legătura de la gît, întrebîndu-se dacă o prinsese bine. Poate-i cerea lui Edilean ajutorul, dar nu era sigur că nu-l va strînge de gît cu ea.

În trăsură alături de el se așezase Tam, iar în fața lor stăteau Shamus și cu Malcolm. Cu toții păreau să nu-și revină din uluire de cînd îl văzuseră pe Angus în hainele sale de domn. Hainele lui James Harcourt, care rămăseseră la păstrare într-un cufăr pus bine în spatele tavernei unde lucrase.

Dolly se bucurase tare mult cînd îl văzuse și-l invitase să rămînă acolo.

– Totul s-a dus naibii după ce ai plecat. Nu mai putem să facem față.

– Nu pot să stau, răspunsese Angus cu accentul englezesc pe care-l folosise cu ea, în timp ce ceilalți stătuseră deoparte și priviseră.

Cînd Angus apăruse din spate îmbrăcat cu hainele lui James, rămăseseră cu gura căscată.

– Arăți ca un englezoi, rostise Malcolm.

– Și așa și vorbește, confirmase Shamus. Dacă ar începe un război cu englezii, tu de care parte ai fi?

– Singurul război care o să înceapă o să fie provocat de Edilean cînd o să mă vadă.

Tam se uitase la hainele lui jerpelite și pline de praf.

– Pe noi n-o să ne placă.

Angus însă scuturase din cap.

– Ea cu mine are ce are. Voi n-aveți nici o treabă. Mergem ca să scăpăm de toată nebunia asta?

– Da, hai să mergem, rosti Shamus, încercînd să imite accentul lui Angus și făcîndu-i pe toți să rîdă.

– Haide, băiete, rostise Malcolm. Nu cred că o să fie așa de rău cum crezi tu. Părerea mea e că pînă acum a uitat de ce s-a supărat pe tine.

– Poate, oftase Angus, dar fără să creadă nici o secundă că Edilean ar fi putut să uite așa ceva.

Așa că se urcaseră într-o trăsură de piață și o porniseră spre casa în care Edilean trăia cu Harriet Harcourt. În ultima clipă lui Angus i se cam înmuiară genunchii, dar Shamus aproape că-l azvîrli cu forța din trăsură.

Cei trei scoțieni îl înconjurară pe Angus ca să nu poată fugi și laolaltă urcară scările spre ușa din față. Malcolm sună la ușă, susținîndu-l în același timp pe Angus care părea gata-gata să leșine.

Le deschise o menajeră drăguță.

– Am venit s-o vedem pe doamna Edilean, rosti Malcolm, dar ea îl privea fără a înțelege ce-i spunea.

– Doamna Edilean, rosti Angus cu accent englezesc.

– Vă așteaptă? se interesă ea, blocînd intrarea.

– Avem niște fructe de vînzare, zise Shamus tare. Fructe, fată! Mere!

– Aha, fructe! Vă rog să intrați, iar eu o voi anunța.

Fata îi conduse intr-un salon mare, cu un șemineu de marmură în fața căruia se aflau mai într-o parte două fotolii comode și în cealaltă parte o canapea acoperită cu mătase galbenă. Pe podea era

un covor foarte mare care avea brodate pe margini flori sălbatice. Era o cameră foarte frumoasă, iar cei trei scoțieni nu îndrăzneau să intre.

– Haideți, îi îmboldi Angus. Nu cred că o să-i placă să discute cu noi pe holul de la intrare.

Shamus și Malcolm se așezară pe canapea privind în jur, în timp ce Tam și Angus luară loc pe fotolii.

– Te-ai schimbat, rosti Tam privind spre Angus.

– Hainele astea nu schimbă omul care e pe sub ele, răspunse Angus.

– Atunci poate că așa erai și înainte să ai hainele astea.

– Așa cum? se interesă Angus.

– Exact așa cum e camera asta. Cum e casa. Pacă aici ar fi locul tău, rosti Tam, ridicînd o mînă ca să-l oprească pe Angus să spună ceva. Și nu e vorba numai de haine sau de felul în care poți să vorbești. E altceva.

Angus nu era foarte sigur ce voise să-i spună Tam, dar nici nu era momentul să-l descoasă mai mult pentru că deja auzise vocea lui Edilean.

– Nu i-ai întrebat cine sînt?

– Nu, doamnă, am uitat.

– De acum înainte, Lissie, nu mai pofti oameni în casa mea dacă nu-i cunoști. Dumnezeule! Nu te uita la mine de parcă aș avea de gînd să te bat! Du-te la bucătărie și spune-i lui Harriet să te mai instruiască.

Cu toții întoarseră capetele spre ușă atunci cînd auziră pașii fetei îndepărtîndu-se.

Numai Angus se ascunse pe după spătarul înalt și foarte lat. Nu fusese deloc pregătit pentru emoțiile care-l copleșiră. De abia se abținea să nu se ducă la ea s-o ia în brațe. Nici nu-și dăduse seama cît de dor îi fusese de ea. Cît de tare îi lipsise umorul ei, felul ei practic,

părerile clare. Își aminti cum îl convisese să vină cu ea în America. Și cum avusese dreptate, pentru că dacă ar fi rămas în Scoția în acel moment ar fi fost mort sau în temniță.

– Domnilor, cu ce vă pot ajuta...

O auzise vorbind din prag, dar n-o putuse vedea din cauza fotoliului, dar știa că se oprise în secunda în care-i recunoscuse pe Malcolm, Shamus și Tam.

– Vai de mine! o auzi murmurînd. Nu-mi vine a crede! Am zis că n-o să vă mai văd niciodată! N-am...

Se întrerupse atunci cînd îl observă pe Angus.

Încet, Angus se aplecă și o privi. Era la fel de frumoasă ca înainte, ba poate chiar și mai frumoasă. Peste rochia elegantă avea un șorț mare gri, iar părul îi era zburlit în jurul feței. Și-ar fi dorit s-o ia în brațe și s-o sărute.

– Tu! izbucni Edilean, după care se întoarse și ieși ca o furtună din încăpere.

Cu un geamăt, Angus dădu să se ridice.

– Stai jos! îi porunci Malcolm. Ai zis că faci ce te-am rugat, așa că stai locului!

– Mă urăște.

– Mie nu mi s-a părut chiar așa, răspunse Malcolm. Tu ce zici, Tam?

Însă băiatul era uluit de apariția ei.

– E încă și mai frumoasă decît îmi aminteam. Cum de ai putut să-i faci ceva rău? îl certă el pe Angus.

– Nu am rănit-o dinadins, se apără Angus. Am rănit-o încercînd s-o salvez de la ceva mult mai rău.

– Ce ar fi putut să fie mai rău? rosti Tam cu ostilitate.

Înainte ca Angus să-i poată răspunde, auziră mulțime de pași în hol și multă foială.

– Hai că se întoarce, zise Tam, aşzîndu-se mai bine în fotoliu.

Dar în locul lui Edilean, în cameră intrară trei fete cu nişte tăvi uriaşe în braţe. O tavă o aşezară pe masa dintre canapea şi folotolii, după care aproape de ea mai traseră alte două măsuţe pentru celelalte două tăvi. Tocmai li se servise ceaiul. Aveau la dispoziţie două servicii de porţelan cu ceai fierbinte şi farfurii cu sandvişuri micuţe, brioşe aburinde, fursecuri şi nişte prăjiturele cu cremă de diverse culori.

Imediat ce fetele le turnară ceaiul în ceşti, ieşiră din salon şi închiseră uşa în urma lor.

Malcolm îşi reveni primul din uluire.

– Nu pare să fie chiar aşa de supărată pe tine, zise el. Haideţi, băieţi, să mîncăm şi noi ceva, mai zise, nehotărît ce să aleagă mai întîi.

Shamus şi Tam începură să-şi umple farfuriile, însă Angus se abţinu.

Tam ronţăi la repezeală trei sandvişuri mici, apoi se întoarse spre Angus ca să-l privească cu admiraţie.

– Orice i-ai fi făcut, n-a fost prea rău. Uită-te şi tu ce de mîncare bună.

Angus rămase încruntat, dar o parte din el începuse să se relaxeze. Poate că Edilean văzuse afişele acelea. Poate că îşi dăduse seama de ce plecase. Poate chiar îl apreciase pentru că renunţase la tot ca s-o poată proteja.

Malcolm ridică ceaşca de ceai spre Angus.

– Hai, băiete, bea-ţi ceaiul cît e fierbinte.

Angus se întinse după ceai, dar se opri atunci cînd auzi o bufnitură la uşă. Avea senzaţia că cineva scăpase pe jos ceva foarte greu.

– Dacă nu mă înşeală auzul, comentă Malcolm, ăla de-a fost trîntit pe jos părea a fi un bagaj. Se pare că de data asta n-o să te lase să pleci singur.

Angus luă ceaşca şi bău ceaiul din două înghiţituri, înainte să se mai audă două asemenea bufnituri.

– În mod sigur pune ceva la cale, rosti Tam, privind la Angus de parcă ar fi fost bărbatul suprem. Ce i-ai făcut de-a ajuns să te... mă rog, să te vrea.

– Eu nu-s foarte convins că e vreun bagaj, comentă Shamus cu gura plină. Părjiturile astea sînt ale naibii de bune.

– Totul e foarte bun, răspunse Malcolm, cu ceaşca în mînă şi o farfurie plină în poală. Acum înţeleg de ce ai vrea să rămîi aici, îi zise lui Angus. Ştie cum să pună o masă cumsecade.

Angus puse ceaşca pe masă şi se ridică, mergînd spre şemineu. Se auzi o altă bufnitură.

– Nu-mi place deloc treaba asta, rosti el. Mă duc să văd ce se petrece. Făcu un pas spre uşă, dar aceasta se deschise deodată şi în pragul ei apăru Edilean... cu o puşcă în mîini. În spatele ei mai erau două femei, iar la picioarele lor un întreg arsenal, din care mai lipsea probabil un tun.

Angus rămase cu gura căscată, dar avea prea mulţi ani de experienţă în evitarea gloanţelor că să mai stea la vedere cînd exista o puşcă aţintită asupra sa.

– Jos! ţipă el, aruncîndu-se sub fotoliu. Tam se lăsă să cadă la podea, dar Malcolm şi Shamus rămaseră locului continuînd să mănînce liniştiţi.

Glonţul îl rată de aproape şi se înfipse în fotoliu, împroşcînd în jur material şi cîlţi.

– Edilean! strigă el din spatele fotoliului. Nu vrei să vorbim despre toate astea?

– Nu am de gînd să mai vorbesc vreodată cu tine, răspunse ea, ridicînd o altă puşcă mare şi ţintind în direcţia lui. Glonţul lovi braţul fotoliului, foarte aproape de locul în care se aflase cu două secunde înainte capul lui.

Angus riscă o privire pe lîngă fotoliul ciuruit. Edilean era tot în prag, cu cele două fete voinice în spate. În timp ce una dintre ele încărca iar pușca, cealaltă tocmai îi dădea un pistol. Cele două păreau foarte fericite, de parcă și-ar fi dorit o viață întreagă să se ocupe de arme.

– Edilean, te rog, insistă Angus, făcîndu-i semn lui Tam să se furișeze spre fereastră. Aceasta era închisă, dar alături, pe un dulăpior, Angus zări un sfeșnic greu de argint. Îi făcu semn lui Tam să-l folosească asupra geamului.

Edilean armă pistolul, ținti și trase, dar Angus se rostogoli din locul lui, așa că glonțul se înfipse în podea, făcînd o gaură urîtă în covorul cel frumos. În secunda următoare, Tam aruncă sfeșnicul în geam, care se sparse în mii de bucăți, dar cînd dădu să sară afară, se opri deodată. În fața ferestrei se aflau două fete cu pistoalele ațintite asupra lui. Așa că Tam se opri, cu un picior pe pervaz.

– Nu eu sînt cel pe care-l căutați voi, zise el zîmbind.

Una din fete armă pistolul.

– Și noi de unde să știm?

– Dar nici măcar nu semăn cu el, se supără Tam.

– Ni s-a spus că e înalt și arătos, răspunse a doua fată, îndreptînd pistolul spre țeasta lui.

– Mă rog, se poate să existe o oarecare asemănare, zîmbi Tam. Din păcate fata apăsă pe trăgaci și aproape că-l nimeri.

Tam se arunca înapoi și ateriză chiar lîngă Angus.

– Ai auzit vreodată de loialitatea față de clan?

Tam dădu nepăsător din umeri.

– Fără supărare, dar asta-i răfuiala ta personală.

Angus se strîmbă atunci cînd riscă să arunce o altă privire de după fotoliu și constată că Edilean ațintise un alt pistol în direcția lui.

– Pentru numele lui Christos, Malcolm, ajută-mă!

– Nu pot eu să mă vîr în povestea voastră de dragoste, rosti Malcolm lingîndu-și gemul de pe degete.

– Asta-i dragoste?! strigă Angus ferindu-se de următorul glonț. Atunci aș prefera să mă urască.

– Sînt foarte bune prăjiturelele astea, îi zise Malcolm lui Shamus.

Shamus se uită spre Edilean care ținea în brațe o pușcă mai mare ca ea, avîndu-le alături pe cele două fete înarmate cu pistoale.

– Mie-mi place totul aici, răspunse el.

– Edilean, începu Angus, dacă m-ai lăsa să-ți explic o să vezi că totul e doar o neînțelegere, încheie el, alergînd cocoșat prin cameră și ascunzîndu-se pe după canapea, chiar lîngă Malcolm. Se gîndea că așa n-o să tragă.

– Malcolm, rosti ea rece, vrei te rog să te muți mai la stînga? Trase direct prin canapea, doar că glonțul șterse și umărul bătrînului. Îmi pare rău, rosti ea, mă referisem la stînga mea, nu a ta.

Malcolm privi calm spre zgîrietură, continuînd să mestece la prăjituri.

– Nici o problemă, fetiță, chestii de-astea se mai întîmplă.

– Te-am rănit rău?

– Nu, nu prea, răspunse el. Tartele astea cu afine sînt tare bune.

Angus, din spatele lui își dădu ochii peste cap, apoi se ridică deodată.

– Edilean, hai că de acum e aberant. Pînă la urmă o să rănești rău pe careva.

Ea luă un pistol încărcat de la una din fete.

– Eu nu vreau să te rănesc, vreau să te omor! îi răspunse printre dinții încleștați, după care se întoarse spre Malcom, surîse și răspunse dulce: dacă-ți plac așa de mult o s-o pun pe Harriet să-ți mai facă.

– Edilean, interveni Angus exasperat, dacă mă omori, atunci o să te spînzure.

Ea însă îl privi rece.

– Nu şi dacă le spun ce mi-ai făcut. Îşi întoarse privirea spre Shamus. Îmi pare tare bine să te revăd. Te simţi bine?

– Foarte bine, răspunse Shamus. Chiar aveai aur în căruţa aia pe care trebuia s-o duc în oraş pentru tine?

Edilean privea nedumerită. Trecuse prea multă vreme de cînd plecase din Scoţia şi nu pricepuse mare lucru din spusele lui.

Angus, încă în spatele canapelei, îi tălmăci vorbele lui Shamus.

– Da, era aur, răspunse ea.

– La naiba! se amărî Shamus.

– A spus că...

– Asta am înţeles şi eu, îl repezi Edilean. Nu ştiu de ce ai crezut tu mereu că sînt incompetentă şi fără folos.

– N-am crezut niciodată aşa ceva! se apără Angus. Dacă încetezi cu toată nebunia asta şi mă laşi să-ţi explic, atunci...

– Edilean, se auzi un glas de femeie din pragul uşii, ce Doamne iartă-mă faci aici?

– Tabitha? întrebă Angus. Tu eşti?

Edilean se uită de la unul la altul şi mai ales la felul în care se luminase chipul lui, aşa că nu mai stătu pe gînduri şi trase din nou.

Angus de abia avu timp să plonjeze sub canapea, cu capul între picioarele lui Shamus şi Malcolm.

În clipa următoare mai apăru o femeie de undeva din spate, iar Angus o recunoscu ca fiind Harriet Harcourt.

– Edilean! ţipă ea. Ţi-ai pierdut iar minţile?

– Dă-mi un pistol încărcat, i se adresă Edilean fetei de lîngă ea.

Harriet împinse deoparte mîna fetei.

– E absurd! Nu ai voie să tragi în oameni şi nici să distrugi iar mobila.

Angus ieşi de sub canapea, cu o expresie de uşurare pe faţă.

– Asta am tot încercat şi eu să-i spun.

Harriet îl privi pe Angus şi chipul i se înroşi de furie.

– Tu! Dă-mi repede pistolul ăla! Smulse arma din mîna fetei şi trase înspre Angus, care se afla deja la adăpost sub canapea.

Tam, în cealaltă parte a camerei, ascuns după fotoliu, îl întrebă:

– Ce naiba le-ai făcut femeilor ăstora?

– Prefer să nu discut despre afacerea asta, rosti Angus cu cîtă demnitate mai putea aduna aşa cum stătea ascuns sub canapea.

Malcolm se ridică deodată, privind-o aproape fix pe Harriet.

– Ce naiba ai? îl apostrofă Shamus. Dacă nu te aşezi la loc, o să se termine toată distracţia!

Edilean îi privea pe cei doi cu atenţie.

– Harriet, rosti ea încet, de ce nu-l iei tu pe Malcolm în bucătărie ca să-l pansezi şi să-l mai serveşti cu nişte tarte?

Harriet şi Malcolm rămăseseră nemişcaţi, în timp ce se priveau în continuare.

Edilean se întoarse atunci spre Tabitha care privea întreaga scenă cu un zîmbet larg pe buze.

– Vrei să-i duci tu pe cei doi în bucătărie?

Angus îi făcu un semn din cap lui Tam, care împinse cu putere fotoliul cel mare, iar în zgomotul şi confuzia create, Angus se strecură în holul de la intrare, departe de arme.

– Ţi-au trecut dracii acum?

Edilean îşi încleştă pumnii furioasă.

– Dacă în clipa asta aş avea un cuţit, ţi-aş lua gîtul fără să clipesc! Vreau să pleci din casa mea şi să nu te mai întorci niciodată!

– Tam vrea să-ţi spună ceva.

– Tam poate să stea. De fapt, ei toți sînt oaspeții mei la noapte. Dar tu, îi zise fulgerîndu-l cu privirea, trebuie să pleci!

– Edilean, știu că mă urăști și poate că ai dreptate, dar...

– Poate? izbucni ea.

– Bine, ai tot dreptul să mă urăști, dar te rog, ascultă la ce au și ei de spus. Și vreau să știi că o să fac tot ce pot ca să-i ajut.

Înainte ca ea să mai apuce să spună ceva, se apropie de ușă. Tabitha se uită la el amuzată, în timp ce Harriet părea groaznic de furioasă. Atunci Angus se apropie un pic de ea și-i șopti:

– Ce mai face fratele tău? Trăiește bine?

În clipa aceea Harriet trecu de la furie la spaimă. Angus ieși din casă și trînti ușa în urma lui. Afară pe stradă se adunaseră mai mulți gură-casă, iar unul chiar îl întrebă:

– Da ce se petrece acolo?

– Curăță armele, răspunse el fără a se opri din drum.

Angus reuși să prindă o căruță cu lapte care-l duse pînă la taverna unde lucrase. Bănuia că Malcolm voia să știe unde stă, așa că era mai bine să fie un loc pe care deja îl cunoștea. În plus de asta, Dolly era o sursă neprețuită de informații, ori el avea multe întrebări de pus.

Atunci cînd Molcolm îi spusese că Harriet îl plătea pe frate-său să stea departe de Edilean, el fusese așa de speriat de înfruntarea dintre ei, încît nu dăduse prea mare importanță acelei informații. Însă acum avea timp la dispoziție. Îi spusese acele cuvinte lui Harriet mai mult la întîmplare. În plus, nu-i plăcea deloc felul în care se uita la Malcolm. Ce intenții avea, de se dădea așa, pe față, la el? Dar atunci cînd adusese vorba de James, furia i se transformase în spaimă. Ca atare, conchise el, mai mult ca sigur că Edilean habar nu avea ce sume plecau din buzunarul ei direct în buzunarul lui. Dacă Harriet se ocupa

de partea financiară a companiei, așa cum îi spusese Tam, atunci asta nu însemna că fura de la firmă?

Iar dacă Edilean nu știa nimic despre cum o trăda Harriet, cum naiba de aflase Malcolm? Oare ce făcuseră ei trei luni de cînd sosiseră în America? Și cine le plătise călătoria peste ocean, plus masa și cazarea de cînd erau acolo?

Angus știa că cei trei nu veniseră pînă acolo doar ca să semneze niște hîrtii, dar avea de gînd să afle ceea ei nu-i spuseseră!

CAPITOLUL 23

Harriet se mişca cu viteză în jurul mesei, aranjînd ceştile şi farfurioarele din cel mai bun set de porţelanuri, lustruind argintăria cu marginea şorţului şi frecînd paharele.

Edilean stătea în capul mesei cu un ziar în faţă şi-şi sorbea tacticoasă ceaiul.

– Harriet, vrei te rog, să nu te mai agiţi atît? Am văzut cum trăiesc oamenii ăştia şi pot să te asigur că nu fac diferenţa între Wedgewood şi Limoges. Ar fi fericiţi să le trînteşti toată mîncarea şi pe coji de pîine.

– Există linia de sînge, şi chiar dacă bieţii de ei au sărăcit, asta nu înseamnă cu nu sînt de viţă.

– Linia de sînge? Despre ce tot vorbeşti tu acolo?

– Tam o să devină şeful clanului McTern, îi răspunse Harriet. Nu ştiai? Cînd Angus o să renunţe la titlu, acesta îi va reveni tînărului Tam.

– Iar dacă Tam păţeşte ceva, atunci titlul o să-i revină lui Malcolm, conchise Edilean. Te gîndeşti să devii nevastă de şef de clan?

– Termină cu prostiile, pufni Harriet, întorcîndu-se cu spatele, dar nu atît de repede încît Edilean să nu-i vadă roşeaţa din obraji.

– Sper ca această linie de sînge să nu fie un capăt de ţară şi pentru tine cum era pentru fratele tău.

– Da' ce-ţi veni să-l pomeneşti? se miră Harriet, întorcîndu-se să se uite la Edilean. Ai auzit ceva de el?

– Nu, răspunse Edilean. L-am amintit pentru că preocuparea ta pentru linia de sînge şi viţa nobilă mi-a amintit cum a ales fiica unui duce în locul meu. Pe tine te interesează Malcolm din cauza străbunilor lui?

– Interesată? Habar n-am despre ce vorbeşti, răspunse înfierbîntată Harriet.

– Nu zău? răspunse Edilean, apoi renunţă să mai continue. Harriet era aşa de înnebunită după Malcolm, încît oriunde mergeau stîrneau zîmbetele şi chicotelile tuturor. Toate fetele care lucrau pentru Edilean observaseră şi chicoteau pe înfundate. Harriet era domnişoara bătrînă tipică. Părea să se fi uscat cumva pe dinăuntru. Dar de cînd îl cunoscuse pe Malcolm de trei săptămîni, parcă înflorise. Era ca o plantă care nu fusese udată preţ de patruzeci de ani şi care începuse să se deschidă imediat după primii stropi de ploaie.

Harriet fusese întotdeauna severă cu fetele care lucrau pentru firmă, dar ele descoperiseră repede că sub aspectul acela rigid bătea o inimă tare bună. În public le muştruluia de zor pentru cele mai mici nereguli, dar în ascuns le strecura tot timpul cîte o liră, două.

Tot domnişoara Harriet întîmpina vasele şi cumpăra contractele deţinutelor care soseau în America. Unele erau speriate, altele de abia aşteptau aventura, şi mai erau criminalele înrăite pe care nu le interesa munca cinstită. Domnişoara avea ochi buni şi ştia ce fete să aleagă să lucreze la ele. Tot ea se preocupa ca toate să aibă unde sta, ce îmbrăca şi ce mînca, ajutîndu-le atunci cînd erau bolnave. De multe ori condiţiile de pe vas erau proaste, aşa că soseau mai mult moarte decît vii. Atunci aranja să aibă parte de mîncare, căldură şi camere curate, iar cînd se făceau bine le trimitea la muncă pe la ferme.

Din cauză că fusese așa de drăguță cu ele, se bucurau sincer s-o vadă în fine fericită alături de Malcolm. Le plăcea cînd o vedeau veselă și guralivă, tot așa cum suspinau de invidie cînd Malcolm îi culegea flori frumoase.

Cît despre Edilean, de abia se întorsese cu o seară în urmă. A doua zi după ce-l dăduse afară pe Angus, ea și Malcolm petrecuseră ore în șir împreună, în care el îi spusese că unchiul ei murise și cum plănuiau să-l facă pe Tam șef de clan. Edilean se învoise imediat să le cedeze moșia pe care unchiul ei o furase, însă nu-i convenise deloc gîndul de a apărea în fața unui judecător, ca să spună ce om deosebit era Angus. Trebuia să precizeze că fugise de bună voie cu el, că se purtase frumos cu ea și n-o forțase la nimic. Malcolm îi spusese că trebuia să povestească ce bărbat bun era Angus, cum o protejase și cum nu merita să fie acuzat pe nedrept.

Totul avea logică, dar lui Edilean îi displăcea profund gîndul că trebuia să petreacă atît de mult timp în compania lui Angus. Înainte să meargă la judecător trebuiau să repete povestea, ceea ce însemna să petreacă ore în șir alături de el.

După ce Malcolm îi spusese ce voia de la ea, Edilean ceruse un timp de gîndire, numai că fusese încapabilă să stea și să se gîndească la toate. Chiar în acea seară aruncase niște schimburi într-un cufăr, ceruse să i se aducă trăsura cea mare, verde, cu emblema ducelui, apoi îl luase pe Cuddy drept vizitiu și plecase spre sud, înspre colonia Connecticut. Auzise că era acolo o fermă de vînzare și se gîndise că nu-i strica deloc să arunce o privire. Inițial se gîndise că era prea departe de Boston, dar după ce-l văzuse pe Angus și încercase să-l omoare, nu-și mai dorise decît să stea un timp departe.

Harriet care supraveghea atent fiecare aspect al vieții lui Edilean, nu scosese un cuvînt de protest atunci cînd aceasta plecase pe nepusă masă. Din păcate, Harriet își îndreptase întreaga atenție asupra lui Malcolm, agitîndu-se în jurul lui și hăituind servitoarele ca să-l servească imediat.

Faptul că fusese părăsită pînă și de Harrtiet fusese picătura care umpluse paharul.

Cînd Edilean se întorsese cu o zi în urmă, constatase că de acum casa ei devenise a lor, iar Harriet și Malcolm erau un cuplu în toată regula. În salon apăruse mobilă nouă, iar în dormitoare totul era primenit proaspăt, în plus, Harriet se mutase la ea în cameră. Odaia în care stătuse ea devenise acum a lui Malcolm, cu scuza că nimeni nu știa cînd avea să se întoarcă Edilean.

– De ce nu m-aș întoarce la mine acasă? izbucnise Edilean. Unde să mă duc în altă parte?

– Gata, fetelor, intervenise Malcolm, se rezolvă imediat, pentru că eu și băieții ne putem muta în altă parte.

– Nu, urlase Harriet, privind urît la Edilean.

– Sigur că nu are rost să plecați, confirmase Edilean, mușcîndu-și limba să nu facă vreo remarcă nepotrivită cu privire la musafirii care stăteau cîte trei săptămîni pe capul gazdelor.

La cină se simțise ca o intrusă, atunci cînd Tam, Shamus, Malcolm și Harriet se apucară să discute de parcă s-ar fi cunoscut de o viață întreagă, iar Harriet o făcea la perfecție pe gazda amabilă.

Edilean, așezată la capătul mesei, simțea cum o cuprindea tot mai mult gelozia și sentimentul că era un musafir neinvitat la masa lor, ba chiar și în propria casă.

Se simțise mai acasă la ferma unde stătuse trei săptămîni. Își dăduse seama imediat că ferma era tocmai bună de cumpărat. Bine întreținută și îngrijită, avea o livadă imensă și un potențial pe măsură. Proprietarul murise pe neașteptate și lăsase în urmă o nevastă și două fiice. Edilean își găsise drept scuză dorința de a sta cu femeia văduvă pînă cînd avea să fie pregătită să părăsească ferma, dar

adevărul era că se simţise incapabilă să se întoarcă acasă la ea, locul în care-l văzuse ultima dată pe Angus. Încă nu-şi revenise după violenţa emoţiilor care o făcuseră să-şi dorească să-l omoare. Nu putea uita nici felul în care o părăsise, cum o lăsase să doarmă în patul lui, iar el plecase bine-mersi cu calul ei. Nici măcar nu rămăsese să-i spună faţă-n faţă că obţinuse ce dorise de la ea. Nu, preferase să-i spună toate astea lui Cuddy.

Atunci îi trebuiseră aproape două zile ca să-l facă pe băiat să vorbească, dar în cele din urmă reuşise. Atunci se oferise el să-l caute pe Angus ca să-l omoare. Ce tentată fusese să-l lase, dar reuşise cu greu să se abţină. Ca să-l răsplătească într-un fel pentru loialitate, îl păstrase în slujba sa, unde mai lucrau doi bărbaţi prea bătrîni ca să-i mai dea afară.

După ce Angus o părăsise fără milă, îşi suportase durerea fără o lacrimă şi fără să-i spună vreodată lui Harriet ce anume se întîmplase. Ca să compenseze cumva, Edilean pornise firma şi se îngropase în muncă.

Totul fusese bine pînă cînd intrase în propriul salon şi dăduse cu ochii de el. Iar el se comportase de parcă s-ar fi despărţit cu o săptămînă înainte şi era firesc să se îmbrăţişeze. Şi pe urmă ce? Ar fi petrecut iar o noapte de extaz, ca apoi să plece şi să mai revină eventual după alţi patru ani? Oare ce părere avea despre ea?

Dar Edilean îşi dorise să savureze suferinţa lui. Îşi dorise să-l vadă sîngerînd la picioarele ei, sau aşa crezuse.

După ce se terminase totul şi armele fuseseră luate de acolo, nu mai putuse să îndure să mai stea în casa aceea. Nu mai voise să vadă pe nimeni. Nu mai voise să-i vadă pe scoţieni sau pe Harriet care se agita în jurul lui Malcolm. Nici fetele nu mai voise să le vadă pentru că-i aminteau care fusese motivul pentru care înfiinţase compania.

După ce se urcase în trăsură şi pornise la drum, tot nu se hotărîse încotro s-o ia, de abia după aceea îşi amintise de afişul pe care i-l arătase Harriet cu ferma care era de vînzare în Connecticut. Îi trebuiseră cîteva zile bune ca să ajungă acolo, dar cînd în fine sosise la destinaţie, fusese întîmpinată de văduvă, de Abigail Prentiss, cu care pînă la lăsarea serii se şi împrietenise. Abigail era de aceeaşi vîrstă şi se născuse tot în Anglia, în aceeaşi clasă socială. Ba chiar aveau şi cîteva cunoştinţe în comun.

Abigail se îndrăgostise la şaptesprezece ani de un bărbat mai în vîrstă care avea o fermă în America. Familia ei protestase, spunîndu-i că nu se putea muta atît de departe, dar ea refuzase să asculte de oricine. Se căsătoriseră la o lună după aceea, iar la o săptămînă după cununie, Abigail era deja gravidă. Acum, cu două fiice de doi şi trei ani de întreţinut, nu ştia cum avea să se descurce.

– Cu treaba asta te pot ajuta eu, îi spusese Edilean oftînd.

Pe urmă Abigail o ascultase pe ea cînd îi istorisise ce probleme avea. Ba chiar îi spusese şi despre Angus. Deşi fusese cu adevărat îndrăgostită de John Prentiss atunci cînd se măritase cu el, Abigail recunoscuse că nu fusese tocmai alegerea perfectă.

– Cred că mai degrabă am vrut să scap de mama mai mult decît orice altceva, iar tocmai atunci a apărut John, cu o fermă mare în America şi un mijloc sigur de a scăpa de ai mei. Oricum a fost un om foarte drăguţ.

– Dar nu unul pe care să-l vrei mort dacă te trădează.

Abbby începuse să rîdă.

– Nu cred că aş putea să simt aşa ceva faţă de nici un bărbat.

– Bravo ţie, răspunsese Edilean. E groaznic. Nu pot să-ţi spun dacă îl iubesc sau îl urăsc.

– Păi nu-i tot aia?

Toată acea conversaţie o purtaseră în livadă, unde toţi pomii

erau în floare, în timp ce fetiţele blonde alergau după fluturi şi ţipau fericite. Atunci Edilean îşi dăduse seama cît de mult o invidia pe Abigail. Dusese o viaţă „corectă", se îndrăgostise, se căsătorise, apoi avusese copii. Edilean avea impresia că în viaţa ei totul se petrecuse pe dos. Nu avusese părinţi cu care să discute, nu se măritase, dar avusese totuşi parte de o noapte a nunţii.

– Şi ce-o să faci acum? o întrebase Abigail.

– O să mă întorc la Boston şi... se oprise ea să ofteze. Bănuiesc că o să conduc mai departe compania, deşi Tabitha şi Hariet se pot descurca foarte bine şi fără mine. A fost nevoie de mine doar ca să le conving că putem porni o afacere, acum ele fac singure toată treaba. Eu... Se oprise. Deşi era adevărat că ea conducea totul şi superviza orice operaţiune, parcă în ultima vreme nu mai avusese chef de nimic. Anul acela urma să împlinească douăzeci şi doi de ani şi nu era căsătorită şi nici n-o mai curta nimeni. Desigur, mai erau destui bărbaţi care se ţineau după ea de la distanţă, dar parcă deveneau tot mai bătrîni cu fiecare an ce trecea. O femeie cu succes în afaceri nu era tocmai atrăgătoare în ochii tinerilor. Chiar dacă iubeau gîndul la averea ei, faptul că era în stare să facă afaceri cu inteligenţă şi bun simţ le cam tăia avîntul de a o mai cere de soţie. Da, continuase Edilean, nu ştiu ce-o să fac.

Avusese în acel moment o viziune cu ea, aratînd ca Harriet, trecută de patruzeci de ani, fără familie, fără copii. Chiar dacă ar fi deţinut toate livezile din cele treisprezece colonii, tot singură ar fi fost.

– Dar tu? o întrebase pe Abigail. După ce-ţi cumpăr ferma, unde o să te duci?

– Williamsburg, răspunsese aceasta foarte decisă. Am fost o dată acolo cu John şi mi-a plăcut foarte mult. E un oraş, dar atmosfera e cea a unui sătuc englezesc. Iar Virginia e superbă.

– Şi sînt acolo destui bărbaţi buni de însurat? întrebase Edilean rîzînd.

Edilean intenţionase să stea la fermă cîteva zile, dar în cele din urmă ajusese să petreacă trei săptămîni acolo. Plecase doar pentru că se temuse să nu fie nevoie de ea la firmă. Dacă Harriet era tot aşa de înamorată de Malcolm, atunci clar nu mai avea grijă de treburile companiei, iar Tabitha dacă nu era supravegheată permanent, cine ştie ce ar fi putut să facă. Aşa că Edilean, plecase fără prea mare tragere de inimă înapoi la Boston.

Numai că nimeni nu dăduse prea mare atenţie revenirii ei acasă. Şi nici nu apăruse nici o criză între timp. Din păcate, în cele trei săptămîni cît lipsise tot ce era acasă se schimbase. Fiecare propoziţie a lui Harriet părea să înceapă cu „Malcolm spune că...".

Cît despre Tabitha, aceasta cumpărase cîteva căruţe noi şi pictase pe ele simbolul companiei. Edilean strîmbase din nas, dar Tabitha îi răspunsese că aşa vindeau mult mai bine produsele.

În acel moment Edilean o urmărea pe Harriet cum se agita cu masa de parcă urma să vină regele acolo, nu doar Malcolm, însoţit de Tam şi Shamus. Din cîte ştia Edilean, Shamus continua să-şi mănînce toată mîncarea cu o lingură.

Se ridică de la masă, incapabilă să-şi stăpînească gelozia. Se părea că toţi cei care locuiau sub acoperişul ei îşi găsiseră cumva fericirea.

Se duse la depozitul mare unde se aduceau toate produsele de la ferme. De regulă era aşa de prinsă de treburi încît o vizită acolo o relaxa, însă de această dată era nervoasă şi chinuită de alte gînduri. Îşi tot amintea de Abigail şi de fiicele ei.

Cînd Tabitha îi spuse ceva, se întoarse nedumerită.

– Crezi că te paşte vreo boală, ceva?

– Da. Nu, rosti Edilean, privind la femeile din jur care începuseră deja să chicotească. Fără îndoială că tot Boston-ul ştia cum încercase să împuşte un bărbat. Şi puteau ghici cu uşurinţă de ce.

Edilean îşi ridică fustele şi o zbughi şi de acolo. Una peste alta, se gîndi ea, ar fi fost mai bine dacă l-ar fi ucis pe Angus iar acum ar fi zăcut în închisoare.

Se plimbă prin oraş o vreme, verificînd ce aveau magazinele de oferit şi ascultîndu-i pe bărbaţi cum se plîngeau de Anglia. Edilean chiar nu putea pricepe care era problema. Dacă oamenii ăia îşi imaginau cumva că regele George era rău, atunci mai bine reciteau cărţile de istorie. Oare ce-şi imaginau americanii că voiau să facă? Să înfiinţeze o ţară nouă fără rege? Serios? Uneori nu-i înţelegea deloc.

Se întoarse acasă pe înserat şi ceru să i se aducă ceva de mîncare pe o tavă direct în camera ei. După ce ciuguli din tavă, se dezbrăcă şi se vîrî în pat la culcare şi izbuti să adoarmă aproape imediat.

Se trezi din cauza unui foc de armă şi a unor urlete furioase ce veneau de la parter.

– Acum ce mai e, se plînse ea în gura mare, în timp ce-şi punea halatul de casă şi o pornea spre uşă.

Trebui să-şi aştepte rîndul ca să coboare pe scări, pentru că se înghesuiseră cu toţii acolo, cei trei scoţieni plus Harriet.

Cînd ajunse în cele din urmă în salon, nu vedea absolut nimic de ceilalţi. Erau cu toţii în pragul uşii, nemişcaţi, privind uluiţi la ceva ce se afla acolo.

– Ia, la o parte din drum, le zise ea, făcîndu-şi loc cu coatele.

Cand ajunse în faţă, se opri ca fulgerată. Încăperea era luminată de două lumînări, şi primul lucru pe care-l văzu fu un sac în care erau adunate toate sfeşnicele ei de argint. Lîngă sac era trupul lui James Harcourt, cu o gaură măricică în frunte din care se scurgea sîngele. Ochii lui stinşi erau îndreptaţi spre tavan.

Deasupra lui era o femeie mare, cu spatele la ei şi cu un pistol în mînă.

– Asta-i ce primeşti pentru că ţi-ai bătut joc de viaţa mea, strigă ea. Nemernicule! Sper că ai ajuns deja în iad! Mi-aş dori să nu fi murit ca să te pot ucide din nou!

Femeia începu să lovească cu piciorul cadavrul lui James.

– Te urăsc! Mă auzi? Te urăsc!

Shamus intră cu forţa în salon, se duse la ea şi o prinse de braţ. Însă aceasta îşi întoarse furia asupra lui şi începu să-l lovească cu pumnii şi picioarele.

– Gata, şopti Shamus, prinzînd-o în braţe şi strîngînd-o tare la piept. Probabil că el era singurul dintre ei care se putea măsura cu forţa acelei femei. În cele din urmă o convinse să-şi lase capul pe umărul lui, cu faţa întoarsă spre cei aflaţi în prag.

Edilean trebui să facă apel la toată reţinerea pe care o avea ca să nu se holbeze. Femeia era infernal de urîtă. Nasul imens se coroia peste bărbia ascuţită.

– Prudence, rosti Harriet.

Edilean nu cunoştea numele, dar ştia cine ar fi vrut să-l omoare pe James Harcourt. În plus, auzise poveşti despre înfăţişarea nu tocmai plăcută a soţiei lui.

Edilean îşi recăpătă deodată sîngele rece.

– Harriet! rosti pe un ton poruncitor. Harriet! Ascultă-mă! Vreau s-o duci sus şi să-i dai o porţie de laudanum de ăla de-l foloseşte fratele tău... îl folosea. Harriet, mă auzi?

Harriet însă părea în transă aşa cum înţepenise locului şi privea spre trupul neînsufleţit al fratelui său. Edilean se întoarse spre Malcom pentru ajutor.

– S-a terminat, şopti el, prinzînd-o pe Harriet în braţe. De acum s-a terminat. N-o să te mai deranjeze niciodată.

– Dar cînd a deranjat-o James pe ea? întrebă Edilean.

– O şantaja pe Harriet de ani de zile.

– Ştiai, întrebă mirată Harriet, ridicînd capul de pe umărul lui Malcolm.

– Da, ştiam şi îl aşteptam să se întoarcă. Haide, acum o să te duc înapoi în pat. Shamus! Hai s-o ducem pe doamna Prudence sus. O să le punem în acelaşi pat şi o să le dăm la... se întoarse spre Edilean.

– Laudanum, îl ajută ea.

Şantaj. Nu putea să nu se întrebe din ce îl plătise Harriet, pentru că James nu se mulţumea niciodată cu puţin.

– Cred că ai ajuns la o concluzie corectă, îi zise Malcolm privind-o cu asprime. Banii companiei tale l-au plătit pe James, dar Harriet încerca doar să te protejeze. Dacă plănuieşti cumva s-o arunci la puşcărie, atunci va trebui să treci peste mine mai întîi, mai zise, pornind cu Harriet în sus pe scări, urmat de Shamus cu Prudence.

Edilean rămase singură în pragul salonului, cu James mort pe podea la zece paşi mai departe. Era mai şocată de cuvintele lui Malcolm decît de moartea lui James. Ce făcuse de toată lumea credea c-o va arunca pe Harriet în închisoare? Harriet avusese grijă de ea, fusese...

În fine, nu mai conta ce credeau ei, important era să scape de cadavrul din salon. Intră încet în cameră şi-l privi. Lumina era destul de slabă, dar îşi dădu seama că James parcă nu mai era la fel de arătos. Sau poate se obişnuise cu americanii solizi şi sănătoşi, care-şi petreceau mare parte din viaţă pe afară, muncind pe ruptelea. În comparaţie cu ei, James părea slab şi palid.

Orice ar fi fost, stătea şi se întreba ce naiba văzuse la el.

– Domnişoară?

Se întoarse şi-l văzu pe Malcolm în pragul uşii.

– Harriet e bine? întrebă ea cu răceală.

– Mult mai bine, mulţumesc, răspunse Malcolm parcă un pic nedumerit. V-am spus nişte lucruri pe care nu se cădea să le spun. A fost în fierbinţeala momentului şi îmi cer scuze. Ştiu că Harriet aproape că a înnebunit din cauza acestui... acestui... om, zise el strîmbînd din nas în direcţia lui James.

– Înţeleg, rosti Edilean, deşi mînţea. Se simţea rănită pentru că se putuse gîndi, fie şi pentru o clipă, că i-ar fi făcut vreun rău lui Harriet. Nu i-aş face nimic rău.

– Ştiu, dar ea sărăcuţa îşi face atîtea griji.

– Dar acum te are pe tine ca să-i poţi de grijă, răspunse Edilean şi-l opri să răspundă. Cred că despre toate astea putem discuta şi mai încolo. În clipa asta trebuie să facem ceva ca să scăpăm de cadavru.

– Vrei să chemi şeriful?

– Ca să-i dea lui Prudence o medalie?

Malcolm clipi de cîteva ori apoi zîmbi.

– Asta-i ceea ce simţim cu toţii, dar ne întrebam, ştiind că mai demult...

– L-am iubit? Poate că da. Dar pe atunci nu eram decît o şcolăriţă, iar el părea foarte frumos, cred că mi se poate ierta prostia, nu?

– Cred că dumitale ţi se poate ierta orice.

– Acum că ne-am dumirit, ce naiba facem cu el? O să-mi distrugă podeaua.

Malcolm începu să rîdă.

– Între sîngele de acum şi gloanţele de atunci,cred că ar fi bine să-ţi faci una nouă. Bineînţeles, dacă nu mai există şi alţi bărbaţi pe care să vrei să te răzbuni.

Edilean începu şi ea să rîdă şi se trînti pe un scaun.

– Deci, ce naiba facem cu cadavrul?

– Trebuie să-l chemi pe Angus.

Edilean crezu mai întîi că omul glumea.

– Ca să se îmbrace în indian şi să dăm vina pe ei pentru afacerea asta? Americanii ăştia dau vina pe indieni pentru orice. Numai săptămîna trecută... Se întrerupse atunci cînd observă că Malcolm chiar vorbise serios.

– Bine, cedă ea. Du-te să-l chemi. Şi cît eşti tu plecat îmi strîng cîteva lucruri şi dispar de aici. Poate chiar mă mut de tot la ferma aia din Connecticut.

– Nu, răspunse Malcolm ridicîndu-se. Tu trebuie să te duci după el.

– Eu? Uiţi că am încercat să-l omor chiar aici, în camera asta, acum trei săptămîni? Dacă nu poţi să mergi tu, atunci trimite-l pe Tam. Angus îşi adoră vărul.

– Angus e... ei bine, e cam supărat şi nu mai vrea nici să vorbească cu noi.

– Ce i-aţi făcut? Ba nu, ştii ceva, mai bine să nu-mi spui.

– Nu i-am spus tot adevărul legat de venirea noastră aici.

– E mai mult decît moartea unchiului meu?

– Doamna Prudence ne-a plătit drumul pînă aici şi ne-a angajat ca să-i găsim soţul.

Edilean îl privi mută o clipă.

– Nu mă pricep foarte bine la legi, dar în cazul ăsta am putea spune că sînteţi complici la crimă.

Malcolm dădu din umeri.

– Să înţeleg că Angus nu s-a bucurat să vă ştie implicaţi în toată afacerea asta? De cînd a devenit protectorul lui James Harcourt?

Malcolm privea pe geam destul de neliniştit.

– Nu vreau să te grăbesc, fetiţă dragă, dar cred că ar fi bine s-o porneşti la drum imediat. Mai sînt cîteva ore bune pînă la răsărit, dar pentru ce avem noi de făcut e mai bine să fie întuneric. Nu cred că de

dimineaţă cameristele o să-şi ţină gurile cînd or da peste un cadavru în salon.

– La care dintre ele te referi? La cea care a fost deportată pentru că jefuia morminte sau la cea care şi-a biciuit tatăl vitreg?

Malcolm scutură din cap.

– Of, scumpa mea, ce bine ar fi fost dacă eram mai tînăr. Trebuie să te duci repejor după Angus. El cunoşte bine ţara asta, noi nu prea. El o să ştie cum să scape de un cadavru. Am merge după el, numai că Angus a zis că nu mai vorbeşte cu noi pînă nu-i spunem tot adevărul, iar noi i-am jurat doamnei Prudence că n-o să scoatem o vorbă despre toată afacerea asta.

– Iar Angus se pare că ţine la ea.

– Spune-mi te rog că glumeşti, rosti Malcolm foarte serios. Shamus s-a îndrăgostit lulea de ea şi ea de el. Dacă şi Angus o place, atunci o să avem mari probleme. Dacă...

– Eu de unde să ştiu ce e în capul lui? strigă Edilean, apoi privi în sus de unde se auzea un plînset înfundat.

– Trebuie să fug! rosti Malcolm. Şi tu la fel. Angus e la tavernă, acolo unde a lucrat, mai zise el, fugind din salon.

– Sigur că acolo e, răspunse Edilean. Unde în altă parte? În aceeaşi odaie, în acelaşi pat.

În acel moment avea o dorinţă arzătoare să se ducă sus şi să le spună tuturor că nu se ducea după Angus. Mai bine trecea prin foc decît să-l vadă iar, dar îşi aminti de Prundence şi cum ar fi spînzurată pentru că ucisese un om care ar fi meritat o soartă mult mai rea, aşa că oftă şi se ridică de pe scaun. Se întoarse însă din drum şi-l pocni pe James în coaste.

– Asta-i din partea mea, murmură ea, înainte să iasă din salon.

CAPITOLUL 24

– Angus! strigă Edilean, privind spre pat. Angus dormea în acelaşi pat, zîmbind fericit. Nu avea nici o îndoială că visa ceva frumos. Şi de ce nu? Doar obţinuse tot ce-şi dorise, nu? În cei patru ani în care nu mai ştiuse nimic de el probabil că se culcase cu sute de femei, dacă nu cumva cu cîteva mii.

Încercă să reziste impulsului de a pleca de acolo, pentru că Tam o aştepta în faţa hambarului şi mai mult ca sigur ar fi pus-o să se întoarcă. Malcolm fusese şocat atunci cînd Edilean îi spusese că se duce singură după Angus.

– Şi ce faci cu tîlharii?

– Noi aici nu avem aşa ceva, răspunsese ea liniştită.

Malcolm o privise şocat, dar Tam îi stricase toate planurile.

– Nu cred că are de gînd să se ducă la Angus.

Edilean se strîmbase la el.

– O să merg cu tine ca să te apăr, îi zisese el, chiar dacă aici nu există tîlhari.

Cînd i-a spus că urmau să se vadă afară, unde el o să aştepte cu caii pregătiţi, ea trebuise să accepte. S-a dus sus să se îmbrace şi a ales să poarte nişte haine de-ale lui Tam. Băiatul era mult mai înalt ca ea, dar foarte subţirel, aşa că sigur găsea ceva, pentru că n-avea de gînd să galopeze în noapte cu fuste lungi în care să se încurce.

Cînd plecase, îmbrăcată cu pantaloni, cămaşă largă şi o vestă care să-i ascundă sînii, toţi ceilalţi se agitau pe lîngă Harriet şi Prudence şi nu o observaseră. În picioare îşi pusese ghetele solide de muncă, iar părul şi-l strînsese într-o coadă la spate.

Cînd ieşise din casă, Tam o privise cu ochii măriţi, dar nu îndrăznise să spună nimic. Dar după ce săltase singură în şa, îi zîmbise larg, plin de admiraţie, şi încălecase la rîndul lui.

Le trebuise mai bine de un ceas ca să ajungă la tavernă, apoi descoperiseră că hambarul în care-şi avea cămăruţa fusese bine încuiat pe dinăuntru. Atunci Edilean îi spusese băiatului s-o ridice pînă la gemul de sus, pe unde se putea strecura în mansarda improvizată a hambarului. Aşa că Tam rămăsese pe cal şi o ridicase apoi pînă la înălţimea ferestrei, atingîndu-i partea posterioară mult mai mult decît ar fi fost nevoie.

Reuşise să se agaţe de marginea ferestrei, dar o mînă îi scăpase şi-l auzise pe Tam cum oftase uşurat cînd o văzuse reuşind să se agaţe la loc. Cu greutate izbutise să-şi găsească sprijin pentru picioare ca să se salte apoi peste pervaz, în interiorul plin de praf. După ce se scuturase bine de praf şi resturi de paie, bucurîndu-se că n-avea rochie sau corset, se apucase să ţopăie fericită că se simţea atît de liberă, pînă-l auzise pe Tam de jos cum o striga:

– Edilean! Ce naiba faci, te-ai apucat de dansat?

Se potolise imediat, apoi se strîmbase cînd îşi amintise ce îndrăgostit fusese Tam de ea, iar cum în acel moment o certa şi-i spunea să se grăbească.

Oftînd, coborîse scara şubredă şi o pornise în vîrful picioarelor spre camera lui Angus. Se simţise extrem de tentată să stea acolo o vreme apoi să-i spună lui Tam că nu-l găsise pe Angus. Ar fi putut să-i spună că fugise cu altă femeie sau că...

Însă îşi amintise de cadavrul lui James Harcourt care zăcea în salon şi încetase. Uşa lui Angus era închisă şi pentru un moment se gîndise să bată, dar dacă o auzea cineva? Aşa că încercase direct clanţa, iar uşa se deschisese, intrase, iar cîteva clipe mai tîrziu îi privise chipul adormit. Aprinsese atunci o lumînare, căci ştia prea bine unde anume se afla.

– Angus! strigă ea iar. Trebuie să te trezeşti! Cînd el nu se mişcă, se apropie şi mai mult. În secunda următoare, el întinse un braţ şi o trase deasupra lui. După care încercă s-o sărute, dar ea reuşi să se ferească.

– N-am timp de aşa ceva, îi şopti ea furioasă. Am un cadavru în salon!

– Probabil că e al meu, răspunse el cu ochii închişi. Acum mă simt ca şi cum aş fi în Rai!

Edilean se luptă să se elibereze, dar degeaba.

– Vrei să termini! Vorbesc foarte serios! James Harcourt e la mine acasă şi e mort!

Angus deschise ochii instantaneu.

– James Harcourt?

– Deci mă auzi ce-ţi spun!

– Te-am auzit cum ţopăiai prin mansardă. Edilean, una e să tragi în mine şi să ai grijă să mă ratezi şi cu totul altceva să ucizi pe cineva!

– Eşti un dobitoc! pufni ea, eliberîndu-se în fine din strînsoarea lui. Nu l-am omorît eu!

Angus se ridică în coate.

– Dar mie mi s-a părut că-ţi place să tragi în oameni. Bine, cedă el imediat cînd îi văzu expresia. Atunci cine l-a ucis?

Edilean era deja cu mîinile în şolduri.

– Cum adică am avut grijă să te ratez? Am încercat să te nimeresc numai că tot săltai de colo-colo mai ceva decît caprele noastre!

– Capre? rosti Angus năucit, frecîndu-şi faţa cu o mînă. Edilean, despre ce naiba tot vorbeşti acolo?

– Încerc să te fac să mă asculţi! N-am reuşit pînă acum, dar eu continui să încerc. Fii atent, James Harcourt e mort şi sîngerează de zor pe podeaua din salonul meu. Trebuie să scăpăm de cadavru, iar Malcolm m-a trimis să te aduc acolo. Mi-a zis că tu te pricepi la toate treburile astea ilegale şi imposibile, aşa că o să ştii ce ai de făcut ca să-o ferim pe Prudence de spînzurătoare.

După ce o privi cîteva clipe, Angus dădu pătura la o parte şi se dădu jos din pat, trăgîndu-şi hainele pe el.

– Prudence? Asta-i una din sclavele tale?

– Sînt deţinute, nu sclave. Dar nu, nu lucrează pentru mine. Dar ar trebui s-o cunoşti foarte bine, doar te-ai tăvălit cu ea în pat.

Angus gemu în timp ce-şi punea pantalonii.

– Sper că nu te-a apucat iar gelozia, nu?

– Gelozie?! rosti Edilean strîngînd pumnii. N-am fost niciodată geloasă, indiferent de cîte femei ai avut.

– Da? Atunci de ce ai angajat-o pe Tabitha, nu ca s-o ţii departe de mine?

– Eşti un nemernic arogant şi... încercă să-l lovească cu piciorul, însă el se feri.

Angus zîmbi mulţumit.

– Nu mă mai prinzi tu aşa de uşor!

Edilean îşi puse mîinile pe faţă, ca şi cum ar fi bufnit-o plînsul.

– N-ai idee ce speriată sînt, zise ea tremurat. James era... era îngrozitor.

Angus se înmuie deodată şi se apropie ca s-o ia în braţe, aşa că Edilean profită şi-i trase un şut în fluierul piciorului făcîndu-l să ţipe de durere.

– Îmi vine să-ţi dau o mamă de bătaie, cum n-ai tu idee!

– N-ai decît să încerci!

– Ar fi prea uşor, răspunse el, rămînînd să se privească reciproc foarte încruntaţi. Deci, rosti el oftînd, cine este Prundence?

– Soţia lui James.

– Soţia lui? Angus rămase o clipă sincer nedumerit, apoi îşi aminti. Aha da, soţia lui!

Edilean îi zîmbi cu răceală.

– Deci îţi aminteşti de ea? Dacă nu mă înşel, ai făcut tot ce-a fost omeneşte posibil să nu mă laşi s-o văd atunci şi m-ai lăsat să cred că-l invidiai pe James pentru splendoarea de femeie cu care să însurase.

– Nu-i adevărat!

Ea continua să-l privească încrîncenată.

Angus se străduia să-şi alunge zîmbetul.

– Bine, aşa am făcut! Vrei să mă loveşti şi în celălalt picior? Poate de data asta îl şi rupi.

– Nu mă mai duci pe mine cu preşul, Angus... Cum te mai cheamă acum?

– Harcourt, răspunse el dînd din umeri. A fost mai simplu aşa, decît să mă chinui să inventez altceva. Mergem? Sau vrei să mai stau ca să ne mai certăm un pic?

– Nu vreau să mai fac nimic cu tine.

Angus deschise uşa şi-o lăsă pe ea să treacă prima, de abia acum observînd cu ce era îmbrăcată.

– Ce naiba ai pus pe tine? o întrebă el sincer şocat.

– Hainele lui Tam.

– Am înţeles, oftă Angus. Tam! Încă mai stau la tine?

– De parcă n-ai ştii precis tot ce se petrece în viaţa şi-n casa mea! răspunse Edilean, în timp ce Angus desfereca uşa de la hambar.

Tam îi aştepta afară, călare, ţinînd frîul de la calul lui Edilean. Angus îl privi cu atenţie pe băiat, apoi îi spuse:

– Dacă vă ajut cu treaba asta, vreau să aflu tot adevărul.

– I-am promis doamnei Prundece să nu spunem nimic, dar nu cred că acum mai contează.

Edilean pusese deja piciorul în scară, dar Angus o prinse de talie şi-o dădu deoparte.

– Ce naiba...? Însă Angus îi curmă orice chef de vorbă atunci cînd se săltă în şa şi apoi îi întinse mîna. Mai bine merg cu Tam, îl refuză ea.

Angus o privi o clipă, apoi se pregăti să descalece. Edilean blestemă, apoi întinse mîna spre el, acceptînd să fie săltată sus pe şa în faţa lui. Nici nu plecară bine, cînd el se apropie de ea şi începu să-i şoptească la ureche:

– Te-am părăsit atunci pentru că James apăruse la tavernă. Tocmai lipise nu ştiu cîte afişe cu mine. N-am vrut să te legi de un om pe cale să fie executat.

– Şi treaba asta ar trebui să mă facă să te iert? Edilean se străduia din răsputeri să stea cît mai departe de trupul lui mare şi cald.

– M-am gîndit că dacă ai cunoaşte motivul pentru care am fugit atunci, poate n-o să mă mai urăşti aşa de tare.

Îi simţea respiraţia caldă pe faţă, ceea ce o ameţea un pic.

– Ar trebui să mă simt mai bine pentru că tu ai decis viitorul meu într-o secundă? Fără să mă întrebi ce vreau şi eu? Te-ai distrat cu mine, după care ţi-ai pus palma în fund şi ai plecat! Nici Tabitha, care vorba aia, a trăit pe stradă, n-a fost umilită atît de rău!

Angus se îndepărtă de ea deodată.

– I-ai spus Tabithei ce s-a petrecut?

– Da!

– I-ai spus Tabithei, unei deţinute, povestea noastră? rosti el cu neîncredere.

Zîmbind cu răutate, Edilean îi răspunse:

– Absolut tot, fiecare detaliu. Şi ca să ştii, eu şi cu Tabitha sîntem prietene bune. Mai trebuie s-o culeg de la închisoare din cînd în cînd, apoi să-i dau salariul pe un an oamenilor de la care a furat, dar dacă trec cu vederea aceste mici amănunte, e o persoană cît se poate de plăcută. În plus, ştie totul despre bărbaţii lunecoşi ca tine.

– Lunecoşi? Adică vicleni?

– Mincinoşi, trădători, măgari...

Angus oftă.

– Da, gata, am priceput. Mai bine spune-mi ce s-a întîmplat cu James, dacă poţi să te opreşti din a-mi înşira defectele.

– O să-mi fie greu, dar altfel am avut ani şi ani şi ani ca să mă tot gîndesc la toate neajunsurile tale.

– Ar cam fi vreo şase după capul tău, deşi eu am lipsit doar patru.

– Şase ce? întrebă ea.

– Ani, răspunse el. Adică ani plus alţi ani plus alţi ani... Se opri atunci cînd ea se suci în şa ca să-l vadă mai bine. Iartă-mă, tocmai îmi povesteai despre Harcourt şi nevastă-sa. Nu ştiu absolut nimic despre cum erau împreună.

– Doar că ea a reuşit să-i facă de petrecanie!

– Da, asta ştiu, dar de ce l-a omorît?

Edilean se întoarse iarăşi spre el, plină de furie.

– Da, înţeleg ce vrei să-mi spui. O merita. De data asta mi-e teamă că sînt de acord cu ea. Apropo, ea unde e?

– Cu Shamus.

– Cu...? se sperie Angus. Vrei să spui că ai lăsat biata femeie în seama lui Shamus?

– După ce Prundence l-a omorît pe James, au apucat-o isteriile şi a început să dea şi cu picioarele în el, iar Shamus a fost singurul în stare s-o potolească. Dar nu e nevoie să-ţi spun cît e de mare şi ce forţă are, pentru că oricum ai trecut prin patul ei.

– Şi am scăpat cu viaţă ca să şi povestesc, rîse Angus.

– Ce-ai spus?

– Nimic. Încercam să mă gîndesc cum pot să mă scap de un cadavru într-un oraş aşa de mare ca Boston. Unde l-a împuşcat?

– Ţi-am mai spus, în salon.

– Nu! În ce parte a corpului?

– În cap. Fix în frunte. A ţintit perfect.

– Mă bucur atunci că n-a tras ea după mine! murmură Angus.

– Adică ea ţinteşte mai bine ca mine, asta vrei să spui?

– Nu, draga mea, cum poate să fie cineva mai bun ca tine? Edilean, de ce ai lăsat biata femeie disperată cu un mitocan ca Shamus?

– Să ştii că numai tu eşti singurul care crede că Shamus e un om rău. Ce ţi-a făcut? Te-a bătut cînd eraţi copii?

Edilean se apropiase foarte mult de adevăr, dar cum erau foarte aproape de casă, Angus preferă să nu-i mai răspundă.

CAPITOLUL 25

Cînd deschiseră, uşa, primul lucru pe care-l auziră au fost rîsetele. Ţinînd cont de circumstanţe, parcă nu se potriveau aşa că Angus îi aruncă o privire mirată lui Edilean.

Ea însă dădu din umeri a lehamite.

– Cred că e vorba de dragoste aici. Jur că este peste tot în jurul meu, nu şi pentru mine, dar mă înconjoară. E ca o boală contagioasă pe care eu n-o iau nici de-a naibii.

Angus dădu ochii peste cap exasperat şi o porni spre încăperea în care cu trei săptămîni în urmă fusese cît pe ce să fie ucis la rîndu-i. Cînd ea rămase locului cu privirile aţintite spre bucătăria de unde se auzeau rîsete, o prinse de mînă.

– Nu vreau să-l văd... iar.

– Dacă vrei să te ajut, atunci ar fi mai bine să stai cu mine.

– De ce?

– Pentru că dacă James Harcourt chiar e mort, atunci o să fac tot ce-mi stă în puteri ca să te fac să mă ierţi pentru toate cele.

Cuvintele lui aproape c-o lăsară fără suflare, dar mai bine ar fi murit decît să-l lase să vadă ceva.

– N-o să te iert niciodată, îi zise ea îmbufnată.

Angus zîmbi larg.

– Ciudat cum vorbele tale spun una, iar ochii altceva. Cum termină de vorbit o trase fără milă în salon.

Întins pe podea era într-adevăr James Harcourt, iar rana de glonţ era în mijlocul frunţii. Sub cap avea acum o pînză mare, verde, ceruită.

– Cred că Hariet a pus-o acolo, îi explică Edilean. M-am tot plîns că-mi strică podeaua.

– Cred că ai putea să ai un pic de respect pentru mort, rosti Angus, privind în jos spre duşmanul său.

– Nu şi pentru el. Cred că ai aflat că James o şantaja pe Harriet.

– Mi s-a spus de curînd şi pot să te asigur că încă nu ştiu care e adevărul. Angus se lăsă pe vine lîngă omul mort. Am încercat să aflu de unul singur, dar... Fu întrerupt de un hohot de rîs din bucătărie. Cine e acolo?

– Nu sînt sigură, dar presupun că e Malcolm cu Harriet şi Shamus cu Prudence.

O clipă Angus deschise gura, apoi o închise la loc, scuturînd din cap.

– Adică aşa s-au cuplat?

– De ce nu? izbucni Edilean. E ceva perfect normal. De fapt, am cunoscut de curînd o văduvă tînără care cred că s-ar potrivi de minune cu Tam. E cu cîţiva ani mai mare ca el, dar sînt convinsă că o să se placă foarte mult. Ştiu că Tam se întoarce în Scoţia ca şef al clanului, dar poate c-o să vrea să meargă şi ea cu el.

– Ca să trăiască în conacul cel vechi? Care nici măcar n-are geamuri la ferestre? O să vrea ea să aibă grijă de două sute de suflete care fac parte din clanul McTern?

– Nu ştiu, răspunse Edilean. Cred că mai degrabă Harriet ar fi încîntată de aşa ceva. Ea are grijă de toate fetele. Ea... Edilean făcu deodată ochii mari.

Angus zîmbi, căci îi citise gîndul.

– Vrei să-mi spui că lui Malcolm îi place de Harriet?

– Erai aici cînd s-au cunoscut, ai văzut cum se uitau unul la altul.

– În ziua aia în care tot încercai să mă împuşti? Îmi pare rău că eram cam ocupat şi n-am observat cum se uita Harriet la unchiul meu care i-a stîrnit mai ştiu ce ce pasiune.

Ea-i ignoră cu totul plîngerea.

– Harriet şi Malcolm sînt acum inseparabili. L-ar urma şi dacă el i-ar spune că se duce să ridice o casă pe lună!

– Cred că aşa ar putea fi descris conacul McTern, chiar foarte bine.

Angus se ridică în picioare şi-l privi iar pe James.

– Mai întîi de toate trebuie să scăpăm de cadavru şi să ne asigurăm că doamna Harcourt n-o să fie acuzată de crimă. După ce terminăm cu asta putem să mai punem la punct şi alte chestiuni.

– Cum ar fi să-i trimitem în Scoţia pe Malcolm şi Harriet şi să-l ţinem pe Tam aici?

– Uite cum minţile noastre gîndesc la fel! Angus îi zîmbi cu dragoste în ochi. Ba nu! Nu e o idee bună. Malcolm şi Harriet sînt prea bătrîni, nu mai pot avea copii, deci cine va moşteni totul după ei?

Se priviră unul pe altul, apoi rostiră la unison:

– Kenna!

– Mă bucur să văd că v-aţi împăcat, le zise Malcolm din pragul uşii.

Edilean se uită la Angus, întrebîndu-se cît de mult auzise din ce discutaseră ei.

– Noi ne putem împăca, răspunse Angus, dar pe tine nu pot să te iert. Toate astea s-au întîmplat pentru că mi-aţi ascuns adevărul. Dacă aş fi ştiut ce voiaţi să faceţi, aş fi putut împiedica nenorocirea.

– Şi cum anume ai fi făcut treaba asta? se interesă Malcolm, netulburat. În mînă ţinea o halbă mare cu bere şi, după cum arăta, probabil nu era prima.

– Aş fi scos-o pe doamna Harcourt din ţară, uite aşa, răspunse Angus.

– Dar n-ar fi vrut să plece pînă cînd nu termina ce avea de făcut.

– Vrei să-mi spui că ai ajutat-o să-l omoare?

Malcolm dădu din umeri.

– N-a plănuit nici o clipă să-l omoare, dar dacă se întîmpla, aşa cum de altfel s-a şi petrecut, atunci pot s-o înţeleg. Tu şi Edilean aţi plecat din Scoţia rîzînd pentru ceea ce i-aţi făcut lui Harcourt, dar biata doamnă Prudence a trebuit să îndure toată furia lui. Nu i-a plăcut deloc că a fost tras pe sfoară. Şi acum, băiete, ce ai de gînd să faci cu mortul?

– Îl tai în bucăţi şi-l arunc aşa, pe porţiuni.

Edilean gemu uşor, cu o mînă peste gură, dar Malcolm rîse binedispus.

– Mă duc să-mi aduc fierăstrăul.

– Spune-i lui Tam să pregătească trăsura cea mare. Se întoarse spre Edilean. Mai ai încă acele cufere mari în care ai adus aurul?

Ea încuviinţă din cap.

– Sînt sus în mansardă.

– Atunci pune-l pe Shamus să se ducă să aducă unul încoace. Se uită iar la Malcolm. Prudence e gata să călătorească şi să vorbească? Sau aţi îmbătat-o aşa de tare că nu mai vorbeşte cu şir?

Privind către bucătărie, Malcolm îşi coborî glasul.

– Tu nu o prea cunoşti, nu? Poate să-l bage pe Shamus sub masă!

Angus ridică sprîncenele uluit.

– Bănuiesc că acum ai vrea să te fi căsătorit tu cu ea, nu? comentă Edilean ieşind din salon pe urmele lui Malcolm.

Angus o prinse de braţ şi-o trase lîngă el, apoi se aplecă deasupra ei şi o sărută cu toată pasiunea şi ardoarea adunate timp de patru ani. Cînd se opri, Edilean era cu totul în braţele lui.

– Vreau să lămurim o dată pentru totdeauna o chestiune, îi zise el foarte serios. M-am îndrăgostit de tine și te-am iubit ceea ce-mi pare acum a fi întreaga viață. Din prima clipă în care te-am văzut, n-am mai putut să mă țin departe de tine. În Glasgow nu mă înduram să te părăsesc. Edilean, șopti el, plimbîndu-și buzele pe gîtul ei, îmi pare rău că a trebuit să plec după ce am petrecut noaptea împreună, dar crede-mă, n-am avut încotro! Mă căutau ca să mă aresteze. Dacă aș fi rămas cu tine, sigur m-ar fi prins, și atunci tu ce-ai fi făcut?

– Aș fi rămas alături de tine, șopti ea, cu brațele în jurul gîtului lui și cu ochii închiși.

– Exact, răspunse el. Ai fi văzut cum sînt tîrît la pușcărie sau, și mai rău, cum aș fi fost executat. Și pe urmă tu ai...

– Nu vreți să faceți chestia asta mai încolo? îi întrerupse Tam, care apăruse de ceva vreme în pragul ușii.

– Ești morocănos că tu n-ai o femeie a ta, îl zgîndări Angus.

– Dacă aș fi avut vreuna, atunci aș fi preferat s-o apăr de ivirea zorilor, ca să nu fie prinsă cu un cadavru în casă.

Angus o mai sărută o dată pe Edilean și o dădu jos din brațe.

– Fugi acum, îi zise, pune-l pe Shamus să dea un cufăr jos din mansardă. Îl privi apoi pe Tam care se încrunta. Trăsura e gata?

– E gata de cînd hăul, exageră el.

– Foarte bine, atunci ajută-le pe femei să se instaleze în ea.

– Nu cred că... începu Tam, dar Angus i-o reteză scurt.

– Din cîte îmi aduc aminte, sînt încă șeful clanului și nu cred că te-am întrebat ce părere ai. Urcă repede toate femeile în trăsură.

Tam ezită numai o secundă, apoi fugi spre bucătărie.

Cînd Angus rămase singur, mai aruncă o privire în direcția celui ce fusese James Harcourt. Acum că murise și el și unchiul lui Edilean, Angus nu mai avea motive să se mai teamă. Nu mai era nimeni care să depună mărturie că el ar fi furat aurul și pe Edilean.

Lui Angus i se părea că întreaga sa viață trăise ascunzîndu-se și fugind. Nu era adevărat, dar asta era ceea ce simțea el. Acum se eliberase de această frică, iar el și cu Edilean erau liberi să fie în fine împreună, asta dacă ea încă îl mai voia. Zîmbi cînd își aminti cum reacționase atunci cînd o sărutase. Mintea ei putea să se opună mult și bine, pentru că trupul avea dorințele proprii.

Dură patruzeci și cinci de minute ca să-l vîre pe James în cufăr și apoi să lege cufărul cel greu în spatele trăsurii. Malcolm și Shamus stăteau în față, pe locul vizitiului, în timp ce Tam urcase în spate, ca să supravegheze încărcătura. Angus era înăuntru alături de Edilean și față în față cu Harriet și Prudence. Cand Angus îi dăduse lui Malcolm adresa și numele celui la care mergeau, acesta zîmbise larg.

– Băiatul căruia i-ai salvat viața?

– Da, răspunsese Angus. Matthew Aldredge. A venit în Boston ca să studieze medicina.

– Vrea să se facă doctor?

Angus încuviințase din cap.

– El o să știe cum să procedeze cu un cadavru, mai zisese Angus înainte să se urce în trăsură lîngă Edilean, care, în acel moment purta discuții aprinse cu Harriet legate de ținuta ei băiețească. Harriet se opusese categoric ca Edilean să iasă pe stradă îmbrăcată ca un bărbat.

– Ți se văd... membrele, protestase ea violent.

– Da, și ce? răspunsese Edilean admirîndu-și un picior. Dar ce minunat te simți așa. Mă gîndesc să-mi tai părul și să port haine de băiat toată vremea.

– Ești mult prea frumușică, îi răspunsese Prudence. N-o să meargă. Seriozitatea din glasul ei îi adusese pe toți înapoi în prezent.

– Edilean o să stea în trăsură și n-o s-o vadă nimeni, încheiase Angus orice discuție pe această temă, în timp ce trăsura se pusese în mișcare.

După cîteva minute de mers, Angus se întoarse cu privirea la Prudence şi îi zise:

– Vreau să aud toată povestea dumitale în detaliu.

Ea începu prin a se scuza pentru purtarea ei din noaptea în care se cunoscuseră.

– Eram foarte nefericită şi am crezut că eşti unul dintre cei cărora James le datora bani, rosti Prundence, făcîndu-l să dea din umeri.

Angus se gîndi că iar o să sară Edilean la gîtul lui. În fine, problema cea mai mare era că de abia se putea uita la Prudence, încă nu se obişnuise cu înfăţişarea ei. Era o femeie foarte mare, cu aspect bărbătesc, mîini mari şi umeri laţi. Singurul lucru feminin la ea rămînea părul bogat şi roşcat.

Harriet o prinse de mînă cu înţelegere, iar Angus realiză deodată că cele două erau cumnate şi, după cîte se părea, prietene.

– Cred că ar fi bine să încep eu, le zise Harriet privind spre Edilean. Mai ţii minte acum patru ani, cînd te-ai întors acasă după întîlnirea cu Tabitha?

– Întîlnire? comentă Edilean. Vrei să spui după ce m-am bătut cu ea pe viaţă şi pe moarte, apoi am rămas noaptea la... Aruncă o privire spre Angus. Cred că îmi amintesc destul de bine noaptea aia. După aceea ştiu că ai fost foarte nervoasă şi că tresăreai la fiecare zgomot.

– Asta pentru că James apăruse în pragul casei noastre cu o zi înainte, cu documente prin care dovedea că erai de fapt nevasta lui.

– Ce eram? se înfurie Edilean. Eu nu m-am căsătorit cu el.

– Ştiu, dar avea acte pe care era trecut numele tău. Mi-a spus că avea să se ducă la un avocat cu documentele acelea ca să te dea în judecată că după ce te-ai măritat cu el în Anglia, ai fugit în America împreună cu amantul tău şi i-aţi furat şi aurul.

– Nu cred că ar fi reuşit să facă mare scofală, răspunse Edilean.

– Mai avea şi mărturia sub jurămînt a căpitanului de pe vasul cu care aţi venit, că voi doi aţi călătorit sub numele de Harcourt. Ca să nu mai vorbim că amîndoi încă folosiţi acest nume.

– Dar... începu Edilean.

– În plus, era susţinut şi de unchiul tău, continuă Prudence. Eu n-am văzut-o, dar mi s-a spus că exista o scrisoare de la el prin care certifica această căsătorie, jurînd că erai soţia lui James Harcourt.

Edilean se lăsă să cadă pe pernele trăsurii. Îi era imposibil să înţeleagă asemenea minciuni cumplite.

Angus o strînse de mînă ca s-o liniştească.

– Dar dumneata, o întrebă el pe Prudence. Ce ţi s-a întîmplat după noaptea în care... ne-am cunoscut?

– M-am întors acasă la tatăl meu şi îmi pare bine s-o spun, s-a bucurat tare mult să mă vadă. Fără mine, servitorii o luaseră razna şi nici măcar de o masă decentă nu mai avea parte. Am pus totul la punct şi nici n-am mai discutat vreodată despre căsnicia mea, sau despre James.

Angus se întoarse spre Harriet.

– Iar tu l-ai plătit pe James.

– A fost singurul lucru la care m-am gîndit atunci.

– Dar mie de ce nu mi-ai spus? o luă Edilean la rost. M-aş fi răfuit eu cu el.

– Erai aşa de nefericită din cauza a ceea ce se întîmplase în noaptea aceea, începu Harriet, privindu-l tăios pe Angus, încît nu m-am îndurat să te mai chinui şi cu treaba asta. În plus, tocmai începusei afacerea, aşa că nu avea rost să-ţi mai adaug o povară în plus pe umeri.

– Aşa că l-ai plătit, rosti Edilean. Cum ai reuşit?

Angus o strînse pe Edilean de mînă, deşi o privea ţintă pe Harriet.

– Am operat cîteva schimbări în contabilitate. Nu a fost aşa de greu.

– Şi cît de mulţi bani i-ai dat? întrebă Edilean. Pentru că orice sumă i-ai fi oferit, n-ar fi fost de ajuns pentru el, care considera că trebuia să aibă tot.

– Putem discuta despre sume şi mai tîrziu, le zise Angus, întocîndu-şi privirile spre Prudence. Ceea ce vreau să ştiu e cum de te-ai implicat în toată afacerea asta şi mi-ai tîrît şi familia.

– James m-a omorît, răspunse Prudence.

Edilean şi Angus o priveau cu gurile căscate.

Ochii lui Harriet se umplură cu lacrimi, în timp ce o ţinea strîns pe Prudence de mînă.

– A fost vina mea, rosti ea privind spre Edilean. Ai avut dreptate în legătură cu banii. James îmi cerea din ce în ce mai mult. Eu... tu îi plăteai chiria pentru casa din New York şi hainele de pe el. Îi plăteai facturile la băutură şi...

– Cît timp? întrebă Edilean.

– Pînă cînd n-am mai putut să rabd. Trei ani.

– Nici măcar nu vreau să mă gîndesc la ce sumă s-a ajuns, oftă Edilean. Din cauza lui aproape că n-am avut profit deloc în al treilea an?

– Da, răspunse Harriet cu lacrimi în ochi. Edilean, îmi pare aşa de rău, tu ai avut încredere în mine, iar eu te-am înşelat şi...

– Ai salvat-o, o întrerupse Angus pierzîndu-şi răbdarea. Şi cum te-a...? întrebă Angus privind spre Prudence. Cum te-a omorît? Şi de ce? Şi dacă erai în Anglia, ce rău ai fi putut să-i faci?

– Cînd nu i-am mai dat bani, răspunse Harriet, aşa cum poţi să-ţi imaginezi, a turbat de furie. Ne-am certat cumplit, iar el m-a amenin-

ţat c-o să se răzbune pe mine. Zicea că se duce la unchiul lui Edilean să-i ceară ajutorul. Nu uita că Edilean era încă sub tutela unchiului ei atunci cînd a fugit cu tine.

– Şi s-a dus? întrebă Angus.

– Da, răspunse Prudence. Nu ştiu toate detaliile întîlnirii lor, dar cred că Lawler i-a rîs în nas.

– Da, aşa era Lawler, răspunse Angus.

– Ceea ce ştiu, continuă Prudence privind spre Edilean, este că unchiul tău i-a spus că oricum n-ar fi putut să facă nimic pentru că era însurat cu mine.

– Arată-le, o îmboldi Harriet.

După o mică ezitare, Prudence îşi desfăcu eşarfa de la gît şi şi-o scoase. Edilean aproape că ţipă atunci cînd văzu cicatricea. Era adîncă şi roşie şi îi înconjura tot gîtul.

– Tocmai fusesem la casa de la fermă în ziua aceea, le zise Prudence, pentru că se născuse un viţel cu o seară înainte. Mă întorceam spre casă cînd doi bărbaţi călare se apropiau pe drum. M-am dat la o parte ca să poată trece, numai că s-au apropiat aşa de mult de mine încît am căzut în sanţ. Cînd l-am auzit pe unul dintre ei descălecînd, i-am strigat să se uite pe unde merge.

Hariet o strînse şi mai tare de mînă.

– Individul era imens, mai mare chiar şi decît Shamus al meu.

Auzind-o cum vorbea despre Shamus, Angus o strînse mai tare de mînă pe Edilean, dar nu comentă nimic.

– El... a... Prudence nu mai reuşi să continue.

– Individul i-a pus o garotă în jurul gîtului şi a sugrumat-o, reluă Harriet povestea. A strîns cît a putut de bine pînă cînd Pru a leşinat, iar el a crezut că e moartă, în timp ce fratele meu stătea pe cal şi se uita, încheie ea cu un oftat.

Edilean avea lacrimi în ochi.

– Îmi pare așa de rău, îi zise lui Prudence. E numai vina mea. Am fost fascinată de James pentru că nu era ca toți ceilalți. El a fost singurul care nu mi-a făcut curte. Dacă n-aș fi...

– N-o să te las să dai vina pe tine, interveni Harriet. De copil, fratele meu a fost foarte răsfățat. Mama se folosea mereu de el împotriva tatălui meu. Dădu din mînă a lehamite. Mă rog, acum chiar nu mai contează.

– Dar ți-ai revenit, rosti Angus, întorcîndu-se iar la Prudence.

– Da, dar numai din întîmplare. Am uitat prăjitura pe care nevasta fermierului o făcuse pentru tata, iar ea a venit după mine cu șareta. Cred că din cauza ei James și ucigașul lui n-au stat să se asigure că sînt moartă. Probabil ca au auzit-o venind pentru că atunci cînd a ajuns ea la mine, ei dispăruseră deja. Timp de trei luni n-am putut să mănînc decît chestii lichide, totul trebuia pasat. Și mi-a trebuit aproape un an ca să-mi recapăt vocea.

Harriet se întoarse spre Angus.

– Din cauza spaimei inima tatălui ei a cedat.

– După moartea lui, reluă Prudence, a trebuit să vînd tot ca să plătesc datoriile. Conacul, ferma, tot. Proprietatea a fost a familiei mele mai bine de patru sute de ani, iar acum s-a dus tot.

– Așa că ai venit în America după James, rosti Angus.

– Nu. Mai întîi m-am dus la unchiul tău, îi zise Prudence lui Edilean.

– Dar de ce? Nu se poate să te fi gîndit că o să te ajute. Nu era omul care să creadă în dreptate.

Cînd Prudence rămase tăcută, Angus reveni cu întrebările:

– Dar cum de ai aflat de el?

– În noaptea aceea... începu Prudence. Mă rog, a doua zi cînd totul s-a schimbat... Prudence nu știa cum să ocolească partea spinoasă, iar Angus se abținea cu greu să nu zîmbească în timp ce

Edilean îl strîngea de mînă, căci Prudence se referea la ziua în care ea și Angus se îmbarcaseră spre America. În fine, am dormit mare parte a zilei și m-am trezit atunci cînd a venit James în cameră. Se clătina pe picioare, dar era destul de lucid și extrem de furios. Ca să nu mai spun că avea pe el doar lenjeria de corp, chicoti Prudence. Singurele lui haine fuseseră cele de pe el, restul se aflau la bordul vasului.

Prudence zîmbi amintindu-și, apoi se uită mai bine la Angus.

– Cred că vesta aia a fost favorita lui James.

– Serios? se miră Edilean. Și mie mi-a plăcut, dar ca să fim corecți, James avea bun gust.

– Dar toate hainele le-a făcut pe spinarea ta.

– Știu. Am văzut facturile. Dar nici eu nu le-am plătit.

– Ce a făcut cînd a aflat că vasul plecase? se interesă Angus.

– A luat-o razna de furie. Plănuise totul cu atîta grijă!

– Ți-a spus ce-a făcut?

– Nu imediat, mai ales că nici măcar nu vorbea cu mine. Urla de zor că s-a însurat cu una ca mine și a plănuit să ia aurul de la o frumoasă ca tine și din cauza unui scoțian jegos, adică tu, el pierduse totul. Oricum, James mi-a spus că eram...

– Cred că putem să ne imaginăm cu toții ce anume ți-a spus James, o întrerupse Edilean. Și l-ai părăsit chiar atunci?

– Da, răspunse Prudence. Am luat poștalionul pînă la tata acasă și n-am mai auzit nimic de el timp de trei ani, pînă cînd asasinul lui m-a sugrumat, iar el stătea și se uita la mine.

– Dar cînd te-ai vindecat te-ai dus să-l vezi pe Lawler, o îmboldi Angus.

– Am vrut să aflu dacă el știa unde ești tu, îi zise Prudence lui Edilean.

– Eu? se miră Edilean, retragîndu-se puțin. Cu Tabitha se descurcase cu greu, însă cu femeia din fața ei n-avea nici o șansă.

Angus o strînse pe Edilean de mînă, apoi își întoarse atenția asupra lui Prudence.

– Bănuiesc că tu căutai ceva ce se afla în posesia lui Edilean.

– Da, rosti Prudence, privindu-l pe Angus în ochi.

Edilean tăcu, dar se gîndi că femeia căuta parura. Din păcate se alesese praful de ea. Angus o luase cu el în dimineața în care o părăsise.

– Ceea ce cauți tu se află în siguranță, la bancă, chiar aici în Boston, îi zise Angus.

– Cum?! izbucni Edilean. Eu ție ți le-am dat. Vrei să-mi spui că după ce aproape mi-am dat viața luptîndu-mă cu Tabitha, tu le-ai pus în seif la bancă, nu le-ai vîndut?

– N-au fost niciodată ale mele, se dezvinovăți Angus. Cum să iau cu mine așa ceva?

– Vă supărați dacă-mi spuneți și mie despre ce tot vorbiți?

– Tot setul e la bancă? întrebă Prudence, și după ce Angus încuviință din cap, începu să plîngă. Nu le-ați vîndut? N-au ajuns la James ca să-i achitați datoriile la cărți? Încă le mai aveți?

De pe capră, Shamus privi înăuntru, încruntîndu-se la Angus.

– Dacă o mai faci să plîngă, te fac bucățele!

– E în regulă, Shamus, inimoara mea, rosti Prudence, simorcăindu-se și apoi suflîndu-și nasul cu zgomot în batista pe care i-o întinsese Harriet. E totul bine. O să-ți povestesc mai tîrziu.

După ce mai aruncă o privire întunecată spre Angus, Shamus se întoarse la loc pe capră.

Prudence îl prinse pe Angus de mînă.

– Ești un om bun.

– Uneori, murmură Edilean.

– Acum mi-aș dori să-mi spună și mie cineva despre ce tot vorbiți, interveni Harriet, așa că Edilean se apucă să-i povestească. O parură? Un set întreg de bijuterii?

– Diamante, confirmă Edilean.

Prudence încuviință din cap.

– Tata mi-a spus de setul ăsta chiar înainte să moară. Nici nu știusem că-l avea, așa cum nici banca nu aflase. Mi-a spus că le păstrase pentru nunta mea. Ar fi putut să vîndă totul și să-și achite datoriile, dar n-a făcut-o. Le-a păstrat pentru mine și le-a spus în secret în cufărul meu. Nici nu m-a lăsat să le văd de frică să nu le fure James și a presupus foarte corect că n-o să se uite în cufărul meu. N-am avut o căsătorie adevărată. Iar eu am aflat de parură, după cum v-am spus, înainte să moară, și uite așa am ajuns la tine.

– După ce terminăm cu treaba asta, mergem să-ți dau setul, îi zise Angus. Lipsesc niște brățări și un cercel, dar...

– Am eu restul pieselor, rosti Edilean, făcîndu-i pe toți să se uite la ea. Le-a găsit vizitiul meu, după ce omul care le furase de la Tabitha le-a vîndut.

– Și de ce ai cumpărat restul de bijuterii? o întrebă Angus dulce. Dacă mă urai, nici n-ai fi vrut să auzi de ele.

Edilean însă nu-i răspunse, continua s-o privească pe Prudence.

– Bănuiesc că pe Malcolm l-ai cunoscut atunci cînd ai fost la unchiul meu, nu?

– Da. Tot atunci l-am cunoscut și pe Shamus al meu. Știa multe despre tine, unde ai plecat, cu cine ai plecat și despre cuferele cu aur. Vai de mine!

– Ce e? o întrebă Harriet.

– Cuferele cu aur. James nici nu mai vorbea despre altceva atunci cînd ai plecat fără el, iar acum... acum...

– E înăuntrul unuia dintre ele, răspunse Angus. Trebuie să ai grijă la ce-ți dorești!

– Deci i-ai luat pe Malcolm, Shamus și Tam să te ajute, o îmboldi iar Edilean.

– Da, răspunse Prudence. Îmi mai rămăseseră niște bani și cu ei am plătit călătoria.

– Deci ai fost pe vas cu Shamus?

– Da, răspunse Prudence, luminîndu-se la față.

– Minunat, oftă Edilean.

– Ce ciudat! mormăi Angus, ferindu-se de lovitura aplicată discret de Edilean.

– E un om așa de bun, dar a fost prost tratat toată viața. Shamus vrea s-o ia de la început într-un loc în care oamenii n-o să-l judece după faptele tatălui său.

– Cum ar fi slăbirea unei chingi de la șaua unei fete? murmură Angus.

– El n-ar face niciodată așa ceva! E un om bun și amabil, rosti ea zîmbind.

Angus întoarse capul spre Edilean, pentru puțină simpatie, dar ea o privea mai departe pe Prudence. Uitase că și ea-l plăcuse mereu pe Shamus. Dădu deoparte perdeaua de la geam și se uită spre stradă.

– Aproape că am ajuns, spuse el. Se întoarse spre Prudence. Vreau să-mi spui cum de ai ajuns să-l împuști pe James.

Toți cei din trăsură se uitau la ea.

– Păi, n-am vrut, începu ea. Eram... Eu și cu Shamus eram...

– În camera lui Cuddy, cea de deasupra grajdului, o ajută Harriet. Știm cu toții treaba asta. Și cred că i-ai plătit mult prea mult lui Cuddy pentru ea. Harriet o privi pe Edilean cu reproș. De cînd te-a ajutat în noaptea aia, de atunci și-a luat-o rău de tot în cap.

– De ce, a furat jumătate din profitul companiei? i-o întoarse Edilean.

– Dar am făcut-o pentru că... începu Harriet dar Angus i-o tăie scurt:

– N-aveți decît să vă socotiți mai tîrziu. Am și eu o regulă de aur, să nu mă cert cu nimeni cînd duc cu mine un cadavru. Deci, doamnă Harcourt, ce spuneați?

– Te rog, nu-mi mai spune așa, oftă Prudence. Nu pot să sufăr numele ăsta. O să fiu foarte fericită cînd o să iau numele lui Shamus, Frazier. Noi...

Angus o privi cu duritate.

– Da, să revenim la împușcătură. M-am uitat pe fereastră și mi s-a părut că văd o lumină la bucătărie și am avut impresia că era Harriet. M-am temut să nu se fi întîmplat ceva, așa că m-am gîndit să merg acolo să văd dacă o pot ajuta. Când am intrat în casă, lumina se mutase în salon, unde era James care fura liniștit sfeșnicele de argint. Probabil că am făcut zgomot pentru că s-a întors și am văzut că avea un pistol în mînă. Desigur, a încremenit și de abia a izbutit să-mi spună că sînt moartă. Iar eu i-am răspuns că da, și că am venit acolo în mod special ca să-l iau cu mine. El a refuzat ca să spun așa și a ațintit arma spre mine. Am sărit la el, ne-am luptat, arma s-a descărcat, iar el a căzut mort la podea. Iar eu cred că am țipat.

O clipă în trăsură se făcu liniște. Toată lumea știa că povestea ei era o aiureală, dar nimeni nu spuse nimic. La o asemenea luptă cel împușcat nu s-ar fi ales cu o gaură în frunte, ci undeva prin burtă. În afară de asta toți știau că pistolul cu care trăsese Prudence era al lui Cuddy.

Harriet și Edilean se uitau la Angus să vadă ce avea el să spună, iar acesta nu le dezamăgi.

– E așa cum mi-am imaginat, rosti el. A fost auto-apărare.

– Evident, sări și Harriet.

– Cu un om ca James nici nu se putea altfel, rosti și Edilean.

Niciunul dintre ei nu se uita la cellalţi de teamă să nu li se vadă vreun dubiu pe chip. Angus de altfel oftă de uşurare cînd trăsura se opri.

– Am ajuns. Cred că cel mai bine ar fi să mă duc singur să stau de vorbă cu Matthew. Noi doi ne cunoaştem, dar nu chiar aşa de bine şi e posibil ca pentru el să fie un şoc. După ce aranjez totul pe urmă putem să mergem liniştiţi acasă.

Cele trei femei încuviinţară şi-l priviră liniştite pe Angus cum cobora. Cînd rămaseră singure, Edilean se uită la celelalte şi apoi rosti cu grijă:

– Cine coboară prima?

Cum pînă să termine întrebarea era deja pe jumătate afară, nimeni nu mai avu nimic de comentat. Prudence, datorită mărimii coborî a doua, iar Harriet le urmă demnă, aranjîndu-şi părul zburlit.

Harriet se uită urît la Edilean aşa cum era îmbrăcată bărbăteşte, dar aceasta n-avea de gînd să mai discute. Ca atare, toate trei, însoţite de cei trei scoţieni, invadară casa lui Matthew Aldredge.

CAPITOLUL 26

Două săptămîni, cugetă Edilean, trecuseră două săptămîni lungi de cînd nu-l mai văzuse pe Angus. După noaptea aceea în care fuseseră acasă la Matthew Aldredge şi după ce se întîmplase cu cadavrul bietului James, Angus le spusese că nu se întorcea acasă cu ei.

Pînă în acel moment lui Edilean nu-i trecuse prin cap cît de mult aşteptase cearta care se anunţa cu el. Angus urma să-i spună ce rău îi părea că a părăsit-o, ea avea să-i spună că n-o să-l ierte niciodată, pe urmă... totul urma să se termine cu Angus în genunchi implorînd-o să se mărite cu el. Desigur că în cele din urmă va accepta, dar mai întîi avea să-l facă să sufere puţin.

Edilean deja îşi imaginase cum va plănui cot la cot cu Harriet şi Prudence nunta triplă ce va avea loc în cea mai mare biserică din Boston. Aveau să se mărite toate trei deodată, ca apoi fiecare să plece cu mirele respectiv în voiajul de nuntă. Edilean se simţea ameţită de romantism.

Dar aşa cum se întîmpla de obicei cu Angus, nimic nu se potrivea cu ce plănuia ea. Angus rămăsese mai departe cu Matthew, atunci cînd ea plecase acasă cu ceilalţi. Atunci, două zile la rînd zîmbise gîndindu-se că trebuia să apară la uşă cu braţele pline de trandafiri şi multe scuze. În timp ce celelalte două perechi se smotoceau şi-şi şopteau vorbe dulci de alint prin mai toate colţurile casei, ea continua să zîmbească gîndindu-se la apropiata ei întîlnire cu Angus. Oare venea pregătit şi cu un inel de logodnă?

Din păcate, zilele trecuseră, iar el nu mai apăruse. În cea de-a cincea zi, Shamus se oferise voluntar să meargă să-l caute.

– O să-i spun eu vreo două pentru că te tratează așa, mormăise el.

– Dar, Shamus, intervenise Prudence, o să-l rănești!

– Asta și vreau, răspunsese Shamus pe un ton grav.

Edilean parcă-l și vedea pe Angus dînd ochii peste cap și spunîndu-i lui Shamus că de abia îl aștepta, dar din păcate nu era acolo și nimeni nu știa pe unde anume dispăruse.

Așa cum știuse că se va întîmpla, cele două perechi se pregăteau de nuntă. Malcolm o ceruse pe Harriet să se mărite cu el și să plece împreună în Scoția, iar ea nu ezitase să accepte. Urmau să facă nunta la finele verii. Ca atare nu se mai opreau cu discuțiile despre Scoția și despre ce aveau să facă acolo. Malcolm îi povestise în detaliu despre toți cei din clanul McTern, așa că Harriet avea sentimentul că deja îi cunoștea. De altfel o auzise trecînd în revistă numele tuturor copiilor.

– Iar Kenna are șase copii, cinci băieți și o fată, pe care o cheamă... Stai, nu-mi spune, lasă-mă să-mi amintesc!

Edilean nu mai putea suporta atîta fericire.

Cît despre Shamus și Prudence, pe ei îi preocupa mai mult latura fizică a relației lor. Într-o după-amiază cînd tocmai se întorseseră acasă, ea, Malcolm și Harriet, fuseseră asaltați de troncănitul și gemetele celor doi, ceea ce-l făcuse pe Malcolm să-l mustre bine pe Shamus, așa că și nunta acestora urma să aibă loc tot la finele verii.

Între timp mai apăruse la orizont ceva neașteptat. Spre groaza lui Edilean, Tam începuse să-i facă ochi dulci Tabithei, iar Edilean nu așteptase prea mult ca să-i explice Tabithei cam ce părere avea ea.

– E doar un băietan! țipase Edilean la ea. Iar tu ești...

– Ceea ce-i trebuie unui băietan ca să învețe. O privise pe Edilean cu atenție și continuase: deci te-a părăsit din nou?

– Nu! urlase ea. Nu m-a părăsit. Angus... Se oprise pentru că nu avea idee pe unde bîntuia în acel moment Angus.

A doua zi după ce se întorseseră de la Matthew Aldredge, Malcolm considerase că era cazul să discute pe larg cu Edilean despre calitățile lui Angus.

– Fata mea, începuse el, nu ți-ar face una ca asta. Te-a părăsit înainte pentru că așa era mai bine pentru tine.

Îi povestise după aceea ce făcuse Angus după ce plecase de lîngă ea și cît de greu le venise lor să-l găsească, cît umblaseră din oraș în oraș și întrebaseră pe toată lumea. Avuseseră chiar senzația că Angus dispăruse de pe fața pămîntului, ba începuseră să creadă că James Harcourt îl descoperise și îl ucisese.

De abia în Charleston, cînd Shamus se dusese să bea ceva la o cîrciumă, îl auzise pe un individ vorbind despre un anume Angus Harcourt care lucra pentru armată în vestul îndepărtat.

– Se strecoară pe întuneric ca și cum ar vedea la fel de bine ca în lumina zilei, îi explicase fostul soldat.

– Și cum arată ? îl interogase Shamus.

– E un om solid.

– La fel ca mine?

– Frate, îi zisese soldatul atunci, am văzut munți mai mici ca tine. Nu, Angus ăsta e mare de stat și foarte frumușel.

– Frumușel? întrebase Shamus cu neîncredere. Adică frumușel ca o fată?

– Nu, mai degrabă ca... Nu știu să-ți spun, dar fetele îl plac. Am auzit că a avut ceva necazuri cu fata comandantului de acolo.

– Și o să se însoare cu ea?

– Nu și dacă pune piciorul în prag căpitanul Austin. Un nemernic.

– Și unde anume e acest Angus Harcourt?

– Nu pot să-ți spun, dar o să-ți desenez o hartă.

– Deci, conchisese Edilean tristă, Angus a stat la un fort din vest cu o altă femeie.

– Nu, scumpa mea, protestase Malcolm imediat. Nu era cu ea.

Din cîte am aflat noi, n-a fost cu nici o femeie de cînd a plecat de lîngă tine.

– Nu cred una ca asta. Mai mult ca sigur că a fost cu sute, ba nu, cu mii de femei de atunci.

– Te-a părăsit pentru că n-a avut de ales, ţipase Malcolm la ea. Nu-ţi dai seama că te iubeşte ca un nebun? De ce crezi c-am rîs atunci cînd te-a văzut prima dată? Cu toţii am ştiut că a fost fulgerat pe loc. Iar cînd te-a aruncat în jgheab! Asta a fost dovada că...

– Că mă ura! izbucnise Edilean.

– Dovada că se lupta cu ceea ce simţea pentru tine, o contrazisese Malcolm cu blîndeţe. Angus a devenit şef de clan atunci cînd a murit tatăl lui, chiar dacă era numai un băietan. Aşa e tradiţia la noi, titlul se duce la fiul cel mare al fiului cel mare.

– Asta am înţeles, şoptise Edilean, e ceva cam ca la regi.

– Probabil, încuviinţase Malcolm. Dar chiar şi băietan fiind Angus a încercat să aibă grijă de toată lumea. Angus nici n-a avut o viaţă a lui pînă cînd te-a văzut pe tine.

Edilean se ridicase şi-l privise rece pe Malcolm.

– M-am săturat cumplit să vă aud spunîndu-mi ce bărbat minunat e Angus şi cît de mult mă iubeşte. M-am săturat! Dacă tot mă iubeşte aşa de mult, atunci unde e? De ce nu e aici? De ce nu-mi pun şi eu la cale nunta precum Harriet şi Prudence? De ce nu-mi fură cîte un sărut cînd crede că nu-l vede nimeni? De ce...? Nu mai putuse spune altceva, aşa că ieşise în fugă din cameră cu ochii plini de lacrimi.

– Nu ştiu, răspunsese Malcolm în urma ei, convins că Angus n-ar fi putut s-o abandoneze.

Apoi cînd într-o seară Shamus o privi cu milă, situaţia se schimbă drastic şi Edilean începu să-i ia apărarea. Pe urmă, de fiecare dată cînd intra în vreo odaie, cele două cupluri se depărţeau, privind-o vinovate.

– Gata, pînă aici! rostise într-o seară la cină. Poate că niciunul dintre voi nu mai crede în Angus, dar eu cred. Atunci cînd o să termine ce are de făcut, o să se întoarcă la mine.

Harriet încercase să o încurajeze din priviri, dar celorlalţi le era clar milă de ea.

– Sînt convins că aşa e, răspunsese Tam, deşi nici el nu credea ce spunea.

După seara aceea, Edilean se decise să nu se mai gîndească la el şi să-şi vadă mai departe de treburi. Primul lucru pe care trebuia să-l rezolve era problema cu Tam şi Tabitha. Ştiindu-l pe Tam cu inimă bună, îl rugase s-o ajute cu o problemă. Voia să-l trimită tocmai la Williamsburg ca s-o roage pe doamna Abigail Prentiss să semneze contractul final de vînzare al fermei. Atunci cînd îi dăduse documentele îşi ţinuse repiraţia pentru că mizase pe faptul că Tam nu putea să citească, pentru că acelea erau documentele unei alte ferme pe care o cumpărase cu multă vreme în urmă. Pe urmă îi mai dăduse şi cîţiva metri de mătase spunîndu-i că Abigail se pricepea bine la croitorie şi că trebuia să-i facă o rochie, deşi habar n-avea dacă prietena ei era măcar în stare să ţină acul în mînă.

– Să nu te întorci fără rochie, ai înţeles? Chiar dacă trebuie să aştepţi mai mult ca s-o termine, îi zisese ea.

Tam încerase să scape de călătoria lungă.

– Poate că ar fi mai potrivit Cuddy pentru misiunea asta, îi spusese el.

– Mai bun ca tine? murmurase Edilean, fluturînd din gene. Cum poţi să spui aşa ceva? Cum să am încredere în el cu documentele astea? Dar dacă tu crezi că nu poţi...

– Nu, oftase atunci Tam, mă duc eu cu ele. Dar rochia poate să ţi-o trimită şi mai tîrziu.

– Poate, se învoise Edilean. Biata de ea e văduvă de curînd şi o să-i prindă bine să aibă cu cine să mai stea de vorbă. Tu o să devii şeful clanului, aşa că trebuie să te înveţi cum să consolezi o văduvă.

Tam își îndreptase spatele și luase mapa de piele în care erau documentele.

– Nu mi-ar strica deloc să văd o parte din țara asta.

– Da, este o idee foarte bună, încuviințase ea.

A doua zi după plecarea lui Tam, o anunțase pe Tabitha că joaca ei cu băiatul se terminase, dar ea doar rîsese și dăduse din umeri.

– Poate o fac pe Harriet să mă ia cu ea în Scoția să-mi găsesc și eu acolo un bărbat.

– Parcă nu mai ai voie să te întorci vreodată în Anglia.

– Atunci să-mi trimită aici un bărbat, rîsese ea. Să nu uit, tu cît de des ți-ai văzut bărbatul în ultimii cinci ani?

În trecut asemenea remarci o înfuriaseră rău, dar nu și de această dată.

– Unui bărbat îi trebuie timp, nu glumă, ca să se refacă după o noapte cu mine, fusese răspunsul ei, care o făcuse pe Tabitha să rîdă și mai tare și s-o salute cu respect.

După ce-a de-a patra săptămînă de absență, ceilalți păruseră a fi acceptat că nu avea să se mai întoarcă niciodată. Pînă și Malcolm încetase să mai spere că-l va mai vedea pe Angus.

La un moment dat chiar îl auzise discutînd cu Harriet și mărturisindu-i ce dezamăgit era de el. Dar Edilean nu pierduse speranța. Dacă Angus era în viață, atunci avea să vină din nou la ea.

De abia la finele celei de-a șasea săptămîni, în timp ce ea inspecta produsele din piață, apăru o trăsură care opri lîngă ea. Era o trăsură neagră, de piață, uzată destul de rău, care atunci cînd mergea, venea după ea, iar cînd se oprea, se oprea și ea. A cincea oară cînd se opri știu sigur că Angus era înăuntru și o aștepta.

– Scuzați-mă, le zise celor trei femei care lucrau pentru ea și se ocupau de standul cel mare de produse. Vreți să-i spuneți voi lui Harriet că s-ar putea să n-ajung diseară la cină și că nu e cazul să-și facă griji?

– Desigur, răspunse una dintre ele. Fusese exilată din Anglia pentru că furase un bol de argint de la ducele pentru care lucrase. Că acesta o violase de cînd era copilă nu reprezentase nimic pentru judecători, așa că fusese trimisă în lanțuri în America.

În timp ce Edilean deja se îndrepta spre trăsură, fata o strigă din urmă:

– Unde să-i spun că te-ai dus?

– În paradis, răspunse Edilean cu zîmbetul pînă la urechi.

Cînd deschise portiera trăsurii, înăuntru era întuneric, dar îl putea deslușI pe Angus care purta kiltul cu care fusese îmbrăcat și prima data cînd îl văzuse.

Angus se aplecă și-i întinse mîna ca s-o ajute să urce, trîntind apoi portiera în spatele ei. Edilean se așeză în fața lui, sorbindu-l din priviri, speriată să nu fie totul doar un vis.

– Bănuiesc că ai crezut că te-am părăsit din nou, îi zise el în cele din urmă, mîncînd-o din priviri.

– Doar în primele două săptămîni, după aceea m-am mai liniștit. Inima îi bubuia în piept, degetele o furnicau, iar ea se tot întreba dacă pielea lui era la fel de caldă pe cît și-o amintea.

Angus îi zîmbi aproape timid.

– Știai c-o să mă întorc după tine?

– Sigur că da.

– Ai avut încredere în mine?

– Normal! aproape că strigă ea.

Angus rîse încîntat, apoi se trezi deodată cu ea în brațe. Începu s-o sărute cu pasiunea acumulată timp de mulți ani.

– Mi-a fost tare dor de tine, îi șopti el. În fiecare zi, în fiecare secundă.

– Eu nici măcar nu m-am gîndit la tine, rosti ea de abia mai respirînd, în timp ce el o săruta pe gît și-i scotea eșarfa, ca să ajungă mai ușor la sîni.

– Unde mă duci, îl întrebă ea.

– Îți pasă? îi răspunse în timp ce-i ridica fustele.

– Sincer? Nu, rosti ea, în timp ce-l pipăia fericită. Angus! N-ai absolut nimic pe sub fustă!

– Kilt! Mișcă-ți mîna un pic mai într-o parte. Nu, în cealaltă parte!

– Ohoho! chiui ea cînd dădu peste dovada clara a dorinței sale.

Angus oftă și-și sprijini capul de banchetă.

– Nu te opri din ce faci! Doamne, ești chiar mai îndrăzneață decît îmi aminteam!

Deodată trăsura se opri, iar vizitiul îl strigă pe Angus:

– Domnule! Am ajuns!

– Omoară-l tu pentru mine, mormăi Angus.

Cînd Edilean îl simți pe vizitiu dîndu-se jos de pe capră, își scoase repede mîna de sub kiltul lui și-și recuperă eșarfa de pe banchetă.

– O să deschidă portiera!

– Mai bine împușcă-mă acum!

Ea-i trase kiltul în jos și-și aranjă puțin părul ciufulit. Atunci cînd vizitiul deschise portiera, stăteau amîndoi față în față, foarte serioși.

Edilean aruncă o privire afară și constată că se aflau în port.

– De ce m-ai adus aici? îl întrebă ea pe Angus. Mai bine am merge acasă și...

Se întrerupse atunci cînd observă că ancorată în port era nava lor, „Mary Elizabeth", cu care ajunseseră în America.

– Ce...? Cum...?

Angus își revenise suficient încît să fie în stare să vorbească.

– Pe cînd îmi rezolvam niște afaceri, am auzit că prietenul nostru, căpitanul Inges se pregătește să plece înapoi la Glasgow, așa că m-am gîndit să mergem și noi cu el.

– Înapoi în Scoția? se miră ea o clipă, apoi se dumiri. Vrei să-ți vezi clanul. Se gîndi că se răzgîndise și își dorea acum să rămînă șeful clanului. Își aminti cu groază de conacul cel vechi și dărăpănat, de

toți cei care veneau necontenit la el cu problemele lor și cum ea va trebui să-i fie alături. Oare va revedea America vreodată? Aceasta era țara în care le demonstrase tuturor, incluiv ei însăși, de ce era în stare. Înțeleg, oftă ea.

– Nu, nu înțelegi. Nu înțelegi chiar deloc, rosti Angus coborînd din trăsură și ajutînd-o și pe ea să coboare. Trebuie să ajung acasă ca să pot să trec titlul pe numele lui Tam. Trebuie s-o facem legal.

Angus, îmbrăcat cu kiltul lui stîrnise admirația tuturor, dar mai ales a femeilor din jur. O prinse de mînă și o trase spre navă, dar Edilean rămase locului, bine înfiptă pe picioare.

– Toată lumea știe despre aventura asta? Le-ai spus tuturor și numai mie nu? Este totul împachetat și la bord?

Angus se opri.

– Dacă prin „tuturor" te referi la Malcolm și Tam...

– Si Harriet, Prudence și Shamus, da, la toată lumea.

– Răspunsul este nu. Pentru că dacă le spuneam ar fi fost deja aici și nu mai scăpam, așa că nu, nu le-am spus absolut nimic.

– Bine, rosti Edilean privindu-l cu încăpățînare. Vreau să știu ce se petrece! Unde ai fost?

Angus o privea de parcă ar fi fost în stare s-o arunce pe-un umăr ca s-o urce așa pe vas, dar se răzgîndi și-i răspuse:

– Dacă e musai să afli, nu că nu ți-aș fi spus, dar nu neapărat în public, am fost pînă la fort.

– Dar ăsta e foarte...

– Foarte departe, continuă Angus. Am renunțat și la somn și la mîncare, dar am reușit. Am vîndut partea mea de acțiuni din Compania Ohio căpitanului Austin.

– Da, bărbatul acela care s-a îndrăgostit de fata pe care o vroiai și tu!

Angus o privi aproape cruciș.

– Îmi pare rău, rosti ea, am repetat numai ceea ce mi s-a spus.

– Tare mult mi-aș dori să nu mai pleci urechea la bîrfe.

– Cînd n-o să mai fugi ca să rămîn singură să mi le turuie toată lumea în cap, atunci n-o să le mai ascult nici eu.

Angus zîmbi şi-o prinse de umeri, abţinîndu-se să n-o sărute în public.

– Îţi promit că o să-ţi povestesc absolut totul, dar cînd o să fim doar noi doi în cabina de pe vas.

– Angus, rosti Edilean, nu cred că te aştepţi să mă îmbarc pe un vas spre Glasgow fără să am nimic pregătit. Am nevoie de haine, de cărţi, de cadouri. Nu pot să merg în vizită la familia ta cu mîna goală. Ca să nu mai vorbim de compania mea, cine o s-o conducă? Ştiu că ţie ţi se pare că nu sînt în stare de nimic, însă sînt mulţi oameni care depind de mine şi...

– Căpitanul mi-a spus că nu mai putem călători cu el dacă nu sîntem căsătoriţi aşa cum se cuvine, aşa că ne aşteaptă cu Biblia în mînă ca să ne cunune.

Edilean îl privea cu gura căscată.

– În fine am reuşit să te las fără replică, se minună Angus. Deci, vrei să urci pe vas ca să te măriţi cu mine, sau preferi să te întorci la tine acasă printre cei care cred că te-am părăsit?

Edilean închise şi deschise gura de cîteva ori fără să spună nimic, apoi îşi reveni.

– Măcar inel ai la tine?

– De aur solid, rosti el, răsfirîndu-i cîteva şuviţe de păr. Eu personal n-am nevoie de aur, am aici ceva care e mult mai preţios.

Edilean îl lăsă o clipă să-i mîngîie obrazul, apoi îşi ridică fustele şi o rupse la fugă spre navă.

– Haide! îl strigă. Crezi că am toată ziua la dispoziţie?

Rîzînd fericit, Angus se grăbi s-o ajungă din urmă.

EPILOG

Erau în patul din cabina căpitanului, goi pe sub cearceaful ce-i acoperea, în timp ce Edilean îşi tot admira mîna stîngă.

– O să topeşti verigheta aia de cît o admiri, îi zise Angus căscînd.

– Tu eşti ăla care s-a topit.

– Las' că-ţi arăt eu acum cine-i topit, se îmbăţoşă el, dar căscă iar şi renunţă la aerul belicos. Lumina lunii intra cascadă pe geam, iar balansul navei îl moleşise de tot.

– Dar de ce aşa? se miră Edilean. De ce nu ne-am căsătorit în Boston?

– Ca să te împart cu toţi ceilalţi? o întrebă el.

– Vrei să spui că eu...? Că te-am...?

El îi sărută delicat umărul.

– Că mi-ai fost necredincioasă? Nu, scumpa mea, nici vorbă. Am vorbit cu oamenii din Boston şi n-am aflat decît că ţi-ai alungat toţi peţitorii.

– Cum adică ai vorbit cu oamenii? Ai întrebat de mine?

– Păi nici nu era nevoie, nu? Tot oraşul nu mai discută despre altceva decît despre frumoasa Edilean care are afacerea ei proprie cu fetele alea. Ai izbutit să faci ceva ce nimeni nu credea că e posibil.

– Am reuşit, nu-i aşa? murmură ea, cuibărindu-se mai bine în braţele lui. Dar ce legătura are una cu alta?

– M-am gîndit că o să vrei să mergi la altar cu Harriet şi Prudence, în cea mai mare biserică din oraş, şi cu toţi prietenii alături. Atunci aş fi fost obligat să împart propria mea nuntă cu Shamus.

– Te-ai dat peste cap numai ca să scapi de Shamus?

– Nu, răspunse Angus. M-am zbătut ca să pot să te am doar pentru mine. N-am vrut să te împart la nuntă sau după aceea şi niciodată de acum încolo. Mi-a ajuns cît am stat departe de tine.

O vreme Edilean se simți mulțumită să stea întinsă alături de el, simțindu-l cum adormea. Nu apucase să-i spună încă ce făcuse după noaptea în care James fusese ucis, dar nu era nici o grabă. Se gîndi că de acum aveau o viață întreagă înainte ca să-și povestească orice. Deocamdată urmau cel puțin trei săptămîni doar pentru ei, iar dacă vremea se strica, încă și mai mult timp de stat laolaltă. Cînd o să ajungă la Glasgow, vor merge înapoi la vechiul conac unde se întîlniseră prima dată și... Zîmbi gîndindu-se la scoțienii care aveau să-i spună că știuseră ei din capul locului că Angus și cu ea vor fi împreună.

Edilean ridică un pic capul și se uită la Angus care dormea liniștit. Îi mîngîie ușor pieptul. De acum era numai și numai al ei, pentru totdeauna.

Era bine că se căsătoriseră, pentru că nu apucase să-i spună că primise o scrisoare de la Abigail prin care o informa că Tam voia să rămînă în Williamsburg și că nu se mai întorcea în Scoția. Așa că Angus va renunța la șefia tribului în favoarea lui Malcolm.

– Nu te mai gîndi atîta și culcă-te, îl auzi pe Angus spunînd.

– Nu mă pot abține, recunoscu Edilean. S-au întîmplat atîtea... Îl simți pe Angus cum rîdea. Ce-i?

– James, rosti el cu greu.

– Tuturor vi s-a părut foarte amuzant, dar mie nu.

Angus o privi cu îndoială.

– Mă rog, după primele minute.

Angus continuă s-o privească îndoit.

– Bine, am rîs mai tare decît oricine, dar nu ar fi trebuit. Oare ce s-o fi întîmplat cu el?

– Matt spunea că mai mult ca sigur au vîndut cadavrul facultății de medicină ca să-l folosească la disecții.

– Asta chiar că-i îngrozitor, rosti Edilean scîrbită, gîndindu-se la cele ce se petrecuseră atunci.

Lui Angus nu-i plăcuse deloc cînd cele trei femei dăduseră buzna în casa lui Matthew Aldredge. Cînd toate trei căscaseră ochii văzînd băiatul acela frumos, Angus se apropiase de ea și-i șoptise la ureche:

– Nici prin cap să nu-ți treacă să îl cuplezi cu careva!

– Nu știu la ce te referi, se apărase ea imediat, strîngînd mîna lui Matt.

După aceea veniseră și Malcolm cu Tam, iar cu toții se apucaseră să discute cum să procedeze cu cadavrul lui James. Vorbiseră așa de încet, încît

femeile trebuiseră să-și încordeze bine auzul ca să priceapă cîte ceva. Edilean fusese singura care observase că se strecurase și Shamus în casă, nevăzut, neauzit. Se instalase lîngă fereastră de unde putuse supraveghea trăsura. Matt era un student sărac, iar căsuța sa nu era situată într-un cartier tocmai select.

Cum nu avusese nici un chef să-i asculte pe ceilalalți discutînd, se dusese să stea alături de Shamus.

Stătuseră tăcuți cîteva clipe, cînd Shamus începuse să vorbească deodată:

– Eu am slăbit chinga aia de la șa.

– Știu, îi răspunsese Edilean fără să se uite la el.

– Și nu ți-aș fi adus banii înapoi.

Știuse atunci cît de greu îi fusese să recunoască totul, așa că încercase să-i mai ușureze situația.

– Prudence o să aibă grijă să nu mai calci strîmb.

– Da, asta da, încuviințase el. Ea e ca tine și crede că sînt...

– Un om de onoare, continuase Edilean.

– Așa-i. O să mă strădui să fiu, dar...

Cînd el o lăsase moale, ea continuase iar în locul lui:

– Dar nu cînd o să fie vorba de Angus.

Edilean chicotise și cînd voise să mai spună ceva, constatase că el n-o mai asculta ci se uita mirat pe fereastră, așa că se întorsese și ea.

Alături de trăsura scumpă era o căruță hodorogită cu trei oameni în ea. Se mișcau pe tăcutelea și doar gesticulau.

– N-ar trebui... începuse ea să spună, dar el o oprise ducînd un deget la buze.

Se întorsese iar spre geam, nedumerită. Oamenii aceia cu căruța erau hoți iar în acel moment se luptau să fure cufărul cel mare cu James înăuntru.

Rămasă alături de Shamus, urmărise aproape cu fascinație, cum cei trei mutaseră cufărul din spatele trăsurii în căruța lor. După ce-l legaseră bine, doi dintre ei porniseră cu căruța la drum, în timp ce al treilea se îndreptase spre trăsură, ca s-o ia probabil cu totul. Însă Shamus se mișcase extrem de repede și într-o fracțiune de secundă ieșise deja din casă.

Cum hoțul rămăsese singur, văzîndu-l pe Shamus cît era de mare, o rupsese la fugă în întunericul nopții.

Edilean ieşise imediat după Shamus şi preţ de cîteva secunde stătuseră tăcuţi, privind numai unul la altul. Pe strada întunecată nu se mai zărise ţipenie de om. Le trecuse prin minte în acelaşi timp că problema cadavrului fusese rezolvată de hoţi.

Shamus îi zîmbise, ea îi zîmbise lui, ca pe urmă să izbucească laolaltă în hohote formidabile de rîs. Edilean rîsese aşa de tare că Shamus fusese nevoit s-o ţină să nu cadă. La un moment dat se susţineau reciproc, în timp ce hohoteau cu lacrimile şiroind pe obraji.

Ceilalţi ieşiseră alarmaţi din casă, neînţelegînd ce se petrecea.

– Ce Doamne iartă-mă...? începuse Angus, trăgînd-o pe Edilean de lîngă Shamus.

– Ursuleţule? intervenise imediat şi Prudence. Ce ai făcut tu aici, afară, cu Edilean?

Shamus însă nu-i putuse răspunde din cauza rîsului şi arătase spre ea ca să-i lămurească, însă fără rost.

– Shamus! izbucnise Prudence, facînd trei cîini să latre şi un cocoş să cînte speriat. Îţi cer să-mi spui acum, pe loc, ce anume s-a întîmplat!

– Cred că am fost jefuiţi, venise răspunsul lui Malcolm din spatele trăsurii.

– Pe aici sînt multe spargeri şi furtişaguri, nu-i un cartier foarte bun, oftase Matt. Ce anume v-au luat?

Harriet îşi dusese mainile la gură.

– Te pomeni că au furat...?

Edilean se pornise iar pe rîs.

– Da! L-au furat pe James!

– Vai de mine! o auziseră pe Prundece rostind cu ochii măriţi. Au luat cufărul?

– A naibii de treabă, spusese şi Tam. Unde crezi că l-au dus?

– La dracu'! rostise Malcolm, care privind-o pe Harriet începuse să rîdă şi el. Harriet făcuse eforturi eroice să se abţină, dar în cele din urmă cedase şi ea, uşurată că nimeni nu avea să se ducă la închisoare şi niciunul dintre ei n-avea să fie prins încercînd să scape de cadavru.

Se priviseră unii pe alţii, uşuraţi că în fine chinul se terminase.

Dar după noaptea aceea, Angus dispăruse fără să spună nici o vorbă cuiva, iar ei se tot temuseră să nu apară cineva să îi ia la întrebări. Oricum

se aşteptaseră să apară şeriful şi să le spună că se descoperise cadavrul lui James, dar cum zilele trecuseră şi nu se întîmplase absolut nimic, încetaseră să-şi mai facă griji.

Iar acum, Edilean şi Angus se căsătoriseră, erau unul în braţele celuilalt şi în drum spre Scoţia pentru a returna clanului bunurile şi pămînturile sale.

– Pe undeva îmi pare bine că s-a întîmplat aşa, rosti Edilean pe jumătate adormită. Dacă n-aş fi avut un unchi aşa de hrăpăreţ, probabil că m-aş fi măritat cu James şi...

– Ai fi fost falită într-un an, completă Angus. Pentru că ar fi lichidat foarte repede toată averea ta.

– Cînd o să ne întoarcem în America ce-o să facem?

– O să conducem firma ta, răspunse Angus. De abia aştept să le spun fetelor ce să facă în fiecare zi.

– Tu? întrebase ea ridicîndu-se într-un cot. Cum să-mi conduci tu firma?

– Dacă nu vrei, atunci mergem la Williamsburg şi construim un oraş.

– Ce tot spui tu acolo?

– Am făcut schimb cu căpitanul Austin, i-am dat terenul meu şi el mi l-a dat pe al lui.

– Nu înţeleg.

Angus îi dădu deoparte o şuviţă de păr.

– Te uiţi la mîndrul proprietar al unui teren de o mie de acri chiar lîngă Williamsburg. Am de gînd să contruiesc o casă, să proiectez nişte străzi şi aşa mai departe. M-am gîndit că poate unii din clan vor dori să se întoarcă cu noi la Edilean.

– Edilean?

– Aşa o să se cheme oraşul nostru.

Ea se lăsă cu capul pe braţul lui.

– Un oraş numit după mine. Crezi că aş putea să plantez un stejar mare în mijlocul lui?

– N-ai decît să faci ce pofteşti, doar e oraşul tău, rosti el, punîndu-şi un picior peste picioarele ei.

– Parcă erai extenuat!

– Eram, dar acum nu mai sînt, zîmbi el.

Rîzînd fericită, Edilean întinse buzele la sărutat.

SFÎRŞIT